

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gökçe Kitabevi Yayınları

Yayın No: 34

Yayın Adı

MASONLARIN SAKLI TARİHİ

Yazar: Tuncar TUĞCU

Kapak Tasarım

' Ali İMREN

Dizgi Sayfa Tasarımı

Gökçe Yayınevi

Baskı

BRC Matbaacılık

0 312 384 44 54

ISBN: 975-8601-34-2

© Tüm yayın hakları Gökçe

Kitabevi Ltd. Şti.'ne aittir.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar
dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Gökçe Kitabevi Basım - Yayın Dağıtım

İrtibat: Konur Sokak 59/C-4

Kızılay / Ankara

S: 0 312 425 06 25

Fax: 0 312 419 52 96

°/9: www.gokcekitabevi.com

e-mail: info@gokcekitabevi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Giriş	9

BÖLÜM 1

Kilise'ye Karşı Yeni Arayışlar	23
--------------------------------------	----

BÖLÜM 2

Süleyman Tapmağı ve Hiram Abif	35
Gerçek Öykü	38
Süleyman Tapınağı (Bet-Amiktaş)	40
Tapmağın Gerçek Tarihi	41
Bu Tapınakların Gerçek Öyküleri	48
I. Tapınak	48
Hiram Abif	51
II. ve III. Tapınaklar	54
Farmasonların İddiaları ve Gerçekler	56

BÖLÜM 3

Tapınak Şövalyeleri	51
Tapınakçılara Yapılan Suçlamalar	73

BÖLÜM 4

Sıpekülatif Masonluğun Anavatanı İngiltere	81
Operatif Mason Örgütü	82
Sıpekülatif Farmason Örgütü	85
Anderson Anayasası	96
Üst ve Alt Resmi Otoriteler Hakkında	96
Localar Hakkında	97
Üstat, Nazırlar, Kalfalar ve Çıraklar Hakkında	97
Çalışma Sırasında Cemiyetin İdaresi Hakkında	98
Çalışma Sırasında Loca İçindeki Davranış	99
Locada Çalışmalar Bittikten Sonra, Fakat Biraderlerin Dağılmasın- dan Önceki Davranış	100
Loca Toplantı Halinde Değilken Biraderlerin Yabancıların Bulunmadığı Bir Yerde Buluştukları Zamanki Davranış	101
Mason Olmayan Yabancıların Yanında Davranış	101
Evinizde Veya Çevrenizdeki Davranış	101
İç Çekişmeler, Çıkar Çatışmaları	104

Eski Kabul Edilmiş İskoç Riti	108
Mason Tanrısı ve Din.	115
Eski Mısır ve Obelikler.	122
İngiliz Devleti ve Farmasonlar.	131
İngiliz Silahlı Kuvvetleri ve Masonluk.	133
İngiliz Polis Örgütü.	134
İngiliz Parlamentosu ve Masonlar.	136
İngiliz İstihbarat Servisleri ve Masonlar.	138

BÖLÜM 5

Mason Örgütü Tüm Dünyaya Yayılıyor.	141
Fransa'da Farmasonluk.	142
Kadın Locaları.	150
Amerika Birleşik Devletlerinde Masonluk.	157
William Morgan Cinayeti.	158
De Moly ve B'nai B'rith.	166
Ku Klux Klan Örgütü.	169
Almanya'da Masonluk.	170
İllüminati.	172
P2 Mason Locası.	172
İtalya'da Masonluk.	173

BÖLÜM 6

Türkiye'de Masonluk.	183
Veliaht Murat Efendi'nin Masonlaştırılması.	188
Osmanlı İmparatorluğunda İlk Masonik Darbe.	192
Ali Suavi ve V. Murat'ın Kaçırılması.	196
Skaliyeri - Aziz Bey Komitesi ve V. Murat'ı Kaçırma Girişimi.	199
İttihat Terakki ve Masonlar.	202
Atatürk ve Masonluk.	211
Cumhuriyet Döneminde Masonlar.	216
Mason Örgütleri Üzerindeki Yasak Kalkıyor.	222
Büyük Loca'nın Kuruluşu.	225
Kurdun Üzerindeki Post Düşüyor (S. Demirel Depremi).	229
Kronoloji.	242
Dizin.	246
Kaynakça.	252

ÖNSÖZ

Masonların tarihi bilinçli olarak saklanmış. Saklanmış çünkü bu tarihin saklı ve gizli kalmasını hem masonlar ve hem de ona karşı olanlar istedi. Masonlar, amaçlarını, uzun vadeli hedeflerini saklayabilmek için, gizemin cazibesi ve koruyuculuğunu seçtiler. Karşı olanlar ise "Tanrı'ya şükürler olsun ki, bir örgüt var" diye sürekli olarak dua ediyorlar. Çünkü şeytana karşı verilen savaşta somut bir düşmanın varlığı her zaman kendi ruhsal yapılarının haklılığını sağlıyor; ya böyle bir örgüt olmasaydı, kime karşı savaşacaklardı.

İnsanlar tanıdım, umutsuzdular, ne yapacaklarını bilmiyorlardı ve masonlar onların umudu olmuştu, masonları arıyorlardı.

Masonluk saklı kalmalıydı; güçlü olmaları ancak böyle olanaklı idi. Masonlar güçlerinin kaynağının gizem olduğunu biliyorlardı; onun için tarihleri saklı kalmalıydı.

Ama ne var ki 'insanı' ne kadar tanırlarsa tanısınlar geçen üç yüzyıl içerisinde saklı kalamazlardı. Bugün haklarında pek çok şey biliyoruz. Bu kitap bu bilgilerimizin bir özettir.

Kitabı yazmaya başladığım günlerde **Prof. Dr. Aytuğ Üner** ile tanıştım; keşke daha önce tanışaydım. Bu kitabı bitirebilmemde Dr. Aytuğ Üner'in büyük katkıları oldu; kendisine teşekkür ederim. Aytuğ Üner gibi yurtseverler her zaman çok azdırlar; ama ülkemizde hep varlar; Tanrı'ya şükürler olsun.

Kitabı bitirebilmemde **Prof. Dr. Necati Öner**'i ve yaptıklarını unutmam imkânsız. Dr. Necati Öner gibi bir hocam, bir dostum olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ve bu kitabı yazabilmem için gerekli olan her şeyi kızım **Elif Tuğcu** sağladı; sağolsun. Böyle bir kızım olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kitabın bilgisayar yazılımında gösterdikleri yardımlardan ötürü adlarını verdiğim öğrencilerime teşekkür ederim; bu öğrencilerle beraber olmak bana her zaman onur verdi. Öğrencilerim; **Mustafa Selçuk Özdemir, Ayşegül Yıldırım, İbrahim Fevzi Kılıç, Abdullah Erten, Yunus Emre Köse**'dir.

Şubat - 2005
Tuncar Tuğcu

Saat yaklaşır ve ay yarılr.

*Eksiksiz bir bilgelik! Ama uyarılar fayda vermiyor.
Öyleyse, onlara aldırış etme.*

Kur'an (Kamer¹IS-B)¹

GİRİŞ

Farmason örgütünün tarihini yazmak ve 'farmasonluk nedir?' sorusunu doğru yanıtlamak çok güç bir iş; ama olanaksız değil. Her şeyi göze alıp bu işe kalkılırsa bile çalışmam sonunda ortaya konacak bilgilerin doğruluğu nasıl kanıtlanacaktır? Bu bilgilerin objesiyle birebir çakıştığını nasıl göstereceğiz? Çünkü problemimizin objesi doğrudan doğruya kendi tarihini kendisi inşa etmeye kalkışan bir gurup insandır ve bu 'insan' araştırma alanımızın sınırlarını belirleyen, kendisinin kurguladığı tarihin (Farmasonların tarihi) üstünü örtmüş ve çevresini onu gün ışığına çıkaracak her çabayı, her bilme, tanıma girişimini çöktecek, yanılgılara sürükleyecek tuzaklarla donatmıştır. Araştırmacıların elinde doğruluğu kanıtlanmış belgeler, tanık ifadeleri, değiştirilmiş belirli siyasal hedefler için yeniden kurgulanmamış, doğruluğu ve içtenliği apaçık olan itiraflar ya da anı belgeleri yok; zaman zaman açığa çıkan bazı belgelerin ise doğrudan doğruya farmason örgütü tarafından büyük bir ustalıkla hazırlanmış ve araştırmacıların belirli bir güçlük ve serüvenlerden sonra ulaşabilecekleri biçimde saklanmış belgeler oldukları sonradan anlaşılmıştır. Araştırmacının saklanmış belgeye ulaşırken karşılaşacağı güçlükler ve yıpratıcı olaylar, belgelerin şahinliğini ve güvenilirliğini daha araştırma sürerken araştırmacıya kabul ettirmek için, işin başında belgeler düzenlenirken büyük bir ustalıkla kurgulanmışlardır.

¹ Alıntı yaptığım Kur'an ayetleri Abdulaziz Hatip-Mahmut Kanık'm Aziz Kur'an adlı çevirisinden (Beyan Yayınları, İstanbul-2000) alınmıştır.

Eski Mısır'dan beri insanoğlunun oluşturduğu toplumların belirli bir kesiminde taban bulmuş ve belirli bir düzeyde etkin olmuş tüm gizli örgütler içerisinde, olağanüstü bir güce ulaşarak tarihe sürekli olarak müdahale eden ve gerçek hedeflerini saklamayı başaran biricik örgüt farmason örgütüdür. Hangi olgu, hangi fenomen bu örgüte şimdiye değin hiçbir örgütün ulaşamadığı gücü verdi? Örgütü tüm saldırılara karşı koruyan, tüm araştırmacıları çaresiz bırakan nedir? Bu örgüt bu kadar zamandır kendini nasıl saklı tutuyor? Örgütün hedefleri nedir? Neye ulaşmak, neyi gerçekleştirmek istiyor? Bu sorular bu çalışmanın problem alanının sınırlarını belirliyor. Bu sorular içerisinde 'örgütün gücünün kaynağı ve hedefleri' sorusu temel sorudur. Bu sorunun doğru yanıtı bize farmasonluğun nedirliğini ve birkaç yüzyıldan beri tarihe etkin bir biçimde nasıl müdahale edebildiğini gösterecektir.

Örgütün ulaşılmazlığı ve örgüte yönelik her bilme çabasının onmaz sakıncalar taşıdığı, doğrudan doğruya örgüt tarafından görsel ve yazılı bir medyası olan tüm ülkelerde insanların beyinlerine belirli sürelerle sürekli olarak işlenmektedir. İnsanlarda uyandırılan merakla bilinmemenin beslediği bir korkunun, bir dehşetin eşlik etmesine özenle dikkat edilmektedir. Bu merak ardı arkası kesilmez bir biçimde sabırla işlenmektedir.

Örgüt, toplumu kendi hedeflerine uygun bir biçimde gütmek için yalnızca 'merakı' ve 'dehşeti' kullanmaz. Eşsiz bir ustalıkla 'insanların ağızlarını sulandırır'; toplumu oluşturan insan teklerinin umutlarıyla, beklentileriyle, nefisleriyle oynar. Sözlü ve yazılı, geleneksel ve modern iletişim tekniklerinin tümünü kullanarak toplumda şu kanının iyice yerleşmesi ve yaşaması sağlar: 'Farmason olursan karada ölüm yok; bankalar en iyi koşullarla senin emrindedir; mahkemelerde sürünmeyeceksin; eğer devlet memuru isen en tepeye kadar terfi edeceksin; hiçbir yerde kuyrukta beklemeyeceksin; senin ve ailenin yaşamı artık tüm olumsuzluklara karşı sigorta edilmiştir; artık hiçbir şeyden korkman gerekmiyor; sen artık ötekilerden farklısın, birinci sınıf insansın.'

Yıllarca merakın, korkunun ve nefsin farmasonlar tarafından nasıl ustalıkla kullanıldığını gözledim. 1960'lı yılların sonunda

Hacettepe Üniversitesi'nde, üniversitenin değişik birimlerinde çalışanların farmason olmak için nasıl çırpındıklarını, farmason olduğunu sandıkları kimsenin gözüne girebilmek için neler yaptıklarını, nasıl gönüllü muhbir, uşak ve köle olduklarını gördüm. Bu genç insanlardan farmason olmayı başaranlara sonradan umdukları, bekledikleri verildi; bilim yapma yeteneklerine, çalışmalarına, bilgi düzeylerine ve becerilerine bakılmaksızın akademik kariyerin en uç noktalarına yükseltildiler; kendileri veya eşleri bakan, müsteşar, cumhurbaşkanlığı başdanışmanlığı gibi makamlara getirildiler.

Yıllar sonra bu eski arkadaşlarla 'farmasonluğun nedirliği', 'farmasonluğun onlara neler sağladığı ya da onlardan neler aldığı, onları nasıl bir değişime zorladığı', eğer yıllar önce bugünkü bilgi ve görgüye sahip olsalardı gene farmasonluğu kabul edip etmeyecekleri üzerine uzun uzun konuştuk.

Hep onlar açıldı; onlar konuşmak istedi; ama hiçbir zaman kendi zengin çevrelerinde benimle görünmek ve konuşmak istemediler. Çekmiyorlardı, korkuyorlardı, evlerinin, iş yerlerinin telefonlarının dinlendiğini, kendilerinin sürekli gözlem altında tutulduğunu sanıyorlardı. Önceden kararlaştırmadığımız, o an rastgele seçtiğimiz üçüncü sınıf bir lokantada ya da meyhanede saatler boyu onları dinliyordum.

Alkol onlar için bir gereksinim olmuştu. Genelde alkolik değillerdi; ama farmasonluk üzerine bir eski arkadaşla konuşurken hemen hemen hepsi çok içme gereksinimi duyuyordu. Başlangıçta, sahip oldukları gücü ve zenginliği sergiliyor, benim kendilerini kıskanıp kıskanmadığımı, fırsat varken neden farmason olmadığımı, pişmanlık duyup duymadığımı soruyorlardı, ve hemen sonra farmasonlar korkudan ne düşündüğümü, genelde insanların farmasonlara neden karşı olduklarını soruyorlardı. Gecenin ilerleyen bir saatinde, epey alkol aldıktan sonra üçüncü dereceye yükselmiş olanların bile temel sorusunun 'farmasonluk nedir?' sorusu olduğunu, bunu benimle, 'bir harici' ile tartışabilmek için burada bulunduklarını gördüm. Onlar için de Türkiye Büyük Locası'nın

Ana Tüzüğünün farmasonluğun ilkelerini sıralayan dokuz maddesinden üçüncüsü gülünüp geçilecek bir zırvaydı: *"Masonluk bütün insanlar için ortak manevi ve ahlâkî bir insanlık ülküsünün gerekliliğini kabul eder ve açıklar."* (Madde 3) Tanıdığım hiçbir masonun bu üçüncü maddeye inandığını ve bunun için farmason olduğunu görmedim. Yalnız olduğumuz zaman, onların zengin çevresinden uzaktaysak, dinlenme ve görünme olanağı da yoksa bu iddialara güldüklerini, inanmadıklarını gördüm.

Bir gizli örgüt ardında, hiçbir siyasal ve çıkar gücü olmadan, yalnızca gönüllü bağış ve yardımlarla ortalama üç yüz küsur yıl uluslararası bir yaygınlıkta tarihin en etkin, en belirleyici örgütü olarak 'izci çocukların ideallerini gerçekleştirmek için yaşayacak!'. Bu kurt masalına onlar da gülüyorlardı; ama ne var ki, farmasonluğun gerçek hedeflerini ve farmasonluğun nedirliğini onlar da bilmiyorlardı; farmason olmak onlarda bir tür uyuşturucu etkisi yapmıştı. Bir yanılsama içindeydiler. Kendilerini farklı görüyorlardı; artık 'ötekiler' den değillerdi, geleceklerini istedikleri gibi kurabilirlerdi. Onlar için karada ölüm yoktu; umut doluydular. Ama eğer bu insanları farmason olmalarından önce tanıyorsanız, onlarla yakınlığınız çocukluk ve gençlik günlerine değin uzanıyorsa, o zaman tüm çabaları ile yüreklerinin derinliklerinde saklamaya çalıştıkları kara bir yılan gibi kıvrılıp yatan korkuyu görüyordunuz; korkuyorlardı. Sığınacak sıcak bir kucak arıyorlardı.

Yukarıda değindiğimiz tüm güçlülere karşı sınırlarını belirlediğimiz problem alanlarına nasıl yaklaşacak ve doğru sorulan sorulara doğru yanıtları nasıl bulacağız?

Evet, örgütün kurucuları ve yöneticileri insanoğlunun Eski Mısır'dan beri değişik coğrafyalarda ve zamanlarda kurduğu tüm gizli örgütlerin çalışma tekniklerini bir imbikte damıtarak elde ettikleri sonuçları farmason örgütüyle yaşama geçirdiler; örgütü ulaşılmaz ve dokunulmaz kılmaya çalıştılar. Örgütün etrafını, harcını gizemle, efsanelerle, korkuyla kardıkları bir duvarla örmeye çalıştılar. Ama ne var ki, farmasonlar da birer insandılar. Ve kurdukları örgütte insan aklı ve becerileriyle sınırlıydı. Onlar da tarihin bir parçasıydılar.

Farmasonlar da tarih sürecinde öteki örgütlerle ve kurumlarla ilişki içerisinde idiler. Hedeflerine ulaşabilmek için, tarihin kendisine de müdahale etmek zorundaydılar ve ettiler.

Farmasonlar XVIII. yüzyılda, sonradan Fransız Devrimi adını verdikleri insan vicdanının ve aklının sınırlarını çok zorlayan o büyük mahşeri çılgınlıkla tarihe müdahale ettiler. ABD Bağımsızlık Savaşında ve ABD devleti kurulurken tarihe müdahale ettiler. XIX. yüzyılda ABD'de B'nai B'rith'ı ve Ku Klux Klan'ı kurarak tarihe müdahale ettiler.

Osmanlı İmparatorluk Şehzadesi Murat Efendi 1872'deki erginlenme (tekrim) töreni ile Proodos Locasına kayıt edilerek farmason yapıldı ve 1878'de önce farmason Ali Suavi, daha sonra farmason Kleanti Skalyeri'nin darbe girişimleri ile yeniden padişah yapılmak istendi; bu girişimler farmasonların Türk tarihine sürekli müdahalelerinin başını çekti. Türk tarihine müdahaleler İttihat ve Terakki ile büyük bir ivme kazandı. Farmasonların Türk tarihine İttihatçıları kullanarak müdahaleleri 1911'de Trablusgarp'ın İtalyanlara altın bir tepsi içinde sunulması ile hız kazandı ve Atatürk'ün Türkiye Devletinin siyasal erkinin tek egemeni olmasına kadar sürdü. Atatürk döneminde farmasonlar geriye çekildiler, uykuya yattılar, daha sonra İnönü döneminde yeniden uyandılar ve yükseleşe geçtiler ve Türk tarihine müdahalelerini sürdürdüler.

1888'de Londra'da beş kadın Hiram Abif'i öldüren 'Juves 3 J'ler' in cezalandırma biçimine uygun olarak iç organları çıkarıldı sol omuzlarının üzerine konularak öldürüldüler.¹ Tarihe karın deşen Jack (Jack the Ripper) diye geçen bu seri cinayetler, İngiliz tahtım güvenceye almak için farmasonların İngiltere tarihine yaptıkları trajik müdahalelerden yalnızca bir tanesidir.

¹ Farmasonların uydurdukları ünlü efsaneye göre, Süleyman Tapınağı'nın mimarı Hiram Abif'i öldüren Yubela, Yubelo, Yubelum (Jubela, Jubelo, Jubelum) adlı çıraklar yakalanarak karınları yarıldı, iç organları çıkarılıp sol omuzlarının üzerine konuldu. Farmasonlar bu öldürme biçimini ritüellerinde anarlar ve karın deşen Jack türünden cinayetlerinde kullanırlar.

Farmasonlar, İtalyan savcılarının 1981'de açığa çıkardığı, Büyük Üstat'lığımı Licio Gelli'nin yaptığı Propaganda Masonica Locası (P2) ile tarihe yakın zamanların en büyük müdahalesini yapmaya çalışıyorlardı.

Türkiye'de, Adalet Partisi'nin genel başkanlık seçimleri için Süleyman Demirel'e 14.11.1964 tarihinde Bilgi Locasından verilen belgeyle Türk Tarihine farmasonlar tarafından açık ve net bir biçimde müdahale edilmiştir.

Tarihe yapılan bu müdahaleler üzerinde ayrıntılı bir biçimde duracağız. Bizim amacımız, Türk ve Avrupa tarihinin belirli bir kesiti üzerinde araştırma yaparak neler olup bittiğini göstermek değildir. Bu çalışmanın amacı farmasonların gerçek hedeflerim doğru olarak saptamaktır. Çünkü 'farmasonluğun nedirliği' ancak bu örgütün hedeflerinin saptanması ile bilinebilir.

Farmason örgütünün yaşam kaynağı yeni küresel düzene gereksinim duyanların gücüdür (bu güç son üç yüzyıldır insanoğlunun sahip olduğu en büyük parasal, askeri ve teknolojik güçtür). Farmasonlar kendilerini ne kadar saklarsa saklasınlar inşasına çalıştıkları yeni düzen için, gittikçe artan bir şiddetle tarihe müdahale etmek zorundadırlar.

Tarihe müdahale yöntemleri bellidir; bu yöntemler:

- 1) Hedef ülkenin siyaset adamlarını, medyasını, sivil toplum örgütlerini, istihbarat servislerim, generallerini satın almak;
- 2) Hedef ülkede devlet ya da toplum direniyorsa mafyayı, terörist örgütleri ve gerillayı kullanarak toplumsal depremler yaratmak ve ülkedeki direnci kırmak, hedef ulusa diz çöktürmek;
- 3) Son çare olarak doğrudan doğruya savaş açarak hedef ülkeyi işgal etmek.

Tarihi yönlendirmek isteyen hiçbir gizli örgüt, kendim ne kadar örterse örtsün, ne kadar saklanırsa saklansın gizliliğini koruyamaz. Çünkü her yönlendirme rasyonel bir projeyi yaşama geçirmek içindir; oysa tarihin rasyonel olmayan bir doğası vardır. Tarihi yönlendirmek demek, büyük kitleleri, halkları, ulusları gütmek, onları değiştirmek şimdiye değin yapıp ettiklerinden vazgeçirerek yeni ve başka değişik şeyler yapmaya zorlamak demektir; onları başka bir biçimde, başka bir türde yaşamaya zorlamak demektir. Bu son derece karmaşık, kendine özgü diyalektik bir mantığı olan süreçtir. Kavramak ve gelişen süreci hesap etmek, geleceği görmek olanaksızdır. Çünkü insan kendisi irrasyonel bir yaratık olmasına rağmen, yalnızca matematik bir dili olan rasyonel süreçleri kavrayabilir.

İ.S. 325 İznik Konsülü'ne kadar gizli bir örgüt olan Kilise farmasonların yapmaya çalıştığı şeyi yaptı. Tarihe müdahale etti, tarihi yönlendirdi; sonuç Avrupa insanı da bin yıllık kavranılamaz bir akıl dışılık yaşadı. Komünist Partisi 1917'ye kadar Rusya'da gizli bir örgüttü. Onlar da tarihe müdahale ettiler; kurdıkları Sovyetler Birliği, gerçekte içinde halkların, ulusların harmanlandığı kocaman bir laboratuvarı. Komünistler de insanı değiştirmek istiyorlardı. Sonuç yine kavranılamaz bir akıl dışılık oldu.

Tarih felsefesinin bu iki dev probleminin (Kiliseler ve Komünist partileri) dayanılmaz çekiciliği tüm araştırmacıların başını döndürmüştür. Ama ne yazık ki, bizim yolumuz bu noktada ayrılıyor. Bizim amacımız tarih felsefesinin problemleriyle uğraşmak değildir. Biz farmasonların tarihe müdahalelerinin sonuçlarına bakarak tarihsel hedeflerini ya da tüm uluslar için nasıl bir gelecek kurguladıklarını, projelerinin ne olduğunu gün ışığına çıkarmaya çalışacağız.

Farmasonluğun nedirliğini gösterebilmenin ikinci yolu, onların örtünmek için kullandıkları malzeme ve yöntemlerdir. Saklanmak için kullandıkları malzeme, geçmişleri ile ilgili uydurdukları tarih, efsane ve masallar ile ritüelleridir. Farmasonlar

Ortadoğu ve Avrupa tarihinde yeterince açık olmayan bazı olayları aldılar, kendilerini daha gizemli kılacak bir kamuflaj örtüsü biçiminde yeniden dokudular ve farmason tarihi üzerinde çalışanların önüne bir yem diye attılar. Bu yemlerin en ünlüleri Hz. Süleyman ve Kudüs'teki Süleyman Tapınağı, tapmağın gizemli mimarı Hiram Abif, Tapınak Şövalyeleri (İsa Mesih'in ve Süleyman Tapınağının Yoksul Askerleri) ve Kabaladır. Ve bir Ortaçağ Katolik inşaat işçiler loncası olan Mason örgütüdür.

Farmasonların saklanma, örtünme tekniklerini göstermesi bakımından en ilginç örnek kendileri ile mason loncaları arasında kurdukları süreklilik bağıdır. Gerçekte böyle bir bağ yoktur. Mason loncaları, Ortaçağ katedrallerini inşa eden Katolik yapı işçilerinin kendine özgü ritüelleri olan yalnızca bir meslek örgütüdür. Farmasonlarla aralarındaki biricik ilgi farmasonların onların Lonca adlarını alarak kullanmalarından ibarettir.

Farmasonluk İngilizce 'Free Mason'(Hür Mason) kavramının değişik ve serbest bir söyleniş biçimidir. Ama ne var ki, doğrudan doğruya farmasonların kendileri bu şaşırtmacayı başlatmışlardır. Kendileri için hem mason ve hem de farmason kavramlarını kullanmışlardır. Bu bir saklanma, yaşama geçirmek istedikleri projelerinin üstünü örtme girişimidir ve girişimlerinde son derece başarılı oldular. Farmason olan, farmason olmayan ya da farmasonluğa karşı olan tüm araştırmacılar ve bu problemle ilgilenenler mason ve farmason kavramlarıyla aynı şeyi kast etmişler ve farmasonları masonların bir devamı olarak görmüşlerdir. Gerçekte masonluk ve farmasonluk iki ayrı örgüt ve tarihsel fenomendir. Masonluk Ortaçağ Katolik yapı işçilerinin bir meslek örgütüdür. Oysa farmasonluk başlangıçta yalnızca Anglosakson ve İskoç soylularının girebildiği emperyal, siyasal ve ekonomik hedefleri olan son derece kurnazca düzenlenmiş gizemli ritüellere sahip bir Aydınlanma Çağı gizli örgütüdür; masonlukla aralarında gerçek bir bağ yoktur. Bir bağın, bir sürekliliğin olduğu iddiası farmasonların gizlenme, örtünme tekniklerinin başarılı bir ürünüdür. Bu nedenle bu çalışmada 'Mason' kavramı ile Ortaçağ Katolik işçi loncaları, far-

mason kavramı ile de sonradan küreselleşen, başlangıçta Anglosakson İskoç kökenli soyluların, sonra da burjuvazinin örgütlendiği, gizemli ritüellere sahip, hedeflerini saklayan, tüm ülkelerde efsaneler örtüsünün arkasına saklanmış, kamuya açık olmayan ve denetlenemeyen gizli bir örgütü kast ediyorum. Bu çalışmanın sonraki aşamalarında farmasonların kendi tarihleri olduğunu ileri sürdükleri tüm olaylar ve efsaneler üzerinde ayrıntılı bir biçimde durmaya çalışacağız.

Farmasonlar yalnızca Hz. Süleyman'ı, Hiram Abifi, Tapınak Şövalyelerini ya da farmasonlarla ilgili konularda tarihi değiştirmediler, amaçlarını gizleyebilmek için tüm tarihle oynadılar. Bunun en güzel örneğini Mithat Gürata verir. M. Gürata 'Unutulan Adetlerimiz ve Loncalarımız, Ankara1975' adlı kitabında şunları yazar: *"Akla gelebilen her devirde masonluk varsayılır. Hz. Adem'in mason olarak Cennet'e girdiği, St. Michel'in ilk Mason Locası üstadı olduğu iddia edilir. Nuh Tufanı'ndan kurtulduktan sonra inşa edilen Babil Kulesi masonların eseridir. Atinalı Pythagore, Eflatun, Çıçero'nun masonluğa girmiş oldukları. Mısır'da doğan ışığı, Musa ile Süleyman'ın Kudüs'te, Numan'ın Roma'da, Pythagor'un da Crotonne'de yaydıkları söylenmektedir."* Farmasonların gerçek tarihi açıklanmamalıydı. Çünkü bu tarihin saklı kalmasını hem farmasonlar hem de farmasonluğa karşı olanların bir bölümü, fanatik dindar bağnazlar istiyor. Farmasonlar uzun vadeli hedeflerini kitlelerin gözünden saklayabilmek için gizemin cazibesini ve koruyuculuğunu seçtiler. Farmasonluğa karşı olmayı bir yaşam biçimi yapmış olan bağnaz dindarların savaşı ise farmasonlara karşı gibi görünse de, onlar gerçekte kendilerine karşı savaşıyor; 'Tanrı'ya şükürler olsun ki farmasonlar var' yoksa bağnazın şeytana karşı verdiği savaş boşlukta kalırdı. Eğer farmasonlar olmasaydı onlar yaşamlarının biricik anlamı olan şeytanla savaşı yaşama geçiremezlerdi, Tanrı inançlarını koruyamazlardı. Çünkü şeytana karşı verilen savaşta somut bir düşmanın (farmasonlar) varlığı onların haklılığının eşsiz bir kanıtıydı.

Bu yeni tür bağnaz aydınlar, farmasonluğu eleştirmeye, kötülemeye kalkıştıkça farmasonluğa hizmet ediyorlar.

Bu bağnazların dışında farmasonluğun gizemli ve saklı bir örgüt olarak kalmasını isteyen oldukça büyük sayıda kentli yarı aydın insanlar da tanındım; yıllarca onlarla birlikte yaşadım onların yoldaşı oldum. Onlar yitirilmiş bir savaşın başıboş savaşçıları gibi ne yapacaklarını bilemeden dolaşıyorlar, yorgun ve bezgin; bir geleceğin olduğuna inançlarını yitirmişler, kuşku cini ruhlarını kemiriyor; geçmiş ise her biri için durmadan ağırlaşan taşınması çok güç bir yük. Onlar umutsuz; düzenli bir yaşamları ve kazançlı bir işleri yok; farmasonların büyük bir ustalıkla yaydıkları ve yönlendirdikleri fısıltılara kulaklarını dikmişler, dinliyorlar ve farmasonları arıyorlar; bir farmason olabilmek için yapmayacakları bir şey yok; bir işaretle onurlarını, inançlarını, geleneklerini, törelerini çöp tenekesine atmaya hazırlar. Onlar da farmasonluğun gizli ve bilinemez olarak kalmasını istiyorlar. Çünkü gizin sağladığı cazibenin sıcaklığına gereksinimleri var; umutsuzlar, üşüyorlar.

Farmasonlar her iki kitleyi de ustalıkla kullanıyorlar. Farmasonluğu şeytanın evi olarak görenlerin açtıkları savaş, farmasonlar tarafından kendilerinin gizemli bir yenilmezliğe, metafizik güçlere sahip oldukları söylencelerinin yayılmasında ve inandırıcılık kazandırılmasında kullanılıyor. Özellikle bu fanatik farmason düşmanlarının yazdıkları kitaplar, makaleler, uydurdıkları söylenceler kentli küçük burjuvalar üzerinde farmasonlardan yana bir etki yaratıyor. Farmasonların gerçek güçlerinin abartılarak algılanmasına hizmet ediyor; kentli, umutsuz yarı aydın kitleler programlı biçimde farmasonların Eski Mısır, Babil ve Kudüs'ün ezoterik (içrek) bilgisine sahip oldukları inancına sürükleniyor ve farmasonluğun nedirliğini Eski Mısır'da, Kabala'da aramaya başlıyorlar, analogiler ve salt mantıksal çıkarımlar yolu ile farmasonların ezoterik gizemlere sahip olağanüstü güçlü, her şeye muktedir 'üstünler' oldukları sonucuna varıyorlar. İşte bu farmasonların hedeflerine varmak ve projelerini yaşama geçirmek için gereksinim duydukları toplumsal ve zihinsel temeldir. Yaratılan bu mistik ve gizemli hava, bilinmezlerden, varsayımlardan, kanıtlanamayan iddialardan oluşan zihinsel yapı farmasonların hedeflerini gizleyebilmeleri için gereksinim duydukları örtüyü sağladığı gibi, onları hedeflerine götürecek malzemeyi de, insanları da sağlıyor.

Hristiyan Batı'nın her zaman bir şeytana gereksinimi vardır; zenginlik ve güç sağlayan, hiçbir ahlâk yasasına bağlı olmayan bir şeytan. Kocayan ve işlevini yitiren Katolik Kilisesinin şeytanını Fransız Devrimi ile tarihin çöplüğüne gömen insan gene insanlığını yaptı, Ortaçağ mason loncalarının yabancıya kapalı tutulan tarihlerinden farmasonluğu çekti çıkardı; ekmeğinin peşindeki dindar ve çalışkan masonların loncalarının dölyatağından farmason şeytanını yarattı.

Farmasonlar kendileri için bir geçmiş inşa ederken iki değişik yol izlediler:

I) İngiliz localarının (XVII yy. da) bir bölük Sakson kökenli farmason katıksız bir ırkçılığın dürtüsü ile kendi geçmişlerini ünlü Sakson Kralı Athelstan'a (ö. 27 Ekim 939) kadar geri götürdüler. Athelstan (İ.S. 937 de) II. Constantine, Strathclyde Kralı Oweain ve York Kralı olduğunu ileri süren Olaf Guthfrithson'un birleşik güçlerini Brunanburh Meydan Savaşında yendi ve bütün İngiltere'yi yöneten ilk Sakson Kralı oldu. Athelstan ünlü yasaları ile İngiliz kamu yönetiminin ve adalet sisteminin temellerini attı. Farmasonların iddiasına göre, Athelstan masonları korumasına almış ve oğlunu mason localarına girmesi için teşvik etmiştir ve Athelstan'm oğlu ilk farmason (hür mason) dur; Athelstan ve oğlu York kentinde geniş katılımlı bir mason meclisi toplamış ve İngiliz masonlarının kurallarını saptamışlardır.

Athelstan'm York'ta hazır bulduğu mason localarının kökünü ise 'Comacine' masonlarına bağladılar. İddiaya göre, Roma İmparatorluğunun Korno Gölü'ndeki ünlü Mimarlar Koleji'nin bilge öğretmenleri, imparatorluk çöktükten sonra Avrupa'ya yayılarak kurdukları mason loncaları ile sahip oldukları geometri, mimarlık ve ezoterik bilgileri gelecek kuşaklara aktarmışlardır.

Baba-oğul Athelstan'lar döneminde York kenti belirli bir ana projeye göre yeniden düzenlendi, tüm kente büyük ve yaygın yapı programı uygulandı. Farmasonlar York kentindeki puanlamayı ve mimari uygulamaları kökleri ile ilgili iddialarının doğruluğunu gösterir bir kanıt olarak sundular. İkinci kanıtları Athelstan'dan

hemen sonraki yılların Sakson İngiltere'sine ait İndilerdi (XIII. yy.'daki Bible Moralisée ve XIV. yy.'daki Holk İncili). Hz. İsa ve Tamı ellerinde masonik bir simge olan pergelle evrenin ulu mimarı olarak resmedilmişlerdi.

York kentinde baba-oğul Athelstan'lar tarafından bir ana pilana uygun olarak büyük yapım girişiminin başlatıldığı doğrudur. Bu girişimde, eğer o tarihte York'ta mason loncası varsa (bu konuda hiçbir kanıt yoktur), bu loncadaki duvarcıların görev alması da olanaklıdır; ama bu Athelstan'ın ve oğlunun mason loncalarına girdiklerini ve ilk farmasonlar olduklarını göstermez; ayrıca, İngiliz mason kurallarını belirleyen bir meclisin bu tarihlerde York'ta toplandığını gösterir hiçbir kanıt da yoktur. Bu iddiadan, bir süre sonra farmasonlar da vazgeçtiler. Çünkü Athelstan ve Comacine masonları masalı, hedefleri İngiltere'yle sınırlı ırkçı ve Katolik olarak varlığını sürdürecektir bir farmason örgütü için biçilmiş bir kaftan idi. Bu konuda dayatmacı olanların kullanabilecekleri, ama görmezden geldikleri iki önemli tarihsel olay son derece ilginçtir: 1190 tarihinde York kentinden başlayarak Yahudilere yönelik bir yok etme kampanyası başlatıldı. Yahudiler görüldükleri yerde öldürüldüler, ırzlarına geçildi ve köleleştirildiler. 1290'da ise sağ kalan Yahudiler İngiltere'den kovuldular. Resmi kayıtlara göre, İngiltere'de tek bir Yahudi kalmadı. İngiltere'de 4 yüzyıl sürecek bir anti-siyonist devlet politikasının temelleri atıldı. Sakson ırkçılığı örgütlenip İngiltere'yi ele geçirdi

Oysa XVIII. yy. Avrupa'sı ve İngiltere'sinin gereksinimleri XVI.-XVII. yy. İngiltere'sinden çok farklıydı. XVIII. ve XIX. yy. İngiltere'sinin ve farmason örgütünün küresel hedeflerine uygun yeni ve daha gizemli bir tarih gerekiyordu. Bu tarih içerisinde Sakson ırkçılığı çok derinlere gömülmeliydi ve özellikle geçmişteki Yahudi soykırımını anımsatacak hiçbir şey olmamalıydı.

Çünkü petrol bulunmuş ve petrole sahip olmanın dünyanın efendisi olacağı anlaşılmıştı. Dünya petrolüne sahip olabilmek için Anglosaksonların Yahudilere gereksinimi vardı.

II) Farmasonların artık daha derinlere giden gizemli bir tarihe gereksinimleri vardı ve gizemli tarihi XVIII. yy.'ın ikinci yarısından sonra uydurdular. Tarihlerini bu yeniden inşa etme işine eski Mısır'dan başladılar. Tüm Eski Mısır (özellikle Corpus Hermeticum), Gnostik Metinler, Hz. Süleyman ve Süleyman Tapınağı, Kabala, Tapınak Şövalyeleri, Gül-Haç örgütü yeni farmason tarihi için yeterli tarihsel malzeme idi. Bu malzemeyi kullanarak kendilerine gizemli bir tarih uydurdular.

Farmasonluğun nedirliğini kavrayabilmek onların hedeflerini açık ve seçik olarak ortaya koyabilmek için bu tarihsel olayları nasılsa öyle göstermemiz gerekir; açık ve seçik ve değiştirilmemiş ve yorumsuz. Bu çalışmamın bundan sonraki bölümlerinde bunu başarmaya çalışacağız.

*Dünyaya selamet mi getirmeye geldim
santiyorsunuz? Size derim ki: Hayır, fakat
daha doğrusu ayrılık getirmeye geldim; çünkü
bundan sonra, bir evde beş kişi olacak, üçü
ikiye, ikisi üçe karşı ayrılacaklar. Baba oğula
karşı, oğul babaya karşı; ana kıza karşı,kız
anasına karşı; kaynana geline karşı, gelin
kaynanasına karşı olacaklar.*

İncil duka; 12:51-52-53)

BÖLÜM 1

KİLİSE'YE KARŞI YENİ ARAYIŞLAR

Hz. İsa ve Hz. Yahya Kumran'da eğitim görmüş birer Esenyen tarikatı üyesi idiler. Makedonya kralı büyük İskender'in İsrail topraklarını İ.Ö. 333'te işgal etmesi ile Yahudiler bağımsızlıklarını 2300 yıllık bir süre için yitirdiler ve Avrupalı Hristiyan uluslar tarafından köleleştirildiler. İsa da, Yahya da diğer Esenyen tarikatı üyeleri gibi birer ulusal kurtuluş savaşçısı idiler. Yahudi halkının başına gelenlerin nedeni olarak Tevrat'ın şeriaünden uzaklaşmayı görüyorlardı. Kutsal Süleyman Tapınağı putperestler tarafından kirletilmişti ve Yahudiler işgalci yabancıların Tanrılarını ve yaşama biçimlerini seçmişler, kendi töre ve geleneklerine yabancılaşmışlardı. Kurtuluş Hz. İbrahim ve Hz. Musa'nın vaaz ettikleri şeriata geri dönmekle mümkündü.

Ne Hz. Yahya ve ne de Hz. İsa Yahudilikten ayrı bir din kurmayı düşünmüyorlardı; onlar törelerine ve geleneklerine bağlı Yahudi peygamberleri, Yahudi yurtseverleriydiler. İsa'nın ölümünden sonra ilk 10-15 yılda İsa'yı izleyenler Yahudi dinine, özellikle gnostik bir Yahudi tarikatı olan Esenyen tarikatının tüm gelenek ve ritüellerine bağlı kaldılar. İ.S. 42 yılında Kudüs'te toplanan ilk İscacı konsey Yahudi dinine girmek için İsa'nın öğretilerine uymanın yeterli olduğunu

kararlaştırdı; ve bu tarihten sonra İzacılar gittikçe Yahudi dininden kopup bağımsız bir din olarak gelişmeyi seçtiler. Bu gelişme sürecinde Tarsuslu Saul'un (Saul adı Latinceye çevrilerek Pavlus yapılmıştır) misyonerlik çabaları çok etkili oldu. Hristiyanlar, İ.S. 325 İznik Konsülü'ne kadar yer altında yasa dışı bir dinin üyeleri olarak ağır baskılar altında yaşadılar; özellikle İmparator Diocletianus (d. 245 Salonae-ö. 316 Salonae) döneminde büyük zulme uğradılar. Bu dönemde geliştirdikleri saklanma yöntemleri sonraki yüzyıllarda tüm gizli örgütlerin yararlandıkları bir model oluşturdu.

Hristiyanlar imparatorluk erkini ellerine geçirince tüm zamanların en zalim ve karanlık devletini kurdular. Pagan Roma İmparatorluğu 325 İznik Konsülü'nden sonra artık Hristiyan Roma İmparatorluğu idi ve tüm Avrupa gene Roma'dan yönetiliyordu. Roma'daki imparatorun ve senatonun yerini papa ve kardinaller meclisi almıştı. Yer altı çalışmaları konusunda eşsiz bir bilgi birikimine sahip olan Kilise dağarcığında sakladıklarını yavaş yavaş çıkardı. Nasıl bir dünya ve nasıl bir toplum istediğinin ilk işaretlerinden birini İskenderiye'de verdi. İskenderiye'de Musion'un (Bilimsel Araştırma Merkezi), içinde 500.000'i aşkın papirüs arşivini barındıran ünlü kitaplığı bir Hristiyan güruh tarafından yakıldı. 25 yıl sonra da Merkezin son yöneticisi matematikçi Hypatia'nın derisi deniz kabuklarıyla soyuldu ve sonra da yakılarak öldürüldü.

Tüm bu yıkım ve zulmü gerçekleştirenler İskenderiye piskoposu Yunanlı Kyrillos (d. 375 - ö. 444) ve onun kilisesine bağlı bir Hristiyan güruhtu. Piskopos Kyrillos bu başarısından ötürü Kilise tarafından 'Aziz' ilân edildi; 1882'de de Kilise Bilgini unvanıyla onurlandırıldı.

Kilise, bin yılı aşkın bir süreyle, Avrupa imparatorluk erkini kullanarak Hristiyan Avrupa halklarını akıl almaz bir vahşet ve zulümle yönetti. Feodalite, Marksistlerin sandıkları gibi tarihi belirleyen diyalektik materyalizm adlı yasanın kaçınılmaz aşamalarından biri değildi. Feodalite Kilise'nin bilinçli olarak yarattığı bir sosyo-ekonomik yapıdır. Determinasyon alt yapıdan

gelmemiştir. Üretim tarzını belirleyen egemenlerin ideolojisi ve dünya görüşüdür; Marksistlerin iddia ettiği gibi Kilise'nin ideolojisini ve hedeflerini belirleyen feodal yönetim tarzı değildir. Kentleri boşalttılar, insanları kırsal alanlarda yalnızca kendi gereksinimleri için üretim yapan bir tarım ekonomisine mahkum ettiler. 2000 yıl sonra tarihe müdahale etmek, toplumları, insan yaşamını, insanın ahlâkından üretim tarzına kadar yeniden inşa etmek isteyen başka bir ideoloji Marksizm de aynı şeyi yaptı; insanları mülksüzleştirdi, Kamboçya'da Kızıl Kimerlerde kentleri boşaltıp insanları kırsal alanlara sürdüler.

Kilise babalan ve onların yetiştirdiği kilise bürokrasisi 'İnsanı' iyi tanıyordu. İnsan'ın değişime karşı direneceğini biliyorlardı, siyasal erki ellerine geçirir geçirmez saldırdılar. Kendilerinden farklı düşünen insanları ve onların resmi ideoloji dışında yazdıkları her şeyi kentlerin meydanlarında yaktılar. Amaç insanları terörize etmekti, peş peşe gelen darbelerle felç etmekti.

Bir tek duygunun yaşamasına izin verdiler, korkunun. Korkmayanlar ve diz çökmeyenleri yok ettiler. İlk darbeyi, Pagan Roma tümüyle teslim olmadan önce Bordeaux'da vurdular. Bordeaux Konsülü'nde Avila Piskoposu Priscillianus'u şeytana hizmet etmekle suçladılar ve Priscillianus'un kadın arkadaşı Euchrotia'yı ve iki öğrencisini canlı canlı yakarak ölüme mahkum ettiler. Kararı İmparator Maximus onaylandı. Bu onay imparatorluğun Kilise'ye, Hristiyan ideolojisine teslimiyetini onaylıyordu. İ.S. 384 tarihinde Bordeaux Konsülü'nü oluşturan yüksek rütbeli papazların kararıyla Priscillianus, Euchrotia ve iki genç öğrenci kent meydanında canlı canlı yakıldılar. Zulüm ve vahşetin tüm Avrupa'ya egemen olduğu bu bin yılı aşkın süreyi sonradan gene kendileri (Avrupalılar) Ortaçağ ya da Karanlık Çağ diye adlandırdılar.

Kilise gerek bir yer altı örgütü olarak gerekse Avrupa'da devlet erkini ele geçirdikten sonra yapıp ettikleriyle kendinden sonraki tüm gizli örgütler tarafından örnek alındı. Komünistler, faşistler, mafya ve farmasonlar örgütlenme biçimi ve hedeflerine

ulaşım yöntemleri konusunda Kilise'nin deneyiminden ve bilgi birikiminden yararlandılar. Tabandan en üst noktaya kadar Kilise'nin hiyerarşik yapısı ve yönetim biçimi ve çalışma ilkeleri komünistler ve farmasonlar için eşsiz bir örnek oldu. Hristiyan ideolojisinin hedefleri ve zengin tarihsel birikimi de özellikle farmasonlar için eşsiz bir kuramsal kaynak oluşturur.

Kilise, komünizmin ve farmasonluğun biricik varoluş nedenidir. Komünizm de, farmasonluk da Kilise'nin zulüm ve dehşetle yoğrulmuş döl yatağında yeşermişlerdir. Her ikisi de Kilise'nin bin yılı aşkın bir süreyle tarihe müdahalesinin ürünüdürler; Kilise'nin bin yılı aşkın süreyle Avrupa'ya egemen olmasının ve tarihe sürekli baskı yapmasının yol açtığı toplumsal bir mutasyonun sonucudurlar.

Komünizm de, farmasonluk da Hristiyan ideolojisinin tarihin doğal dokusunu bozmasının birer yan ürünüdürler, birer mutanttırlar. Her mutasyon negatif bir olgudur. Hem kendi türü hem de çevresi için olumsuzlamadır, ölümcüldür.

Hristiyanlığın tarihi, Kilise'nin yapıp ettikleri, tarihçiler ve ilahiyatçılar ve felsefeciler için dayanılmaz bir cazibesi olan eşsiz bir tarihsel olgudur. Ama ne var ki, bizim amacımız Kilise'nin ustaca gizlenmiş olan gerçek yapısını ve doğru tarihini ayrıntılara girmeden üstündeki kamuflaj örtülerinin yalnızca bir ucunu hafifçe kaldırarak göstermektir. Çünkü Kilise'nin gerçek tarihiyle hesaplaşmadan Avrupalı Hristiyanın neden farmasonluğu ve komünizmi yaratmak zorunda kaldığını anlayamayız. İnsanlar neden farmasonluk gibi gizli bir örgüt kurmuşlardır? Ve farmasonluk ortalama üç yüz yıldır gittikçe etkisini arttıran bir örgüt olma başarısını nasıl gösterebilmiştir? Bu sorularla sınırlarını çizdiğimiz problem alanı üzerinde daha ayrıntılı duracağız. Bu bölümde Kilise'nin bin yılı aşkın bir süre boyunca tarihe yaptığı baskıyı, binlercesi arasından ayrıntıya girmeden, yalnızca iki örnek vererek göstermeye çalışacağız. 12. yy.'da Valdocular diye adlandırılan bir Hristiyan mezhebi inananları gördükleri zulüm üzerine Fransa'dan kaçarak Kuzey İtalya'daki Bpiemonte Vadisi'ne

yerleştiler; İsa'nın heykellerine ve resimlerine tapınmayı yadsıyorlardı, Kilise'nin kabul ettiği kanonik İndiler dışındaki İndileri de okuyorlardı. Valdocular Kuzey Fransa'da, Polonya'da, Macaristan'da , Güney İtalya'da ve Almanya'da kitleler tarafından benimsenmeye başlayınca Kilise Valdocular'a saldırdı. İngiliz tarihçi George Ryle Scott, A History of Torture (İşkencenin Tarihi) adlı kitabında bu saldırıyı şöyle anlatır: "25 Ocak 1655, Savoy Dükünün emriyle medeni hukuk doktoru Andrezo Gastaldo aşağıdaki emri yayınlamıştı: 'reform dininden olan her aile reisi, ailenin diğer bireyleriyle birlikte, hangi rütbe, derece veya koşulda olursa olsun, ayırım gözetilmeksizin, Lucne St. Giovanni, Bibiana, Campiklione, St. Scondo, Lucernetta, La Torre, Fenile ve Bricherassio'da oturan ve mülk sahibi olanlar, bu bildiriye takip eden üç gün içinde anılan yerleri terk edeceklerdir... bu karar belirtilen süre içinde Roma Katolik dinine dönmezler ise idamın yanı sıra evlerin ve malların müsaderesi yoluyla uygulanacaktır.

Bu emir sonunda, Katolikler ve askerler tarafından, mahallelerde şiddetli bir zulüm seferberliği başlatılmış oldu...

Özellikle askerler zulme duydukları şehveti en şeytani biçimde tatmin ettiler. Coup de Grace'dan önce insanları akla gelen her biçimde sakatladılar; birçok olayda son darbe vuruluyor, sakat bırakılan kurbanlar, aklıktan ya da kan kaybından ölmeye terk ediliyordu. İsaiah Garcino kelimenin tam anlamı ile kıyma edilmiş, Mari Raymondet'nin eti kemiklerinden, canı çekilip korkunç bir biçimde ölene dek parça parça kopartılmıştı. Giovanni Pelanchion tek ayağından bir katırın kuyruğuna bağlanmış kalabalık tarafından taşla tutularak Lucene sokaklarında sürüklenmişti. Ann Charbonierre bir kazığa oturtulmuş ve yavaş yavaş ölmeye bırakılmıştır. Diğerleri kancalarla deşilerek ağaçlara ve direklerle asılmışlardı. Bartholomevû Frasche'nin topuklarına delikler açılmış ve açık yaralardan geçirilen bir iple zindana sürüklenmiş ve orada ölmeye terk edilmişti.

Yaygın işkencelerden biri, kurbanların ağzına barut doldurup sonra da ateşlemektir. Damel Rambaut'ya Roma inancını benimsetmek amacıyla her gün ayak ve el parmaklarının birer boğumu kesildi. Kazığa bağlayıp yamak, suda boğmak ve boğazlamak en yaygın infaz yöntemleriydi.

Sara Rastignole des Vinges, Jesus Maria'yı tekrarlamayı reddettiği için karının altından orakla biçilmişti. Bir diğer genç kadın, Martha Constantine'e tecavüz edilmiş ve göğüsleri kesilerek öldürülmüştü...

Çocuklar ailelerinin gözleri önünde parçalara ayrıldı, başları kesilip türlü biçimlerde öldürüldü. Mari Pelanchion cırılçıplak soyulup köprüden nehre sallandırıldı ve bu durumda iken askerlerin hedef tahtası oldu. Kendi dininden vazgeçip Katolik inancını benimsemesi emredilen Cypriania Bastia şöyle dedi: 'yaşamımdan vazgeçmeyi ya da köpek olmayı yeğlerim.' Papazın yanıtı şöyle oldu: 'bu ifaden yüzünden hem yaşamından olacaksın hem de köpeklere atılacaksın.' Bastia zindana atıldı ve açlıktan ölüm sınırına geldiği zaman, vahşi köpeklerin parçalayıp yemesi için sokağa atıldı.

Roras'ta okul müdürü olan Jacopo di Rone'un derisi yüzüldü kızgın kerpentenle tırnakları söküldü ve ellerinde delikler açıldı. Belinden ip bağlanıp iki yanındaki askerlerce Lucerre sokaklarında sürüklenip dolaştırıldı. Yol boyunca askerlerden biri kurbanın etinden kılıçla parçalar kesiyor, öteki kalın bir sopayla vuruyor ve bir ağızdan haykınıyorlardı, 'hâlâ Kilise'ye gitmeyecek misin?'

Bu ardi ardası kesilmeyen zulüm ve cinayetlerin sonucunda Piemonte Vadisi'nin kasaba ve köyleri neredeyse boşaldı. Hemen yok edilemeyenlerin büyük bölümü dağlara kaçtı ve açlığın ya da hastalığın kurbanı oldular.

G.R. Scott'un anlattığı zulüm, Katolik Kilisesi'nin, resmi ideolojisinin dışına taşanlara, farklı düşünen Hristiyanlara, Protestanlara uyguladığı binlerce kitlesel yok etme saldırılarından yalnızca bir tanesidir. İlginçtir, Katolik Kilisesine ve onun zulmüne başkaldırarı Protestan Kiliseler de siyasal erki ele geçirdikleri coğrafyalarda kendilerinden farklı düşünen Hristiyanlara aynı zulmü uyguladılar. G.R. Scott Katolik İtalyanların Valdoculara uyguladıkları zulmü anlatan kitabında, Anglosakson Püritenlerin

¹ Scott, George Rylay, İşkencenin Tarihi, çev. Hamide Koyukan, Dost Yayınları, s. 73-74-76., Ankara-2001

Kuzey Amerika'da Hristiyan Qakerlar'a uyguladıkları zulmü de anlatır: "Bu iki kadın Amerikan topraklarına ilk Qakerlar olmalarına karşın, Yeni Dünya'da dostlar kolonisi kurma kararlılıklarında yalnız değillerdi başkaları da yoldaydı ve çok sayıda Qaker 1656 ve 1657 yıllarında Boston'a ulaşmayı başardı. İnançlarını her kasabada anlattılar ve bir çok yeni üye buldular; egemen Kilise'nin güvenliğini ve varlığını tehdit ettiler. New England Püritenleri, Vali Endicot önderliğinde dinsel hoşgörüsüzlük tarihinin tanık olduğu en zalim hareketlerle damgalanmış bir zulüm seferberliğine giriştiler. Erkekler ve kadınlar merhametsizce kırbaçlandı, dağlandı, sakat bırakıldı ve hapsedildi. Çoğu öldürüldü; çok daha fazlası köle olarak plantasyonlara satıldı.

Mary Tomkine ve Alice Ambrose'un vahşice kırbaçlanmaları emri verildi, bir at arabasının arkasına bağlanıp on bir kasabadan geçirilecek çıplak sırtlarına onar kırbaç vurulacaktı, toplamı 110 kırbaç ediyordu. Çok soğuk bir günde cırtl çıplak soyuldular ve üç kasabadan, pisliğin ve bazen dize kadar gelen karın içinden geçirilip, papazlar seyredip gülerken, kırbaçlandılar. "

Hristiyanlık vahiyle oluşmuş bir kutsal kitabın belirlediği ilkelere göre insan yaşamını düzenleyen ve Kitap'ın tanımladığı yaratıcı Tanrıya sunulan şükür ritüellerinden oluşmuş bir din değildir. İncil 325 İznik Konsülü'nün kararları ile kutsallık kazanmış son derece ilginç bir anılar kitabıdır; 250 İncil arasından yalnızca dört tanesi Kilise kararıyla kanonik (evrensel, vahye dayanan) kabul edilmiştir. Hz. İsa'nın vahye dayanan sözleri çarpıtılmış ve belirli bir ideolojik yönlendirilmeye uğratılmıştır. İnsanlar İncil'i Kilise'nin zulmünden korktukları için vahiyle indirilmiş kutsal bir kitap olarak kabul etmek zorunda kalmışlardır. Tüm Hristiyan ritüelleri ve gelenekleri Mitras Dininden, Zerdüşilikten, Solinviktus Dininden ve Esenyen tarikatından alınmıştır. Hz. İsa'dan sonraki 60-325 yılları arasında Pavlus ve öteki Kilise babaları eklektik ve temelde materyalist Yunan Mitolojisinin bir yeni uyarlaması olan Hristiyanlığı yarattılar. Hristiyanlık olağanüstü güzellikte sanatsal düşler ve

² Scott, G.R., a.g.e., s.77

yalanlar üzerine kuruldu. Hz. İsa'nın Baba Tanrı'nın oğlu olduğu, ilk günahla kendine ve Tanrı'ya yabancılaşmış olan Adem ve soyu için çarmıha gerildiği yalanı Hristiyanlığın temel postulatıdır.

Papazlar, Roma Bazilikalarının mimari formunu alarak inşa ettikleri Kiliselerde, günah çıkarma hücreleri, mihraplar, dinsel içerikli etkileyici tablolar, kandiller ve orgun görkemli sesiyle düzenledikleri ayinlerde insanları programladılar; komünyon ayini Esenyen tarikatının erginlenme ritüelinin yeni baştan kurgulanmış bir biçimidir. Esenyenler'de bu ritüeli tüm Doğu Akdeniz ve Mezopotamya'da yaygın olan gizemli tarikatlardan, pagan dinlerinden almışlardır.

Vaftiz, Eski Mısır ve Mezopotamya kültürlerinde çok yaygın arınma ritüelidir. Bu ritüeller kiliselerin o görkemli mimarisi içerisinde papazların tiyatral davranışları ile beraber insanlar üzerinde son derece etkili oluyordu. Bu ritüeller insanların Hristiyan ideolojisinin birer kölesi olmasını sağlayan kapsamlı ve ayrıntılı bir beyin yıkama sistematığının köşe taşlarından birini oluşturuyordu. Bu sistematığın öteki köşe taşı ise kentlerin meydanlarına kurulan üzerlerine bağladıkları Kilise karşıtı insanları canlı canlı yaktıkları çarmıhlardı. Kilise gizem ve sınırsız bir şiddet ile bin yılı aşkın bir süre içerisinde Avrupa insanını eğitti, terbiye etti.

Farmason tapınaklarına, ritüellerine, üniformalarına ve akıl dışı, bilim dışı inanç sistematığına bakan aydınlar ' bunlar da nereden çıktı?' diye şaşkınlıkla soruyorlar; tarihte bunların benzerlerini arayarak bir tür analogi yolu ile farmason tapınaklarını ve ritüellerini anlamaya çalışıyorlar. Bu aydınlar ya hiçbir Katolik veya Ortodoks Kilisesinin kapısından içeri girmemişler, buradaki tapınma törenlerini izlememişler ya da bilerek farmasonluğun gerçek köklerini saklıyorlar. Bu aydınlar farmason tapınaklarının iç mimarisi, üniformaları ve ritüelleri söz konusu olunca hep Eski Mısır'ı ya da Eski İsrail'i öne sürüyorlar. Kiliseler de iç ve dış mimarilerini tören giysilerini, ritüellerini eski Mısır'dan, eski İsrail'den, Mitra'dan, Sol İnviktustan, Zerdüşilikten almadılar mı? 1723'te

farmason anayasasını yazan Anderson bir papaz değil miydi? XVII. yy.'daki İskoç ve Anglosakson soyluları farmason ayinleri için gerekli olan tüm araç ve gereçleri en ince ayrıntısına kadar alabilecekleri bir tek modele sahiptiler. O model Hristiyanlıktır.

1600'lü yıllarda İngiltere kırlarındaki hangi soylu hangi tarihçi eski Mısır ve eski İsrail tapınakları ve buralarda uygulanan törenler ayinler konusunda bir modele, bir bilgiye, bir araştırmaya, bir yayına sahipti? İlk farmason aydınların ve soyluların ellerindeki biricik model kiliseler ve Hristiyanlık idi. Onlarda yapılması gereken biricik şeyi yaptılar, kendilerine Kilise'yi örnek aldılar.

Hristiyanlığın İslamiyet'ten en belirgin niteliksel farkı, Tanrı sözü ile mühürlenmiş bir evren modelinin ve tarih modelinin Hristiyan dininin temel belirleyeni olmasıdır. Bunun için Hristiyanlık bir din değil bir ideolojidir ve bin yılı aşkın bir süre ile Avrupa insanının yaşamını tüm boyutları ile belirlemiştir. Hristiyan evren modeli, Aristoteles ve Batlamyus ağırlıklı eklektik bir modeldir. Evrenin merkezinde dünya vardır; güneş, ay ve gezegenlerle, yıldızlar dünyanın çevresinde dönerler. Tüm bu gök cisimleri iç içe geçmiş saydam kubbeler üzerindeki oluklarda hareket ederler, hareketi sağlayan, bunları bir tekerleği iter gibi hareket ettiren ise meleklerdir. Meleklerin itmesiyle tüm gök cisimleri saydam kubbeler üzerindeki oluklu yollarında hareket ederler.

Hristiyan tarih modeli ise, Eski Mısır Osüris kültü, Budizm ve Zerdüşiliğin bir paçasıdır; ama insan ruhunda her zaman büyük bir saygı uyandıran, ender rastlanır felsefi bir derinliğe sahip, eşsiz güzellikte bir sanat eseridir. Hristiyan ideolojisinin tarih kuramı: Tanrı insanı seçkin bir güzellikte yaratmış ve ona hiçbir yarattığına vermediği özgür olabilme gücünü vermiştir; ama, cenneti ve huzuru seçiyorsa özgürlüğü yasaklamıştır. Adem kıskanç bir meleğin Havva'yı kandırmasıyla özgür davrandı, kendini bildi, Tanrı'nın buyruğuna karşı geldi. Bu bağışlanmaz bir suçtu, cennetten kovuldu, Tanrı'nın kayırısından yoksun bırakıldı.

Bu kabul edilemez korkunç günah yalnız Ademle sınırlı değildir, tüm Adem soyunu kapsar. Adem ve tüm soyu bu ilk günahla kirlenmiştir, yabancılaşmıştır, kendisine yabancılaşmıştır. Adem artık cennette Tanrının yanı başında, Tanrı'nın sevgili bir yarattığı olarak onun kayrısına sahip, evrenin yaratılışını seyreden Adem değildir. Tanrı'nın kayrısı elinden alınmış, ekmeğini topraktan alın terini akıtarak zahmetlerle çıkartan bir ölümlüdür. Havva ise ağırlar içerisinde doğurmaktadır. Her ikisi de değişmişler, Tanrı'nın güvenini yitirmişlerdir; bu değişme, bu olumsuzlama yabancılaşmadır, kendine yabancılaşmadır; günah inşam kendisine yabancılaştırır. Ama bu yabancılaşma sonsuza kadar sürmeyecektir. Çünkü yaratan Ademi ve soyunu gerçekten sevmektedir ve onların bu kirlenmeden kendi özgür iradeleri ile kurtulmalarını istemektedir. Günahın bağışlanması 'insan'ın kendi özgür iradesi ile Tanrı'yı katıksız bir sevgi ile sevmesi, ona teslim olması ile olanaklıdır. Tanrı'nın oğlu İsa Mesih kendi özgür iradesiyle bir insan olarak iner ve Adem soyunun bağışlanması için kendisini kurban eder; çünkü insan Tanrı tarafından sevilmeaktadır. İsa'nın koyunları ya da peşinden gidenler kurtuluşa kavuşacaklardır. Kıyamet günü İsa Mesih tekrar gelecek, kendi sürüsünü, yani Hristiyanları 'Baha'nın yanına götürecektir. Bu Baba'yı da hoşnut edecektir ve insan ilk günahın kirinden arınacak, yabancılaşmadan kurtulacaktır. Ama bu kurtuluş yalnızca İsa Mesih'i izleyenlere, yani Hristiyanlara tanınmıştır. İsa Mesih'i izlemeyenler (Hristiyan olmayanlar) sonsuza kadar acı çekeceklerdir.

Tarih, ilk günahla, insanın kendine yabancılaşmasıyla başlamış bir yabancılaşmadan kurtulma sürecidir; insanın bir bölümünün bağışlanması geriye kalanların ise cehennem azabı ile cezalandırılması ile son bulacaktır. Bu tarihsel süreç içerisinde Kilise'nin rolü son derece önemlidir. Çünkü Kilise doğrudan doğruya İsa Mesih'i temsil etmektedir. Kilise, kendini İsa Mesih'in temsilcisi olarak Tanrı'nın iradesi gereği tarihe yön vermekle hükümlü saymaktadır; papazlar bir tür Tanrı'nın yer yüzündeki bürokratlarıdır. Papazlar, 325 İznik Konsülü'nden kısa bir süre sonra Avrupa'nın doğusunda ve batısında siyasal erki ele geçirmişler ve imparatorluğun yeni egemenleri olmuşlardır; Hristiyanlık imparatorluğun

resmi ideolojisidir. Bu ideolojinin mimarları, ideolojinin evren ve tarih modelini bütün durumlarda savunmak, korumak zorunda idiler. Papazlar doğa bilimlerindeki her türlü bilimsel araştırmayı, toplumların yapısı ve tarihin nedirliği konusundaki her türlü felsefi çalışmayı kendilerine karşı bir tehdit olarak algıladılar. Eşyanın doğası gereği büyük bir şiddetle bilime, felsefeye karşı savaşmak durumunda kaldılar. Çünkü her bilimsel bilgi, resmi ideolojinin bir parçasını alıp götürüyordu, bir deprem gibi ideolojiyi oluşturan temel yapıyı çökertiyordu; bu, imparatorluk erkinin papazların elinden akıp gitmesidir. İmparatorluk erki savaşılmadan verilecek bir şey değildir, bu insan doğasına aykırıdır; ve papazlar da birer insandı ve papazlar savaştılar. İşkenceyle sorgu yapılan evler, manastırlar inşa ettiler, insanları çarmıha gerdiler, ordular kurarak yüzyıllar süren uzun ve kanlı savaşları göze aldılar. Ama ne var ki, insan doğası ve tarih papazlara ve onların ideolojisi Hristiyanlığa karşı idi. Hiçbir siyasal rejim ya da din bilimi, özgür düşüncüyü, özgür araştırmayı Hristiyanlık kadar kesin, bağışlaması olmayan müeyyidelerle yasaklamamıştır.

Hristiyanlığın bu ideolojik yapısı, Avrupa'da üretilen her şey gibi tüm dünyaya ihraç edilmiştir. Müslümanlar da din ve bilim karşıtlığından söz etmeye, din ve bilimin birbirini yadsıması gibi yalnızca Ortaçağ Hristiyanlığına özgü bir problemin İslâmiyet'te de var olduğu peşin kabulünden hareket ederek bir İslâm Ortaçağı'nı tanımlamaya, bir İslâm Rönesansı'nın başlatılmasının koşullarını tartışmaya başlamışlardır. Bu tür savların ve araştırmaların tümü özellikle Türkiye'de ve bazı Arap ülkelerinde gözlediğimiz 'Batılılaşma' siyasal olgusunun ürünü, bilim dışı bir saçmalıklar bütünüdür. Çünkü İslâm'ın kitabı Kur'an ve peygamberi Hz. Muhammed hiçbir zaman bilimi ve özgür araştırmayı yasaklamadı; tam tersine kişinin yaşamını bilim verilerine göre düzenlemesini buyurdular. Kur'an bilimi yasaklamaz; 'bilim yapın' buyruğunu verir. Bu nedenle bir İslâm Ortaçağı'ndan ve Rönesansı'ndan söz etmek saçmalıktır.

Kilise özgür araştırmayı ve bilimi yasaklamıştı; ama ne var ki insan doğası Kilise'den daha güçlü idi ve insanlar bilim yapmak

zorunda idiler; bu yaşamın, yaratılışın buyruğu idi. Kilisenin dayattığı resmi evren modeli ile yetinemeyenler, Hristiyan olmayan dünyanın, özellikle Müslüman bilim adamlarının araştırmaları ile tanışanlar için, XV. yy.'dan sonra tanışanlar için iki olanak vardı, ya Müslüman ülkelere sığınacaklar ya da Hristiyan Avrupa'da kalacaklar Kilise'ye rağmen bilimin ve felsefenin problemleri üzerinde çalışacaklardı. Müslüman ülkelerde çalışmak aşılması güç zorluklar içeriyordu; Türkçe, Arapça ve Farsça dilleri, harfler ve öteki semboller, töreler gelenekler, iklim ve inanç sistemi bu engellerin en önemlileri idi. Hristiyan Avrupa'da ise tek engel siyasal erki elinde tutan Kilise idi. Gerçi Kilise engizisyonu ile toplumun tüm kesimlerini denetleyip zapturapt altında tutuyordu. Ama yine de Kilise'ye rağmen varlıklarını sürdüren bazı yer altı örgütlerine sızarak çalışmalar ve araştırmalar yapmak olanaklıydı. Bu örgütlerden biri yanı başlarında duruyordu, mason loncaları. İngiliz bilim adamları Kilise'nin izlemesinden kurtulabilmek için mason loncalarına bağlı locaları kullandılar; bu localara sızarak ele geçirdiler ve buralarda örgütlendiler. Bu bilim adamları sonradan siyasal yapı izin verince ünlü Royal Society'i kurdular. Kilise'nin baskısı ve izlemesine karşı başlangıçta (XVII. yy.) mason locaları hem siyasal muhaliflerin hem de bilim adamları ve felsefeciler için saklanacakları güvenli bir korunak idi.

*Süleyman'ın ihtiyarlığı zamanında kanları
onun yüreğini başka ilahların ardınca
saptırdılar; ve babası Davut'un yüreği
Allah'ı Rab ile bütün olduğu gibi onun
yüreği bütün değildi. Ve Süleyman
saydalıların ilahesi Astartinin ardınca,
Ammonilerin mekruh şeyi Milkomun
ardınca gitti.*

Tevrat (Kıratlar I; 11:4-5)

BÖLÜM 2

SÜLEYMAN TAPINAĞI VE HİRAM ABİF

Dünya halkları içerisinde efsane ile ideolojinin gerçeklerle iç içe girdiği, gerçek tarihsel olaylar arasındaki belirleyici bağların ustaca yeniden kurulduğu Yahudilerin tarihinden başka hiçbir ulusal tarih yoktur. Bu yeniden kurgulama, tarihi değiştirip yer yer olayların saklanması, üstünün örtülmesine gidilmesi yalnızca Yahudilerin doğrudan tarihleriyle sınırlı kalmadı; Yahudilerle herhangi bir biçimde coğrafi, ticari ya da doğrudan savaş yolu ile ilgili kuran Yahudi olmayan devletlerin, ulusların ideolojik ve dinsel toplulukların tarihleri de aynı sonuçlardan kurtulamadı. Romalılar, İngilizler, İspanyollar, Almanlar, Ruslar, Araplar, Hristiyanlar, Komünistler, Naziler tarihin son 2000 yılı içerisinde, Yahudiler ile kurdukları ilişkinin nedenlerini, ilişkinin kendisini ve sonuçlarını ya kendilerini korumak için ya da daha güçlü yabancı belirleyicilerin zorlaması ile değiştirmek, saklamak, yoksaymak ya da ideolojilerin efsanelerin yarı aydınlık labirentlerinde anlaşılmaz duruma getirmişlerdir. Bu nedenle Yahudi tarihini oluşturan olaylar ezoterik bilgiler peşindeki tüm gizemli tarikatlar ve örgütler için bulunmaz bir kaynak oluşturur. Hedeflerini saklayan yapıp ettiklerini açıklamayan ya da değiştirerek açıklayan tüm yer altı örgütleri değişik amaçlarla Yahudi tarihinin Yahudilerce kurgulanmış biçiminden yararlanmış-

lardır. Bu anlamda Yahudi tarihinden en ustaca yararlananlar farmasonlar olmuşlardır. Farmasonlar kendilerine bir geçmiş yaratmak ve bu geçmiş gizemli kılabilmek için Yahudi tarihinden yararlanmışlardır.

Farmasonlar tarihi yeniden kurgulamanın en güzel örneğini Hz. Süleyman Tapmağı'nın (Bet Amikdaş) yapımı süresince gelişen olayları yeniden yazarken verdiler. Farmasonlara göre Süleyman Tapınağı'nın yapımı şöyle gerçekleşti:

Hz. Süleyman Tanrı Yhvh için Kudüs'te bir tapınak yaptırmak isteyince Tsor Kiralı Hiram'dan malzeme alarak dul bir kadının oğlu olan Hiram Abif'in yönetiminde İ.Ö. 964'te tapınağın yapımına başladı. Hiram Abif ve yanında çalışan öteki ustaları ve kalfaları da masondular. Hiram Abif'i ünlü mason James Anderson şöyle anlatır: " *Yeryüzünden geçen en hünerli mason... Bu ilahi ruhlu emekçi tapınağı kendi gücüyle kurdu!*"

Tapınağın bitirilmesine yakın Hiram Abif'in Yubela, Yubelo, Yubelum adlı üç kalfası ustalarından hem yapım tekniklerini ve hem de masonluğun gizlerini istediler. Ustaları reddedince onu ellerindeki taş yontma araçlarıyla öldürdüler ve kimse görmesin diye gömerek Yafa'ya doğru kaçtılar, ama Hz. Süleyman'ın askerleri tarafından yakalandılar. Hiram'ın cesedi gömüldüğü yerden çıkarılarak görkemli bir törenle gömüldü. Yubela, Yubelo ve Yubelum sorgu sırasında her şeyi itiraf ettiler; pişmanlıklarını dile getirdiler, kendileri için işledikleri kabul edilmez cinayetten ötürü çok ağır cezalar istediler. Yubela boğazı kesilerek dilinin kökten koparılmasını istedi. Yubelo göğsünün yarılarak yüreğinin çıkarılmasını ve akbabalara atılmasını, Yubelum ise bağırsaklarının ve midesinin çıkarılarak yakılmasını istedi. Her üçü de işkence ile öldürüldü; kalpleri ve diğer organları çıkarıldı ve sol göğüslerinin üzerine konuldu ve bu tarz öldürme sonraki bazı mason cinayetlerinde de görüldü. Farmasonlar bu masalı XVIII. yy'da uydurdular. 1717 yılında dört büyük mason locasının Londra'da tek büyük bir locanın otoritesi altında birleşmesi sonucunda Farmasonluk

¹ Short, Martin, *Masonların İçinden*, çev.: Vedü Evsal, Boğaziçi Yayınları, İkinci baskı, s. 76, İstanbul-2000.

İngiliz tarihinde etkin bir güç olduktan sonra bir anayasaya ve tarihe gereksinimleri olduklarını gördüler. Bu boşluğu Dr. James Anderson adlı bir baş papaz doldurdu; Dr. Anderson 1721 yılında 'Farmasonluğun Temel Yasaları'nı yazdı. Bu yüzyıl farmasonların İngiltere'yi de ele geçirdikleri siyasal erkin tartışmasız egemeni oldukları yüzyıldır. Bu yüzyıl İngiltere'nin, tarihin en acımasız ve vahşi emperyal devleti olarak oluşmaya başladığı yüzyıldır.

Yüzyılın ikinci yarısı İngiltere'nin Yahudilerin gücünü tanıdığı yüzyıldır. Farmasonlar emperyal amaçları için artık İngiltere ile sınırlı olan Sakson Kiralı Athelstan ve York kentinin iman masalı ile yetine-mezdiler. Dünya egemenliği için Yahudilerin gücüne ve parasına gereksinimleri vardı. Farmasonların gerçek tarihi bölümünde daha ayrıntılı olarak duracağımız bu ortaklığın ideolojik temelleri de Anglosakson püritenler tarafından XVII. yüzyılda aülmüştü.

Yeni uydurulacak tarih mutlaka temelleri atılan yeni imparatorluğun ortaklarının da kabul edebileceği bir tarih olmalıydı. Ve 1500 yıl önceki ataları olan kilise babalarının yolunu izlediler. Onlar nasıl gerçek olayların kurnazca değiştirilmesinden oluşmuş 'Tanrı'nın Oğlu' ile başlayan bir masalı, Hristiyanlığın tarihidir diye insanlara kabul ettirdilerse, farmasonlar da, Yahudilerin görkemli Kiralı Süleyman'ın yapıp ettikleri üzerine uydurduklarını insanlara kabul ettirebilirlerdi.

Hiram üzerine uydurulan bu masal dramatik ve etkileyici tiyatral bir ayine dönüştürüldü. Üçüncü dereceye geçecek olan kalfa farmason gözleri bağlı olarak locaya alınır; kolları sıvanmıştır, dizleri çıplak ve göğsü açıktır. 3 Y'leri temsil eden öteki masonlar üstat adayını sıkıştırırlar ve kendisine emanet edilen ezoterik bilgileri isterler. Üstat adayı bu bilgileri vermektense ölümü seçeceğini söyler ve 3 YTer tarafından başına tokmakla vurularak etkileyici bir müziğin eşliğinde öldürülür, 'masonik sırları' vermektense ölümü seçen kalfa mason, içine kuru kafalar ve kemikler konmuş ya bir mezara ya da bir tabuta yatırılır; biraz sonra görkemli ve etkileyici bir törenle gözlerindeki bağ çözülerek kendisine ustalık derecesine kabul edildiği söylenir; oldukça etkileyici bir beyin yıkama töreni.

Yahudi Kralı Süleyman'ın ve yaptırdığı Tapınak'm gerçek öyküsü farmasonların anlattığından çok farklıdır.

Gerçek Öykü:

Davut oğlu Süleyman (İbranice adı Şeloma Amela, diğer adı Yedidiya. d.İ.Ö. 968-Ö.928) İsrail'in masallara, efsanelere konu olmuş en ünlü kralıdır. Süleyman'ın babası Kral Davut (İbranice David Amele. d.İ.Ö. 1004-Ö.965) Kudüs kentim alarak İsrail'in başkenti yapması, dev golyatı basit bir sapanla yenmesi ve adaletiyle ünlüdür. Özellikle Davut'un yiğitliği, adaleti üzerine Yahudi tarihi boyunca pek çok öykü anlatılabilmiştir. İnsanın nedirliği konusunda insanoğlunun yazdığı en büyük eser olan Tevrat'ta özellikle Kral Davut'un adaleti üzerinde durulur. Bu adil Kral bir gün sarayının balkonundan etrafı seyrederken Bet Şeva adlı bir kadın görür; kadın çok güzeldir. Ama ne var ki, Kral'ın Uriye adlı bir komutanının eşidir ve ordu Amonlularla savaşmaktadır. Kral Davut hemen buyurur ve Komutan Uriye savaşın en sert ve kanlı geçtiği cephesine gönderilir; Uriye savaşta bir kahraman olarak ölür ve yüce ve adil Kral'ı görevini yerine getirir; kahraman şehidi törenlerle gömdükten sonra dul kalan eşini açıkta ve sahipsiz bırakmaz ve Bet Şeva ile evlenir. Tevrat'ın ve Yahudi'nin adalet anlayışı.

Kral Davut Kudüs'te büyük bir saray yaptırdı ve Yhvh için de büyük bir tapmak yaptırmak istedi, ama Peygamber Natan bunun için kendisine izin verilmediğini bu Tapınak'ı oğlu Süleyman'ın yaptıracağını söyledi.

Kral Süleyman Kral Davut'un 4. oğludur ve annesi Bet Şeva'dır; daha babası yaşarken mesh edilerek Davut'tan sonraki kral olarak ilân edilmiştir.

Babasının öğüdüne uyarak tahta geçer geçmez ordu komutanı Yohav'ı öldürttü, ağabeyi Adoniya'yı ve baş kahin Abitar'ı sürdü.

Kral Süleyman İsrail'in gücünü Fırat'tan Akdeniz'e kadar yaydı; Asur'un ve Mısır'ın iç karışıklıklarından yararlandı, devleti-

ni güçlendirdi, sınırlarını genişletti, Kudüs'te büyük ve kapsamlı bir yapı işi başlattı; inşaatlar için Fenike'den ustalar getirtti. Kudüs'ün çevresindeki surları tamir ettirmiş ve kuzey surlarını genişletmiştir. Kent içinde büyük tapınağın(Bet-Amikdaş) hükümdarlık sarayının ve eşleri için sarayların temellerini attı. İnşaatlar 20 yıl sürdü. Bu yapılar içerisinde kutsal tapmak ve Süleyman'ın ilk karısı olan Firavun'un kızı için yaptırdığı sarayın ünü diğer ülkelere ve sonraki yüzyıllara taşdı. Kral Süleyman'ın 700 karısı ve 300 cariyesi vardı. Tsor ve Sidon Kral'ı Hiran'la ortak bir deniz filosu kurdular. Akdeniz'de ticaretin büyük bir bölümünü denetimleri altına aldılar. Sava melikesi Belkis Kral Süleyman'ı ziyaret etti ve yapılan anlaşma ile baharat ve esans yağının uluslararası ticaretini tekelleri altına aldılar. Tüm bu oluşumlara rağmen devlet zayıfladı; çünkü Süleyman'ın kendisi ve karıları için yaptığı lüks harcamalar devletin gelirlerini çok aşırıyordu.

Süleyman bilge bir kişi ve büyük bir şairdi. Tevrat'a göre Süleyman 300 adet ahlâk konulu fıkra ve 1500 adet şiir yazmıştır. En ünlü eserleri: Gençlik eserleri Neşideler Neşidesi, olgunluk çağı eseri Meseller, yaşlılık dönemi eseri ise Vaaz'dır. Bazı Tevrat tefsircileri Kral Süleyman'ın 'Mezmurlar'ın 10 yazarından biri olduğunu ileri sürerler.

Hakkında efsaneler uydurulmuştur; kuşların ve diğer bazı hayvanların dilini bildiği ve onlarla konuştuğu iddia edilmiştir.

Yahudi tarihinde düşle gerçeğin birbirine iyice karıştığı bu dönem, farmasonlar için bir geçmiş arayanların arayıp bulamadığı bir defineydi. Farmasonlardan önce de Yahudiler, Hristiyanlar, Ortaçağ babaları, Aydınlanmacılar, Yahudi tarihinin bu dönemi için bir şeyler uydurmuşlar, Süleyman'ı, Sava melikesini ve Süleyman Tapınağını kendi amaçları için kullanmışlardır. Tarihin bu kesitinde at iziyle it izi birbirine iyice karışmıştı. Bir kez de farmasonlar tarihin bu dönemini kendi çıkarları için kullandılar.

Kıral Süleyman Yahudilerin ve Farmasonların tasarladığı gibi eşsiz insanüstü yeteneklerle donanmış ne yüce bir kişi ve ne de bir peygamberdi. Komşu devletlerin içine yuvarlandığı kargaşadan yararlanmasını bilen yetenekli bir tüccar ve ozandı; görkemli ve abartılı yaşamayı seviyor, nefisini doyurmak için Hz. İbrahim'in ve Musa'nın vaaz ettikleri şeriate, Yhvh'in tehditlerine aldırılmıyordu. Özellikle ömrünün sonuna doğru Filistin Tanrılarına inanmaya başlamış onlar için kurbanlar sunmaya başlamıştı.

Süleyman Tapınağı (Bet-Amiktaş):

Farmasonlar Kıral Süleyman'ın tüm yapıp ettikleri içerisinde yalnızca Tapınak ile ilgilendiler. Çünkü XVII. ve XVIII. yy.'a gelindiğinde Diaspora'daki Yahudiler için Hz. İbrahim'in vaaz ettiği din artık mesianik bir din olmuştu ve Yahudi'nin günlük yaşamını belirleyen, tüm davranışlarını yönlendiren, Telmut diye adlandırılan ikinci bir kitapları vardı ve Tapmak bu mesianik Yahudiliğin merkezinde yer alıyordu. Telmut'a sıkı sıkıya bağlı kalan gerek Yahudi entelektüelleri gerekse Haçlı Seferlerinden sonra Kudüs'ü ve Tapınağı fark eden Avrupalı Hristiyan entelektüeller Yahudi tarihinin bu kesiti üzerine özellikle Tapmak merkezli o kadar çok şey yazıp bilimsel olmayan, uyduruk, ideolojik amaçlı makaleler kitaplar yayınladılar, konferanslar verdiler ki gerçeğe gerçek olmayanı kimse ayırt edemez oldu.

XVIII. yy'da Avrupalı entelektüeller ve dolaylı olarak siyaset çevreleri bir Eski Mısır ve Eski İsrail cinneti yaşadılar; masallar, efsaneler, öyküler uydurdular ve kendi uydurduklarına bir süre sonra kendileri inandılar. Eski Mısır üzerine yaratılan efsanelerin merkezinde 'Hermetik Metinler' (Corpus Hermeticum), Eski İsrail kurgularının merkezinde de Tapınak yer alıyordu. Haçlı Seferleri ile başlayan emperyalist saldırganlık sürecinin belirlediği koşulların zorunlu bir sonucu olarak Hristiyanlık ideolojisinin Kilise ve Avrupalı soylular arasındaki en fanatik kesiminin örgütlenmesiyle kurumlaşan Tapmak Şövalyeleri, Hz. Süleyman'ın yaptırdığı Tapmağı Hristiyanlar için gizem dolu bir obje haline getirmiştir. Ayrıca Diaspora'nın Yahudisi de kimliğini yitirmeden inancını temel

belirleyenleriyle koruyabilmek için, Mesianik Yahudiliği ayakta tutabilmek için Kıral Davut'un, Kıral Süleyman'ın ve Tapınağın tarihini değişen çağların koşullarına uydurarak sürekli olarak yeniden yazmış ve Kıral Süleyman'la Tapmak üzerindeki puslu havanın yoğunlaşmasına katkıda bulunmuştur; 'Kurt puslu havayı sever'. Farmasonlar da bu puslu havadan yararlandılar ve Tapınak'la ilgili kendi tarihlerim yazdılar; hiç var olmamış bir Hiram Abif Usta uydurdular ve Hiram Abif'i Tapmağın baş ustası, baş mimarı yapıp insanoğlunun sahip olabileceği tüm ezoterik bilgilerle donattılar. Ve sonra Ortaçağ gezgin tiyatrolarına yakışır biçimde öldürttüler. Katiller de kalfalık düzeyinde yapı işçisiydi ve büyük bir olasılıkla onlarda masondular. Nedense masonik yayınlar katillerin mason olup olmadıklarına hiç değinmezler. Dikkat edilirse Farmasonların atası olan Hiram Abif ile başlattıkları uyduruk tarihlerinin en önemli kesitini en temel belirleyen öğeleri ihanet, kan, cinayet ve kimsenin şimdiye değin bilemediği ezoterik bilgilerdir.

Bizim sorumuz, 'Tapınağın gerçek tarihi nedir? Tapınak gerçekte neydi ve hangi amaçla yapılmıştı?' gibi yalın bir sorudur. Bu sorunun doğru yanıtlanması "Farmasonluk nedir?" sorusunun da biraz daha aydınlanmasını sağlayacaktır.

Tapınağın Gerçek Tarihi:

Yahudiler Tevrat'a göre 170 ile 400 yıl arası Mısır'da yaşadılar ve Firavun II. Ramses'in (İ.Ö. 1290-1224) oğlu Baenre Mernaptak (İ.Ö. 1224-1204) zamanında Hz. Musa'nın (Muşe Rabelu İ.Ö. XIII. yy.) önderliğinde onlara Tanrıları Yahev tarafından bağışlandığını iddia ettikleri Filistin'e doğru çıkış yaptılar. Hz. Musa'nın bir Yahudi mi yoksa Mısırlı bir piren mi olduğu tartışmalıdır; Hz. Musa bizim problemimiz değildir. Hz. Musa Yahudi dininin kurucusu ve Tanrının teklifi dışında Yahudilere neler vaaz ettiği açık ve seçik olarak bilinmeyen Noa oğlu Hz. İbrahim'den (Avram, İ.Ö. 1800'lerde) sonra en büyük peygamberdir. Yahudiler Mısır'daki yaşamlarının son iki yüzyılını köle olarak geçirmişlerdi ve yaşadıkları yörelerin özellikle Mısır'ın Tanrılarına inanıyorlardı. Yahudilerin Filistin'e doğru göçleri uzun yıllar sürdü. Sina Çölü'nde dolaştıktan sonra Filistin'in sınırlarına vardılar.

Yahudiler Mısır'dan ayrıldıktan üç ay sonra Sina Dağı (Hore Dağı) eteklerine geldiler. Hz. Musa Yhvh'in çağrısına uyarak dağa çıktı ve 40 gün kaldı. Dağdan taş levhalar üzerine Yhvh'in parmağı ile yazdığı buyrukları ile döndüğünde Yahudileri bir altın buzağıya taparken buldu. Musa çok kızdı. Altın buzağıyı ateşe attı ve Yahudileri ağır biçimde cezalandırdı. Tevrat bu cezayı şöyle anlatır: *"ve Musa kavminin dizginsiz olduğunu gördü (çünkü Harun O'nu düşmanlarına eğlence olmak üzere, dizginsiz bırakmıştı), ve Musa ordugâhın kapısında durup dedi: Rab tarafında olan bana gelsin. Bütün Levioğulları onun yanında toplandılar. Ve onlara dedi ki: İsrailin Allah'ı Rab şöyle diyor: herkes kılıcını beline kuşansın ve ordugâhta kapıdan kapiya dolaşsın, ve herkes kendi kardeşini, ve herkes kendi arkadaşını, ve herkes kendi komşusunu öldürsün. Ve Levioğulları Musa'nın söylediği gibi yaptılar, ve o gün kavmdan üç bin adam kadar düştü."* (Tevrat, Çıkış; 32:25, 26, 27,28)

Hz. Musa'nın vaaz ettiği Yhvh anlayışı ve din Yahudiler için soyut ve kavranılmaz idi. Terk ettikleri Mısır'ın ve göç sırasında tanıdıkları kavimlerin dinleri ve Tanrıları somut, basit ve ritüelleri nefislerini doyurucu idi. Her şeyi hiçten yaratan ve yöneten ve algılanamaz olan bir Tanrıyı kavramak çok güçtü. Musa Levilerin kılıçlarının Yhvh inancını korumaya yeterli olmayacağını gördü ve Mısır'dan ayrılışın ikinci yarısında Mişkan'm yapımını buyurdu.

Çadır Tapınak (İbranice Mişkan; Hristiyan Batı dillerinde Taber Nacle) Hz. Musa somut bir şeyler isteyen Yahudiler için sökülüp taşınabilir bir çadır tapmak yaptırdı; tapınağın yapılmasını Yhvh buyurmuştu. Çadır Tapınak, Bedsalel Ustanın önderliğinde toplanan bağışlarla Mısır'dan çıkışın ikinci yıl dönümünde tamamlandı. Mişkan iki bölümlü, deriyle kaplanmış değerli kumaşlardan yapılmış bir çadırdı: Birinci bölüm kutsal bölüm, ikinci bölüm ise Kutsalların Kutsalı ya da en Kutsal Bölüm adını alıyordu. Birinci bölümde Buhur'un yakıldığı mihrap (Mizbeah), yedi kollu altın şamdan (Menora), kutsal altın masa (Şulhan) bulunuyordu. Kutsalların Kutsalı adlı bölümde ise Yhvh yasalarının yazılı olduğu taş levhanın saklandığı Şehadet Sandığı (Aaron Akodeş) bulunuyor-

du. Çadır Tapmak göç sırasında Yahudilerin kamp kurduğu alanın ortasına kurulup tüm kabileler bir düzen içerisinde çevresine yerleşirlerdi. En önde Tapmağın taşınmasını, sökülüp kurulmasını ve tüm ayinleri yöneten Leviler yer alırdı. Mişkan ile artık Yahudilerin de günlük yaşamlarında varlığını algıladıkları bir Tanrıları, dinleri oldu. Mısır'dan ayrıldıktan Mişkan'm yapıldığı ayrılışın ikinci yılma kadar Yahudiler boşlukta kalmışlardı. Görüp dokunamadıkları, algılayamadıkları, yalnız Musa'nın görüp konuşabildiği soyut, bağışlamasız ve zalim bir Tanrıya nasıl inanacaklarını bilemiyorlardı. Tüm inançlarını, yaşam değerlerini, geleceklerini ve törelerini Mısır'da bırakarak çıkmışlardı; onlar inançları ve gelenekleriyle Mısırlı idiler ve Yahudi olmaya çalışıyorlardı. Mişkan'dan sonra artık onların da bir tapınakları, dinleri, somut bir Tanrıları vardı; Kutsalların Kutsalı bölümü Yhvh'e ayrılmıştı ve orada onun görmek istediği kimseler onunla konuşabilirdi. Yhvh'in somut varlığının kanıtı Ahit Sandığı idi. Ahit Sandığı'nın içinde Yhvh'in kendi parmağıyla taş levhalar üzerine yazdığı buyrukları saklanırdı. Kutsalların Kutsalı bölümü yalnız Ahit Sandığı için değildi. Yhvh'in gelip orada oturduğuna inanılırdı. Tevrat'ta yer almayan, ama Yahudi'nin yaşamını belirlemede Tevrat'tan daha etken olan Talbut, Ağada ve Targum'larda ayrıntılı biçimde yer alan 'Sekini' kavramı bu gereksinimden doğmuştur. Sekini'den kastedilen Yhvh'in dünya üzerinde bir ışık, bir nur biçiminde kendini gösteren varlığıdır. Ve bu yer de tapmak yapılarına değin Mişkandır; Mişkan'm Kutsalların Kutsalı bölümüdür.

Hz. Musa Kutsalların Kutsalı bölümünü Yhvh için yaptırmıştı. Artık Yahudi'nin de somut, elle tutulur bir Tanrısı vardı. Onların başka inanç ve kültürlerde yok olmalarını önleyecek, görebildikleri, algılayabildikleri, somut bir Kutsalların Kutsalı vardı. Hz. Musa 'Tevhid'e dayanan bir Tanrı inancını ancak iki yıl koruyabilmişti. Altın Buzağı Musa'yı bir ikilem karşısında bırakmıştı; ya vahiy ile verilen ve tevhide dayanan bir inanç sistematigi için mücadele edecek, ama bu arada halkının büyük bir bölümünü yitirecek, kim bilir belki de küçük bir azınlıkla yalnız kalacak ve ideallerinden vazgeçecek ya da halkının tümünü oportünist bir despotlukla denetimi

altında bir arada tutmaya devam edecek ve ideallerini gerçekleştirmek için büyük bir fırsat yakalayacak. Hz. Musa Mişkan'ı yaptırıp Kutsalların Kutsal bölümünü Yhvh'e ayırdığı anda arük Yahudilik tevhide dayanan bir inanç sistematığı değildir; materyalist emelleri olan siyasal hedeflere sahip emperyal bir ideolojidir. Bu şoven ve emperyal ideolojinin simgesi başlangıçta Mişka, sonra da Süleyman Tapınağı'dır. Tapınak bunun için vazgeçilmezdir; Tapınak artık, Yahudiler için Tanrılarına şükrettikleri bir yer değildir. Yahudi'nin varlığını ve onun çağlar ötesine uzanan hedeflerini ayakta tutan, Yahudi'ye güç veren, taş bir yapıdan fazla bir şeydir, her şeyin egemeni olan ve bir gün Yahudi'yi bütün ulusların efendisi yapacak olan Yhvh'in barındığı yerdir.

Kıral Davut (David Amele d.İ.Ö. 1004-Ö. İ.Ö. 965) Sion Kalesi'ni alarak Kudüs'ü (Yeruşalayim) Yahudilerin başkenti yaptı. Buraya büyük bir saray yaptırdı ve Moriyen Dağı'nın yerini saptayarak oraya Mişka'nın işlevini görecekt büyük ve kalıcı bir Tapınak yaptırmak istedi. Kıral Davut dindar bir kişiydi; saatlerce Mişkan'ın avlusunda oturup Yhvh'e şükrederdi; ama ne var ki Yhvh Peygamber Nathan aracılığıyla Kutsal Tapınağın yapım izninin oğlu Kıral Süleyman'a verildiğini bildirdi.

Moriyan (Ar-Abayit) Tepesi tüm İsrail tarihinde ve İslâm dininde önemli bir yere sahiptir. Başlangıçta yeri konusunda tartışmalar vardı; ama Kıral Davut'tan sonra Moriyen'm Kudüs'te Yebusi Orna'nın harman yeri olan tepe olduğu konusunda ortak kanaata varıldı. Bu tepede Yahudiler ve Müslümanlar tarafından kutsal kabul edilen bir kaya vardır; Hz. İbrahim'in oğlu İshak'ı üzerinde kurban etmek istediği kaya. Sefer a Zohar (Zohar Kitabı)'da söz konusu kaya üzerine ilginç bir efsane anlatılır: Yhvh dünyayı yarattıktan sonra oturduğu tahtın altından çok değerli bir taş alarak dünyaya atmıştır; bu taş dünyanın merkezine yerleşmiş bir 'niren-gi taşıdır' ve Tanrının tahtına kutsal bağlarla bağlıdır.

Moriyan Tepesi ve Kutsal Kaya Müslümanlar içinde kutsaldır. Müslümanların efsanelerine göre, Hz. Adem yaratılmadan iki bin yıl önce melekler bu kayayı ziyaret etmişlerdir. Kaya cennetteki kayalardan biridir; melek İsrail mahşer günü Sûrunu bu kaya üzerinde çalacaktır. Kur'an'ın İsra süresinde Anlatılan Mescid-i Aksa (en uzaktaki cami) Moriyen Tepesi'ndedir ve Hz. Ebubekir'in anlattığı bir sahih hadise göre, Hz. Muhammed bir gece yürüyüşle geldiği Moriyen Tepesi'ndeki Kutsal Kaya'nın üzerinden yükselmiştir; miraç gerçekleşmiştir.

Hz. Ömer 638 yılında Kudüs'ü fethettiği zaman Mescid-i Aksa'nın ve miracın gerçekleştiği Kutsal Kaya'nın yer aldığı Kutsal Moriyen Tepesi'ni aradı; ve Müslüman olan Kab al-Ahmar'ın yer göstermesiyle buldu. Tüm Tepe Hristiyanlar tarafından moloz ve çöple kaplanmıştı. Hz. Ömer 638 tarihinde Kutsal Tepe'nin güneyinde yer alan Bizans İmparatoru I. Justinianus (527-565) tarafından yaptırılan kiliseyi camiye çevirdi ve bu cami Mescid-i Aksa adını aldı. Haçlılar 1099'da Kudüs'ü işgal ettiğinde Mescid-i Aksa'yı Tapınak Şövalyeleri'nin karargâhı yaptılar. 1187'de Selahaddin Eyyubi kenti yeniden fethedince Mescid-i Aksa tekrar camiye çevrildi.

Kutsal Kaya'nın üzeri ise 688-691 yılları arasında Abd ül-Malik Marvan tarafından kubbeli bir yapıyla çevrilerek Kubbet üs-Sahra adını aldı; 1099'da Tapınak Şövalyeleri Kubbet üs-Sahra'yı kendi özel kiliseleri yaptılar; dış duvarları ve kubbeyi koruyarak iç mekânda önemli değişiklikler yaptılar ve adını 'Confessio' koydular. Kubbet üs-Sahra sonradan Avrupa'da yapılan Tapınakçı kiliselerine örnek oldu. Gerek Kubbet üs-Sahra, gerekse Mescid-i Aksa tüm tarihleri boyunca pek çok kez onarım gördüler, en son kapsamlı onarımı 1923 yılında Türkiye'den gönderilen mimar Kemalettin Bey yaptı. İlk özgün yapılardan günümüze yalnızca birkaç sütun ile sütun başı kalmıştır; ama özgün planlar titizlikle korunmuştur.

Farmasonlar neden Moriyen Tepesi ve onun üzerindeki bir Yahudi Tapınağı ve Tapınağın yapımcısı olduğunu iddia ettikleri bir taş ustası konusunda böyle titizler? Neden Süleyman Tapınağı ve Hiram Abif farmason tarihinin olmazsa olmazı kabul ediliyor?

Neden Eski Mısır Tapmakları ve taşçı ustaları değil? Neden eski Hindu ve Budist tapınakları ve onların taş ustaları değil de Süleyman Tapınağı ve Hiram Abif? Bu soruların sınırlarını belirlediği problemi aydınlatılabilmek için Moriyen Tepesi'nin kısa tarihi üzerinde durdum. Farmasonların Moriyen Tepesi'ni ve Süleyman Tapınağı'nı tarihlerinin bir parçası yapmalarının iki temel nedeni vardır:

I) Bu Tepe üzerindeki yapılar insanlık tarihinin büyük bir kesitini belirleyen üç yaygın dinin Yahudilik, Hristiyanlık ve İslamiyet'in rimellerinde, inanç sistematiklerinde, tarihleri boyunca geçirdikleri değişim süreçlerinde oluşan efsanelerinde son derece ayrıcalıklı bir yere sahiptir; Moriyen Tepesi de bu üç dinde son derece ayrıcalıklı bir yere sahip oldu. Tarih boyunca bu Tepe o kadar çok masala, efsaneye, araştırmaya ve sanat eserine konu olmuştur ki, hakikat ile uydurulmuş olan birbirine karışmış, gerçekler bir alaca karanlıkta yitip gitmiştir. 'Kurt puslu havayı sever'; Farmasonlar bu puslu havadan ötürü bu alaca karanlık içerisinde kendi tarihlerini hiç çekinmeden yeniden uydurdular, yeniden kurguladılar. Köklerini dünyaya egemen olanların kutsal saydıkları bir mekâna ve tarihsel olaylara bağlayarak önem ve etkinlik kazanıyorlar.

II) Farmasonlar uzun bir Hristiyan geçmişe sahiptirler bin yıllık Katolik Hristiyan zulmüne karşı bir başkaldırının kaynağında beslenseler de, kendilerine 'Yahbulon' adını verdikleri bir Tanrı uydursalar da, gene de Hristiyan geleneklerinden kopamadılar. İdeolojilerinin emperyal hedefleri, onların Hristiyan geleneklerinden kopmalarını değil, tam tersine tarihlerini bu Hristiyanların geçmişinden yararlanarak kurgulamalarını ve ritüellerini oluştururken Hristiyanlığı model almalarını zorunlu kıldılar.

Farmasonlar bin beş yüz yıllık bir Hristiyan geçmişe sahiptirler; Katolikliğe, Roma'ya, Latin egemenliğine ne kadar karşı olurlarsa olsunlar Hristiyan'dılar, yalnızca Hristiyan; başka bir şey bilmiyorlardı. Farmasonların bir bölümü XVIII. yy'da bir ara geçmişlerini Eski Mısır'da aradıysa da bunu sürdüremediler.

Moriyen Tepesi üzerindeki Tapmak Hz. İsa'nın avlusuna girerek satıcıları kovaladığı Tapınaktı; Tapınak ve Moriyen Tepesi Hz. İsa tarafından kutsanmıştı. Tapmak Şövalyeleri bu tepe üzerine karargâhlarını ve kiliselerini kurmuşlardı. Hristiyanlar bu tepeden ötürü kutsal kent anlamına gelen Kudüs'ü alırken Tanrı'nın oğlu Hz. İsa'nın katillerinin (Yahudilerin) ve Müslümanların kanını oluk oluk akıtmışlardı. Farmasonlar kendi tarihleri için bu tepeden daha uygun bir mekân bulamazlardı.

Yahudiler tüm tarihleri boyunca yalnızca tek bir tapınak yapılmış gibi yazdılar ve konuştular; bu Tapınak da Hz. Süleyman'ın yaptırdığı görkemli ve Kutsal Tapınaktı. Mişkan'ın yapılışından sonraki günlerde tarihte ilk kez bir halk kendisine Tanrı tarafından bir görev verildiğine inandı ve toplum olarak ya da tek bir birey olarak bu, yalnızca bu görevi yerine getirmek için yaşamaya başladı. Mısır'dan çıkan Hz. Musa'nın güttüğü sürü artık bir kimlik kazanmıştır; bu kimlik Yahudiliktir; Mısırlı köle sürüsü bir ulus olmuştur. Tanrı Nil'den Fırat'a kadar olan toprakları Mısırlı kölelere vermiştir ve onlar artık Yhvh'in seçkin halkı Yahudilerdir. Yhvh onları 'ötekiler'den ayırmıştır, ötekilerden farklı kılmıştır; onlar artık Yhvh'in seçtikleridirler, seçkindirler, soyludurlar; yalnızca Yhvh'e karşı sorumludurlar, ona kurbanlar sunmak ve Musa'nın on buyruğunu yerine getirmekle yükümlüdürler.

"ve RAB da sana söylediği gibi sen onun has kavmi olduğunu tasdik etti, bunun için onun bütün emirlerini tutacaksın o zaman söylediği gibi Allah'ın RABBE mukaddes bir kavim olası diye yarattığı bütün milletlerden medihle ve şöhratte, ve izzette seni üstün kılacaktır." (Tevrat, Tesniye; 26:18,19)

Mısır'dan çıkan ve Sina Çölü'nde dolaşarak kendini arayan Mısırlı köle topluluğunu bir ulus yapan ideolojinin stratejisini, Tevrat taktiklerini de Telmut belirledi. Mısırlı köle her konakladığında Mişkan'ı sürünün tam ortasında gördü. Orada Kutsalların Kutsalında acımasız ve kıskanç Yhvh oturuyordu ve onlara bir kimlik kazandıran, kölelikten kurtaran, öteki ulusların üzerine efendi yapan ideoloji onun buyruklarından oluşuyordu. Mısırlı köle tarih

ve insan üzerine yalnızca iki şey biliyordu; köleler ve efendiler, yüzyıllarca köle olmuştu, şimdi de efendi olmayı öğreniyordu. Mişkan bu ideolojinin sembolü idi. Onun orada durduğunu gördükçe Mısırlı köle Yahudileşme sürecini sürdürecekti.

Hız. Musa'dan sonra bunu en iyi gören Kırall Davud idi. Mısırlı köleler artık kölelik alışkanlıklarından ve Mısır geleneklerinden büyük oranda kurtulmuşlar, Filistinlilerin topraklarına yerleşmişler, Kudüs'ü almışlar, tüm kurumları ile bir devlet kurmuşlardı; ama Yhvh hâlâ çadır bir tapmakta barınıyordu. Göçebelik son bulmuştu; artık tapmanın da yerleşik bir ulusa yakışır biçimde yapılması gerekiyordu. Ve ünlü tapınak, Yhvh'in kutsal mekânı, 'Şekina'nın gerçekleşeceği yapı Kırall Davut'un oğlu tarafından inşa edildi. Ama farmasonların ve Yahudilerin bilinçli olarak yarattığı bir bilgi karmaşası sonucu Hız. Süleyman tarafından yapılan tek bir Tapınak olduğu, bu tapınağın da büyük usta Hiram Abif'in eseri olduğu yaygın bir kabuldür; öyle bilinir. Çünkü farmasonlar ve Yahudiler öyle bilinsin istiyordu. Gerçekte ise ortalama bin yıllık süreç içerisinde üç tapınak yapıldı.

Bu Tapınakların Gerçek Öyküleri:

I. Tapınak (İbr. Bet Amiktaş-Hız. Süleyman Tapmağı):

Birinci Tapınak İ.Ö.975'te Hız. Süleyman tarafından yaptırıldı ve İ.Ö. 586'da Babil Kırall Nebukatnesar tarafından yıkılıp yıkıldı. Hız. Süleyman döneminde Akdeniz'in en iyi yapı ustaları Fenikedeydi; özellikle Sur kenti yapı ustaları ile ünlü idi. Sur'daki Tanrı Baal için yapılan Malkar Tapınağı çok ünlü idi. Bu tapmak Süleyman Tapınağı yapılırken ona modellik edecektir. Fenike Tapınakları ve kültürü Avrupalı arkeologlar tarafından derinlemesine incelenmemiştir. Bu tavrın biricik nedeni Fenikelilerin Aryan olmaması, Sami olması ve Hristiyanlığa hiçbir katkıda bulunmamış olmalarıdır. Fenike Tapınaklarının bir özelliği Tapınakların girişinde iki sütun bulunurdu; Tanrıça Astarte için ahşap bir sütun ve Tanrı Baal için taş bir sütun. Herodot'a göre, Sur kentindeki büyük Tapınağın sütunlarından biri zümrüt diğeri altından idi. Fenikeliler yalnız taş ve döküm ustaları değildiler aynı zamanda cam işçiliği konusunda da çağın en iyi ustalarına sahiptiler. Büyük bir olasılıkla Markar Tapınağı'ndaki zümrüt sütun yeşil camdan yapılmıştı ve içinde geceleri mum yakılıyordu.

Çağın geleneklerine göre Saray ve Tapınak son derece önemlidir. Saray bir kiralın egemenlik sembolü, Tapınak ise ulusun bağımsızlık sembolüdür. Bir kiral ancak gösterişli bir saraya sahipse egemendir; bir ulus da kendi koruyucu Tanrısı için merkezi bir tapınağa sahipse bağımsızdır. Hız. Süleyman, Kırall Saul'un kurduğu, Kırall Davut'un bağımsız ve egemen kıldığı devletin kurumlaşmasını tamamladı; saraylar yaptırdı, modern bir ordu kurdu, yazılı ve sözlü mevzuatı tamamladı. Kendisi ve eşleri için gösterişli ve pahalı saraylar yaptırdı. Yhvh için de Mişkan'ın yerine bir Tapınak yaptırdı. Tüm saraylar için Fenikeli ustalara gereksinimi vardı ve uzun mektuplaşmalardan sonra Fenike Kırallı, Süleyman'ın gereksindiği ustaları ve keresteyi göndermeyi kabul etti. Ve Kırall Süleyman kolları sıvayarak kendisinden sonraki üç bin yıl içinde hiç düşülemeyeceği bir etkinlik kazanacak olan ünlü Tapmağı yaptırmaya başladı.

Süleyman Tapınağı içten alınan ölçüleri ile 27 mt. uzunluğunda, 9 mt. genişliğinde ve 13,5 mt. yüksekliğinde idi; 4,5x9 mt. boyutlarında bir eyvanı vardı; pencereleri kafeslerle kapatılmıştı. Tapınağın arka bölümündeki Kutsalların Kutsalı'nın boyutları 9x9x9 mt. idi. Bu bölüm Yhvh'in barınması ve Ahit Sandığı'nın saklanması için yapılmıştı. Sonraki yüzyıllarda Yahudi ilahiyatçıları bin bir dereden su getirerek bunu inkâra kalkışsalar da Tapınak çağın geleneklerine uygun olarak Yhvh'in yerleşeceği mantığı ile yapılmıştı. Çünkü Eski Mısır'da köleler her şeyi yoktan var edebilen, uzun-zaman boyutları dışında nedensiz varolabilen bir Tanrıyı kavrayamıyordu. Tanrı'nın resmi ve heykelini yapıp ona tapınmak yasaklanmıştı, ama onun oturacağı evi yapmak yasaklanmamıştı. Tapınak ve Kutsalların Kutsalı pagan halklardaki putların işlevini üstlenmişti. Tapınak bitirildikten, Ahit Sandığı Kutsalların Kutsalı'na yerleştirildikten sonra binlerce kurbanın kanıyla sulanmış Tapmağın önünde toplananlara Kırall Süleyman uzun bir söylev verdi. Söylevine şöyle başladı: "O zaman Süleyman dedi: *Rab koyu karanlıkta oturduğunu söylemiştir. Oturmak için sana bir ev, ebediyen mesken tutacağın bir yer yaptım.*" (Tevrat, I. Kırallar; 8:12-13) Kutsalların Kutsalı'nın hiç penceresi yoktu, sürekli karanlıktı ve yalnız baş kahin girebilirdi.

Kıral Süleyman'ın yaptırdığı tapınak sonradan abartıldığı gibi eşsiz, görülmemiş, görkemli bir yapı değildi. 27x13,5 mt. boyutları olan bir Tapınak, eski Mısır, Mezopotamya ve Fenike Tapmakları ya da sarayları yanında çok küçük kalıyordu. Tapmağın yapımı altı yıldan biraz fazla sürdüğü (İ.Ö. 960ta tamamlandı) halde, gene Fenikeli ustalara yaptırdığı kendi sarayının yapımı on üç yıldan fazla sürmüştü ve boyutları 44x22x13,5 mt. idi. Tapınak, gerçekte Kıral Süleyman'ın kendisi ve Mısırlı karısı için yaptırdığı saraylar karşısında bile küçük ve silik kalıyordu. Tevrat, yapım süresince yapım alanında taş yontucularının çalışmaları sırasında gürültü çıkmasının Hz. Süleyman'ın buyruğu ile yasaklandığını vurgular; taşlar ölçülerine göre taş ocaklarında yontularak getiriliyordu. Ve gene Tevrat'a göre, yapım işinde binlerce zincirli köle, işçi, cin ve büyük Şamir adlı taş kesici bir tırtıl çalışmıştır. Bütün bu rakamlar 27x9 mt.lik bir yapı için biraz abartılı değil mi?

Hız. Süleyman Tapınağı'nın taştan yapıldığı, taş işçiliğinin ürünü olduğu son derece kuşkuludur. Dış ve iç görünüşü ile Tapmak ahşap bir yapıdır. Tevrat şunları yazar: *"Evi böyle yaptı, ve onu bitirdi; ve evi erz ağaçlarından kirşler ve kalın tahtalarla örttü. Ve bütün eve bitişik katları her birinin yüksekliği beş arşın olarak yaptı, ve onları erz ağacı keresteleri ile eve bağladı."* (Tevrat, I. Kıralar; 6: 9-10). Küçük bir yapı için neden 4 mt. boyunda taş bloklar kesilsin? Unutulmamalıdır ki, bu Tapmağı yapan ustalar Fenikeli ustalardır ve işlerinin uzmanıdır. 4 mt. boyutundaki büyük taş blokların kullanılması eski Mısır Tapınakları, Piramitler, Mezopotamya ve Fenike tapmakları, sarayları söz konusu olunca anlaşılabilir, ama o çağ için bile sıradan, mütevazı bir yapıda kullanıldığını söylemek hem Fenikeli ustalara hakarettir hem de başka amaçlar taşımaktadır. Mütevazı ahşap bir yapının görkemli, anıtsal taş bir yapı olduğunu iddia etmenin birincil amacı Diasparo'daki Yahudi'nin uğradığı akıl almaz zulüm ve baskıya karşı bir tür direnmesi, kimliğini korumasıdır. Hristiyan Avrupalı bin yedi yüz yıl boyunca Yahudi'yi yeniden köleleştirmek istedi. Eski Mısırlı köle buna eşsiz bir direnç gösterdi; kimliğini, inancını ve geleneklerini büyük özverilerde bulunarak korudu; Tevrat'a ve Telmuf'a sarıldı; Kabala bu dirençten doğdu.

Hiram Abif:

Yahudi ayakta kalabilmek, zulme karşı direnebilmek için tarihinde ne varsa abarttı, özellikle Kıral Davut ve Kıral Süleyman'ın yapıp ettiklerini çok abarttı, tarihin bu kesitinde gerçek ile düş ve yalan birbirine karıştı. Hristiyanlarda bu abartma ve değiştirme işlemine katıldılar; çünkü Hz. İsa bir Yahudi idi ve Mesihliği Tevrat'a bağlıydı. Tevrat'ı yadsıyarak İsa'nın Mesih olduğunu iddia etmek olanaksızdı ve Tevrat'ı Eski Ahit diye yeniden adlandırarak kabul-lendiler. Tapınak Hristiyanlar için de önemlidir. Çünkü İncil'de Tapınağın çok saygın bir yeri vardır. Hz. İsa satıcıları ve dilencileri Tapınağın avlusundan bu kutsal yeri kirllettikleri için kovalamıştı. *"İsa mabede girip satıcıları dışarı atmaya başladı, ve onlara dedi: 'Ve benim evim dua evi olacak' diye yazılmıştır; fakat siz onu 'bir haydut ini' ettiniz. İsa hergün mabette talim ediyordu."* (İncil, Luka; 20: 45-46-47)

XVIII.yy.'dan sonra farmasonlar bu tapınağın yapımını mühendisliğinden kullanılan malzemesine kadar öylesine abarttılar ki, sanırım Yahudiler bile şaşırılmışlardır. Farmasonların 'Ata'ya gereksinimleri vardı, ve bu Ata'yı Süleyman Tapmağı'nı yapanlar arasında buldular. Farmasonların Ata'sı Hiram Abif'tir. Farmasonlara göre, Hiram Abif bir mimar, bir taş yontucu ve insanlık tarihi boyunca insanoğlunun sahip olabildiği tüm ezoterik bilgilerin biricik varisiydi. Hiram Abif hakkında farmasonların uydurmaları dışındaki bilgiler Tevrat'tadır. Tevrat Hiram Abif hakkında şunları yazar: *"Ve Kıral Süleyman gönderip Sur'dan Hiram'ı getirtti. Naftali sptından dul bir kadının oğlu idi, ve babası Surlu bir adamdı, tunç işçisi idi; ve Hiram bütün tunç işleri işlemekte hikmetle ve anlayışla ve hünerle dolu idi... Ve Hiram kazanları, kürekleri ve leğenleri yaptı. Ve Hiram Kıral Süleyman için Rabb'in evinde yaptığı işleri bitirdi; ...ve Hiram'ın Kıral Süleyman için RABB'in evinde yapmış olduğu bütün bu takımlar parlak tünçtandı."* (Tevrat, I. Kıralar; 7:13-14-45)

Hiram Surlu bir döküm ustası idi, becerikli ve yetenekliydi, taş yontuculuğu ve mimarlık ile hiçbir ilişkisi yoktu. Hz. Süleyman'ın yaptırdığı Tapınak küçük ahşap bir yapı olmasına karşın, iç duvarlarını altın süslemeler ve avlusunda Hiram ustanın

yaptığı kurban kesimi ile ilgili tunç döküm havuzlar, arabalar, ve Tapmak içindeki şamdanlar ve Tapınak giriş kapısının iki yanındaki sütunlar göz alıcı ve görkemli araç ve gereçlerdi. Hiram ustanın yaptığı Yahudi inancının ritüelleri ile ilgili havuzlar ve arabalar ve şamdanlar bizim konumuz dışındadır. Tüm bu ıvır zıvırın içerisinde iki sütun var ki onlar üzerinde durmamız gerekecek.

Tapmağın girişteki kapısının iki yanına Hiram usta tunçtan döktüğü iki sütun yerleştirmiştir. *"Ve evin önünde otuz beş arşın yüksekliğinde iki direk yaptı ve her birinin üstündeki başlık beş arşındı. Ve iç odada zincirler yaptı, ve onları direklerin üstüne koydu; ve yüz nar yaptı, ve onları zincirlerin üzerine koydu. Ve direkleri, biri sağda, öbürü solda olarak mabedin önüne dikti; ve sağda olanın adını Yakın¹, ve solda olanın adını Boaz² koydu."* (Tevrat, II.Tarihler; 3:15-16-17)

Bu sütunlar, özellikle XV. yy.'dan sonra kurulan yasa dışı ezoterik örgütlerin tümünde, özellikle Gül-Haç ve farmason örgütlerinin ritüellerinde, mühürlerinde, tapmaklarında, armalarında kullanıldı.

Boaz ve Yakın tunçtan dökülmüş, süslemeleriyle oldukça çirkin iki sütundu. Geleneksel Baal kültürünün Yahudi din, gelenek ve mimarisine sızmış baş örneklerinden biridir. Tapınak puanlanırken Kırıl Davut tarafından Sion Tepsi'ne kurulmuş olan Mişkan ana örnek olarak alınmıştı; ama yapımcı ve pilanlayıcı ustalar Baal kültüne bağlı Fenikelilerdi. Onlar Yahudi Tapınağına Baal'in sütunlarını ve Eski Mısır'ın Kerubilerini yerleştirdiler.

Eski Yahudi tarihinden daha puslu tarihsel kesitler Eski Mısır'ın tarihinde pek boldur; bu alanda istediğiniz gibi at koşutabilirsiniz. Farmasonların bu sütunların (Boaz ve Yakın) kökleri konusunda neler düşleyebileceklerinin en güzel örneklerinden birisi Türk farmasonlarının dergisi olan 'Mimar Sinan' dergisinde verildi; dergide yayınlanan makalenin adı 'Ritüellerimizdeki

¹ Yakın, pekiştirecek anlamına gelir.

² Boaz, güç ondadır anlamına gelir.

Allegori ve Semboller'dir: *"Örneğin Mısır'da Horus ve Sut göklerin ikiz mimarı ve dayanağı idiler. Hatta Tebai'deki Baccus da öyleydi. Localarımızdaki iki sütun da eski Mısır kaynaklıdır. Mısır'daki bu sütunlardan biri Tehabes şehrinde diğeri kuzeyde Heliopolis'tedir. Mısır'ın baş Tanrısı Phatea adanmış Amenta isimli tapınağın girişinde Solomon Tapınağı'nın girişinde olduğu gibi iki sütun vardı. Güneşle ilgili en eski mitlerde de sonsuzluğun giriş kapısı önünde dikili akıl ve kuvvet isimli iki sütundan bahsedilir. "*

Farmasonlar Hiram'm dul bir kadının oğlu olmasını da akıl almaz bir biçimde abarttılar; şifreli konuşmalarında, yazışmalarında Hiram'ın annesinin dul olmasını bıkıran bir biçimde kullandılar; bu zavallı kadıncağızın dulluğundan hareket ederek öylesine efsaneler, masallar ve gizemler ürettiler ki bu konu üzerinde sağlıklı bir araştırma yapma olanağını ortadan kaldırdılar. Bu efsanelerin ünlüsü Eski Mısır Osiris kültü ile ilgili kurulanıdır.

Tevrat'ta bir dul kadının oğlu diye tanıtılan Hiram'ın annesinin bu durumundan ne zırvalar çıkarılabileceğinin en güzel örneklerinden birini Türk farmasonları verdiler. Türk farmasonları bu kurguları hiçbir zaman tek başlarına yapmadılar; yapamazlardı da, çünkü onları 1920'lerden sonra İngiliz farmasonları yönlendirdi, hem de her konuda. Mimar Sinan Dergisinde bu konuda şu ilginç, akıl almaz ve bilim dışı şeyler yazıldı: *" Sık sık makalelere ve konferanslara konu olan Osirisİzis menkıbesi, Mısır mitolojisinin masonluğa en yakın olan mitidir. İzis mabetinin rahipleri arasına katılabilmek için geçirilen imtihan, masonluktaki tekrisin ta kendisidir. Bir kere daha tekrarı gereksiz ve sıkıcı olacaktır. Orada Işık (nur) en önemli unsurlardan biridir: Şarkın karanlıklarını (zulmet) gömülme için öğleden itibaren alçalmaya başlayan sabah güneşi, Tanrı Osiris'in görevini her gün yeniden üstlenir; tıpkı öldürülen babasının yerine daha parlak şekilde geçen Horus gibi. Nihayet evladı olduğumuz 'dul kadın' Osiris'in dul eşi İzis'ten başkası değildir. "*

¹ Koparal Cerman, Mimar Sinan, 1997, sy.106, s.38

² Reşit Ata, Bir Fantezi: Mitolojiden Masonluğa, Mimar Sinan, 1980, sy. 38, s. 59

Hiram bu sütunları döktüğü zaman sanırım Fenike'de ve İsrail'de annesi dul olan binlerce erkek vardı; bunlardan biri de dökümcü ustası Hiram'dı. Annenin dul olmasından bir giz üretmek ve zavallı Hiram'ı 3Y'ye öldürtmek, hem de şaşılasi bir vahşetle, şeytanı bile şaşırtan kurgulara gitmek, sanırım yalnızca Anglosakson ruhuna özgü bir yetenektir. İngiliz edebiyatı bu ruhsal yapının en güzel örneklerini vermiştir. W. Shakespeare'in eserleri bile son derece başarılı bir felsefi kurgular ağı içerisine serpiştirilmiş şaşılasi cinayetler, ihanetler örgüsüdür. En güzel örneklerini Hamlet, Macbeth ve Othello'da görürüz.

II. ve III. Tapınaklar:

Hız. Süleyman'ın İ.Ö. 928'te ölümünün hemen ardından İ.Ö. 926'da Yahudi devleti parçalandı. Yapıp ettikleri sonradan Yahudiler ve farmasonlar tarafından çok abartılan Süleyman'ın bu parçalanmanın nedenlerini hazırlayıp hazırlamadığı hiç sorgulanmadı. Nasıl oluyor da ulusunu ve devletini görülmemiş ve duyulmamış bir biçimde kaldıran böylesine bilge bir kiral, gizemli güçlere sahip (kuşlarla konuşmak gibi) bir kiral ölürl ölmez ulusu ikiye bölünüyor ve devleti parçalanıyor? Kuzeyde kurulan İsrail devleti kısa bir süre sonra yok oldu (İ.Ö. 721) ve Yahudilerin on boyundan sağ kalanlar Asur Kiralı Salmanasar tarafından Fırat boy-larına sürülerek köleleştirildiler; ve zaman içerisinde kimliklerini yitirerek yok oldular. Güneyde kalan Bünyaminoğulları boyu ile Yahuda boyu merkezi Kudüs olan Yahudi devletini kurdular.

Kudüs'ü İ.Ö. 917'de Mısırlılar işgal ettiler ve Tapınağı yağmaladılar. İ.Ö. 586'da ise Babil Kiralı Nebukatnezar Kudüs'ü işgal etti ve yağmaladı; Tapınağı ise yıktı ve Tapınaktan geriye ne kalmışsa Boaz ve Yakın dahil Babil'e götürdü; Yahudileri köleleştirerek Babil'e sürdü. Hız. Süleyman'ın inşa ettirdiği Tapmak ortalama dört yüz yıl sonra Babilliler tarafından yok edildi. İ.Ö. 538'de Pers Kiralı Keyhüsrev Yahudileri başışladı, Tapınağı yemden yapmalarına izin verdi. Peygamberler Haggay ve Zekeriya, Kiral Davut soyundan gelen halk önderleri Zerubabel ve kahin Yeoşna'nın girişimleri sonucu Tapınağın yeniden yapımına başlandı ve 516 yılında bitirildi. Bu ikinci Tapınak gösterişsiz, silik taştan yapılmış bir yapıdır. Bu konuda Yahudilik Ansiklopedisi şunları yazar: *"Genelde yeniden inşa edilen tapınak, bu aşamada birinci Tapınağın şanının ancak gölgesini taşıyordu."*

¹ Basalel Yusuf, Yahudilik Ansiklopedisi, Cilt I., S.111, Gözlem Gaz. Bsn. Ve Yay. Aş., 1st.-2001

İ.Ö. 516 yılında yeniden yapılan Tapınak İ.Ö. 40 yılında Romalılar tarafından Yahudiye Kiralı yapılan Arap soylusu Herod zamanına kadar değişik aşamalardan geçti; işgaller, kültürel dönüşümler Yahudilerin inançlarında değişimlere yol açtı ve bu değişimler Tapınağın fiziksel yapısına da yansıdı, pek çok onarımdan geçti, zaman zaman kapandı. Tapınak Kiral Herod tarafından İ.Ö. 20-19 yılları arasında yeniden onanma alınmış ve İ.S. 66 yılına kadar süren bir yenilenme ve onarım geçirmiştir. Morya Tepesi'nin çevresi iri ve yekpare taşlardan örülmüş kalın bir istinat duvarı ile çevrilmiş, tepenin üstündeki çukurlar doldurulmuş, yükselteler düzeltilmiştir. Böylece Tapınağın avlusu büyütülmüş, yeni dikdörtgen biçiminde bir avlu daha ilâve edilerek avlu iki bölümlü hale getirilmiştir. Tapmağın dış yüzeyi gösterişli mermerlerle kaplanmıştır.

Bu Herod Tapınağı da birincisinden ortalama bin yıl sonra İ.S. 70 yılında Roma İmparatoru Neron'un buyruğu ile General Titus tarafından yıkılmış ve direnişçi altmış bin Yahudi öldürülmüştü.

Tapmak yıkıldıktan sonra Yahudi yurtseverler birkaç kez daha ayaklandılar. Roma İmparatorluğu bütün ayaklanmaları kanlı bir biçimde bastırdı. İmparator Hadrius'un Filistin'e yolladığı Britanya valisi Julius Severus İ.S. 134'te Kudüs'ü işgal etti. Direnişçiler öldürüldüler. Köylerde ve kentlerde yakalanan Yahudileri ise İspanya'ya ve Ren boylarına sürdüler (Diaspora). İşgalci Romalılar Hristiyan Yahudileri de potansiyel bir düşman kabul ederek onların kutsal kabul ettikleri İsa'nın çarmıha gerildiği ve yargılandığı yerlere de kendi Tanrıları Jüpiter, İnno ve Venüs için tapmaklar yaptılar. Herod'un Yahudi Tapmağından geri kalanları da yeniden parçalandılar. Bu tapınaktan bugüne Kiral Herod'un yaptırdığı istinat duvarlarının yalnızca batı cephesi kalmıştır. Bu duvar yıkımdan somaki bin küsur yıl içerisinde papazların kışkırtması ile Kudüs'ün çöplüğü yapıldı; amaç duvarın üstünü örterek gözlerden saklamaktı. Türkler Kudüs'ü fethettikleri zaman Yavuz Sultan Selim Han'ın buyruğu ile çöplük temizlendi ve batı duvan meydana çıkarıldı. Bugün 'Ağlama Duvarı' diye anılan duvar bu batı duvarıdır.

Farmasonların iddiaları ve gerçekler:

I) İddia: Hz. Süleyman'ın yaptırdığı Tapınak son derece görkemli taş ve mermerden yapılmış bir yapıdır.

Gerçek: Hayır, Hz. Süleyman'ın yaptırdığı birinci Tapınak ahşaptan yapılmış, küçük ve sıradan bir yapıdır; taş ve mermerden yapılmamıştır. Moriyen Tepesi'nde bugün de arkeolojik kazı yapılmıyor; bu konudaki bilgi kaynaklarımız kısıtlıdır. Hz. Süleyman'ın taş ocaklarında kestirdiği iddia edilen blok taşlar, belki de, depremlere karşı yalnızca Tapınağın temelinde kullanılmış olabilir.

II) İddia: Hiram Abif bir mimar, bir taş ustası ve ezoterik bilgilere sahip yetkin bir masondur.

Gerçek: Evet, Hiram diye bir usta vardı, ama bu usta bir mimar ve taş ustası değildi, bir dökümcüydü. Dul bir kadının oğlu olmasında ise hiçbir gizem yoktu; annesi sıradan bir kadın, kendisi de herhalde annesine saygılı bir evlattı. Ezoterik bilgilere vakıf büyük bilgeliği ise tümüyle uydurmadır. Eğer Hiram İ.S. II.-III. yy.'da yaşayan bir gnostik olsaydı böyle bir iddianın rasyonel temelleri olabilirdi. Ya da İ.S. XII.-XIII. yy.'larda İspanya'da yaşayan bir haham olsaydı Kabala ile ilgili ezoterik bilgilerden söz edilebilirdi; ama İ.Ö. X. yy.'da Fenike'nin Sur kentinde Baal'e tapan bir döküm ustası hangi ezoterik bilgiye sahip olacaktı?

Farmasonlar mason loncalarını işgal etmeden önce, mason loncaları bir duvarcılar örgütü idi ve ilk masonlar Avrupa'da Gotik kiliselerin, katedrallerin yapımı sırasında taş ve yapı ile bilgilerini ve işçiliğin niteliğini korumak için örgütlendiler; XIII. yy.'dan öncesine ait masonlarla ilgili hiçbir kayıt yoktur. Hiram bir taş ustası bir mimar değildi; olsaydı bile üye olabileceği bir mason loncası yoktu; bir mason loncası olsa bile onu almazlardı, çünkü Hiram bir dökümcüydü.

Farmasonlar yığınların, kalabalıkların bu konudaki bilgisizliğinden yararlanarak yalanlar söylüyorlar, hiç gerçekleşmemiş bir tarih üstüne değerlendirmelerde bulunuyorlar. Sanırım bu yalanlar en çok Hiram'ın ve dul annesinin kemiklerini sızlatıyordun

*Meryem oğlu Mesih yalnızca bir elçiydi.
Ondan önce de elçiler gelip geçmiştir.
Ve annesi de dosdoğru bir kadındı.*

Kur'an (Maide;5:75)

BÖLÜM 3**TAPINAK ŞÖVALYELERİ**

İ.S. 1071'de Selçuklu Türklerinin başbuğu Alparslan Bizans İmparatoru Romanos IV. Diogenes'i yendi ve tutsak aldı. Bu zafer Türklerle Anadolu'nun kapılarını açtı; Türkler çok kısa bir sürede İznik'e vardılar. Müslüman Arapların 732 tarihinde Paris yakınlarındaki Poitiers'e kadar ilerlemelerinden sonra ilk kez başka bir Müslüman ulus, Türkler, Hristiyan Avrupa için büyük bir tehlike oluşturuyordu. Bizanslılar yetenekli bir general olan Aleksios Komnenos'u imparator yaptılar ve Papadan yardım istediler. Roma'da 1088'de Papa seçilen II. Urbanus vardı. Urbanus akıllı biriydi; Türklerin Avrupa için, İslâm'm da Hristiyanlık için oluşturduğu potansiyel tehlikenin farkındaydı. Hristiyanlar için Avrupa her zaman aileden olan Hristiyanların yaşadığı yerdir; ve Hristiyan Avrupa'nın doğu sınırı her zaman için Fıraf a kadar uzanır.

Ortodoks Bizans'ın imparatoru Aleksios Komnenos kendi devletini kurtarmak istiyordu. Katolik Avrupa'nın imparatoru Papa ise Türkleri Anadolu'dan kovarak Anadolu'yu gene Hristiyan Avrupa'ya katmak, ayrıca büyük bir Hristiyan düşünüy de gerçekleştirmek istiyordu; kutsal toprakları, Filistin'i ve tüm Doğu Akdeniz'i Fırat'a kadar Hristiyanlaştırmak, buralara Avrupa'dan getirilecek Latinleri ve Almanları yerleştirmek istiyordu. Papa Urbanus II 27 Kasım 1088 tarihinde Clermonf un doğu kapısında, çağırdığı üç yüz piskoposla buluştu. Tarladaki bir platform üzerine yerleştirilmiş tahtından büyük bir kalabalığa konuşarak, Türklerin Avrupa ve Hristiyanlık için yarattığı büyük tehlikeye dikkati çekti; Bizanslı Ortodoks Hristiyanların Türklerin yüzünden çektikleri çileleri dramatik bir

biçimde anlattı; önceden kurgulanmış tiyatral sahneler yaşandı ve tüm Hristiyanlara tüm günahlarının bağışlanacağı müjdesini verdi; ve Türklerle karşı ve İslâm'a karşı Haçlı Seferlerim başlattı. Her zaman için Haçlıların birinci hedefi Türkler olmuştur.

Haçlı Seferleri bizim konumuz değildir. Haçlıları kendi anlatımlarından bir iki örnekle tanıtmaya çalışacağım; çünkü bu örnekler araştırma konumuz olan Tapınak Şövalyelerini ve farmasonları belirleyen temel değerleri, gelenekleri ve töreyi anlayabilmemizi sağlayacaktır.

Haçlılar ünlü kıralların, duklerin, kontların, piskoposların komutasında bir kurt sürüsü gibi Anadolu üzerinden Kudüs'e aktı; yolları üzerindeki Hristiyan olmayan her şeyi iğrenç bir vahşetle yok ettiler, taladılar, çaldılar, çırtılar; bu vahşetten Almanya'da yaşayan Yahudiler de paylarını aldılar. Hristiyan vakanüvist AixTi Albert Almanya'daki Yahudilere uygulanan vahşeti şöyle anlatır: *"kilitleri kırıp kapıları devirerek... kendilerinden çok üstün güçlere karşı kendilerini korumaya çalışan yüz kişiyi tutsak alıp, öldürdüler; kadınlar da katledildi ve küçük çocuklar, cinsiyetlerine bakılmaksızın kılıçtan geçirildi. Hristiyanların, yaşlıların zayıflığına hürmet etmeden, kendilerine ve çocuklarına düşmanlıkla saldırdıklarını gören Yahudiler de silahlarını kendi dindaşlarına, kanlarına, çocuklarına, annelerine ve kız kardeşlerine çevirip, kendi halklarını katlettiler. Anlatılamayacak kadar korkunçtu... anneler kılıca sarılıp kucaklarındaki çocukların boğazını kestiler, sünnetsizlerin darbeleri ile ölmek yerine, kendilerini kendi elleri ile yok ettiler."*

Haçlı grup Yahudi çocuk ve kadınları öldürmekle yetinmedi. Aç kaldıklarında yetişkin Türkleri kazanlarda kaynatarak, çocuklarını ise şiş kebap yaparak karınlarını doyuruyorlardı; bu konuda Fransız tarihçi Piers Paul Read şunları yazar: *"Anadolu'yu geçerken atlarının ve katırlarının büyük bölümünü yitirdikleri için, şövalyelerin dörtte üçü yola yaya devam etmek zorunda kalmıştı; şimdi de hayatta ka-*

¹ Dan John-Sherebok, *The Crucified Jew: Twenty Centuries of Christian Anti-Semitism*, Londra-1992,s.40.; Aktaran: Read Pieres Paul, *Tapmak Şövalyeleri*, Çev. Sultan Gül Erdem, Dost yay., s.89, Ank.-2003

labilmek için, geriye kalan hayvanlarını yiyorlardı. Ermenistan'dan getirilen yiyeceğin fiyatı çok yüksek olduğundan bunları ancak zenginler alabiliyordu: Münzevi Pierre'in peşinden gelmiş olan ve tıfur denen yoksul düşmüş kimi felemenkler, öldürdükleri Türkleri yiyorlardı. 'Askerlerimiz diye yazmıştı, Caen'li Raul, yetişkin paganları kazanlarda kaynattılar; çocukları ise şişe geçirip kızartarak yediler.

Bunlar rütbesiz askerlerin ve Hristiyan hacıların vahşetidir. Eğitilmiş Hristiyan komutanın, kontun, dukun, piskoposun ve kiralın vahşeti ise dayanılmaz boyutlardadır. Haçlılar kıralları, piskoposları ve hacılarıyla Kudüs'ü kuşattılar. Müslümanlar Hristiyan Kudüslülere hiç dokunmadan onların kenti terk etmelerine izin verdiler, rehin almadılar; kentte yalnızca Müslümanlar ve Yahudiler kaldılar. 13 Temmuz 1099'ta Kudüs'ü kuşatan Hristiyanlar saldırıya geçtiler ve kutsal kente girdiler; Kudüs'ü Müslüman komutan İftihar savunuyordu. Yaklaşık bin yıl önce bir Yahudi kenti olan Kudüs'e başka bir Avrupalı ordu da girmişti; onlar Avrupalı pagan Latinlerdi, bunlar Sakson-Frenk ve Norman Hristiyan Avrupalıydı, yeniler eskileri aratmadılar; boynuz kulağı geçmişti. 13 Temmuz 1099 gecesi ile 14 Temmuz günü olanları Piers Read şöyle anlatır: *"Ama Tancre'de çok hızlıydı. Kubbetü's Sahra'yı alarak içerisindeki değerli eşyaları yağmaladı ve silahlarını bırakan Müslümanların yüklü tutarda fidye ödeme vaadinde bulunmaları karşılığında Mescid-i Aksu'ya sığınmalarına izin vererek, himayesi altında olduklarını göstermek için sancağını astı... Savaş tutkusıyla yanıp tutuşan Haçlılar tıpkı bin yıl önce Titus'un lejyonerlerinin yaptıkları gibi, kentin sakinlerini kurbanların yaşlarına ya da cinsiyetlerine bakmadan katlettiler. Tancre'din Mescid-i Aksa'daki sancağı buraya sığınanları kurtarmaya yetmedi. Hepsi öldürüldü. Kudüs Yahudileri canlarını kurtarmak için Sinagoga kaçtılar. Ama Haçlılar Sinagogu ateşe verdiler: Yahudileri diri diri yaktılar.*

¹ Read Piers Paul, *Tapmak Şövalyeleri*, Çev.: Sultan Gül Erdem, Dost Yay, s.93, Ank.-2003

Toulouse'lu Reaimond'un papazı Aauilers'li Raymond sonradan yazdığı vaka-i namede Kudüs'ün fethini anlatırken, tanık olduğu dehşeti yumuşatma girişiminde bulunmayacaktı. Tapınak Dağı'nı gezerken bileklerine kadar kana batmıştı. 'Kentin tüm... sokak ve meydanları kafa, el ve ayak yığımlarıyla kaplanmıştı. İnsanlar açık açık, ölü insanların ve atların üzerinden yürüyorlardı.' Ama ona göre Müslüman müdafaacılar lâyıklarını bulmuşlardı.' Ne kadar münasip bir cezai Bunca zaman Tanrıya edilen küfürlerle katlanmış olan yer şimdi kafirlerin kanları ile örtülü".¹

Bu katliamın ön saflarında ünlü Fransız şövalyeleri vardı; İngilizler kendilerini III. Haçlı Seferi sırasında ünlü kırılları Aslan Yürekli Richard'la (d. 1157, Oxford-ö. 1199, Akidanya Düklüğü) gösterdiler.

Richard I denizden bir donanma ile yola çıkmıştı. Yolu üzerindeki Sicilya'yı ve Kıbrıs'ı yağmaladıktan sonra Filistin'de Akra önlerine geldi (1197'de). Akra kentinde Müslümanlar direniyorlardı; kenti kuşatan Haçlılar iki yıldan beri kuşatmayı sürdürüyorlardı. Richard'm askerlerinin yardımı ile kent düştü (12 Temmuz 1191); kentte çoğunluğu kadın ve çocuk olan üç bini aşkın sivil vardı. Richard bu siviller için Müslümanların Baş Komutanı Selahattin Eyyubi'den fidye istedi. Selahattin Eyyubi kabul etti ve fidyenin taksitler biçiminde ödenmesi konusunda anlaştılar. Richard birkaç taksitten sonra geciken bir taksiti neden göstererek rehinelerin öldürülmesini buyurdu. Akra dışındaki Müslüman askerlerin de görebileceği bir biçimde surlar üzerinde kurulan dev bir platformda rehinelerin teker teker kafası kesildi ve cesetleri vahşi hayvanlara atıldı. Richard I işlediği kitlesel cinayetlerden sonra 'Arslan Yürekli' diye anılmaya başlandı. Richard I Anglo-sakson ruhunun derinlerinde yatan nedensiz kıyıcılık güdüsünün rafine temsilcilerinden biridir.

Tapınak Şövalyeleri bu pislikten doğdu; Haçlı Seferlerinin Hristiyan orduları için yarattığı gereksinimler ve Haçlılık ruhunun yaşama geçirilmesi sürecinde oluşan kan göletinden doğdular ve bu vahşetin ve bu kanlı bataklığın en gözü kara koruyucuları oldular,

¹ P.P. Read, a.g.e., s.96

Haçlılar Kudüs'ü aldıktan sonra saraylarda, şatolarda yeni bir kavram kullanılmaya başlandı, '**Out Remer**' (Deniz Aşırı). Bu kavram, Hristiyan Avrupa topraklarının dışında kalan Haçlıların işgal ettikleri topraklar için kullanılıyordu. Sonraki yüzyıllarda bu yaklaşım, dünyanın Hristiyanlar tarafından işgali ve sömürülmesi sürecinde bir gelenek olarak gelişti; Arabistan, Afrika Kıtası, Amerika Kıtası, Çin, Hindistan, Avusturalya, Yeni Zellanda bu geleneğin kurbanı oldular, kaynakları sömürüldü ve halkları köleleştirilmeye çalışıldı. Out Remer'in sınırları genişledikçe Haçlılar ettiklerini biçmeye başladılar; zulüm ve vahşet ekmişlerdi zulüm ve vahşet biçtiler. İşgal topraklarının yerleşik halkı olan Türkler ve Araplar Hristiyanları görüp tanıdıktan sonra onlara karşı direndiler ve hem de onları hor gördüler, aşağıladılar. Bu konuda tarihçi RP. Read şunları yazar: "*Genel olarak bakıldığında, Müslümanların Latinlerde saygıya değer gördükleri tek özellik askeri güçleriydi. Hristiyanların kültürünü ve inançlarını hor görüyorlardı. Bahar Al-Favaid'e göre yabancıların kitapları okunmaya değer değildi... (ve) Tanrı'sının bir kadının mahrem yerlerinden çıktığını düşünen insan çılgındır: onunla konuşulmamalıdır ve onun ne akli vardır ne de inancı*".¹

Haçlıların silahlı güçleri yalnızca işgal ettikleri kaleleri korumaya yetiyordu, kırlar ve dağlar Müslümanlarındı. Haçlılar değişik uluslardan oluşuyordu: Frenkler, Almanlar, Latinler. Her birinin kendi komutanı kendi savaş geleneği vardı ve aym ulustan olanlar bile derebeylik çıkarları yüzünden bir arada belirli bir strateji ve taktiği uygulamada zorlanıyorlardı. Ne karşılarındaki düşman ne de işgal ettikleri coğrafyayı tanıyorlardı. Bunun için özel bir silahlı güce gereksinimleri vardı. Genelde İtalyan kadirgaları ile Filistin'in kıyı kalelerine, hacıların Kudüs'teki Kutsal Kabir Kilisesinden başlayan Şeria Nehri kıyısına uzanan bir dizi kutsal yeri belirli bir düzen içerisinde dolaşmaları gerekiyordu. Kirlara ise Müslümanlar egemendi. Hacıları, bu ibadetleri sırasında kırsal alanda koruyacak özel bir silahlı güç gerekiyordu. Tapınak Şövalyeleri, yurtsever Müslümanların işgalcilere karşı verdikleri kurtuluş savaşını bastırabilmek, Hristiyan hacıları bu hac ibadetleri sırasında kırsal alanda koruyabilmek için oluşturuldu.

¹ P.P.Read, a.g.e., s.144

1119 yılının Noel günü Paynes'li Hugnes ve sekiz şövalye Kudüs'te Kutsal Kabir Kilisesinde Patriğin huzurunda yoksulluk, erdemlilik ve itaat yemini ederek İsa Mesih'in Yoksul Askerleri' özel askeri tarikaü kurdular. Kudüs Kiralı II. Bandouine ve Patrik bu şövalyelere masraflarını karşılayabilmeleri için bazı dirlikler verdiler. İsa Mesih'in Yoksul Askerleri Tarikatı sonradan 'İsa Mesih'in ve Süleyman Tapınağı'mn Yoksul Askerleri', 'Süleyman Tapınağı Şövalyeleri', 'Tapmak Şövalyeleri' ya da 'Tapmacılar' diye çağrıldılar. Tapınak Şövalyeleri Moriyen Tepesine yerleşerek Mescid-i Aksa'yı kendilerine karargâh, Kubbet-üs Sahra'yı da kilise yaptılar. Hazırlanan 73 maddelik tüzük Troyes Konsülü tarafından onaylandı ve Tapmacılar Büyük Üstadı doğrudan doğruya Papaya karşı sorumlu oldu; yerel derebeyleri ve kırıllar karşısında özerklik kazandılar.

Tapmak Şövalyeleri göğsünde kırmızı bir haç (Tapınakçı Haçı) taşıyan beyaz uzun bir aba giyerlerdi. Beyaz renk onların karanlık bir yaşamı terk ettiklerini saf ve erdemli yaşamı seçtiklerini gösteriyordu. Bir Tapınakçı evlenemezdi; katıksız erdemli bir yaşamı sürdürmek zorundaydı. Cinselliğin getirdiği günahlardan korunabilmeleri için şövalyelerin uyuduğu koşullar tüzüklerinin buyurduğu gereği 'sabaha dek aydınlatılacaktır ve şeytanın oyunlarını önleyebilmek için şövalyeler gömlekleri ve pantolonları ve ayakkabıları ve kemerleriyle' giysileri bir model olacaktır: 'Herkesin aynı eşyalara sahip olmalarını buyuruyoruz, böylece herkes kolayca giyinip soyunabilir ve çizmelerini kolayca çıkarabilir'. Şövalyeler saçlarını kısa kesecekler ama sakallarını uzatacaklardır. Tüzük yemeklerini de belirlemiştir: 'Et yeme adedinin bedeni çürüttüğü bilindiği' için haftada yalnızca üç kez et yiyebileceklerdir.

Tapınak Şövalyeleri, 1139'da ikinci Büyük Üstadları CraonTu Robert'in Papa II. Innocentius'dan yeni ve o zamana kadar hiçbir tarikatı tanınmamış haklar aldılar. II. Innocentius'un 1139'da yayınladığı Omne datum Optimum adlı Papalık bildirisiyle Tapmacılar yalnızca Papaya karşı sorumlu oldular; ne Papa dışında Kilisenin

herhangi bir makamı ve ne de kırıllar Tapmacılara karışamayacaklardı; kendilerine ait kiliseleri ve mezarlıkları olabilecek ve vergi ödemeyecekler, Out Remer topraklarında hem de Avrupa'da ondalık toplama hakkına sahip olacaklardı; düşmandan ganimet alabilecekler ve şövalyeler yalnızca kendi üstadlarından emir alacaklardı.

İsa Mesih'in Yoksul Askerleri adlı bu silahlı özel güç İslâm'a karşı savaşmak için kurulmuştu ve her zaman İslâm'a karşı olmuştu; hiçbir zaman kuruluş amaçlarını unutmadılar. Bu konuda tarihçi P.P.Read şunları yazar: *"Başlangıçta birkaç dindar şövalyenin girişimiyle kurulmuş bulunan Tapınak Tarikatı daha o zamanlardan, Hristiyanlık aleminin İslâm'a karşı savaşının ana dayanağı haline geldi"*

Yargılanmaları sırasında inançları konusunda çok suçlandılar. Bu suçlamalar ne derece doğru idi? Bilinmiyor; büyük bir olasılıkla işkenceyle alınan itiraflara dayanan bu suçlamaların pek çoğu doğru değildi. Ama tapmacılar her zaman Hz. Meryem'e Hz. İsa'dan daha çok değer verdiler. Tapmacılara göre Cebrail Meryem'e Moriyen Tepesinde Kutsal Kaya'nın üzerinde görüldü ve ilk vahiy Meryem'e geldi. Sonraki yüzyıllarda Tapınakçı geleneğini sürdüren tüm örtülü ya da açık Hristiyan kuruluşlarda Meryem, gerek resim gerekse düşünce olarak İsa'dan daha ön planda yer almıştır; mavi zemin üzerindeki on iki yıldızlı Avrupa Birliği bayrağının ortasında Meryem'in bir resmi yer alıyordu; sonradan siyasal nedenlerle Hz. Meryem'nin resmi kaldırılmıştır. Hz. Meryem, İslâm'a ve Türklere karşı askeri bir örgüt olarak kurulan Tapmacıların en saygı duydukları bir tür kutsalların kutsalıydı. Tapınakçı kiliselerin hepsinde özel bir Hz. Meryem şapeli vardı; tüzüklerinde de bu konuda şunlar yazar: *"ve bu evde her zaman önce Hanımımızın duaları söylensin... zira tarikatımızın başlangıcı Hanımımızdır ve eğer Tanrı isterse, yaşamlarımız ve tarikatımız, Tanrı ne zaman isterse onda ve onun onuruna sona erecektir. (306)"*¹

¹ Read, P.P, a.g.e, s.130

² Read, P.P, a.g.e, s.150

Tapınakçılar tüzüklerinde kendileri dışında bazı ayrıcalıkları yalnızca duvarcılara, taş ustalarına tanıdılar. Tapınak Şövalyeleri, tüzüklerine göre (325) bir ayrıcalık simgesi olarak deri eldiven giyerlerdi. Deri eldivenlerin nedeni tüzüklerinde şöyle açıklanıyordu: *"efendimizin sık sık ellerinden tuttukları bedeni onuruna giymeleri izin verilen"*. Bu hakkı kendileri dışında yalnızca duvarcı ustalarına tanımışlardı; çünkü *"çektikleri büyük acılar nedeniyle ve elleri kolayca zedelenmesin diye...duvarcı biraderler."*

Tapınakçıların duvarcı ustalarına verdikleri bu önem sonra da kendilerine bir tarih yaratmak isteyen farmasonlar tarafından çok abartıldı. Köklerinin Tapınakçılarda olduğunu iddia eden farmasonlar, yukarıya aldığımız bu tüzük maddesi üzerinde çok durdular. Her yerde bir gizem, tarihin her köşesinde bir duvarcı ustası görüyorlardı; duvarcı ustalarına eldiven giyme hakkını veren Tapınak Şövalyeleri diye bir tarikat ve 500-600 yıllık bir tarih; körün istediği bir göz, ama onlar buldular iki göz.

Tapınakçılarla duvarcılar arasındaki bu son derece özel ilişkinin biricik temel belirleyeni Tapınakçıların mahkum oldukları savaş stratejisidir. Out Remer'deki savaşlar stratejik bölgelerde inşa edilmiş kalelerin elde tutulmasına bağlı idi. Coğrafi yapı ve yerel halk ve iklim yabancı ve düşmandı. Savaşı sürdürebilmek, bölgeye egemen olmak için, küçük bir askeri güçle korunabilecek, her şeyi inceden inceye hesap edilerek yapılmış kalelere gereksinim vardı. Müslüman ordular, miktarları ne kadar büyük olursa olsun bu kaleleri düşürmedikçe bölgeye egemen olamıyorlardı. Belirli bir düzen içerisinde bölgeye dağılmış olan bu kaleler, Müslüman ordularının ve ticaret kervanlarının tüm işlevlerini ortadan kaldırıyorlardı. Bu kalelerdeki gizli çıkış tünelleri ve kapıları Müslüman ordularının ve kervanlarının arkadan vurulabilmesi için son derece önemli bir işleve sahiptiler. Tapınakçılar yalnızca çok özel görevler için eğitilmiş savaşçı bir birlik değildiler, aynı zamanda dışarıya kapalı bir Tarikat idiler. Kaleler inşa edilirken yalnızca savaşçı müfrezelerin gereksinimleri düşünülüyordu, kapalı bir Hristiyan tarikatının gereksinimleri de düşünülüyordu. Kaleler iç mimarileri ile de bir manastır yaşamının gereksinimlerine yanıt vermek zorunda idi.

Tapınakçılar bu nedenlerden ötürü, kendilerine bir sosyal statü ayrıcalığı kazandıran deri eldiven giymek iznini duvarcı ustalara da verdiler; çünkü yaşamları ve ideolojileri duvarcılarının inşa ettikleri kalelere bağlıydı. Bu duvarcılarının mason adlı bir örgütü, bir loncası, bir sendikası yoktu. O yüzyıllarda yazılmış hiçbir belgede masonlardan söz eden tek bir satır yoktur; bu konudaki her şey somadan uydurulmuştur. Kaleyi eden duvarcılarla Tapınakçılar son derece özel koşulların belirlediği bir bir aradalığı yaşamışlardır; her iki grup arasında başka bir ilişki, başka bir beraberlik, gizem ve ezoterik bilgilerin paylaşımı gibi nedenler aramak öküz altında buzağı aramaktır.

Tapınakçıların, sonraki yüzyıllarda, Hristiyan devletlerin politikalarının ve Hristiyan yaşamının belirlenmesinde önemli bir etken olan Haşhaşiler ile ilişkileridir. 'Haşhaşi' radikal bir Şii hizibi olan İsmaililere sonradan verilen addır. Bazı tarihçiler Hasan Sabbah'ın suikastçı militanlarını haşhaş içirerek eğittiğini iddia ettiklerinden ötürü İsmaililer Haşhaşin olarak adlandırıldı. İsmaili adı Hz. Ali ve Hz. Fadima'nın torunu olan İsmail'den geliyordu.

Şia inancına göre İsmail'e vahiy inmişti ve bundan ötürü İsmail ezoterik bilgilere sahip yanılmaz bir İmamdı. İsmaililer sünni İslam'a, en az Haçlılar kadar karşıydılar. Hasan Sabbah (tam adı: Hasan Bin Ali Bin Muhammed Bin Cafer Bin Hüseyin Bin El-Sabbah El-Him, Ö. 1124-Deylem, İran) Kuzey İran'da Elbruz Dağlarındaki karargahı Alamut Kalesi'nde eğittiği suikastçı militanları ile Sünni Müslüman devletlere karşı savaş açmıştı. İslam XII. yy.'da iki yönden Haçlılar ve Şii İsmaililer'in nizariye kolunun (Fatima halifeleri ve İran'da-Suriye'de egemen Haşhaşiler) büyük askeri ve siyasi baskısıyla karşı karşıya kalmıştı. Suriye'de El-Kahf (1137) ve Masyaf (1142) Kalelerini ele geçiren İsmaililer Suriye'ye egemen olmuşlar ve Tapınakçılarla birebir ilişkiye geçmişlerdi. Bu ilişki, XII. yy.'da Müslümanlara karşı askeri ittifak düzeyine yükselmişti: Şii İsmaililerle Franklar, Müslüman ordusuna karşı 1149'daki İnaf Savaşında birlikte savaştılar. İsmaililer'in önderi Ali İbn Vefa, Frank komutanı Poitiers'li Raimond'la beraber Müslümanlara karşı savaşırken Müslümanlar tarafından öldürüldü.

XII. yy.'ın ikinci yarısında Suriye'deki İsmaililer'in önderi Sinan İbn Salman İbn Muhammed (Şeyh'ül Cebel) ile Tapınakçılar çok sıkı ve özel bir iş birliği içerisindeydiler ve kendisine 'dağın yaşlısı' adını takmışlardı. 1160'da Alamut Kalesinde yaşayan tüm Haşhaşilerin tartışmasız lideri olan Hasan Sabbah İslam şeriatini inkar etti ve kendisine bağlı olanların İslam ile olan ilişkilerine son verdi. Sabbah ile beraber İsmaililer'in inancı Zerdüşi gnostisizmine son derece açık bir tarikat olarak her türlü zevkin peşine koştu: *"İçki alemlerinde kadınlarla erkekler birbirine karışıyor, hiçbir erkek kız kardeşinden ya da kızından uzak durmuyor, kadınlar erkek kıyafetleri giyiyordu ve aralarından biri Sinan'ın Tanrı olduğunu ilân etti."*

Haşhaşiler zevk veren kimyasallar, özellikle haşhaştan elde edilenler üzerinde uzmanlaştılar. Şeyh'ül Cebel, Hasan Sabbah'm 1160'da İslam'ı reddetmesinden birkaç yıl sonra Hristiyan olmak istedi ve Kudüs Kiralı ile patriğine Abdullah adlı güvenilir bir adamını göndererek niyetini bildirdi ve onların onayını aldı; ama Tapınak Şövalyeleri dönüş yolunda Abdullah'ı öldürdüler ve Dağların Yaşlısı'nın Hristiyan olmasını önlediler. Bunu neden yaptılar? Şeyh'ül Cebel'in peşine İsmaililer'in Bizari koluna bağlı oldukça kalabalık bir kitlenin de Hristiyan olmasını önlemiş oldular; tüm Suriye'nin yeniden Hristiyanlaşmasını fanatik bir Hristiyan tarikatı neden önler? Bu konudaki yaygın görüş Şeyh'ül Cebel'in Tapınakçılara her yıl ödediği iki bin besanlık haracı Hristiyan olduktan sonra ödemeyeceği içindir. İkinci bir yorum ise, Mısır'da, Suriye'de ve Filistin'de büyük kitleler halinde yaşayan Şii İsmaililer'in topluca Hristiyan olacağı ve bölgede barışın sağlanacağı korkusu Tapınakçıları böyle bir yola itmiştir. Barış onların varlık nedenini ortadan kaldıracaktır. Çünkü onlar, işgal gücünün, yerel yurtseverlere karşı eğitip örgütlediği özel bir askeri güçtür, tarikattır. Bu konuda vakainüvist Walter Map şunları yazar: *"(söylendiğine göre) Kafirlerin inancı yok edilmesin ve barış ve birlik hüküm sürmesin diye..."*² Tapınakçılar Haşhaşi elçisi Abdullah'ı öldürdüler.

¹ Kemal Al-Din, Alıntı: Lewis, The Assassins, s.III; Alıntı: Read, a.g.e., s.161

² Barber, The New Knighthood, s.103; Alıntı: Read, a.g.e., s.162

Tapınakçıların bu politikası sonraki yüzyıllarda Hristiyan Avrupa kökenli sömürge ve dünya egemenliği politikalarının ilk örneğini oluşturur. Hristiyan Batı ilk kez yabancı kültürler, topraklar ile birebir ilişki içerisine giriyor, bu yabancıları hiç tanımadan düşman olarak kabul ediyor ve onların olan her şeyi alarak onları köleleştirmek istiyordu. Haçlılar hiçbir zaman Hristiyanlığı yaymak ve kendilerinin olanı tekrar geri almak için yola çıkmadılar. Onlar kendileri dışında kalan tüm halkları köleleştirmek ve dünyanın egemenleri olmak için yola çıktılar. Tapmak Şövalyeleri bu talan ve sömürü politikalarının ürünüdür ve bir ilk olarak sonraki yüzyıllarda Hristiyan Batı'nın sömürgeci politikalarını yaşama geçirebilmek için kurduğu tüm askeri, yarı askeri, legal ve illegal örgütlere örnek olmuştur.

Hasan Sabbah'm haşhaştan elde ettiği kimyasallarla militanlarını programladığı, beyinlerini yıkadığı iddia edilir. Bu konu tartışmalıdır ve kesin kanıtlar yoktur; ama İslam'ı terk ettikten sonra Hz. Muhammed'in yaşama geçirdiği şeriatini inkar ettikten sonra, İsmaililer'in, özellikle Nizara kolunun keyif verici haşhaş ürünleri ve alkol ürünleri konusunda oldukça geniş bir bilgi birikimine sahip olduklarını biliyoruz. Büyük bir olasılıkla Tapınakçılar İsmaililer'den haşhaştan elde edilen uyuşturucular ve bunların insan üzerindeki etkileri konusunda çok şey öğrendiler; bu bilgileri ve ilk haşhaş tohumlarını Avrupa'ya taşıdılar. Haşhaştan elde edilen eroin sonraki yüzyıllarda (özellikle XIX. yy.'da) Hristiyan Avrupa ekonomisinin gelişmesinde önemli bir rol oynadı.

Avrupa ve ABD'nin bugünkü zenginliğinin temelinde dört etken yatar:

DBaşta Amerika Kıtası (Aste ve İnka altınları) olmak üzere Hindistan, tüm Güney Asya, Çin ve Afrika'nın talanı; bu topraklarda yaşayan insanların donlarına kadar soyulması.

IDKöle ticareti ve kölenin emeği.

IIDeroın; gereğinde, XIX. yy.'da olduğu gibi, İngiliz silahlı kuvvetlerinin koruması altında Çin'e zorla eroın satıldı. Bugün de ABD'nin devlete egemen ailelerinin zenginliklerinin temelinde eroın ticareti yatar. Bu konuda Adam İron House şunları yazar: *"Russeller hakkında da kısaca bir bilgi vermek gerekirse, aslında Almanlardan daha çok İngilizlerle içli dışlı olan bir ailedir bu. Servetini suça dayalı faaliyetlerden elde etmiştir. Bu suçların en başında da afyon kaçakçılığı gelmektedir... Russeller'in 1823'te kurduğu Russel and Company adlı bir şirket kanalıyla Türkiye'den aldıkları afyonu... Çin'e kaçırdıklarını yazmaktadır... Ancak Russel and Co. Limanı açılmadan önce Çin'e afyon sokulması işini British Eastern India Company'nin himayesi altında yapmaktadır.(Russeller'in ve Yale'le değil de daha çok Harvard Üniversitesi ile ilişkili olan başka afyon kaçakçısı Cabot and Weld gibi ailelerin bu kaçakçılığının sadece Çin ile sınırlı olmadığı da hatırlatılarak)...*

New England çevresinin bu ideolojisinin yapısını vermek amacıyla, özellikle Russellar'ın ortaklık kurduğu ailelerin özelliklerine değinen Webster G. Tarpley ve Anton Chaitkin, şöyle bir tablo ortaya çıkarmaktadırlar:

Augustine Heart (1785-1868): Gemi kaptanı ve afyon kaçakçısı.

John Clev Green (1800-1875):Afyon ticaretinden elde ettiği gelir ile Princeton Üniversitesi'nin üç binasını ve dört kürsüsünün mali destekçisi; yirmi beş yıl boyunca Princeton Teoloji Semineri'nin sponsoru oldu.

*Abiel Abbot Leov (1611-1693):Afyon ticaretinden elde ettiği gelir ile Columbia Üniversitesi'nin Neryork City'deki **kampusunu** finanse etti.*

John Murry Forbes (1813-1898): Afyondan elde ettiği gelirler ile dağmadı olan yazar Ralph Waldo Emerson'u (Waldo sen neden burada değilsin?) destekledi ve ilk başkanlığını oğlunun yaptığı Bell Telephone Company'nin finansörü oldu.

Warren Delone, Jr: Russell and Co.'nun Canton bürosunun başkanı; ABD başkanı Franklin Delone Roosveld'in dedesi.

*Russell Sturegis: Aynı adı taşıyan torunu, Uzak Doğu afyon ticaretinin finansörü olan İngiltere'deki Baring Bank'ın başkanıydı."*¹

Bu eroinci aileler gerek eroın ticareti yaptıkları yıllarda gerekse daha sonraki yıllarda Mason locaları içerisinde yuvalanmışlar, ticaretlerinin belirli bir eş güdüm içerisinde ve güvenle yapılmasını sağlamışlardır. Bu locaların en ünlüsü Bush ailesinin de içinde yer aldığı 'Skull and Bones' adlı farmason örgütüdür. Bu konuda A. Iron House şunları yazar: *"...bir taraftan yurtsever ve bağımsızlık yanlısı görünürken diğer taraftan gizlice kendi aralarındaki bağları sürdürmeyi ve Britanya İmparatorluğu'yla da ilişkilerini aynı şekilde gizli biçimlerde yürütmeyi tercih ederler. İşte Russell, Skull and Bones'i bu gizliliği sağlamak amacıyla oluşturmuştur. Zaten Yale Üniversitesi de böyle bir ortam için uygundur."*²

IV)Petrol: Köle ve eroın ticaretinden kazanılan çok büyük miktardaki paralar petrol çıkarılması, ve pazarlanmasında sermaye olarak kullanıldı. Eski köle ve eroın tüccarları XIX. yy. sonları ile XX. yy'ın saygın petrolcülerini oldular. Tapmak Şövalyeleri Filistin'de kaldıkları süre boyunca yalnız haşhaşı işlemeyi ve pazarlamayı öğrenmediler, Filistin'in yerli halkından ticareti kiredilendirmeyi ve ilkel bankacılığın tüm inceliklerini öğrendiler. Eğer birikmiş paraları sermayeye dönüştürecek, kentler, ülkeler arası ticareti olanaklı kılacak, finans hareketlerini yönetecek bir bankacılık sistemi yoksa, ister köle ticaretinden isterse eroından kazanılmış paralar ne kadar çok olursa olsun sadece kasalarda saklanan kağıtlar ya da altın külçeleri olarak kalırlar; bu tür birikmiş paraların siyasal ve toplumsal gücü çok sınırlıdır; kendi mahallesi, kendi kenti, kendi aşireti ile sınırlı kalır. Tapınakçılar, Haçlıların Müslümanları soyarak biriktirdikleri zenginliklerin ilk kez bir finans kapital olarak piyasalarda dolaşımını sağladılar; paranın kontrolü ve faizlendirme yolu ile büyük kârlar elde ettiler. Piyasalardaki paranın kontrolü onlara siyaseti yönlendirme gücü verdi. Çünkü başta kıralları olmak üzere kilise ve soylular sistematik bir biçimde borçlandırılmış, ödemeyi

¹ Iron House, Adam, Bushlar'm Gizli Tarihi, Çev.: Kemal Okuyan, Kim Yay., s.52-55-56; Ank.-2002

² Iron House, a.g.e., s.57

kabul ettikleri faiz yükü ile sürekli olarak sağılan besili ineklere dönmüşlerdi. İşgal edilen toprakların yerli halkın donlarına kadar soymak, eroin ve bankacılık Avrupa'daki o görkemli kentlerin ve sanayinin kurulmasını sağladı. Hristiyan Batı, Hristiyanlığın özünde yatan yaratılışa baş kaldırışın zorlamasıyla temelde 'zulmün' yaşama geçirilmesi olan bu politikaları Tapınak Şövalyeleri olmasa da gene oluşturacak ve uygulayacaktı; ama bu politikaların son derece disiplinli bir askeri tarikat tarafından yaşama geçirilmesi Hristiyan Batı'nın zenginleşmesini çabuklaştırmıştır.

1280'de Memluk Türklerinin başına Baybars'm komutanlarından bir Kıpçak Türkü olan Kalavun (El-Mansur Seyfettin EbuT-Maali El-Kalavun El-Alfi, ö. 1290-Kahire) geçti ve Haçlılar için ve Tapmakçılar için Out Remer'i terk etmek zamanı geldi. Sırasıyla Laskiye, Trabuşşam, Akka, Sur, Hayfa, Beyrut Kalavun'un oğulları ve komutanları tarafından Haçlı zulmünden kurtarıldı. Tapmakçılar artlarında bir kan gölü bırakarak memleketlerine, Fransa'ya döndüler; bu şövalyelerin büyük bir çoğunluğu Franklardan oluşuyordu. Haçlılar Akka'dan yedi yüzyıl sonra 1922'de bir kez daha aynı korku, dehşet ve yığı ile İzmir'de denize döküldüler; Akka'da yaşananlar bir kez daha İzmir'de yaşandı.

Kurtarılan kentlerdeki sivil halka genelde dokunulmadı, soy-lular ve askerler fidye karşılığı serbest bırakıldılar; ama Tapınak Şövalyeleri ne kadar fidye önerirlerse önersinler bağışlanmadılar, yakalananların tümünün kafası koparıldı. Anadolu, Suriye, Filistin ve Mısır'da yaşayan Türkler ve Araplar Firavunlar dahil tarihin hiçbir döneminde Tapınak Şövalyelerine benzer acımasız katiller ve hırsızlar görmemişlerdi; hiçbirini bağışlamadılar.

Out Remer'den kovulan Tapmakçılar Fransa'da ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde kaleler ve kendilerine özgü bir mimarisi olan (Kubbet-üs Sahra'dan esinlenmiş) kiliseler inşa ettiler ve bu kez tefecilik yoluyla Hristiyanları soymaya başladılar.

Tapınak Şövalyeleri ile ilgili bir gerçeğin üstü hep örtülür. Farmasonluğun otuz ikinci derecesi Templiye Şövalyeleri adını alır

ve simgesi korsanların bayraklarında kullandığı kuru kafa ve çapraz kemiklerdir. Bu simge özellikle İskoç ritinde özel bir öneme sahiptir. Söylenceye göre, İskoç Kiralı Bruce'nın mezarı açıldığında kafa taşı ve kemikleri bu düzende bulunmuştur. Korsan bayrakları ile farmasonların en önemli derecesi arasında nasıl bir bağ vardır? Farmasonlar bu simgenin korsanlara ait olduğunu bilmiyorlar mıydı? Yoksa denizlerde dolaşan korsanların bir bölümü Tapınak Şövalyeleri miydi? Tapınakçıların dillere destan hazinelerinin bir diğer kaynağı da korsanlık mıydı?

Akka'nın Müslümanlar tarafından kurtarılışını anlatırken Frazsız tarihçi RR Read şunları yazar: *"Bir tapınak kadirğasının komutanı olan Roger D. Flor, bundan sonraki korsanlık yaşamının temellerini atarak, gemisinde bir yer vermek için Akkalı zengin kadınlardan büyük tutarlarda para aldı."*¹ Bir Tapınak Şövalyesi olan Roger D, Flor'un korsanlık yaptığı, hem de tarikatın malı olan bir kadirğa ile Akdeniz'i haraca kestiğini biliyoruz. 1302 yılma gelindiğinde Tapınakçı FlorTu Roger'in emrinde otuz iki kadirğa ve iki bin beş yüz korsan vardı ve birincil hedefi Anadolu Türkleri idi. Tapınak Şövalyeleri 7 Mayıs 1274'te toplanan Lyon Konsülü kararı gereği güçlü bir deniz filosu kurmuşlar, tarikata bağlı kaptanlar ve tayfaları eğitmişlerdi. Şimdi problem şudur: Bu filo Akdeniz'de ve Manş Denizinde çapraz kemiklerin ortasında bir kuru kafadan oluşan bir bayrağı kadirğalarına çekmişler midir?

Bu konu Tapınak Şövalyelerinin tarihinin en karanlık noktasıdır; çünkü farmasonlar tüm yayınlarında kendilerinin Tapınakçıların devamı olduklarını söylerler. Tüm Batıda, İskoç-İngiliz baskın kültürünün etkisiyle Tapmakçılar yüceltilir; onların kan dökücü korsan oldukları otomatik bir refleksle saklanır.

Ama farmasonların, hakkında çok az şey bilebildiğimiz, en iyi korunan, dışarıya hemen hemen hiçbir bilginin sızmadığı otuz ikinci derecesinin simgesinin korsan bayrağı olmasını; Tapınakçıların

¹ Read, a.g.e., s.159

öcünü almak için kurulan otuzuncu derece (Kadoş Şövalyelerinin simgesinin de kuru kafa olmasını nasıl açıklayacağız? Bu bayrağı Tapmakçılar mı korsanlardan almıştır, yoksa Tapınakçıların denizlerde ve kıyı kentlerinde yarattığı yıldırdan yararlanmak isteyen korsanlar mı Tapmakçılardan almıştır?

XIV. yy.'a gelindiğinde Haçlı Seferleri gerek siyasal gerek askeri açıdan çığırından çıkmıştı. Avrupa Hristiyan kültürü temellerinden sarsılmış, feodal düzen ve Kilise onmaz yaralar almıştı. Hristiyan Avrupa büyük bir kargaşanın içine yuvarlanmış, Kilise dışında yeni örgütlenme biçimleri ve ideolojiler aranmaya başlanmıştı. Fransa'nın başını çektiği ulusalcı siyasetler Kilise'nin tüm Avrupa üzerindeki siyasal egemenliğini sarsmaya başlamıştı. Kilise mutlak egemenliğini pekiştirmek için başlattığı Haçlı Seferleri ile Avrupa'da Hristiyan kırıllar üzerindeki otoritesini yitirdi ve Hristiyan entellektüelleri Kilise'nin ideolojisi dışında yeni arayışlara itti. Bu arayışlar hümanizmin ve Aydınlanma'nın temellerini oluşturdu. Bu kargaşadan Tapmakçılar da paylarına düşeni aldılar.

Tapınak Şövalyeleri doğrudan doğruya Papa'ya karşı sorumlu, tüm ulusal ve siyasal sınırlar üstü ayrıcalıklara sahip askeri bir tarikattı; güçlerinin kaynağı Papa idi. 1307 yılında Papa V. Clemens Fransa Kralı IV. Philippe'nin (Sofu Philippe ya da Güzel Philippe) oyuncağı haline gelmişti. IV. Philippe Hastane Şövalyeleri ile Tapmak Şövalyelerinin birleştirilmesini ve kendi buyruğu altına girmelerini istiyordu. Philippe bu konuda kırıllığın propagandacısı Pierre Dubois'e yazdırdığı 'De recuperatione terre sancte' adlı risalede şunları söylüyordu: "... bir Haçlı Seferi aracılığıyla, Batıda ve Doğuda Fransız hegemonyası kurma... Tapınak Tarikatını tamamen yok etmek ve adaletin gereksinimleri açısından, toptan imha etmek." (Shein, Fields Cuuccs, s.180-210). IV. Philippe'nin Tapınakçıları yok etme planlarının bu stratejik hedefleri yanı sıra çok önemli bir başka nedeni daha vardı. Hristiyan kırıllar ve soyluların pek çoğu gibi Philippe de Tapmakçılardan faizle büyük miktarlarda borç almıştı ve ödeyemiyordu. Bu borçlardan hem kendini hem de kendisine

bağlı soyluları kurtarmak istiyordu. Tapmak Şövalyelerinin büyük çoğunluğu Fransızdı. Her iki taraf da Fransız Ruhü'nün eşsiz birer örneği idiler; nefislerine tutsak, düşmanlarına kuytu köşelerde tuzaklar kurmayı bir savaşım türü olarak algılayan ve çifte standartlı.

Papa, Philippe'nin dayatmalarına direnemedi ve boyun eğdi. Tapınakçıların Büyük Üstadı Molay'lı Jacques 1 Kasım 1306'da Papa'nın çağrısına uyarak Kıbrıs'tan Avrupa'ya gelmiş, Paris'te kendisi için kurulu tuzaktan habersiz, 13 Ekim 1307'de Philippe'in yengesi Countenay'lı Catherine'nin cenazesine katılmış, Krala taziyelerini bildirmişti. Kral ise üç haftadan beri tüm Fransa'ya yaydığı gizli bir buyrukla Tapınakçıları izletiyor, Tapınakçıları tutuklayacak gerekirse onlarla savaşacak silahlı özel birlikler oluşturuyordu. Ertesi gün 13 Ekim 1307'de, başta Molay'lı Jacques olmak üzere tüm Tapmakçılar tutuklandılar, direnenler öldürüldü. Kralın Fransa'daki devlet teşkilatına gönderdiği tutuklama buyruğunun gerekçesinde Tapmakçılar şöyle suçlanıyordu: "*Düşünülemeyecek derece tiksindirici, duyulmadık derecede korkunç... nefret verici bir eylem, iğrenç bir ayıp, neredeyse insanlık dışı, insanlıktan ayırt.*"

Fransa'da bir gün içerisinde bin beş yüz Tapmak Şövalyesi ve yardımcısı yakalandı; yalnız Fransa Tapmak Kumandanı Villiers'li Gerard ve Auvergue Kumandanı Imbert Blanke yirmi beş şövalye ile kaçıp, kurtuldular. Tapmakçılara engizisyon ağı işkence uyguladı; suçlamaları dört şövalye dışında, başta Molay'lı Jacques olmak üzere bütün Tapmakçılar kabul etti.

Tapmakçılara yapılan suçlamalar.

- DBefomet adlı kedi kafası biçiminde üç yüzlü bir şeytana tapmak.
- II) Hz. İsa heykelciğini çiğnemek ve üzerine işemek.
- III) Tapınakçıların birbirlerini dudaktan, göbekten, kalçadan, kuyruk sokumundan ve penisten öpmek.
- IV) Diğer Şövalyelerle erkek erkeğe cinsel ilişkiye girmek.
- V) Müslümanlarla gizli anlaşmalar yapmak ve Müslümanlığı kabul etmek.
- VI) Her yolu kullanarak tarikata gelir ve mülk sağlamak.

Tapınakçılara yöneltilen suçlamaları Fransız engizisyonu uydurmuştu. Ama ne var ki tüm Avrupa'ya Hristiyan ideolojisinin egemen olduğu Karanlık Çağda bütün bunlar olağandı. Molay'lı Jacques'in itirafının ertesi günü, 22 Kasım 1307'de Papa V. Celemens tüm Hristiyan kiral ve pirenslere 'Pastoralis Praeeminentiae' başlıklı bir mektup yollayarak tüm Tapınakçıları 'ihtiyatla, sessiz ve gizlice' tutuklayarak, mülklerine ve paralarına el koymalarını istedi.

Tapınakçıların yargılanması yıllarca sürdü; büyük bir bölümü işkence ve ağır tutukluluk koşulları sonucu öldü; Fransa Kiralına tümüyle teslim olan küçük bir azınlık bağışlandı, ötekiler yakılarak veya başları kesilerek öldürüldüler. Tutuklanmasından yedi yıl sonra Molay'lı Jacques ve diğer üst düzey kumandanlar için özel bir Papalık mahkemesi kuruldu. İtirafı karşılığında ömür boyu hapis teklifini Molay'lı Jacques ve Charney'li Geoffroi kabul etmediler, suçsuz olduklarını söylediler. Kiral Sofu Philippe de aynı gün mahkemenin laik üyelerine bir karar aldırarak, Molay'lı Jacques ve Charney'li Geoffroi Sen Nehrindeki Ile-des-Javiaux adlı bir adada yakılarak öldürülmelerini buyurdu; Tapmak tarikatının iki büyük komutanı dev bir mangalda canlı canlı, uzun süren bir süreç içerisinde kızartılarak öldürüldüler; askerler çekildikten sonra, gecenin karanlığında kıyıda Augustinus Manastırı'nın keşişleri ve Parisliler Tapınakçıların kararmış kemiklerini kutsal bir emanet olarak topladılar ve sakladılar.

Sorgular sırasında Chalons'lu Jean, Tapınakçıların Fransa kumandanı Şövalye Villiers'li Gerard'ın baskından hemen önce Tapınak hazinelerini on altı tapınak kadirğine yükleyerek denize açıldıklarını söyledi. Somadan Almanya'da sürgün olarak yaşayan İskoç George Rederich Johnson Villiers'li Gerard'ın İskoçya'ya (Mull Adası) gelerek yerleştiğini ve Tapınakçı geleneğin İskoçya'da yeşerdiğini söyledi. G. F. Johnson'ın bu iddiası sonraki yıllarda Michale Baigent, Richard Leigh ve Henry Liveoln'ün İskoçya'da yaptıkları araştırmalar ile kuvvetle desteklendi. Bu üçlünün araştırmaları, farmasonluğun köklerini İskoç kökenli Tapmak Şövalyelerinde arayanlar tarafından sömürüldü. Özellikle farmasonlar bu konudaki her türlü iddiayı desteklediler ve doğru olarak kabul

edilmesi için her şeyi yaptılar. Çünkü bu iddia farmasonların arayıp da bulamadığı gizemli bir tarihi ve görkemli bir efsaneyi alın tepsi içerisinde onlara sunuyordu. Bu konuda P. P. Read şunları yazar: *"Bu Tapınakçılık'ın, Tapınakçıların tarihten efsaneye dönüşümünün en önde gelen temsilcileri, karşılıklı destek sözü vermiş ve farklı yaratıcılıklarıyla Roma Katolik Kilisesi'ne ait gizli biraderlikler olan farmasonlardı."*

Tapınakçıların, Türkler ve Müslümanlar için kurulmuş bir askeri güç olmaktan çıkarılıp, yalnızca Tapınakçı erginlenmişlerin sahip olabileceği yaratılış ile ilgili gizli ezoterik bilgilere sahip efsanevi bir tarikat haline gelmesinde Alman farmasonlarının etkisi büyük oldu. Alman farmasonlarına göre, Tapınakçılar Yahudi Esenyen Tarikatının sahip olduğu bütün gizli bilgilere ulaşmışlar ve bu bilgilerin kılavuzluğunda, İsa'nın kefenim, Kudüs Kiralı'nın tacım ve Süleyman Tapmağı'nın ünlü yedi kollu şamdanını ele geçirmişlerdi. Şimdi tüm bu kutsal emanetler ve Süleyman Tapınağı altındaki gizli mağaralarda bulunan Hz. Süleyman'ın hazineleri İskoçya'da ya da ezoterik bilgilere sahip çekirdek bir örgütte 'Tapınak'ın geleneklerini yaşatmaktadırlar. Bu geleneklerin yalnızca küçük bir kısmı İskoç farmasonlarınca yaşatılmaktadır.

Peter Partner, 'The Murderd Magicians (s.100)' adlı eserinde bu konuda şunları yazar: *"XVIII. yy.'da Tapınakçılar hakkındaki fikirler de görülen dönüşüm, Aydınlanmacıların katı bilimsel usçuluktan ne kadar uzaklara sürüklenebileceklerini gösteriyor. On sekizinci yüzyıl insanları, usçuluğun ve gizemsizleştirme'nin temel hedefi olan Kilise tarihinin ta kendisinde Tapınakçıları buldular ve onları gizemcilik ve anlaşmazlık açısından eski Katolik tarih yazımının sunduklarına eşit, vahşi bir fantaziye dönüştürdüler. Bu girişim o kadar başarılı oldu ki, Tapınakçılara on sekizinci yüzyıl önyargılarının kalıntılarıyla, hatta eksiksiz ve zevksiz kıyafetleriyle karşılaşmadan yaklaşmak günümüze dek imkansız olarak kalmıştır."*

Tapınakçıların elinde ne vardı? Filistin'den ne getirmişlerdi? Fransız yazar Michael Lamy bu konuda şunları yazar: *"Ahit Sandığı mıydı? Dış güçlerle; Tanrılarla, doğa güçleriyle, cinlerle, dünya dışı varlıklar-*

¹ Read, a.g.e., s.321

la ya da başka şeylerle iletişim kurulmasını sağlayan bir araç mıydı? Mimarının kutsal kullanımıyla ve diyelim ki sihriyle ilgili bir giz miydi? İsa'nın yaşamıyla ve iletisi ile bağlantılı bir gizin anahtarı mıydı? Kutsal Kase miydi? Şeytan 'ı ya da Lucifer'i getirme pahasına cehennemle olduğu kadar cennetle iletişimin kolaylaşacağı yerleri saptamak amaçlı bir araç mıydı?"¹

Bu sorulan Michael Baigent, Reichart Leigh, Henry Lineolu, 'Kutsal Kan, Kutsal Kase' adlı eserlerinde Tapınakçıların, İsa'nın son akşam yemeğinde kullandığı şarap kadehini (bu kadehle sonradan çarmıhtaki İsa'nın mızrakla delinen böğründen akan kan toplanmıştır) ele geçirdiklerini iddia ederler.

Keith Laidler ise, 'The Head of God The Lost Treasure of The Templars (1988)' adlı kitabında Tapınakçıların elindeki gizemli şeyin, Hz. İsa'nın mumyalanmış başı olduğunu iddia etti. Laidler'e göre, bu baş sonradan Tapınakçılara karşı olanlar tarafından Befomed diye adlandırılarak Tapınakçılara kara çalınmak istendi. İddiaya göre, gerçekte İsa'nın eşi olan Maria Magdelana (gene iddiaya göre Marovenjler İsa'nın oğlunun soyundan gelirler) tarafından Fransa'ya getirilmiştir. İsa'nın başı Katarlar tarafından Montsecur Kalesi'nde saklanıyordu; Papa'nın ve Fransız Kiralının askerleri kaleyi kuşattıklarında, üç 'kusursuz' (Parfait) kalenin hazinesini alarak Tapınak Şövalyelerine sığınmışlardır; bu hazine İsa'nın mumyalanmış başıdır. Bu konuda Laidler şunları yazar: *"Katarların bu hazinesi ne idi? Üç 'kusursuz' ne kadar altın ve gümüş taşıyabilirdi? Parasal bir şey olamazdı... Başka bir şey, sonsuza dek Montseaur de saklanmış, kalenin teslim edilmesinden önceki gün, ilkbahar gün dönümünde yapılan ayin için temel önem taşıyan bir şey olmalıydı... Fransa'daki kralın kolunun uzanamayacağı tek yer, her açıdan özerk olan ve Katarlarla temelde aynı Gnostik dünya görüşünü paylaşan bir örgüt: Tapınak Tarikatı."*²

¹ Lamy, Michael, Les Templiers. Cessirand Seigneurs Aux Blancs Manteaux., s.28; Aktaran: Read, a.g.e., s.323

² Keith Laidler, The Head of God, The Lost Treasure of The Templars, London-1998, 9.177; Aktaran: Read, a.g.e., s.324

Bu konuda binlerce örnek vermek olanaklı. Tapınakçıları insanın düşleyebileceği tüm gizemlerin biricik sahibi, eşsiz ve kutsal savaşçılar olarak görmenin ve sürekli olarak bu konuyu belleklere işlemenin sanırım üç temel nedeni var:

DHristiyan Bizans ordularının Malazgirt'te (1071) Müslüman Türk ordularına yenilmesinden sonra, Hristiyan Batı'nın kendi kültürü ve varlığının sürekliliği için, Müslüman Türkleri biricik ve en büyük tehdit olarak saptaması; tüm askeri ve siyasal örgütlenmesini bu saptamaya göre yapması (Haçlı Seferleri bunun en güzel örneğidir); stratejik hedef olarak Müslüman Türklerin ortadan kaldırılması, olmazsa Asya'nın derinliklerine sürülmesi; Batı'nın bugünkü askeri ve siyasal politikalarını da belirleyen bu temel strateji birinci, nedendir. Batı bu temel stratejik hedefi için oluşturduğu en güçlü aracını, Tapınak Tarikatını kendi elleriyle yok etti; Tapınak Şövalyeleri borç verdikleri Hristiyan kırılların kurbanları oldular. Bu nedenle Hristiyan Batı kendini hiçbir zaman bağışlayamadı ve Tapınak Şövalyelerini bir efsane örgüsü ile kutsallaştırdı. Oysa Tapınakçıları disiplinli özel askeri bir birlikti yalnızca; pek çoğu son Büyük Üstadları MoleyTi Jack da dahil, okuması yazması olmayan, son derece cahil şövalyelerdi.

II) Tapınakçılar üzerine uydurulan bu efsaneler, XLX.'dan beri özellikle medya da önemli paralar kazanılmasına neden oldu. Önce gizemle, efsaneyle insanları programladılar, sonra da Tapınakçıların büyük gizini açıklıyoruz diye pahalı kitapları, cd'leri, televizyon programlarını, piyasaya sürdüler. Tapınakçılar üzerine yaptığı araştırmalarla tanınan Malcolm Barber Tapınakçı efsaneleri konusunda şu doğru saptamayı yapar: Bu efsaneler, yalanlar "hem bilim adamlarına, hem de sanat tarihçilerine, gazetecilere, yayıncılara ve televizyonculara kazanç getiren, son derece aktif bir küçük endüstri"³ yarattı.

III) Tapınakçıları XVIII. yy.'ın başına kadar yalnızca İskoçya ve İngiltere'deki bir avuç soylu ve meraklı entelektüel hatırlıyordu. İskoçya'ya kaçabilmiş birkaç Fransız kökenli şövalye ile İskoçya'ya

³ M. Barber, The New Knighthood, s.331;Aktaran: Read, a.g.e.,s.323

Sakson kökenli az sayıdaki şövalye tarikatının bazı geleneklerini özellikle erginlenme (tekris, insiasyon) kurallarını korumuşlar, kendi aralarında küçük bir topluluk oluşturmuşlardı; ama geçen yüzyıllar (tamı tamına 400 yıl) içerisinde yapılan evlilikler, toplumsal statü değişimleri, insan gereksinimlerinin değişmesi Tapmacılıktan geriye yalnızca bazı bulanık anılar bırakmıştı. Ama XVII. yy. sonunda ve XVIII. yy. başında farmasonlar bir güç olarak İngiltere'de ve Fransa'da belirdiler ve bu anıları ele alıp yeniden işlediler, abartılarla süslediler ve yeni baştan piyasaya sürdüler.

Farmasonların Tapınakçı öyküleri ve efsaneleri üzerine ısrarla gitmelerinin iki temel nedeni vardır:

DSakson ve İskoç soylularının Roma Kilisesine karşı açtıkları savaşta eski Tapınakçı geleneği sürdüren aileler ön saflarda yer aldılar. Bu savaş başlangıçta İngiltere Kralı VIII. Henry'nin (1491-1541) ağabeyi Arthur'un dul eşi Aragonlu Cathrine ile evlenmesi ile başladı. Roma bu evliliğe karşıydı, ama sesini çıkaramamıştı. Fakat Henry VIII. bir süre sonra erkek çocuk doğuramayan Aragonlu Catherine'yi boşayıp güzel Anne Bolein ile evlenmek isteyince ipler koptu. Kral, Roma'daki Papaya ve onun İngiltere'deki yandaşlarına karşı savaş açtı. Papayı destekleyen Thomas More ve elli İngiliz aydınının kellelerini kopardı ve İngiliz Kilisesini 1532'de Roma'dan ayırarak kendine bağladı; İngiliz Kilisesini kurdu. Kilise İngiltere'de Tanrının yer yüzündeki temsilcisi olan İngiliz Kralına bağımlı bir devlet kurumu haline geldi. Kralın soyunu sürdürme isteğinden kaynaklanan kavga yüz yıllardır Roma Kilisesi'nin temsil ettiği ideolojiye karşı uğrun uğrun sürdürülen eleştirileri de su yüzüne çıkardı. İskoç ve Sakson şatoları Roma Kilisesi'nin insanın tüm yaşamını, aydınların neyi düşünüp neyi düşünmeyeceğini, ilimle uğraşanların problem alanlarını ve yöntemlerini belirleyen, yöneten ideolojisine karşı verilen savaşımın merkez karargahı durumuna geldi. Gerçi İngiliz Kilisesi Roma'dan kopmuş bağımsız hale gelmişti, ama gene de Katolik Kiliseydi ve Anglosakson ve İskoç halkları Hristiyanlığa her şeyleri ile bağlıydılar. Egemen ideolojiye, Hristiyan ideolojisine karşı olanlar bir avuç soylu aydındı; açık,

legal çalışma olanakları yoktu. Tarihin akışını değiştirmek, insan yaşamını yeniden kurmak istiyorlardı; bunun için örgütlenmeleri gerekiyordu; onlar da örgütlendiler; örgütlerinin adı Mason Locaları idi. Bu örgütlenmede Tapınakçı geleneği sürdüren soylu Sakson ve İskoç aileler başı çektiler. Çünkü onlar illegal örgütlenme geleneklerini en iyi bilen, bu gelenekleri çok düşük düzeyde bile olsa sürdüren bir küçük azınlıktılar. Bu küçük azınlık İngiliz-İskoç Mason örgütünün çekirdeğini oluşturdu. Bu küçük azınlık hoş bir anı olarak sakladıkları Tapınakçı söylencelerini değiştirip yeni hedeflerine uygun biçime sokarak Mason örgütü içine taşıdılar.

II) Farmasonlar özellikle XVIII. yy.'da Avrupa'da çoğalan ve varolan düzeni değiştirmek isteyen ve hemen hemen her gün bir yenisi kurulan bir yığın gizli örgütün arasından sıyrılmak, hedeflerini gerçekleştirebilmek için şok etkisi yapacak bir tarihe ve bu tarihin yaratacağı cazibeye gereksinim duyuyorlardı. Bu tarihi Tapmacılarda buldular. Kendilerinin Tapınak Şövalyeleri olduklarını, dört yüz yıldır bu geleneği ve tarikatı canlı tuttuklarını, şimdi yeni bir ad ve biçimle kendilerini açıkladıklarını yaydılar. Tapınakçıların geçmişte Türklere ve Müslümanlara karşı verilen savaşın en görkemli ve gizemli savaşçıları oldukları unutulmamıştı. Masonlar temelde Hristiyan dinine karşı olmalarına rağmen, İngiliz ve Fransız halkının Hristiyan olması ve dinlerine bağlılıkları onları bu tutucu Hristiyan tarikatının devamı olduklarını söylemeye zorlamıştı. Farmasonların aradığı her şey Tapınakçı efsanelerinde vardı: Gizemli bir tarikat, Hristiyanlığın korkusuz savunucuları, Müslümanlara ve Türklere hakkettikleri dersi veren yenilmez savaşçılar, ezoterik bilginin yetkin sahipleri, Süleyman Tapınağı hazinelerinin sahipleri, Hz. İsa'nın mumyalanmış başı, Kutsal Çarmıh, Kutsal Kefen, Kutsal Kase, akla gelebilecek daha bir yığın saçmalık; Masonların arayıp da bulamadıkları eşsiz hazinelerdi.

Farmasonlar Tapınakçıların üzerine yazılan her şeyi açık veya gizli desteklediler. Çünkü Tapmacılar efsaneleştikçe kendileri de efsaneleşiyor ve ürkütücü bir güç kazanıyorlardı. İnsanlar şöyle düşünsün istiyorlardı: Yüzyıllarca önce bir avuç şövalye Fransa'daki kıyımdan kurtularak İskoçya'nın batı kıyılarına çıktılar; beraber-

lerinde dünyanın en büyük hazinelerini ve son derece kutsal ve gizemli emanetleri de getirdiler. Sakson ve İskoç soylularının en seçkin ve yetkin bir çekirdek azınlığı ile beraber tam dört yüzyıl sahip oldukları ezoterik bilgileri geliştirerek hazırlandılar. Sahip oldukları bilgi birikimim artık Tapınakçılar olarak değil farmasonlar olarak insanların hizmetine sunacaklar. Sahip oldukları gizemli güçleri artık insanlığın kurtuluşu, barış, kardeşlik, özgürlük ve herkesin mutlu olacağı yeni bir dünya düzeni için insanlığın hizmetine sunacaklar.

Tapınakçılar yıllarca Filistin'de, Anadolu'da, Suriye'de ve Mısır'da Türklerle, Araplarla, Yahudilerle birlikte oldular, dostluklar kurdular ve onların etkisinde kaldılar. Bu yakın ilişki onların üzerinde onmaz yaralar açtı, şok etkisi yarattı. Bu bağnaz Hristiyanlar ilk kez Filistin'de İsa'nın bir Tanrı değil bir insan olduğunu duydular. Onlara tüm yaşamları boyunca İsa'nın Tanrının gerçek oğlu olduğu öğretilmişti; buna inanıyorlardı. Tanrının bir oğlu olabileceğini bir bir daha iki eder önermesi kadar doğru ve açık seçik bir hakikat olarak bellemişlerdi. Tanrının bir oğlunun olamayacağını Müslümanlar şaşmaz kanıtlarla göstererek ve mantıksal temellendirmeler yaparak açıkladılar; Tapınakçıların kafası karışmıştı. Ayrıca Müslüman ve Yahudi bilgeler, İsa'nın çarmıha gerilmediğini, çarmıhta İsa'nın yerine öldürülenin Simenon adlı bir gnostik bilge olduğunu iddia ediyorlardı.

Tapınakçıların sahip oldukları söylenen 'Büyük Giz' bundan başka ne olabilirdi ki? Tapınakçılar Hz. İsa'nın bir insan, bir peygamber olduğunu öğrenmişlerdi; bu bir Hristiyan için kabulü olanaksız bir şeydi. Belki bu kabul edilemezcin yarattığı büyük öfke ile erginlenme ritüellerinde İsa heykellerinin üzerine işediler.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı da Hz. Süleyman'ın Tapınağı ve dökümcü Hiram gibi farmasonlar tarafından ustaca kullanılan, tarihin derinliklerinde kalmış özel askeri bir güçtür. Tapınakçılar üzerine yazılan kitapların, düzenlenen cd'lerin, televizyon programlarının büyük bir bölümü farmasonların denetimindedir ve onların amaçlarına hizmet etmektedir. Türklere ve Müslümanlara karşı soy kırım uygulamak için kurulmuş, Hitler'in SS'lerine, Stalin'in NKVD'sine örneklik etmiş bu kan dökücü korsanları övgüyle, hayranlıkla anmak ahlâksızlıktır.

*Birbirlerine sıkı bağlarla bağlı birbirini
kayıran üyelerden kurulu gizli bir cemiyet oluşmuştu.
Ama bütün üyelerin ipleri de onları
kontrol eden ve hadiseleri görünmeden
yönlendiren perde arkası şahsiyetlerin ellerindeydi.
Tıpkı perde arkasında kukla oynatanlar gibi.
Bunlar kimlerdi? Bunu nasıl planlamışlardı?
Bazılarının söylediği gibi bu dolap nasıl çevrilmişti?*

Stephen Knight

BÖLÜM 4

SIPEKÜLATİF MASONLUĞUN ANAVATANI İNGİLTERE

Mason sözcüğü Fransızca 'macon' (duvarcı) sözcüğünü her ülkenin kendi diline uyarlamasından türemiştir. Ortaçağ'da kentlerde yaşayan ticaretle uğraşanlar ve değişik meslek kol- larındaki üreticiler belirli kurallara bağlıydılar; kurallara uyup uymadıkları sıkı bir biçimde denetlenirdi. Bu denetim bağlı oldukları loncalar aracılığıyla kent yönetimince, son kertede de kilise tarafından sağlanırdı. Herhangi bir iş kolunda çiraklıktan usta oluncaya kadar geçen süreci ve kendi iş yerini açma, ürünün fiyatlandırılması, kalitesi ve ücretleri kapsardı. Hiçbir zanaatkar ve ticaret erbabı bu sıkı kuralların dışına çıkamazdı, loncalarına sıkı sıkıya bağlıydılar. Yalnız taş yontucuları (masonlar) bu kuralların dışında tutulmuştur. Onun için Masonlara Franc Macon, İngilizce "Free Mason (Özgür Mason)" denir. Yani bir Mason kentler arası serbest dolaşabilir, değişik kent yönetimlerinin egemen olduğu farklı coğrafyalarda iş alabilir, iş konusunda bulunduğu bölgenin koşullarına göre kalite, fiyat ve ücret konusunda pazarlıklar yapabiliirdi. Bu ayrıcalıklı konumlarından ötürü Masonlara Franc Macon dendi. Bu deyim zamanla farmason biçiminde söylenir oldu. Farmasonların bu dönemi üzerine yeterli bilgiye sahip değiliz; çok az belge kaldı, onlar da farmasonların elinde ve ne kadarını değiştirdiler ve ne kadarını yok ettiler bilemiyoruz.

XVIII. yy.'da mason loncaları son buldu ya da tümüyle, içerik ve biçim olarak farklı yapıya dönüştürüldüler. XVIII. yy.'m soylu masonları kendilerinden öncekiler için operatif (eylemli, ameli) masonluk, kendileri için de sıpekülatif masonluk (kuramsal masonluk) kavramını kullandılar; artık el işi, taş yontuculuğu yapmadıklarını vurgulamak için bu kavramı uydurdular. Eylemli mason localarına kabul edilen duvarcı olmayan burjuvalar ve soylular için ise 'Kabul Edilmiş Masonlar' denildi.

Operatif Mason Örgütü:

Avrupa sanatına XII. yy. ile XVII. yy. arasında gotik sanat diye adlandırılan bir üslup egemen oldu. Bu adı Rönesans aydınları, bu dönemi açıklamak ve yermek için vermişlerdi. Rönesans aydınları, Roma İmparatorluğunu yıkan Barbar Gotlara gönderme yapıyorlardı. Bu üslup özellikle mimaride çok yaygındı; bu yüzyıllarda hemen hemen tüm kiliseler ve katedrallere gotik mimari üslubu uygulandı. Ortaçağ Avrupasının egemen dini olan Katolik inanç sistemi gotik üslubun temel özelliklerini belirlemiştir: Yapımın mimarı belli değildir; adı söylenmez; bir tür Tanrıya adanmışlıktır bu durum. Adsız ustalar, emekçiler grubu bu görkemli yapıları yıllar süren uğraşlarla inşa ederler. Sivri kemerler, kaburgalı tonozlar ve ucu payandalardan oluşan bu tarz, uluslar üstüdür ve bölgeler arasında pek az farklılık gösterir. Yapımcı ustalar adlarını vermezler. Çünkü bu Tanrıya karşı kibre kapılma olarak kabul edilir. Katedralin yapımı sürecinde ustaların Kilise'nin Skolastik anlayışına sıkı sıkıya bağlı kalmaları son derece önemlidir; ustalardan belirli bir yaşam biçimi beklenir. Katolik dindarlığın belirlediği bir yaşam tarzını ve gerçekten görkemli yapılar olan gotik katedral yapım bilgilerini korumak, gereğinde yaşama geçirmek için bu yapı ustaları loncalar biçiminde örgütlendiler; özel erginlenme kut töreleri (ritüel), cezalar, terfiler, işaretler geliştirdiler. Amaçları mesleklerinin gereğini yapmak ve gelir düzeylerini korumaktır. Bu lonca teşkilatına üyelerinden ötürü Fransızca Mason teşkilatı dendi. Çünkü gerek gotik mimari gerek Mason emekçiler ilk önce bu ülkede (Fransa) görüldü ve buradan Katolik Kilisesinin egemen olduğu bütün coğrafyalara yayıldı. Ükelere göre Mason teşkilatı bazı farklılıklar gösterse de temel yapısıyla aynı kaldı.

Bu Mason ustaların işlerinde kullandıkları pergelleri, gönyeleri ve çeküllerinden başka araçları yoktu ve bir de katedral yapı işinin ezberlenmiş kuramsal bilgisi. Bu bilgi onların en değerli şeyiydi; ekmek paralarıydı. Bu bilgiyi korumak ve yapım sürecinde (bir katedralin yapımı son derece ayrıntılı ve her an kargaşaya sürüklenilecek geniş kapsamlı bir iştir) disiplini sağlayabilmek için üyeler temelde üç sınıfa ayrılmıştı; çıraklar, kalfalar, ustalar. Bir gencin Mason olabilmesi için belirli bir sınavı verebilmesi, bir tür erginlenme rimellinden geçmesi gerekiyordu. Buradaki amaç yetenekli genci seçmek ve daha işin başlangıcında onu etkileyerek Mason loncasının kurallarına uymasını sağlamaktır. Çıraklıktan kalfalığa ve ustalığa geçişte de bazı basit ritüeller uygulanıyordu. Her gurup için özel işaretler ve şifreler geliştirilmişti. Bu emekçilerin hiçbirisi yüksek okul veya üniversite diplomasına sahip değildi; bu tür diplomalar verecek okullar da hiçbir ülkede yoktu. Bir emekçinin kalfa mı çırak mı olduğunu işe almış olan usta nasıl bilebilecekti? Çünkü hiçbir duvarcının elinde becerisini ve bilgi düzeyini gösterir ne bir belge ne de bir diploma vardı. Bu noktada gizli işaretler ve şifreler emekçinin becerisinin ve bilgi düzeyinin belgesi, diploması yerine geçiyor, onun alacağı ücreti belirliyordu. Kurallara uymayan üyeler için cezalar da belirlenmişti; uygulanabilir en ağır ceza loncadan kovulmaktı. Eski el yazmalarında hapis cezasından söz edilmektedir; ama bu ceza hiçbir zaman uygulanmamıştır. Çünkü loncalar parçası oldukları devletin adli sisteminden bağımsız hiçbir cezayı uygulamak gücüne sahip değillerdi; cezalar lonca meclislerince verilirdi. Mason loncası üyeleri Katolik idi; tüm yeminlerini İncil üzerine yapar, ayinlerini Katolik törelere ve geleneklere göre düzenlerlerdi. Resmi bir kayıt olmamasına rağmen mason loncaları da Roma Katolik Kilisesine bağlıydı.

Mason loncaları üzerine bazı belgelere sahibiz, bu belgeler Masonların XVI. yy.'dan önce tuttıkları notlardır. Bu el yazması belgeler 'Gotik Temel Kaideler' diye adlandırılır. En eski el yazması 1390 tarihini taşıyan 'Eski Ahitler' (Old Charges) diye bilinen belgedir. Bu belgeler bugün İngiltere Büyük Mason Loncasının elindedir. Bu nedenle içerikleri konusunda doğru ve açık bilgilere sahip değiliz.

Bilinebildiği kadar bu belgeler en son 1583 yılında toplandı ve kayda alındı. Bu belgelerin içeriği duvarcı ustalarının kurdukları loncaların temel kurallarıdır; örneğin, 'bir garip yoldaş (yabancı bir taş yontucu) gözetilmelidir' gibi kurallardır.

Mason loncaları ilk büyük darbeyi 1348-1349 yıllarında tüm İngiltere'yi ve Avrupa'yı vuran veba salgınında yediler; bu salgında yalnız İngiltere'de bir buçuk milyon insan ölmüş, katedral yapımları durmuş, ekonomi çökmüş, duvarcıların da pek çoğu ölmüştü. İkinci darbeyi 1425 yılında yediler. Kendilerini toparlayan duvarcılar tekrar zenginleşmiş ve güçlenmişti. Bu güç ve zenginlik devletin ve kent yönetimlerinin dikkatini çekti; 1425 yılında İngiliz parlamentosu taş yontucularının yıllık toplantılarını yasa dışı ilân etti ve bir bölümünü tutuklayarak hapis etti. Ama asıl darbeyi Kral VIII. Henry'den yediler. VIII. Henry veliaht sorununu çözebilmek için Roma Kilisesi ile ilişkilerini kesmiş, İngiltere Kiliselerini kendisine bağlamıştı. Henry bununla da kalmadı, biraz güçlenince savaş için para gerektiğini ileri sürerek 1545 yılında İngiltere'deki tüm frerlerin (din kardeşliği toplulukları), loncaların ve manastırların taşınabilir ve taşınamaz değerlerine el koydu. Bu kurumlar doğrudan Roma'ya bağlıydı, Papa tarafından denetleniyorlardı. Bu tarihten sonra Papa'nın İngiliz kırılları ve kiliseleri üzerindeki tüm etkinliği son buldu. XVI. yy. sonuna gelindiğinde bu kurumlar özellikle lonca örgütleri tüm belge, kayıt ve değerleriyle yok olmuşlar, tüm etkinliklerini yitirmişlerdi. Farmasonların sakladığı gerçek şudur: XVII. yy.'ın başında İngiltere'de artık bir mason loncasının varlığından söz edilemez.

Mason loncalarının İngiltere'den başlayarak ortadan kalkmasının bir diğer nedeni de gotik sanat anlayışının son bulması, barok sanat anlayışının tüm Hristiyan ülkelerindeki mimariyi belirlemesidir. Teknolojideki ve eğitim kurumlarındaki gelişmeler sonucu yapı ustalığı da paylaşılabılır yaygın bir bilgi sistematığına sahip olmaya başlamıştır. Artık bazı bilgiler, işaretler, şifreler ve gizli toplantılarla korunamaz duruma gelmiş, eğitim kurumlarında

öğretilen herkese açık bilgiler durumuna gelmiştir. İngiliz soyluları ve burjuvaları Mason loncalarını, bu loncaların anglosaksonların dünya egemenliği hedeflerini gerçekleştirmede oynayacağı rolü keşfettikleri zaman (XVII. yy. sonu ve XVIII. yy. başı) loncalar ömürlerini tamamlamış, tarihten silinmeye başlamıştı.

XVIII. yy.'da duvarcı ustalarının örgütlendiği mason loncaları artık ne İngiltere'de ne de Fransa'da yoktur. İngiltere'de soylular Fransa'da burjuvalar loncaları ele geçirmiş, duvarcıları tasviye etmişlerdir; onlara operatif (eylemli, ameli) gibi bir ad vererek onurlandırıp hepsini kapı önüne koymuşlardır. Bu tarihten sonra karşımızda ekmek kavgası veren duvarcı ustaları ile hiçbir ilgisi olmayan, hedefleri dünya egemenliği olan yeni insanlar vardır. Bu yenilerin amacı meslek dayanışması ve ekmeklerini çalışarak kazanmak değildir; onların (İngiliz ve Fransız farmasonlarının) başlangıçta tek bir ortak hedefi vardır: Roma'daki Baş Papazı devirmek, Katolik Hristiyan dinini tarihten silmek. İngiltere'de sıpekülatif farmason örgütü kurulduğunda bu konuda hemen hemen başarıya ulaşılmıştı. İngiltere'de artık Roma'daki Papanın otoritesi son bulmuş, Latin-Roma egemenliğinin yerini ulusal Anglosakson egemenliği almıştı. Fransız farmasonları Katoliklerle, Roma'daki papazla uğraşırken İngiliz farmasonlar kendilerine yeni hedefler çizmişler ve bu hedeflerine ulaşmak konusunda çalışmalarını ilerletmişlerdi. Bu nedenle İngiliz-İskoç farmasonluğu her zaman Fransız, İtalyan ve Alman farmasonluğundan daha etken ve daha yaygın olmuşlardır.

Sıpekülatif Farmason Örgütü:

XVII. yy.'da İngiltere'de gelişen olaylar, sonraki yüzyıllarda tüm dünya uluslarını ve dünya tarihinin gelişme çizgisini etkiledi. Tudor Hanedanının son varisi İngiltere Kraliçesi Elizabeth 1603'te ölünce Tudor Hanedanı son buldu. Tudor Hanedanı İngiltere'de parlamentoya rağmen parlamento ile çatışmadan kralın mutlak otoritesinin egemen olduğu bir yönetimin temsilcileri olmuşlardır. Tudorlar İngiliz kiliselerini Roma'nın elinden almışlar, kendilerine bağlamışlardır. İngiliz kralı İngiliz kiliselerinin başı olmuştu,

Papa'nın hiçbir gücü kalmamıştı ve Katolikler istenmeyen, izlenen insanlar durumuna düşürülmüşlerdi. Örneğin bir Katolik yargıcın izni olmadan yaşadığı kenti ya da köyü terk edemezdi. Katoliklerin sayısı genel nüfusun yüzde yirmisine düşmüştü. İngiliz kilisesinin adı artık Anglikan Kilisesi'dir, ama gerek ritüelleri gerekse ilkeleri ile Katolik Kilisesinden çok az farklılıklar göstermektedir. İngiliz kilisesi Latin egemenliğini temsil eden en büyük otorite olan Papa'nın yönetiminden çıkarak, İngiliz ulusunun temsilcisi olmuş İngiliz Kralının egemenliğine girmiştir. Bu Fransız ve Alman Protestanlığından çok farklı bir tavidir. Katolik ilahiyatının hiçbir temel postulatı tartışılmadan, yadsımadan, olduğu gibi kabullenilerek, yalnızca egemenliğin, otoritenin devri yapılmıştır. Anglikan Kilisesi Anglosakson şovenizminin bir ürünüdür.

1603'te I. Elizabeth ölünce, yerine İskoçya'da Presbiteryenler tarafından eğitilmiş olan Elizabeth I'in akrabası Mary Stuart'ın oğlu Jacques yasal varis olarak geçti. Stuartlar ile beraber, Tudorların Kilise-Parlamento ve Saray arasında kurduğu denge çöktü. İngiliz devleti büyük bir kavganın içine yuvarlandı. Avrupa tarihinde ilk kez bir Hristiyan kral başka bir Hristiyan topluluğunun temsilcileri tarafından yargılandı ve idam sehpasında kellesini yitirdi; bu kral I. Jacques'ten sonra tahta çıkan I. Charles Stuart'ı (1649'da kafası koparıldı).

Cinayetler, suikastlar ve son derece vahşi kırımlara dönüşen savaşlarla bu iç kargaşa yüzyıldan fazla sürdü. Anglosakson ruhunun tüm dehşetiyle yaşama geçtiği bu iç kavgada taraflar belirli tarikatlar ve kiliseler etrafında toplanmışlardı. Bu kiliseler şunlardı: Anglikan Kilisesi, Presbiteryen Kilise, Püritenler ve Katolikler. İktidar sürekli el değiştiriyordu; kavga kırsal alanlarda ve kentlerin sokaklarında sürdürülen açık savaştan daha çok örtülü ve karanlık yanı ile dikkati çekiyordu. Bu örtülü savaş doğası gereği izlenmesi, bulunması ve çözülmesi güç disiplinli yer altı örgütlerini, gizli örgütleri gerektiriyordu. İşte tam bu günlerde soylular ve burjuvalar İngiltere'de ve İskoçya'da operatif mason örgütünü keşfettiler. Sürdürülen bu acımasız savaşta gereksinim duydukları yer altı örgütü-

nün en mükemmel örneği mason loncalarıydı. Operatif masonların örgütü, Avrupa'daki aydınlar için Katolik Kilisesine karşı yürüttükleri çok yönlü savaşta kullanabilecekleri bir karargah, bir kışla, ideolojik eğitimin verildiği bir üniversite, istihbaratın toplanacağı ve operasyonların planlanacağı bir barınak işlevini görecektir. Ama İngiltere'de örgüt öncelikle iç savaşın koşullarının belirlenmesi ile siyasal erkin ele geçirilmesi için kullanılmıştır ve hedefleri ve eylemleri yalnızca İngiltere ile sınırlıdır.

Modern masonluğun (Sıpekülatif masonluğun) ne zaman ve nasıl başladığı ve operatif mason loncalarının dönüşümünün ayrıntılı öyküsünü bilmiyoruz. Dönüşümün başlangıcı konusunda belgeler yok, ancak analogiler yoluyla olası bilgilere sahibiz. Modern masonluk büyük bir olasılıkla 1600 yılında İskoçya'da başladı. Bir soylu, Auchinlech Lordu Johen Boswel Edinburg mason loncasına kabul edildi. Mason loncalarının tarihinde ilk kez duvarcı olmayan biri, bir soylu mason loncasına kabul ediliyordu. Bu tarih kanımca, geleneksel masonluğun yok olma sürecinin başladığı tarihtir. Bu yok olma süreci yüz yıl sürmüştür; 1700'lere gelindiğinde mason loncası artık duvarcıların değil siyasal amaçlar taşıyan İskoç ve Anglosakson soylularının örgütüdür.

İngiltere'de ise, bilebildiğimiz kadarıyla ilk kez duvarcı olmayan biri 1646'da mason loncasına kabul edildi. Bu kişi, üzerine pek çok araştırma yazılmış olan bir, Gül-Haç'çı, bir simyacı ve Mısır bilimi uzmanı olan Elias Ashmole'dir. E. Ashmole aynı zamanda Oxford Ashmolean Müzesinin kurucusudur. E. Ashmole 16 Mart 1646 yılında Warrington'da kayınbiraderi Albay Henry Mainvarring ile mason loncasına kabul edildi. Ashmole hatıra defterinde, erginlenme töreninin peşine, Londra'da masonların lokalindeki bir toplantıyı anlatmaktadır. E. Ashmole'nin hatıra defterindeki masonlarla ilgili ikinci not ise 11 Mart 1682 tarihini taşımaktadır: *"11 Mart 1682 tarihinde Farmason cemiyetine altı centilmen kabul edildi. Bunların üçü San'ata mensup idi"*. Warrington mason loncasının kayıtlarına göre, loncada 1682 tarihinde duvarcı olarak yalnızca üç

¹ Fikret Çeltikçi, *Hür Masonluk Tarihinden Notlar*, Mimar Sinan Yay.: 6, s.41, İst.-1982

kişi kalmıştır. İngiliz ve İskoç mason loncaları artık soyluların işgalindedir ve üyeleri için de artık 'Hür Ve Kabul Edilmiş Masonlar' kavramı kullanılmaktadır. J. Boswel ve E. Ashmole için kullanılan bu kavram, artık bütün Masonlar için kullanılmaya başladı; çünkü duvarcı ustalarının örgütünde artık duvarcı kalmamıştı, yenilerin hepsi 'Hür ve Kabul Edilmişler'di. 1670 tarihinde Aberdeen Loncasında otuz dokuz kabul edilmiş karşılık yalnızca on duvarcı ustası kalmıştı.

Buradaki temel problem Auchinlech Lordu ile E. Ashmole'yi bir Ortaçağ meslek loncasına girmeye yönlendiren neydi? Hangi gereksinim, ömürlerinde ellerine hiç pergel ve gönye almamış, hiç duvar örmemiş, hiç taş yontmamış bu entelektüel insanları duvarcıların kendilerine özgü erginlenme törenleri olan bu kapalı ve saklı ve disipline örgütüne girmeye zorlamıştır? Ne istiyorlardı, aradıkları neydi? Mason loncaları ile nasıl ilişki kurmuşlardı? Edinburgh ve Warrington'daki loncaların duvarcı üyeleri ve yetkilileri neden tüm kuralları ve yeminlerim çiğneyerek bu yabancıları örgüte davet ettiler? Bu loncaların kapılarında tabelaları, başvuru sekreterleri, danışman büroları yoktu; her isteyen bir dilekçe ile loncaya girmek için başvuramazdı; lonca yetkilileri inşaatlardan seçtikleri elekçileri davet ediyorlardı. Bu soruların yanıtları yok, veremiyoruz. Çünkü bu konuda hiçbir belge ve kayıt yok. Farmasonlar bu soruların sorulmasını istemiyorlar. Bir Hristiyan iki yüzlülüğü ile böyle bir problem yokmuş gibi davranıyorlar. Bu olgunun çok doğal bir şey olduğunu göstermeye çalışıyorlar. XVIII. yy'a gelindiğinde İskoçya'nın, İngiltere'nin kentlerinde mason loncalarında soylular ve burjuvalar çoğunluğu elde etmişlerdi. Bu loncalara bağlı localar birbirinden bağımsız kendi aralarında toplanıyorlar ve kararlar alıyorlardı. İlk kez 1703 tarihinde Londra'daki Saint-Paul (Antiquity No 2) locası, localar arası bu iletişimsizliği aşmak, tüm locaların kabul edeceği bir 'Büyük Üstat' rütbesi oluşturmak için bazı girişimlerde bulundu; ama bir sonuç alınamadı. Bir araya gelerek daha büyük ve merkezi bir örgüt çatısı altında birleşmek için 1706'da Londra'daki localar bir girişimde daha bulundular, ama gene bir sonuç alınamadı. Sonunda 1717 yılının Şubat ayında Londra'daki dört loca iletişimsizliği ve bağımsızlığı kırmak, tek bir otorite altında çalışmalarını koordine

etmek için Apple Tree (Elma Ağacı) tavernasında bir araya geldiler; daha önceki girişimlerin tersine kendilerinin de beklemedikleri bir başarıya ulaşılar. Bu dört loca şunlardır: DSaint-Paul's Churchyard'dan, Goose and Gridron (Kaz ve Izgara) tavernasında toplanan loca; IDdury Garden'den Crown (Taç) tavernasında toplanan loca; IIICoven Garden'den Apple Tree (Elma Ağacı) tavernasında toplanan loca; IVWestminster Channel Row'dan, Rummer and Grappes (Kadeh ve Salkım) tavernasında toplanan loca.

17 Şubat 1717 yılında bu locaların tüm üyeleri bir araya gelerek mason tarihinin gelişmesini belirleyecek kararlar aldılar. Bu toplanan localar bir 'Prolempore' (büyük loca) çatısı altında birleştiklerini (her loca kendi özel yapısını koruyacaktır) ilân ettiler. Aldıkları ikinci bir karar her üç ayda bir toplanmak ve büyük locanın işlerini (özerk locaların ortak işlerini) yapmak; yılda bir kez de 24 Haziran Vaftizci Seaint-Jean gününde toplanarak geçen bir yılın özeleştirisini yapmak. Bu ilk toplantıda herhangi bir seçim yapılmamıştır; temel ilkelerin 24 Haziran 1717'de yapılacak büyük loca toplantısına bırakılması bu süre içerisinde üyelerin bu önemli ikinci toplantıya hazırlanması istendi.

İngiltere Büyük Loca'sının 24 Haziran 1717 tarihli ilk toplantısında temel ilkeler belirlendi ve ilk 'Büyük Üstat' seçildi. Büyük Loca'nın ilk toplantısı İngiltere'nin en eski locası kabul edilen Saint-Paul Locasının toplantı yeri olan Goose and Gridon (Kaz ve Izgara) adlı tavernada yapıldı ve ilk iş olarak Büyük Üstat seçildi. Büyük Üstatlığa entelektüel bir burjuva olan Antony Sayer getirildi. Antony Sayer başkanlığında yapılan ikinci oturumda ise şu temel ilkeler kabul edildi:

I) Büyük Üstat kendisine iki nazır seçecek ve bunlar, Birinci Nazır ve İkinci Nazır diye adlandırılacaklardır;

II) Bundan böyle kimse Büyük Loca'dan izin (patent) almadan loca kuramayacak;

III) Mason Locasına girerken çıraklık rütbesi erginlenme yöntemiyle verilecek kalfalık derecesini ise yalnızca Büyük Loca verebilecek;

IV) Üç ayda bir yapılacak toplantılara (quaterly Communications) locaların üstatları (başkanları) ve nazırları katılabilecek;

V) Localar her yıl yapılacak olan Büyük Loca genel kuruluna yıllık çalışma raporlarını sunacaklar;

VI) Localar düzenleyecekleri iç yönetmeliklerini Büyük Loca Genel Kurulunda onaylatacaklar.

24 Haziran 1717 tarihli bu kararlarda sonradan büyük değişiklik yapılmıştır. Örneğin bu kararlarda iki derece kabul ediliyordu; çıraklık ve kalfalık. Usta ya da Üstat loca yöneticisine ya da başkanına deniyordu bir süre sonra Büyük Üstat kavramı yerine Üstadı Muhterem kavramı kullanılmaya başlandı. 1760 tarihinden sonra çıraklıktan sonra gelen rütbeleri (dereceleri) de localar vermeye başladılar.

İlk Büyük Üstat'ın (Üstad-ı Muhterem) bir burjuva olan Antony Sayer olduğu kesin ve açıktır. Ama buna rağmen bazı farmason yayınları başka bir Büyük Üstat'tan da söz etmekte idiler. Bu Büyük Üstat Sir. Christopher Warren (1632-1723) dir. C. Warren yaşadığı yıllarda Avrupa'da ünlenmiş bir bilim adamı, bir matematikçidir; Pascal'm sikloid'ler üzerine olan matematik problemini çözerek büyük ün kazanmıştır. Masonların iddiasına göre Saint-Paul (anti-quity) Locasının üstadıdır ve Saint-Paul Katedralinin restorasyonunu yapmıştır ve bu nedenle Baş Mimar diye anılmaya başlanmıştır. C. Warren'in Saint-Paul Locasının üstadı olduğu son derece kuşkuludur; bunu gösterir bir kanıt yoktur, hatta farmasonluğu bile kanıtlanamamıştır. Kaldı ki 1717'den önce bir üstadlık makamı yoktur.

Masonlar itiraf etmeseler de, ilk Büyük Üstatlarını, Antony Sayer'i pek sevmemişlerdir. Onun döneminde masonluk gelişmemiştir, sayıca aynı kalmıştır. A.Sayer'in başarısızlığını örtmek ve havayı bulandırmak için, Daha Büyük Üstat diye bir makam kurmadıklarından ötürü bir Büyük Üstat (C. Warren) icat etmişlerdir. Bu yöntem masonların ustaca kullandıkları bir yöntemdir. C. Warren'den önce, döküm ustası Hiram'ı taş yontucu Hiram yapmışlar ve ona bir

de 'Abif diye bir soyad uydurmuşlardı; bulanık ve gizemli bir hava, bir geçmiş onların gerçek hedeflerini saklamıştır. A. Sayer'in Büyük Üstatlık seçiminde tutulan tutanaklarda şöyle ilginç bir not vardır: *"İleride bu mevkie soylu sınıftan birinin seçilmesi ümidiyle şimdi-lik Antony Sayer birader seçilmiştir. "*

A. Sayer'den sonra George Payne Büyük Üstatlığa seçildi. G. Payne ve kendisinden sonra gelen Theophile Desaguliers bugünkü mason örgütünün çatısını kurmuş ve hedeflerinin belirlenmesinde ilk çalışmaları yapmışlardır. Bu iki yetenekli insan bu örgütün gerçek yaratıcılarıdır.

G. Payne A. Sayer'in peşine Büyük Üstat oldu, bir yıl sonra da yerine T. Desaguliers Büyük Üstatlığa seçildi; ama bir yılın sonunda G. Payne gene Büyük Üstatlığa getirildi. G. Payne mason örgütü için bir tüzük hazırlatmaya başladı; bunun için eylemli (operatif) masonluk dönemine ait tüm belgeleri, taş yontucu masonların erginlenme kut törelerini (ritüel), toplantı tutanaklarını inceledi. G. Payne bu incelemenin sonuçlarını bir iç tüzük için kullanmayı düşünüyordu. Ama ikinci kez Büyük Üstatlığa seçildikten bir süre sonra bu belgelerin tümünü yaktdılar, yok ettiler. Masonların ve gotik mimarinin gerçek tarihine ait bütün bilgileri yok ettiler; tam farmasonca bir davranış. Bu konu masonlar arasında çok tartışıldı. İngiliz masonlar bu olayı unutturmaya seçtiler Alman ve Fransız masonlar ise bu belgelerin Katolikliğe bağlılığı vurguladığı için Püriten İngiliz masonlar tarafından yakıldığını iddia ettiler. Tüm yorumların ortak paydası kabul edilmiş hür masonların duvarcı (ameli) masonların bıraktığı belgelerden ürkütleridir. Bu belgelerde onların istemedikleri, onları yadsıyan, yalanlayan, yavaş yavaş belirginleşmeye başlayan emperyal hedefleri için sakıncalar taşıyan bir şeyler olduğudur. Bu belgeler yok olduktan sonra artık istedikleri kadar yalan söyleyebilirlerdi; söylediler. Gerçekleri değiştirebilirlerdi; değiştirdiler.

¹ Fikret Çeltikçi, a.g.e. s.66.

G. Payne Büyük Üstat'ın seçimiyle ilgili kuralları da değiştirdi. G. Payne'den önce kabul edilen kurala göre, yılda bir kez toplanan genel kurulda Büyük Üstat loca başkanları arasında gizli oyla seçilirdi. Payne'nin ikinci Büyük Üstatlığında yeni Büyük Üstat'ın kim olacağını eski Büyük Üstat'ın belirlemesi kuralı getirildi. Payne'nin ikinci Büyük Üstatlığından sonra yılda bir kez toplanan genel kurul Büyük Üstat'ın önerdiği adayı onaylamakla yükümlü oldu. Bu kuralla birlikte farmason örgütünde her türlü denetim, öz eleştiri ve demokratik tavır son buldu; örgüt Büyük Üstat'ın mutlak ve sarsılmaz otoritesini kabul etti.

Mason örgütü, bu iki insanın üç yıllık yönetimi ile yeni bir biçim ve içerik kazandı. Payne'den sonra bir yıl Büyük Üstat'lık yapan John Theophile Desaguliers aslen Fransız'dır, çok küçük yaşta İngiltere'ye gelerek yerleşmiş protestan bir ailenin çocuğudur. Oxford Üniversitesi'nde Felsefe profesörlüğü yapmış, Newton'un yakın dostu olmuştur; özel yaşamı üzerine pek az şey biliniyor, kendini mason örgütüne adanmış, ünlü soyluların örgüte girmesini sağlamıştır. Sonradan 'Anderson Nizamnamesi' adını alacak mason anayasasının yazılabilmesi için gerekli malzemeyi Desaguliers toplamıştır. Bu nedenle Anderson Nizamnamesi'nin gerçek yazarının Desaguliers olduğu iddia edilmiştir.

24 Haziran 1721 tarihi masonlar için çok önemlidir. Bu tarih 'hür ve kabul edilmiş masonların' İngiltere'de kuramsal alanda ve pıratikte kuruluşlarını tamamladığı ve İngiltere'de siyasal ve toplumsal yaşamın alternatifi olmayan tek egemen gücü olduklarını ilân ettikleri gündür. İngiliz masonlar her yıl Vaftizci Saint-John gününde genel kurullarını toplarlar. 24 Haziran 1721 tarihli genel kurulda eski Büyük Üstat George Payne yeni Büyük Üstat'lık için Meontaqu Dükünü önerdi; büyük gösteriler ve heyecanla Meontaqu Dükü Büyük Üstat seçildi. Meontaqu Düklerinin soyu Salisbury Kontlarına dayanır ve XIV. yy.'dan beri İngiliz devlet yönetiminin çok önemli ve vazgeçilmez erk sahiplerinden olmuşlardır. Seçimden sonra genel kurul üyelerinin tümü Meontaqu Dükü'nün üstadlığını yaptığı Saint-Paul Locasına gittiler; orada Lord Stanhope'nin erginlenmesi yapıldı ve sonra hem mason tarihinde ve hem de İngiltere tarihinde bir ilki gerçekleştirdiler; tüm

locaların üyeleri önlüklerini ve kordonlarını kuşanmış olarak Londra sokaklarına çıktılar, disiplinli bir düzen içerisinde, başlarında Meontaqu Dükü olduğu halde tören yürüyüşüyle büyük locanın bulunduğu lokale geldiler. Bu büyük bir gövde gösterisiydi. Başta Londralılar olmak üzere tüm İngiliz ulusuna şu mesajı verdiler: Artık biz varız, bizden olmayanlar 'ötekiler' olarak kabul edilecektir. Büyük Loca'nın lokalinde G. Payne'nin hazırladığı masonluğun tarihi ve tüzüğü yüksek sesle tüm delegelere okundu. Masonlar tersini söylese de G. Payne'nin hazırlattığı metin kabul edilmedi ve bir komisyona gönderildi; bu komisyonun yaptığı düzeltmeler de kabul edilmedi, yeniden kurulan bir ikinci komisyonun incelemesine sunuldu. Bu ikinci komisyon G. Payne metnini reddetti ve yeniden yazılması için James Anderson'a gönderilmesini önerdi ve öneri kabul edildi.

J. Anderson Presbiteryen Kilisesine bağlı ilahiyat doktoru bir İskoçtu. Londra'daki Fransız göçmeni Presbiteryenlerin Kilisesinin papazı idi; 1680 tarihinde Aberden'de doğmuştur. 1717 yılında Büyük Loca kurulduğu zaman Anderson ünlü ve ateşli bir masondu; J. Anderson'un babası da masondu ve Abedon Locası'nın katibi idi.

29 Eylül 1721 tarihinde J. Anderson Büyük Loca tarafından mason anayasasını yazmakla görevlendirildi. Anderson metni on dört kişilik bir denetleyiciler kurulu tarafından incelendikten sonra, olumlu bir raporla genel kurula gönderildi ve 25 Mart 1721 tarihinde kabul edildi. 1723 tarihinde bastırılarak yayımlandı. Anderson kitap basılmadan önce Büyük Loca yetkililerinden yayının bir korsan baskı olduğunu söylemelerini istedi; böylece satışı artırıp çok para kazanmayı düşünüyordu. Kitabın ilk baskısı gösterişli ve abartılı bir törenle Dr. Desaguliers tarafından Büyük Üstat Meontaque Dükü'ne takdim edildi. Masonların artık bir anayasası vardı; localar kendi başlarına davranamazlardı, hepsi bu anayasaya uymak, merkezin (Büyük Locanın) otoritesini kabul etmek zorunda idiler. Kendi bağımsız merkezi karargahı, rütbeleri, özel nişan ve üniforması, anayasası olan emperyal hedeflere sahip gizemli ve saklı bir ordunun iskeleti oluşmuştu.

Anderson anayasasının tam adı, 'Hür Ve Kabul Edilmiş Masonların Eski Ve Muhterem Kardeşlik Cemiyetinin Nizamları' dır. Kitap 1738,1746,1754,1756,1769,1776,1784 ve 1813 yıllarında değişiklikler yapılarak yayınlandı. Oysa masonik törenlerde sık sık dile getirilen ve üyelerin başında Demokles'in kılıcı gibi sallandırılan bir ilkeleri vardır: *"masonluk bünyesinde değişiklik yapmanın kimsenin ve kimselerin gücü dahilinde olmadığını kabul edeceksin"*; bu masonların genel tavrıdır. Mutlak, değiştirilemez ilkeler, ritüeller koyarlar kendi tarihlerini resmileştirirler ama bir süre sonra hedeflerine ulaşma konusunda, çıkarlarını koruma konusunda yeni taktikler gerekince bu ritüelleri, ilkeleri ve tarihi unuturlar, tam karşıtlarını kabul ederler.

Anderson anayasasındaki değişikliklerin tamamına yakını kitabın birinci bölümünde yapıldı. Kitap iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölüm masonluğun geçmişini, tarihini anlatıyordu, ikinci bölüm ise 'Eski Yükümlülükler' başlığı altında altı maddeden oluşur; bu bölümde değişiklik yapılmadı, değişiklikler birinci bölümde yapıldı.

Anderson anayasasının birinci bölümünde masonluğun tarihi anlatılır. Anderson, masonluğun kaynağını çok eskilere, Nuh peygambere dayandırmaktadır. Masonların anayasasına göre, ilk ciddi ve düzenli mason locasını Hz. Musa çölde kurmuştur; "Büyük Üstat Musa'nın, İsrailileri, çölde, düzenli bir locada toplamış" olduğu açık ve seçik bir tarihsel hakikattir. İsrail Kiralı Hz. Süleyman ise Kudüs'teki Büyük Loca'nın Büyük Üstat'ıdır. İngiltere'de ise sakson Kiral Athelstan'ın kardeşi piens Edvin mason kural ve ilkelerini ilk kez derleyip toplayıp düzene koymuştur. Anderson bütün bu saçmalıkları kitabında ağıdalı bir dille anlattı. Bu kitap komisyonlardan geçerek Dük Meontaqu'e takdim edildi. Kitabı büyük bir coşku ile kabul edenler, Avustralya'da domuz avına çıkar gibi Aborjin avına çıkan İngiliz küçük burjuvaları değildi; İngiliz ulusunun en eğitimli ve soylu seçkinleri idi. Her şeye rağmen bir süre sonra mızrağın

¹ Short, Martin, Masonların İçinden, Çev.: Vedih Evsal, Boğaziçi Yayınları, s. 81, İstanbul-2000

çuvala sığmadığını, çok ileri gittiklerini, acem palavralarım bile soladıklarını gördüler; binlerce yıl önce çölde kurulan mason locası, Hz. Süleyman'ın Kudüs Tapınağı'ndaki Büyük Loca'sı, bu kadari masonlar ve İngilizler için bile fazlaydı. Kitabın 1738 baskısında değişiklikler yaparak mızrağı çuvala sokmayı denediler; Hz. Nuh ön pilana çıkarıldı. Hz. Nuh ünlü gemisine, Ham, Sam ve Yafes adlı üç oğlu ile beraber biner; sanatın ve bilimin kuralları ile gizemli bilgiler, iki sütun üzerine Nuh ve oğulları tarafından yazılır. Bu sütunların biri Pisagor diğeri de Hermes tarafından bulunarak ezoterik bilgilerin kuşaktan kuşağa aktarılması sağlanmış olur. 1738 baskısına göre, Nuh ve oğulları ezoterik bilginin ilk sahipleri, ilk mason Büyük Üstat'ıdır. 1738 baskısında Anderson yaptığı eklerle, tüm Yahudi Peygamberlerini ve kahramanlarını mason örgütünün Büyük Üstatları yapmaktadır. Anderson yalnız Yahudi peygamberlerle yetinmez (yalnız Hz. İsa mason yapılmamıştır) ünlü Hristiyan kahramanlar da mason ve Büyük Üstat yapılır. Örneğin 732 tarihinde Müslüman-Arap ordularını Fransa içlerinde, Poitiers'de durduran Charles Martel mason örgütünün Fransa'daki 'Pek Muhterem Üstat'ı' olarak karşımıza çıkar. Masonluğun kaynağını anlatan bu birinci bölüm 1784'deki baskısında korunmuştur; 1813'te yapılan baskıda ise birinci bölüm çıkarılmıştır. Neden bu bölüm çıkarılmıştır? Ne bir özür ne de bir açıklama vardır; yalnızca ikinci bölüm "Eski Mükellefiyetler ve Nizamlar" başlıklı bölüm vardır. Bu bölümde masonun yükümlülükleri altı maddede toplanmıştır.

Bir masonun yükümlülüklerini belirleyen, ikinci bölümün birinci maddesi sürekli olarak tartışma konusu olmuştur. Bu maddede masonluğun din ve Tanrı üzerine olan düşünceleri ilginç bir biçimde anlatılır; masonlar kendi aralarında bu maddenin yorumlanması konusunda sürekli kavga etmişlerdir. Bu maddede aynen şunlar yazar: *"Bir Mason, haiz olduğu imtiyaz dolayısıyla, ahlâk kanununa itaat etmek zorundadır, ve eğer Sanatı doğru anlıyorsa, asla ne bir sersem Münkir ne de Sefih olmayacaktır. Eski zamanlarda Masonlar her memlekette ne olursa olsun o Memleketin ve Milletin Dinine tabi olmakla yükümlü idiler, fakat şimdi artık özel kanaatleri kendilerine bırakmakla beraber onları bütün insanların üzerinde uyuştukları Dine bağlı*

olmalarını zorunlu kılmak daha uygun bulunmuştur: yani onların ayırıcı din ve itikadı ne olursa olsun, iyi ve doğru insanlar,veya şeref ve namus sahibi insanlar olacaklardır: böylece Masonluk birbirlerinden edebiyen uzakta kalacak olan kişilerin Birlik Merkezi ve hakiki Dostluğun kazandırılmasına vesile olacaktır".

Bu maddede bir yığın laf kalabalığının arasına sıkıştırılmış bir cümle masonluğun nedirliğini ya da dine bakışını göstermektedir: "...fakat şimdi artık, özel kanaatleri kendilerine bırakılmakla beraber onları bütün insanların üzerinde uyuştukları Dine bağlı olmalarını zorunlu kılmak daha uygun bulunmuştur..." bu din hangi dindir? Var olan dinlerden biri midir yoksa yeni bir dine mi çağrı yapılıyor. Burada çağrıdan fazla bir şey var, bir masonun bu yeni dine girmesi, "...zorunlu kılmak daha uygun bulunmuştur" denerek zorunlu kılınmıştır, masonluk XVIII. yy.'dan sonra yeni bir dinin örgütlenmiş bir biçimi midir? Hristiyanlar da pagan Roma İmparatorluğunun baskısı karşısında üç yüzyıl gizli bir örgüt olarak çalışmışlar ve yayılmışlardı; kendilerine özgü gizli tanıtım işaretleri, nişanlar, yaşama biçimleri geliştirmişlerdi. Şimdi aynı yolu masonlar mı izliyorlardı? Bu konu masonların kendi aralarında ve kiliseyle sürekli bir kavgayı sürdürmelerine neden olmuştur. Masonların din ve Tanrı anlayışları üzerine ileride duracağız.

Anderson anayasasının diğer beş maddesi propaganda içerikli, insanları aptal yerine koyan anlayışın ürünüdürler. Bu beş maddenin İngiliz kaynakları temel alınarak yapılan çevirisi aşağıdadır:

Anderson Anayasası:

Üst ve alt resmi otoriteler hakkında.

"Her Mason, nerede oturursa otursun veya çalışırsa çalışsın, resmi idareye karşı saygı duyan bir kişidir, ve ulusun barış ve dirliğine karşı olan ayaklanma hareketlerine, komplolara asla karışmadığı gibi, alt kademedeki memurlara karşı da hakaret edici davranışlarda bulunmaz; Masonluk savaşlardan, kanlı çatışmalardan ve karışıklıklardan her zaman yaralı çıkmış

¹ Çeltikçi, Fikret. a.g.e.,s.75.

olduğu cihetle ve daim sadakat göstermiş ve barışsever kalmış olması dolayısıyla, eski kıratlar ve pirenslar barış zamanında sürekli gelişme göstermiş olan Mason cemiyetini hasımlarının saldırgan hareketlerine karşı savunmuşlar, onları teşvik etmişler ve kardeşlik cemiyetinin şerefini korumuşlardır. Bu nedenle eğer bir birader devlete karşı isyan edecek olursa, onun bu hareketi teşvik görmeyecektir; fakat, mutsuz bir kişi olarak merhamete muhtaç kabul edilecektir; ve eğer bu biraderin başka bir cinayetle ilgili olmadığı kanaatine varılırsa, sadık kardeşlik cemiyeti onun isyan hareketini reddetmekle beraber, o sırada iktidarda bulunan hükümetin politik husumetine neden yaratmaksızın, kendisini locadan tartı edemez ve locasıyla ilişkisini kesemez.

Localar hakkında.

Loca, Masonların toplandığı ve çalıştığı yerdir. Böylece, Masonların toplantılarına veya usulüne uygun şekilde düzenlenmiş Mason cemiyetine loca adı verilmektedir, ve her birader bir locaya katılmak ve onun iç yönetmeliğine ve genel tüzüğe riayet etmek zorundadır. İster özel, ister genel olsun, aşağıda belirtilen genel veya büyük loca tüzüğünün veya ona göre hazırlanmış iç yönetmeliği anlayabilmek için en iyi yol locaya devam etmektir. Eski devirde, hiçbir üstat veya refik, özel şekilde haber verildiğinde, gerçek bir engeli olmadığı takdirde, loca toplantısında bulunmamaçlık edemezdi; mazereti üstat ve nazırlar tarafından kabul edilmedikçe eleştiri ve kınamadan kurtulamazdı.

Bir locanın üyeliğine kabul edilen kimseler iyi ve dürüst insan, doğuştan özgür, reşit ve olgunluk yaşında olmalıdır, köle, kadın ve iskandallara katılmış olmamalıdır, iyi şöhet sahibi bulunmalıdır.

Üstat, Nazırlar, Kalfalar ve Çıraklar hakkında.

Masonlar arasında her türlü tercih değer ve liyakata dayanır. Bu sayede, iş verenin işi iyi görmüş olur ve şahane sanat küçük düşürülmüş olmaz. Bu itibarla, her üstat veya nazır kідeme göre değil, fakat liyakatlarına göre seçilirler. Bu hususları yazılı olarak anlatmak mümkün değildir, her birader bunları bulunduğu mevkiden, kardeşlik cemiyetine özgü usul dairesinde öğrenmelidir. Şu kadar var ki, adaylar, hiçbir üstadın kendilerine vereceği işi almadan, sakatlığı veya bedensel bir bozukluğu

bulunan ve mükemmel bir genç olmayan kimseyi çıraklığa kabul etmeyeceğini bilmelidirler. Aksi halde çırağın, sanatı öğrenmesi, üstadın iş verenine hizmet etmesi, birader olduktan ve memleketinin adetleri gereğince belirli bir müddet hizmetten sonra kalfalığa geçmesi mümkün olmaz; gerekli niteliği haiz olunca da, nazırlığa, ve sonra loca üstatlığına, büyük nazırlığa ve sonunda liyakatına göre bütün locaların büyük üstatlığına kadar yükselebilir.

Hiçbir birader kalfalıktan gelmedikçe nazır, nazırlık yapmadan üstat, bir locanın üstatlığını yapmadan büyük nazır, ne de seçimden önce kalfalık yapmamış ve soylu bir aileye mensup olmadan veya namuslu ana babadan doğma, en iyi yetişmiş bir centilmen veya locaların kanaatine eşsiz bir liyakat sahibi, ünlü bir bilgin veya mimar veya sanatkâr olmayan kimse Büyük Üstat olamaz, görevini daha kolay ve daha şerefle yerine getirebilmesi için büyük üstat, her hangi bir locanın üstadını veya daha önce üstatlık yapmış olan birini, kendisi bulunmadığı zaman veya tefviz ettiği yetkilerini bir mektupla geri almadığı sürece, bütün bu yetkileri kullanabilecek olan büyük üstat kaymakamını seçme kudretine sahiptir.

Eski locanın üst ve alt kademelerdeki nazım ve yöneticilerine, bulundukları makamlarda bütün biraderler eski yükümlülükler ve nizamla uygun şekilde, alçak gönüllülükle, saygıyla ve tehâlükle itaat etmek zorundadırlar.

Çalışma sırasında cemiyetin idaresi hakkında.

Bütün Masonlar iş günlerinde dürüst çalışırlar ve böylece tatil günlerini takdire lâayık bir şekilde yaşarlar ve zamanlarını memleket yasa ve adetlerinin tayin ve tespit ettiği surette geçirirler.

Mesleğin en beceriklisi, iş verenin üstadı veya nazırı seçilir; bu zata, emrinde çalışanlar tarafından üstat diye hitap edilir. Cemiyet, her türlü kötü lisan kullanılmasını ve birbirini nezâket dışı adlarla çağırma yasaklar ve birbirine birader denmesini ve nezâketle hareket edilmesini ister.

Üstat, kendi becerikliliğine güvenerek, mümkün olduğu kadar akıllıca, iş verenin işini yürütecek ve iş verenin malzemesini, kendi malı imiş gibi, en doğru şekilde kullanacak ve hiçbir biradere hakiki karşılığında fazlasını vermeyecektir.

Gerek üstat, gerekse hak ettikleri ücretlerini alan Masonlar iş verene sadakatle bağlanacaklar ve ister gündelikle, ister götürü olarak verilmiş olsun, işlerini dürüstlikle bitirecekler, ve hiçbir zaman gündelik usulü ile bitirilmesi adet olan bir işi götürü olarak kabul etmeyeceklerdir.

Hiç kimse bir biraderin refahını kıskanmayacak, kendisinin aynı derecede sonuçlandırabileceği bir işi olsa dahi, onun işini elinden almaya-
cak veya onu işinden etmeyecektir. Zira, hiçbir kimse, işe başlayanın proje planları hakkında doğru bilgiye sahip olmadıkça iş verenin işini aynı mükemmeliyette bitiremez.

Üstadın emrindeki işin nazırlığına seçilen bir kalfa, hem üstada, hem de kalfalara karşı sadakatle hareket edecek ve üstadın bulunmadığı zaman iş verenin işine dikkatle nezaret edecek ve biraderleri de ona itaat edeceklerdir. İşe alınan bütün Masonlar ücretlerini tatlılıkla, itiraz veya isyan etmeden alacaklar ve iş sona ermedikçe üstatlarını terk etmeyeceklerdir.

Muhakeme noksanlığı dolayısıyla malzemenin harap olmasını önlemek ve kardeşlik sevgisini arttırmak ve devam ettirmek için her genç biradere iş eğitimi sağlanacaktır.

Çalışma sırasında kullanılan bütün avadanlıklar büyük loca tarafından uygun bulunmuş olacaktır.

Masonluğun kendine özgü işlerinde Mason olmayan işçiler kullanılamaz. İvedi bir zorunluluk olmadıkça, Hür Masonlar hür olmayanlarla birlikte çalışmayacak ve Mason olmayan işçilere, bir birader veya kalfaya yaptıkları benzeri şekilde bilgi vermeyeceklerdir.

Çalışma sırasında loca içindeki davranış.

Üstadın iznini almadan komiteler kurmayacak, ayrı konuşmalar yapmaksızın; yersiz ve ayıp sözler sarfetmeyecek ve üstadın veya nazırların, veya üstada hitap etmekte bulunan hiçbir biraderin sözünü kesmeksi-

zin ve locanın ciddi ve resmi bir celse akdetmekte olduğu bir sırada güldürücü ve jestli hareketlerde bulunmaksızın ve herhangi bir bahane ile de olsa, yakışık olmayan bir lisanla konuşmaksızın, bilakis üstadınıza, nazırlara ve kalfalara gereken şekilde muamelede bulunacak ve onlara saygılı olacaksınız.

Eğer herhangi bir şikâyet olursa, suçlu görülen birader bu gibi anlaşmazlıkları inceleyebilecek hakimleri olan locanın önüne çıkacak ve onun hüküm ve kararlarına tâbi ve ilgili kılınan kimselerin emrine hazır olacaktır (istinaf yoluyla Büyük Loca'ya müracaat edebilirsiniz). Şu kadar var ki, iş vereni iş bu hususta bir engel yaratacak olursa, suçlu görülen birader daha özel bir merciye gönderilecektir. Fakat loca tarafından kesin bir zorunluluk görülmedikçe, masonluğu ilgilendiren hususlarda hiçbir zaman adli mercilere başvurmayacaksınız.

Locada çalışmalar bittikten sonra, fakat biraderlerin dağılmasından önceki davranış.

Samimi bir neşe içinde, beceriniz oranında, fakat her çeşit abartmadan kaçınarak birbirinize iyi muamelede bulunacaksınız ve hiçbir biraderi istediğinden fazla yemeğe ve içmeye zorlamayacak, herhangi bir sebeple gitmek isteyenlere engel olmayacak, aşağılayıcı bir hakarete bulunmayacak veya söz sarfetmeyecek ve rahat ve serbestçe konuşmalara engel olmayacaksınız. Aksi haller bizim ahengimizi bozar ve bizim takdire şayan bulunan amaçlarımıza zarar verir. Hiçbir kişisel çekişme ve çatışma loca kapısından içeri girmemelidir. Diğer tartışmalardan da çok, din ve milletler veya devlet politikası hususlarındaki kavgalar locadan uzak kalmalıdır. Zira biz, Mason olarak, sözü geçen hakiki dine mensup olduğumuz gibi, aynı zamanda çeşitli milletlere, dinlere, ırklara ve dillere mensup bulunmaktayız, ve bizler, locayı hiçbir zaman refaha götürmemiş ve götürmeyecek olan politikalara karşıyız. Bu yükümlülük her zaman ve özellikle Reform olayının Britanya'ya girmesinden itibaren veya buralı milletlerin Roma Birliğinden ayrıldığından beri kesin bir hüküm olarak belirmiş ve riayet edilmiştir. (Altı çizilmiş olan bu cümle 1723 yayınından sonraki baskılardan çıkarıldığı görülmektedir)

Loca toplantı halinde değilken biraderlerin yabancıların bulunmadığı bir yerde buluştukları zamanki davranış.

Birbirinizi sizlere öğretilmiş olduğu gibi, nezaketle selamlayacak, birbirinizi birader diye çağırarak, başkalarının dikkatini çekmeden ve işitmelerine meydan vermeden ve birbirinizi tedirgin etmeden veya herhangi bir biradere karşı esasen Mason olmayanlara da görülen talimatı birbirinize vereceksiniz. Her ne kadar Masonların hepsi Mason olmaları nedeniyle aynı mertebede bulunmakta ise de, Masonluk, herhangi bir kimseden, onun Mason olmadan sahip olduğu şeref ve itibardan hiçbir şey beklemez, bilakis kardeşlik cemiyeti, lâıyk olan ve kötü hareketlerden uzak kalan kişinin Mason olduktan sonra şeref ve itibarını artırır.

Mason olmayan yabancıların yanında davranış.

Gizlilik dışına çıkarılması uygun olmayan hallerde, söz ve davranışlarınızda, nüfuz kabiliyeti en fazla olan bir yabancıнын dahi keşfedemeyeceği şekilde dikkatli olacaksınız, ve gerekli hallerde saygıdeğer kardeşlik şerefi için konuşmanızı veya davranışlarınızı basiretle saptıracaksınız.

Evinizde veya çevrenizdeki davranış.

Eyde ve çevrenizde ahlâklı ve uslu bir kimseye yakışır tarzda hareket edeceksiniz; özellikle ailenize dostlarınıza ve komşularınıza, burada açıklanmasına gerek görülmeyen nedenle, gerek kendi şerefınızı, gerekse eski kardeşlik cemiyetlerinkini göz önünde bulundurarak, loca ve saireyi ilgilendiren hususlarda bilgi vermeyeceksiniz. Sağlığınızı düşünecek, loca toplantısı saatlerinden sonra çok fazla geç, evinizden çok fazla ayrı kalmayacaksınız. Böylece aileniz ihmâl edilmemiş ve zarara sokulmamış ve siz de işinizden kalmamış olacaksınız.

Yalancı bir sahtekâr tarafından aldatılmış olmamak için gereken basiretle hareket ederek yabancıyı imtihan edeceksiniz, ve eğer sahtekar olduğunu tespit ettiğiniz takdirde, kendisini istihkar ve istihfaf ederek kovacaksınız ve yabancıya ima yollu olsa da herhangi bir bilgi vermemek için dikkatli olacaksınız.

Fakat yabancıнын bir birader olduğunu tespit ettiğiniz takdirde, kendisine gereken saygıyı göstereceksiniz. Eğer zaruret içinde bulunuyorsa,

imkanınız varsa kendisine yardımda bulunacak veya başka yerde yapılabilecek yardım yolunu göstereceksiniz. Kendisini bir müddet istihdam edecek veya istihdam edilebileceği yere göndereceksiniz. Şu kadar var ki, imkanlarınız üstünde bir yardım yapmakla yükümlü değilsiniz, sadece biçare bir biraderi, yani iyi ve doğru bir adamı, aynı şartlar dahilinde diğer bir fakir insana tercih etme durumunda bulunacaksınız.

Nihayet, bütün yükümlülüklerle ve aynı surette başka bir yoldan size tebliğ olunacaklara riayetkar olacaksınız. Eski kardeşlik cemiyetinin kemer taşı, harcı ve şan ve şerefi olan kardeşlik sevgisini geliştirerek, her türlü çekişme ve kavgaya, her çeşit iftira ve leke sürmelere engel olacak, herhangi bir namuslu birader hakkında başkaca ileri sürülebilecek iftira ve dedikodulara karşı koyacak, onun şeref ve emniyetini kendi şeref ve emniyetiniz gibi savunacak ve kendisine her türlü hizmette bulunacaksınız. Fakat, sizden bundan daha fazlası beklenmeyecektir. Eğer bu saldırların herhangi biri size zarar verecek olursa, ya kendi locanızı veya savunduğunuz biraderin locasını yardımınıza çağıracaksınız. Ancak bundan sonradır ki, her millette olduğu şekilde ve ecdadımızın takdire şayan bir şekilde yaptığı gibi, büyük locanın üç aylık toplantısına ve bundan sonra da büyük locanın yıllık genel toplantısına müracaat edebilirsiniz. Başka türlü karar alınması mümkün olmadığı anlaşınca kadar adli takibata geçmeyeceksiniz, yabancılarla mahkemeye gitmeden önce bunu önlemek üzere veya mahkemenin süratle sonuçlanmasını sağlamak maksadıyla acele hareket etmeniz için, üstadın ve biraderlerinizin temiz yürekle ve dostça öğütlerini sabırla dinleyeceksiniz. Bu suretle Masonluk işlerini hızlandırma ve başarıya ulaştırma hususunu dikkat nazarına almış olacaksınız.

Mahkeme önüne çıkan birader veya kalfalar için, üstat ve biraderler memnunlukla ara buluculuklarını bildirecekler ve hasım durumundaki biraderler bu teklifi teşekkürle kabul edeceklerdir. Hakemlik teklifinin uygulanması kabul olmazsa, hasımlar mahkemede veya adli takibat sırasında, davalarını (görülenin aksine) hiddet ve kin ile yürütme cihetine gitmeyecekler ve daima yenilenmesi ve sürekli olması gereken kardeşlik sevgisine ve iyi hizmetlere engel olabilecek sözler sarfetmeyecek ve davranışlarda bulunmayacaklardır. Böylece herkes, dünyanın yaratıldığından beri bütün hakiki Masonlarca görüldüğü ve son güne kadar görüleceği üzere, Masonluğun iyi etkilerini müşahade etmiş olsun'.

Amin"

Anderson bu anayasayı çok ağdalı bir dille kaleme almıştı. Böylesine tuhaf bir yazı dili kullanmak masonların bilerek seçtikleri bir yöntemdir. Kullandıkları dilin çok abartılı olması ile yetinmediler; kendilerine özgü yeni bir imla biçimi geliştirdiler, tuhaf tuhaf işaretleri yazılarının şurasına burasına serpiştirdiler. Bu onlara gizemli bir hava veriyordu. Bu abartılı dilin ve saçma sapan işaretlerin ardından, Hz. Nuh'tan bunlara kadar gelen ezoterik bilgilerin saklandığı söylenmesini her tarafa yaydılar ve insanların pek çoğu bu yalanlara inandılar; insanlar, eğer bu yalanlara inanmakla ya da inanıyor görünmekle kariyerlerinde yükselebileceklerini, nefislerini doyurabileceklerini görürlerse, efsanelerle süslenmiş yalanları severler.

Dr. Desaguliers Büyük Üstaf lığı Meontaque Düküne devrettikten sonra köşesine çekilmedi; kendini masonluğa adanmış bir fanatik olarak tüm Avrupa'yı dolaştı soyluların oldukça önemli bir kesimini masonlaştırdı. İngiltere Kralı II. George'nin küçük oğlu Cumberland Dükü ve Effingham Kontu 1782'de Büyük Üstat yapıldı. Kısa bir süre sonra Galler Pirensi (bir süre sonra İngiltere Kralı IV. George olacaktır) ve kardeşi VWilliam (geleceğin IV. VWilliam'ı) masonlaştırıldılar. Bu tarihten sonra artık bütün İngiltere Kıralları masondur. Masonlar artık İngiliz sarayında, savunma bakanlığında, parlamentoda, adliyede, belediye meclislerinde, ticaret ve sanayi odalarında örgütlüdürler; bu gelişme yüz yıl içerisinde tamamlanmıştır. Bu gün İngiliz Kraliçesi Elizabet Masonların Büyük Koruyucusu (Grand Patroness) unvanına sahiptir. 1717'den sonraki yüz yıl içerisinde akıl almaz bir iş başarılmıştı. Bir avuç insan, eski bir meslek loncasını kısa bir sürede emparyal amaçlar taşıyan soyluların barındığı gizli bir örgüte, gizli bir orduya dönüştürmüşler, sonunda İngiliz devletini ele geçirmişlerdi. Bu akıl almaz iş nasıl başarılmıştı? Bu temel problemi Stephen Knight 'Biraderlik' adlı çalışmasında şöyle dile getirir: "...sayıları birkaç yüzü geçmeyen kabul edilmiş Masonlardan üç beş kişi her türlü sınıf farkını aşarak aristokratları, yüksek mevkilerdeki şahsiyetleri, meslek sahiplerini ve geniş bir orta sınıf elemanlarını kucaklayan gizli bir cemiyetin potansiyelini ve bu potansiyelle neler yapılabileceğini keşfetmişler ve dört elle bu işe sarılmışlardı.

Bubilerine sıkı bağlarla bağlı, birbirini kayıran üyelerden kurulu gizli bir cemiyet oluşmuştu. Ama bütün üyelerin ipleri de onları kontrol eden ve hadiseleri görünmeden yönlendiren perde arkası şahsiyetlerin ellerindeydi. Tıpkı perde arkasından kukla oynatanlar gibi.

Bunlar kimlerdi? Bunu nasıl puanlamışlardı? Bazılarının söylediği gibi bu dolap nasıl çevrilmişti?"

Farmasonlar yüz yıl içerisinde İngiliz devletini elleri içerisine geçirmişler, Fransa, Hollanda, Almanya, İtalya ve Rusya'da İngiltere Büyük Locası'ndan patentli localar kurmuşlar, bu ülkelerde Purusya Kiralı Büyük Fredrich, Lorraine Dükü ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu saltanat naibi ve Rus Çarı Deli Petro gibi etkin ve siyasal erk sahibi kimseleri masonlaştırmışlardır.

İç Çekişmeler, Çıkar Çatışmaları:

Masonlar büyük bir hızla önce İngiliz devletini işgal edip, sonra da diğer Avrupa ülkelerinde kendilerine bağımlı localar açarken her şey güllük gülistanlık bir ilkbahar havasında gelişmedi. İri bir geyiğin leşi ile karşılaşan çakallar nasıl en büyük lokmayı kapmak için birbirlerine düşerlerse, farmasonlar da, tarihlerinin bu ilk yüz yılında birbirlerine düştüler.

Büyük Loca'nın 3 Mart 1721 tarihli toplantısında Büyük Üstat G. Payne'nin teklifi ile yeni Büyük Üstat adayının seçimi eski Büyük Üstat'a bırakılmıştı ve bu toplantıda Antiquit Locası Üstat'ı Montagu Dükü Payne'nin önerisi ile Büyük Üstat seçilmişti. Bir yıl sonra 1722'de yapılan genel kurulda ise, Montagu Dükü kendi üstatlığının bir yıl daha uzatılmasını istedi; genel kurul da kabul etti. Ama Wharton Dükü Büyük Üstat'lık makamının İngiliz Devletinde insana sağladığı gücün farkındaydı ve yeni Büyük Üstat olmak istiyordu. Yandaşları ile yeni bir genel kurul topladı ve birinci seçimin usulüne uygun yapılmadığını ileri sürerek, kendi Büyük Üstatlığını ilân etti. Bu durum karşısında Montagu Dükü de bir genel kurul topladı ve Wharton Dükü'nün Büyük Üstatlığını kabul etti.

⁵ Knight, Stephen, Biraderlik-Masonlann Gizli Dünyası, Çev.: Kemal Çiftçi, Boğaziçi Yayınları, s.26, İstanbul-1996.

Bu ilk ve kolay atlatılan çatışmayı diğerleri izledi. Bazı localar yeni büyük localar kurup yeni Büyük Üstatlar seçtiler. Bu başkaldırıları içerisinde York Locası'nın başkaldırısı tüm Mason örgütünü sarstı. 1717'de Sipekülâtif Masonluk kurulduğunda, operatiflerden kendilerine son derece basit bir iki ritüelle bir iki kural kalmıştı; yalnızca iki derece vardı, çıraklık ve kalfalık. Üstatlık ayrı basamak değildi, kalfalardan biri loca başkam seçilince Üstat unvanını alıyordu. Ama Desaguliers masonik dereceleri ilk kez üçe çıkarmak fikrini ortaya attı ve bu düşünce, zamanla bazı değişikliklerle uygulanmaya başladı. Büyük Loca'nın rimellerde bu denli değişiklikler yapmaya gitmesi York Locası'nın tepkisini çekti. York Locası kendilerinin İngiltere'nin en eski locası olduğunu iddia ederek, başlangıcını Kiral Atelstan'a kadar götürüp İngiltere Büyük Locası'm tanımadığını ilân etti. York Locası İngiltere Büyük Locası'na rakip olarak York Ana Locasını kurdu ve York Riti adı verilen yeni bir dereceyi kabul etti; bu 'Royal Arch' (Kiralı Kemer) derecesiydi. Royal Arch başlangıçta çırak ve kalfadan sonraki üçüncü dereceydi, ama zamanla üçüncü derecenin üstünde yeni ve gizemli bir derece olarak Masonların yaşamına girdi. York Ana Locası taraftarlarına kadim, İngiltere Büyük Locası yandaşlarına da modern dendi. Kadim masonluktan yana olanlar, modernleri, eski mason kural ve ritüellerini değiştirmekle suçluyor ve buna hiç kimsenin, hiçbir gücün hakkı olmadığını ileri sürüyorlardı; ama ne var ki, kendileri de Royal Arch, diye tuhaf bir ad taktıkları yeni bir dereceyi, yeni bir ritüeli Mason yaşamına taşıyorlardı. Modernler ise, operatif masonluğun ritüelleri ile modern mason yaşamını sürdüremeyeceklerini eski ritüellerin yetersiz kaldığını ileri sürerken Royal Arch'm mason gelenek ve kurallarına aykırı olduğunu, böyle bir ritüeli kabul etmenin mason geleneklerine ve tarihine ihanet olacağını ileri sürüyorlardı; dam üstünde saksığan vur beline kazmayı; tam masonik bir tavır.

Çatışma ve kargaşa yalnız York Locası ile yaşanmadı. Büyük Locayla çıkar çatışmasına giren ünlü Antiquity Locası'nın girişimleri sonucunda 'Trend Çayı Güney Büyük Locası' diye bir Büyük Loca daha kuruldu. İskoç Büyük Locası da, bazı İngiliz Localarını ayartarak, gizlice ikinci bir İngiltere Büyük Locası kurdular. İngiltere'de 'Büyük Loca' lardan geçilmez oldu.

Birbirlerine rakip Büyük Locaların birbirlerinin gözlerini oymaya çalışmaları İngiliz halkı ve devletinin de dikkatini çekti; ve Masonlara karşı ilk kez eleştiriler yükselmeye başladı. Ayrıca İngiltere Büyük Locasına bağlı localar, tapınaklardaki toplantılarından sonra yemekli toplantılara guruplar halinde gitmeye başladılar; bu toplantılara kendi aralarında 'agap' adını veriyorlardı. Üzerlerinde tuhaf üniformalar, kılıçlarını çekmişler, yürüyüş kollarının önünde tapmaklarından aldıkları Boaz ve Yan sütunları olduğu halde Londra sokaklarından geçip, lokallerine gidiyor, sarhoş olana dek içip, Romalı senatörleri kışkırtacak derecede tıkmıyorlardı. Londralılar başlangıçta bu palyaço kılıklı tuhaf adamları ilgiyle izlediler, sonra eleştiriye ve alaya başladılar. Masonlar kısa bir süre içerisinde Londra gazetelerinde manşete taşındılar ve ağır bir eleştirisi bombardımanı altında kaldılar; karikatürlere ve fıkralara konu olmuşlardı. İngiltere Büyük Locası bu yürüyüşleri yasakladı, ama Büyük Locaların sayısı artmıştı ve bunun doğal sonucu olarak disiplin sağlanamıyordu. Disiplinsizlik ve iç çatışmalar, Masonlarla İngiliz halkının arasını açmıştı ve Masonlar her gün biraz daha yıpranıyorlardı. Masonlar siyasal erki ele geçirdikleri bir dönemde hiç beklemedikleri bu bölünme ve çatışmalarla güç yitirmişlerdi.

1813 yılına gelindiğinde taraflar tüm kazananlarını yitirmek üzere olduklarını anlamışlardı. Ayrıca modernler arasındaki küçük bir gurup, Royal Arch ritüelinin onların gizli hedefleri açısından ne denli önemli olduğunu anlamaya başlamıştı. Hiç kimse Royal Arch'ın ne olduğunu tam olarak bilmiyordu; bu bilgisizlik bugün de değişmemiştir. Gizemli bir ritüel, üçüncü dereceye mi bağlı? Üçüncü derecenin üstünde bir derece midir? Nedir bu Royal Arch? Hangi masonik gereksinimin sonucudur? Kimse bir şey bilmiyordu. Ama bu gizem, bilinmezlik Masonluğun en tepesinde, yer alan kendini İngiltere ile özdeşleştiren bir avuç ırkçı püriten soyluların sığınağı, karargahı olabilirdi ve bu gerçekleşti.

Modernler arasında yer alan ve fanatik bir Mason olan Kırıl Pirens II.George 'gayrı meşru oğlu Thomas Dnckerley' kadim Masonlar tarafından Royal Arch derecesine yükseldi. T.Dnckerley

İngiltere'de çok güçlü idi. T.Dnckerley'den ötürü Royal Arch'ı eleştiren modernler de eleştirilerinden vazgeçtiler. 1813 yılında kadim Masonlarla modernler öteki guruplarla bir araya gelerek anlaştılar, ortak bir noktada birleşerek 'Birleşik İngiltere Büyük Locası'nı kurdular. Kısa bir süre sonra disiplinsiz guruplar disipline edildi ve başı bozukluk giderildi.

1813 yılı Mason örgütü açısından önemlidir. Bu tarihte yalnız iç çatışmalar, bölünmeler önlenmemiş, Mason örgütü niteliksel bir yapı değişimine de uğramıştır. Artık bir yanda çırak, kalfa, usta derecelerine sahip, geleneksel Mason ritüellerinin uygulandığı, haklarında zamanla oldukça bilgi sahibi olduğumuz klasik Masonlar vardır;diğer yand;. Royal Arch derecesini taşıyan ve haklarında doğru dürüst pek az şey bilebildiğimiz XLX.yy. Masonları. Royal Arch derecesi, üstat derecesine yükselmiş Masonlara, aralarından hangi kriterlere göre seçildiklerini bilemediğimiz adaylara, Royal Arch'a sahip Masonlar tarafından veriliyordu. Tabandaki Masonların pek çoğu kendilerini yöneten bu üst örgütlenmeden habersizdiler. Bu bölünme ve yeniden birleşmelerin dökümü aşağıdadır:

Dİngiltere Büyük Locası: Kuruluş 1717-1813; 1813'de 'Birleşik İngiltere Büyük Locası'na dönüşmüştür.

II)York'ta kurulan Bütün İngiltere'nin Büyük Locası: 1725'de kuruldu, 1792'de kendini fesh etti.

IIDeski Esaslara Uygun Büyük Loca (kadimler): 1751'de kuruldu, 1813'de Birleşik İngiltere Büyük Locası'na dönüştü.

IV)Trend Çayı Güney İngiltere Büyük Locası: 1779'da kuruldu, 1789'da kendini fesh etti.

V) İskoçların İngiltere'deki Büyük Locası: 1770'de kuruldu, 1775'de fesh edildi.

Birleşme uzun görüşmeler sonucu İngiliz tahtı, ordusu, Anglikan Kilisesinin arabuluculukları sonucu 27 Aralık 1813'de sağlandı. Galler Pirensi İngiliz Tahtına naip ilân edilince, modernlerin örgütü olan Büyük Loca da naibin kardeşi Sussex Dükünü Büyük Üstat ilân etti. Bu durum karşısında kadim Masonların Büyük Üstadı Athall Dükü istifa etti ve yerine Kent Dükü geçti. Her şey önceden görüşmeler yoluyla ayarlanmıştı. Kent Dükü, Büyük Üstatlığı birleşme koşuluyla kabul etmişti. İki Dük bir antlaşma imzaladılar. Bu anlaşmaya göre; **I)** Anderson Nizamnamesi, Birleşik İngiltere Locası'nın anayasası olarak kabul ediliyor; **II)** Kadim Masonların ritüelleri (Royal Arch) Birleşik Loca'nın ritüeli oluyordu.

Eski Kabul Edilmiş İskoç Riti:

Masonluğun ana vatanı elbette İngiltere ve İskoçya'dır; ama yeryüzündeki tek emperyalist ulus Anglosaksonlar değildir. Avrupa'da da kendilerini aydınlanmanın ve Aryanizmin afyonuna kaptırmış başka uluslar vardı; başta Fransızlar olmak üzere Almanlar, İtalyanlar da yeryüzünün tek efendisi olmak istiyorlardı ve onların düşleri de Haçlı Seferlerinden besleniyordu. Özellikle Fransızlar masonlaşma konusunda Anglosaksonlar ve İskoçlarla yarışıyorlardı. Fransa'daki özellikle Brotanya'daki İskoçların Fransızların masonlaşması konusunda önemli katkıları olmuştur. Fransız masonlar da Royal Arch Riti'nin önemini kavramıştı. Fransızlar İngilizlerle Kuzey Amerika konusunda sürekli bir mücadele içindeydiler. Her iki taraf da Kuzey Amerika'yı tüm kaynaklarıyla ele geçirenin geleceğin dünya imparatorluğunun temellerini atacağını biliyordu. Kuzey Amerika bu iki ulusun savaş alanı olmuştu. Bu savaşa sonradan ABD Kurtuluş Savaşı gibi saçma ve uyduruk bir ad verdiler.

'Kudüs Saint-Jean Büyük Locası, Doğu ve Batı İmparatorları Konseyi' adlı, Fransız kökenli, ne olduğu belirsiz bir kuruluş 1761 yılında New Yorklu bir Protestan olan Etienne (Stephen) Morin adında, hakkında pek az şey bilebildiğimiz bir adama bir patent verdi. Patentin altındaki imzalar İskoç ve Fransız mason üstatları olduklarını gösteriyor. Bu imza sahipleri şunlardır: Chaillon de Joiville, Prince da Rohan, La Corne, Maximilien de Saint-Simeon,

Salvalette de Buchley, Tavpin, Comte de Choiseul, Boucher de Lenoncourt, Brest de La Chaussee, Deaubertin. Bu patent ile E. Morin'e Kuzey Amerika eyaletlerinde ve Batı Hint Adalarında yüksek dereceler içeren mason örgütleri kurmak konusunda yetki veriliyordu. Bu yeni bir masonik anlayışa dayanıyordu. İskoç ve Fransız masonlar artık üç dereceli örgütlenmenin yanı sıra yeni bir hiyerarşik düzen getiriyorlardı. E. Morin'e tanınan yetkinin masonik adı 'Perfection Riti' idi. Bu rit yirmi beş dereceden oluşur. E. Morin görevini başarıyla tamamladı. Yirmi beş dereceli yeni mason örgütünü Kuzey Amerika'nın eyaletlerinde ve Jamayka'da kurdu ve sonra kaybolup gitti; bir daha kendisinden hiç söz edilmedi. Perfection Riti'nin 25 derecesi şunlardır:

- 1) Çıracı
- 2) Kalfa
- 3) Üstat
- 4) Ketum Üstat
- 5) Mahrem Üstat
- 6) Sır Katibi
- 7) Bina Emini
- 8) Nazır ve Hekim
- 9) Dokuzlar Seçkini Üstat
- 10) Onbeşler Seçkini Üstat
- 11) Mümtaz Seçkin, 12 Kabile Başkam
- 12) Büyük Mimar Üstat
- 13) Royale Arche
- 14) Büyük Seçkin Eski Kamil Üstat
- 15) Kartal Şövalyesi
- 16) Kudüs Pirensi
- 17) Doğu ve Batı Şövalyesi

- 18) Rose-Croix Şövalyesi
- 19) Büyük Pontif, Ad Vitam Üstat
- 20) Büyük Patrik
- 21) Masonluk Anahtarı Büyük Üstadı
- 22) Lübnan Pirensi veya Kiralı Balta Şövalyesi
- 23) Hakim Pirens Üstat, Büyük Konsistuvur Başkanı
- 24) Mümtaz Şövalye, Beyaz ve Siyah Kartal Komanderü
- 25) Masonluk Pek Mümtaz Hakim Pirensi, Büyük Şövalye Kiralı Sır Ali Komandom

E. Morin'in yetki verdiği İsaac de Cocta, 1783 tarihinde Güney Karolina'da Charleston Perfection atelyesinin (atelye kavramı bu tarihten sonra kullanılmaya başlandı) iki genel müfettişi John Mitchel ve Friedric Dalco ile Perfection Riti'ni geliştirdiler. Bunu hangi yetki ile yaptılar? Kendi düşünceleri mi idi yoksa örgüt mü istemişti? Belli değildir. 25 derecelik Perfection Riti'ni 33 dereceye çıkardılar. 33 dereceli bu yeni örgüt düzeninin adı '*Eski Ve Kabul Edilmiş İskoç Riti*' oldu. Masonlar için 1801 tarihi bu yeni düzenin kuruluş tarihidir. Ama bu yeni düzenin en üst ve tek yetkili makamı olan Suprem Konsey Charleston'da 1804'de kurularak bütün dünyaya ilân edilmiştir. Bu yeni Rit ABD'den Avrupa'ya, öncelikle Fransa'ya taşınmıştır. 1804 tarihinde Grasse Kontu Tilly Charleston'daki Suprem Konsey'in verdiği yetkiyle Eski Ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin ilk Suprem Konsey'ini Fransa'da kurmuş ve kendisini Grand Comandeur tayin etmiştir. Fransa'yı öteki ülkeler takip etmiştir. XIX. yy/m başından itibaren her ülkede iki ayrı mason örgütü oluşmuştur. Bir yanda geleneksel Çırak-Kalfa-Usta derecelerinden oluşan ve Büyük Loca'ya bağımlı 'localar masonluğu', diğer yanda da üstat masonlar arasından seçilen üyelerden oluşmuş 33 dereceli, bilinmezlerle dolu ve Büyük Loca yerine 'Yüksek Şura' (Supreme Council) adlı normal ve sağlıklı insanların anlamakta çok zorlanacağı, akla ve yaratılışa aykırılık temelleri üzerine kurulu, korku filimlerini andırır bir yeni mason örgütü. Büyük Loca'ya bağlı masonların pek çoğu hiçbir zaman Yüksek Şura'dan haberdar olmazlar. İlk üç dereceyi Büyük Loca öteki otuz dereceyi de Yüksek Şura yönetir.

Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin aralarında pek fark olmayan iki ayrı tüzüğü vardır; her iki tüzük de Fransızca olarak kaleme alınmıştır. Bunlardan biri 1762 tarihini taşır ve kaynağı hakkında iki ayrı iddia vardır. Bir kısım masonlar bu tüzüğün Bordeaux kaynaklı olan 'Kıralı Sır Pirensleri Konsistuvur' tarafından hazırlandığını iddia ederler; diğer bir kısım masonlar ise masonik bir makam olan Doğu ve Batı İmparatorları tarafından Paris'teki özel bir komisyona hazırlatıldığını iddia ederler. İkinci kopyası ise, 1798 tarihini taşımaktadır ve Jean Baptiste Marie Delahogue adlı biri tarafından hazırlanmıştır ve Charleston'daki Kıralı Sır Pirensleri Büyük Konseyi'nin mührünü taşımaktadır. İkinci tüzük, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti mensuplarınca Rit'in anayasası kabul edilir; 1786 tarihli. Grasse Kontu Rilly'e göre bu anayasa 1 Mayıs 1786'da Purusya Kiralı Frederic II tarafından hazırlanmıştır; bu iddiaya itiraz edenler çoktur. Ama ne var ki tüm mason örgütleri bu iddiayı kabul ederler. İtiraz edenler Frederic II'nin bu tarihlerde ağır hasta olduğunu ileri sürerler. Bu anayasa 18 maddeden oluşur ve tüm dünyadaki Suprem Konseyler tarafından kabul edilir. Her ülkede yalnız bir tane Suprem Konsey vardır. ABD'de ise Kuzey Juridiksiyonu ve Güney Juridiksiyonu adı ile iki Yüksek Şura (Suprem Konsey) vardır.

1786 Anayasasına göre bir ülkede bir Yüksek Şura'nın kurulabilmesi için bu ülkede en azından 33. dereceden bir masonun bulunması gerekir. Bu mason, 3'den yukarı derecelerde çalışan herhangi bir diğer masonu 33. dereceye yükseltebilir. Bu kez iki tane olan 33. dereceli masonlar bir üçüncüyü çağırırlar ve bu 9. masona kadar sürer. 33. dereceden en az 9 mason bir araya gelerek Yüksek Şura'yı kurarlar ve kararlar alabilirler. Bir Yüksek Şura'da en fazla 33 tane 33. dereceden üye bulunabilir.

Eski Ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin Dereceleri:

I. Sımf-Sembolik dereceler: 1-3 Dereceleri

- 1) Çıraklık
- 2) Kalfalık
- 3) Üstatlık

II. Sınıf-Olgunlaşma Locası Dereceleri: 4-14 Dereceleri

- 4) Sır Üstadı (Maitre Secret)
- 5) Görkemli Üstat (Maitre Parfait)
- 6) Sır Katibi (Secrétaire Intime)
- 7) Nazır ve Hakim (Prevot et Juge)
- 8) Bina Emini (Intendant des Batiments)
- 9) Dokuzlar Seçilmiş Üstadı (Maritre Elu des Weuf)
- 10) Onbeşlerin Seçilmiş Hakimi (Illustre Elu des Quinze)
- 11) Yüce Seçilmiş Şövalye (Suplime Chevalier)
- 12) Büyük Mimar Üstadı (Grand Maitre Architecth)
- 13) Kırallık Şövalyesi (Chevalier Royale Aruhe)
- 14) Yüce Üstat, Kutsal Kubbe Büyük Seçilmiş (Suplime Maitre Ou Grand Elu Delavoute Sacree)

III. Sınıf-Rose-Croix Şapitri Dereceleri: 15-18 Dereceleri

- 15) Şark ve Kılıç Şövalyesi (Chevalier D'oriehton de l'Epee)
- 16) Kudüs Pirensi (Prince de Jerusaem)
- 17) Doğu ve Batı Şövalyesi (Chevalier D'Orient et D'Occident)
- 18) Gül-Haç Şövalyesi (Chevalier Rose-Croix)

IV. Sınıf-Areopaş (Kadoş Konseyi) Dereceleri: 19-30 Dereceleri

- 19) Büyük Pontif veya Yüce İskoçyalı (Grand Pontife ou Sublime Ecossais)
- 20) Düzenli Locaların Büyük Saygıdeğer Üstadı (Vereable Grand Maitre de tontes les Loges regulieres)
- 21) Purusya Şövalyesi (Norchiet on Chevealier Prussien)
- 22) Kırıl Baltası ya da Lübnan Pirensi (Royale Hache ou Prince du Liban)
- 23) Tabernekal Başkanı (Chef du Tabernacle)
- 24) Tabernakal Pirensi (Prince du Tabernacle)
- 25) Tunç Yılan Şövalyesi (Chevalier du serpent D'airain)
- 26) İskoçyalı Papaz ya da Kayrı Pirensi (Ecossais Trinntaire ou Prince de Merci)
- 27) Kudüs Tapınağının Hakim Amiri (Souverain Grand Colmandeur du Temple de Jerusalem)
- 28) Güneş Şövalyesi (Chevalier du Solil)
- 29) Aziz Andre Büyük İskoçyalısı (Grand Ecossis de Saint Andre)

30) Seçilmiş Büyük Kadoş Şövalyesi ya da Beyaz-Siyah Kartal Şövalyesi (Grand Elu Chevalier Kadoch ou Chevalier de L'aigle Blanc et Noin)

V. Sınıf-Haysiyet Divanı: 31.Derece

31) Büyük Müfettiş Kumandan (Grand Inspectur Inquisiteur Commandur)

VI. Sınıf-Danışma Divanı: 32.Derece

32) Kutsal Sır Yüce Pirensi (Sublime Prince du Royal Secret)

VII. Sınıf-Suprem Konsey: 33.Derece

33) Hakim Büyük Genel Müfettiş (Souvevain Grand Inspectur General)

İlk üç dereceleri oluşturan locaların Suprem Konseylerle hiçbir idari ilişkisi kalmamıştır. Sembolik dereceler, bağımsız Büyük Localar tarafından denetlenir; Suprem Konsey bu localara hiçbir biçimde karışmaz, yeter ki, o ülkede bir Büyük Loca bulunsun. Bir ülkede Suprem Konseyi'nin oluşabilmesi için düzenli sembolik localar kurulmuş olması gerekir. Çünkü Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin yaşama geçebilmesi, ancak düzenli sembolik loca üyelerinin bulunmasıyla olanaklıdır.

Mason locaları, soyluların ve burjuvaların işgaline uğradıktan kısa bir süre sonra İngiliz ve Fransız devletleri masonlaştı; masonlar bu her iki devlette de devlet aygıtını ele geçirdiler ve en güçlü oldukları bu yıllarda Sıpekülatif locaların üstünde, onlardan ayrı, karanlık, kafa karıştıran, sağlıksız bir kafanın eseri olduğu belli, ürkütücü adlarla bezenmiş yeni bir riti yaşama geçirdiler; neden? Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti, şizofren ve zengin bir gurubun çevresini kirlüten bir oyunu mu idi, yoksa hep karanlıklarda iş çeviren birileri gene bazı gizli puanlarını mı uygulamak istiyorlardı? Hayır, ne İngiltere'nin ne de Fransa'nın gizli sahipleri şizofren değildi; onların değişen tarihsel koşullardan ötürü, stratejik hedeflerine ulaşabilmek için daha güvenli ve fethedilmesi olanaksız kalelerde çalışmalarını sürdürmeleri gerekiyordu. İlk Suprem Konseyi kurdukları dönemde, Avrupalı Hristiyanlar dünyanın her köşesine ulaşabilecekleri deniz yollarını bulmuş ve köle ve eroin ticareti ile kendisinin bile umut etmediği büyük zenginlikler elde etmişti. İşte

bu yeni koşulların yarattığı yeni gereksinimler mason örgütünde köklü bir farklılaşma yarattı. Bu farklılaşmanın gereksinimi, olarak Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti diye adlandırılan, yeni bir gizli örgüt Hristiyan Avrupa'nın gizli sahipleri tarafından yaşama geçirildi. Yüksek Şura (Suprem Konsey) Büyük Loca'ya bağlı mason localarını kullanarak kitleleri denetliyor ve yönlendiriyor. Aynı zamanda, örgütün gereksinim duyduğu özel bir insan tipini kalabalıklar arasından ayıklayarak localarda eğitiyor ve stratejik ve taktik amaçları için asker olarak kullanıyor.

Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti XVIII. yy. sonu ile XIX. yy.'ın başında ortaya çıkan tek yüksek dereceli rit değildir. Bu dönemde binin üzerinde yüksek dereceli rit uyduruldu, ama zamanla içlerinden yalnızca İskoç Riti yaşama olanağı buldu; çünkü İngiliz ve Fransız localarının seçkisiydi. Öteki yüksek dereceli ritler içerisinde yalnız 'Mizram Riti' diye adlandırılan doksan derecelik bir rit bir süre yaşama olanağı buldu. Bu rit 1805 tarihinde Milano'da kuruldu; 1814'te de Fransa'da bazı masonların ilgisini çekti; ama bir süre sonra unutulup gitti.

1981'de İngiltere'de 9000 numaralı locanın açılışı yapıldı. Localar ortalama altmış üyeden oluştuğuna göre İngiliz masonlarının sayısı altı yüz bin civarında olmalı. Oysa Yüksek Şuraya üye sınırlaması getirilmiştir. Localardan seçilen üstatlardan pek azı on sekizinci derecenin üstüne yükelebilir. On sekizinci derecede özel bir filtre uygulanır. On sekizinci derecenin üstüne çıkabilmek için İngiliz devletinde önemli makamlarda bulunmanın yanı sıra yetenekli mason örgütüne bağlı ve zengin olmak gerekir. Konan barajlarla otuz birinci derecedekilerin sayısı dört yüzü, otuz ikinci derecedekilerin sayısı yüz sekseni, otuz üçüncü derecedekilerin sayısı yetmiş beşi geçemez.

Altı yüz bin İngiliz mason yetmiş beş kişilik bir kurmaylar karargâhının eğitilmiş yetkin askerleri olarak Anglosakson İmparatorluğunu koruyabilmek ve sınırlarını genişletebilmek için İngiliz devlet aygıtını kullanarak dünyanın dört bir yanında gizli bir savaş sürdürüyorlar.

İngiliz Yüksek Şurasının otuz üçüncü derecesini nedense hep İngiliz Silahlı Kuvvetlerinin ünlü mareşal, general ve yargıçları doldurur. İngiliz otuz üçüncü derecedeki Yüksek Şura üyelerinin bilinebilen birkaçı şunlardır (1970'li yıllar): Mareşal Dük Alexander (İkinci Dünya Savaşında Ortadoğu başkomutanı ve Akdeniz Bölgesi müttefik kuvvetler komutanı), Tümgeneral Sir Leonard Henry Atkinson, Tuğgeneral E. W. C. Flavel, Korgeneral Sir Harold VWilliams, Tuğgeneral Edward Charles Walthall ve Adliye Müfettişi Yargıç Alan Stewart Trapnell. Şu soru sorulabilir: Masonları, İngiltere'yi ve dünyayı bunlar mı yönetiyor? Sanırım Yüksek Şurayı oluşturan otuz üçüncü derecedeki masonlardan bir veya ikisi gerçek patron, gerçek yöneticidir; geri kalan yüksek dereceli masonlar, imparatorluğun en tepesindeki gizli karargâhın kurmaylarıdır yalnızca; bu kurmayların görevi, arkada, karanlıklarda saklanmış, onların belirlediği hedeflere ulaşabilmek için, gerekli olan stratejik ve taktik puanları hazırlamaktır. Bu konu üzerinde daha ayrıntılı bir biçimde duracağız.

Mason Tanrısı ve Din:

Masonluğun bir din olup olmadığı çok tartışıldı. Bu konudaki tartışmalar 1951 yılında doruğa ulaştı. Sussex Anglikan Kilisesinin papazı Walton Hannah'm 1951 yılında, Kilise'nin 'Teoloji' adlı dergisinde masonları eleştiren bir makalesi yayınlandı. Makale büyük gürültü kopardı. Bunun üzerine Hannah Sussex'ten ayrılarak masonlara karşı kendi özel savaşını başlattı; 1952 yılında 'Görünen Karanlık' adlı kitabı yayınlandı. W. Hannah kitabında Katolik, Luteran, Metodist ve Presbiteryen Kiliselerini kaynak olarak alıyor ve masonların her derece için uyguladıkları törenleri, ayinleri inceliyordu.

1951 yılında W. Hannah'm makalesi yayınlanınca Anglikan Kilise meclisinde masonluğun yeni bir din olup olmadığı tartışılmaya başlandı. Sonunda problem Centerbury toplantısında tartışılmak üzere Anglikan Kilisesinin gündemine alındı; ama ne var ki, Centerbury Başpiskoposu koyu bir masondu. Olay ustaca ört bas edildi. Konu Centerbury Toplantısı'mn 1952'deki gündemine tekrar

getirilmek istendi, ama ne var ki, mason piskopos Dr. A. Groom Parham erken davranmış mason olmayanların toplantıya katılmalarını ustaca manevralarla önlemişti. 1952'den sonra da İngiltere'deki hiçbir kilise veya dini kurum konuyu gündemine almaya cesaret edemedi. W. Hannah durumu şöyle açıklıyordu: *"Kilise, masonluğun dini yönlerini araştırmakla binlerce etkili ve maddi yönden güçlü insanı karşısına almaya cesaret edemiyor."*

İngiliz kiliseleri masonluğun bir din olup olmadığı ya da masonların Tanrı anlayışını tartışmaktan hep kaçındılar. Bu uzak duruş diğer ülke mason örgütleri tarafından da benimsendi. Çünkü S. Knight'ın ünlü çalışmasında gösterdiği gibi, Anglikan Kilisesi tümüyle masonların denetimine geçmişti: *"Anglikan Kilisesi, iki yüzyıldan daha uzun bir süredir Masonların kalesi haline gelmiştir. Teammüllere göre mason olmak, kilise içinde yükselmekte bir avantaj olarak kabul edilmektedir."*¹

Anglikan Kilisesi papaz ve piskoposları neden masonların Tanrı anlayışını araştırmaktan kaçmıyorlar? Neden bu konudaki her türlü girişimi önüyorlar? Hem piskopos ve hem de mason olan bu kimseler, eğer masonların taptığı Tanrı ile Hristiyanların taptığı Tanrı aynı Tanrı ise neden bunu araştırmaktan, açıklamaktan çekinirler? Yoksa bu piskoposlar, Yüksek Şura'nın gizli tapınaklarında gizemli törenlerle başka bir Tanrıya tapınırken, kendi kiliselerinde Hz. İsa'ya mı tapınıyorlar? Bu iki yüzlülüğün açığa çıkmaması için mi tüm araştırmaları önleyip, bu konuda hiç konuşmuyorlar? Her şey açık ve net, tam Anglosaksonca bir tavır.

Bir Yüksek Şura masonluğundan habersiz ilk üç derecedeki masonlar, masonluğa adım attıkları, ünlü yeminlerini ettikten sonra onlara ilk öğretilen 'Yüce Varlığa' inanmak zorundadırlar; bu ister Yahudilerin, ister Hristiyanların, isterse Müslümanların Tanrısı olsun. Bu Tanrı mason ritlerinde 'Tagaotu' olarak adlandırılır ve ilk üç derecenin masonlarına Tagaotu'nun evreni pergelinin basit bir

¹ Knight, Stephen, a.g.e., s.216

² Knight, Stephen, a.g.e., s.217

hareketi ile yaratmış olan 'Evrenin Yüce' Mimarı olduğu öğretilir. Tanrıları için bazen 'Yüce Geometrice' kavramını da kullanırlar. Mason olmayanlara masonların tek Tanrılı dinlerle bir çelişkiye düşmediği, yalnızca ayinlerinde Yhvh, Tanrı, Allah kavramları yerine Yüce Geometrice veya Evrenin Yüce Mimarı kavramlarını kullandıkları söylenir. Mason örgütlerinde bu konunun böyle bilinmesi için büyük çaba gösterirler.

VV.Hannah'ın 'Görünen Karanlık' adlı çalışması büyük yankılar uyandırınca, mason örgütü de bir karşı kitap yayınlamak zorunda kaldı. Kitabın adı 'Görünmeyen Işık'tı ve Vintex takma adlı Anglikan ve mason bir papaz tarafından yazıldığı iddia ediliyordu. Vintex kitabında şunları yazıyordu: *"Masonluğun dini nedir? Din sistemlerinin en eskisidir, geçmişi çok eskiye dayanır. Kendi başına bir din değildir ve hiçbir zaman böyle bir iddiası olmamıştır. Fakat bütün dinlerin dayandığı temel gerçekleri ve eski sırları ihtiva eder. Ortalama bir Tanrıya inandığımızı söyleyerek sataşmak isteyenler, eğer bununla, bizim ibadet ettiğimiz Tanrı'nın yetersiz ve sınırlı olduğunu kastediyorlarsa buna hakları yok. Çünkü biz, ilk pirenşip olarak, diğer dinlerin belli bir yönünü gördükleri Tanrı'nın tek bir vücut olduğuna inanıyor ve öyle ibadet ediyoruz."*

Masonlar Tanrı anlayışlarını oluştururken eski bir Yahudi efsanesinden yararlandılar. Efsaneye göre, Yahudiler Bağdat sürgününden dönünce Süleyman Tapmağını yeniden yapmak istediler. Eski tapınağın temellerini temizlerken bir taş ustası üzerine iki sözcük kazınmış altın bir pilaka bulur. Sözcüklerden biri Yahudilerin Tanrının gerçek adını söylememek için gerçek adın yerine kullandıkları 'Yhvh', öteki ise 'Yahbulon'dur.

Hiram Abif birinci Tapınak yapılırken bu son derece gizli sözcüğü 3 Y'ye vermemek için, onların Yahbulon'u öğrenmemeleri için ölümü göze almıştı. Masonlara göre, Yahbulon kavramı yitik tüm gizleri içerir, gizemin tüm bilgisine bu kavramla ulaşılır.

¹ Knigth, S., a.g.e., s.211

Yahbulon, aynı zamanda 3. derecenin hem içinde hem de üstünde adayı Yüksek Şura'ya götürebilecek bir yol olan Royal Arch masonluğunun da kilit kavramıdır. Yahbulon ancak Royal Arch masonlarına açıklanabilir. İlk üç dereceyi kapsayan düzenli loca masonluğunun hiçbir kademe ve ritüelinde Yahbulon kavramı kullanılmaz; Tanrı için Tagaotu, kendi Tanrıları içinde Yüce Geometrici ya da Evrenin Yüce Mimarı kavramını kullanırlar. Ama Yüksek Şura (Suprem Concil) masonluğunda durum değişir; arak Tagaotu ve Yüce Mimar yoktur, geometricinin ve mimarın tahtına **Yahbulon** oturtulmuştur.

Royal Arch masonluğuna kabul edilen aday, masonun erginlenme töreni ve diğer tüm Royal Arch ayinlerinin yapıldığı kürsünün önü, Süleyman Tapınağında bulunan altın pilakadan ötürü, altın süsü verilmiş sarı bir pilakayla kaplıdır. Pilakanın üzerine bir daire ve dairenin içine bir üçgen kazınmıştır. Dairenin içine Y-Ho-Va, eşkenar üçgenin kenarlarında da Yah-bul-on heceleri yer alır. Yah-bul-on'u masonlar Eski Mısır'dan ve Gnostisizm'den almışlardır. Gnostik inançta Evren 'Adı Olmayan'dan (Gizli Tanrı) bir kopuşun, bir fıskırmanın (emauiation) sonucudur. 'Adı Bilinmeyen'in , 'Gizli Tanrı'nın adının söylenmesi son derece sakıncalıdır; onmaz felaketlere, hatta evrenin düzeninin bozulmasına yol açabilir. Bu büyük sakıncadan ötürü onun adı hiçbir biçimde söylenmemelidir. Ünlü Gnostik Surlu Maximus (II.yy.'da) bu konuda şunları yazar: *"Zamandan ve ebediyetten ve varlığın akışından...daha yüce olan Tanrı, hiçbir yasa koyucu tarafından isimlendirilemez, hiçbir ses tarafından söylenemez, hiçbir göz tarafından görülemez."*

Hiram'm büyük gizi büyük bir güce sahip olan Yahbulon kavramıdır; bu kavram 'Gizli Tanrı'nın söylenemeyen gerçek adıdır. Bu Gnostik gizi seçkin olmayan, sıradan birine vermek önlenemez felaketlere yol açabilir. Bunun için bu ad mason örgütünde de her masona açıklanmaz. Ancak düzenli localarda sürekli gözlenen ve üstadlık derecesine yükselmiş ve seçkinliğini Royal Arch derecesine çağrılmakla kanıtlamış olanlara verilir; gerekli aydınlanmada Yüksek Şura masonluğunda yükseldikçe elde edilir.

¹ Hobein, (C.C,S.10, İngilizceye Çev.:Murray, 1951, s.77, n.1); Aktaran:Wind,E., Pagan Mysteries In The Renaissance, s.219-220, Oxford University Press, 1968

Düşünce ve Gnostik gelenek Kabala'dan alınmıştır; ama Yahbulon kavramı masonlar uydurmuştur. Bu adda bir Tanrı ne Eski Mısır'da, ne Mitracılık'ta, ne Mamcilik'te ne de Gnostik okullarda yoktur. Büyük bir olasılıkla XVIII. yy. sonları ile XIX. yy.'m başlarında Fransa'daki İskoç kökenli masonlar uydurdular. Yahbulon üç adm birleştirilmesiyle oluşmuştur: Birinci hece 'Yah' (İbranice 'varım ve var olacağım', Keldanice 'yüce oluşumu anlaşılmaz olan' anlamına gelir) Yahudilerin Tanrısı olan Yhvh'den, 'Bul' (Süryanicedir ve 'Yücelerdeki En Kudretli Efendimiz' anlamına gelir) Kenanlıların Tanrısı (sonraları baş şeytan anlamında kullanılmıştır) 'Baal'den, 'On' ise bir Eski Mısır kenti olan Iwnw'un öteki adıdır; bu kente Yunanlılar sonradan Heliopolis adını takmışlardır (Şimdiki Kahire'nin kenar mahallerinden biridir). 'On' kenti masonlar için kutsal bir kenttir. Çünkü Evdoksos (İ.Ö.400-350, Yunan astronom ve matematikçisi) burada öğrenim görmüştü. Kent masonlar için ezoterik bilgeliğin kaynağıydı. Ayrıca bu kent Eski Mısır Güneş kültürünün de merkeziydi. Hermesci metinler Tanrı Coti'nin (Tanrı Tot ya da Yunancası ile Hermes Trismegistus) kurduğu görkemli bir kentten söz eder; bu kent On'dur. Bu kent daha sonra Giardino Bruno (1548-1600,İtalyan filozof) tarafından Citta del Sole (Güneş Kenti) diye adlandırıldı. G. Bruno masonlar için önemli biridir; çünkü Bruno Katolik Kilisesine savaş açmış bir Hermes Trismegistus kültü yanlısıdır.

Görüldüğü gibi Yahbulon kavramı biraz üşütük ve fanatik bir masonun uydurmasıdır. Royal Arch masonları dışında kimseye bir şey ifade etmez ve tüm insanlık tarihi içerisinde hiçbir değere sahip değildir. XVIII.yy. tüm Avrupa'da Eski Mısır ve Kabala rüzgarlarının estiği bir yüzyıldır. Bu kavramları uyduran masonlar Katolik Kilisesine karşı bir baş kaldırmı, bir karşı duruşun, bu yüzyıldaki en disiplinli örgütü olarak Hümanizm ve Aydınlanma geleneğinden çok büyük oranda yararlandılar...

Masonlar Yahbulon'un gizliliğini koruyamadılar, bir süre sonra örgüt dışında bilinir oldu ve büyük tartışmalar doğurdu. 1836 tarihlerinden sonra Royal Arch masonluğunda kullanılan ve kendisine tapınma törenleri yapılan Yahbulon artık saklanamaz duruma gelince İngiliz Yüksek Şurası 1985 yılında bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Royal Arch masonluğunun büyük otoritesi Canon

Richard Tydeman 1985 yılında Otoriteler Büyük Meclisi Önünde şu açıklamayı yapmak zorunda kaldı: *"Farmasonluğa son zamanlarda yapılan hücumlar bize, Royal Arch'ın en yaralanabilir tarafımız olduğunu açıkça gösteriyor. Eleştiricilerimizin kötü niyet delili olarak üzerimize sürdükleri üçgendeki sözcük veya sözcükler oluşumu bize hücumların merkez noktasıdır. Maalesef Organizasyon dışındakilere gerçek ve doğru görüntümüzü hiç verememiştir. Geçenlerde kilisemizin yetkilisi patırtıcı bir davranışla yanıma gelerek, 'Kilise vicarı olmanıza rağmen Pagan ilahlarının isimlerinin geçtiği kafirlerin ayinimsi seronomilerine nasıl katılırsınız?' diye sordu... Dış dünya da bize kötü şöret kazandıran bu durum kendi üyelerimizi dahi etkilemekte ve önlem alınması gerekmektedir."* Tydeman'a göre, Yâhbulon kavramının kökeni İbranicedir ve 'Gerçek Yaşayan Tanrı-En Yüce Varlık-En Kudretli' anlamına gelmektedir. Tydeman son derece kötü bir yalancıydı; ve tabi ki, bu saçma sapan açıklamayı kimse ciddiye almadı. Eleştirilerin dozu arttı; bu durum karşısında 1989 yılında İngiliz Royal Arch Masonluk Otoriteler Büyük Meclisi Yâhbulon kavramının Rçtyal Arch seronomilerinden çıkarılacağı ilân etmek zorunda kaldı. Gerçekten çıkarıldı mı? Yoksa bu açıklama da masonların, toplumun tepkisini yatışlatmak için uyguladıkları ünlü taktiklerinden biri mi? 1989'dan beri bu konuda susuyorlar, hiçbir açıklama yapmıyorlar.

Yâhbulon, masonların gizemli Tanrısının adı idi. Hümanizm, Rönesans ve Farmasonluk bin yıllık Katolik Kilisesi zulmüne karşı bir başkaldırının, bir arayışın ürünüdür. Kilisenin Teslis'e (Baba-Oğul-Kutsal Ruh) dayanan inanç sistemine karşı masonların uydurdıkları Yâhbulon masonların Tanrısı ve Royal Arch masonluğunun tüm ayin,tören ve seronomileri de dinleri idi. Masonların bir peygamberleri yoktu; kendi peygamberlerini kendileri uydurdular: Hiram Abif. Hristiyan geleneğine göre yetişmişlerdi. Hristiyan dininin kurucularının yolunu izlediler; biraz şuradan biraz buradan. İdeoloji ile din karışımı alaca bulaca bir şey kurguladılar. Hristiyanlığı ne kadar yadsırlarsa yadsınsınlar karşılarında tek bir örnek vardı; Hristiyanlık. Zamanla Kilise ve Mısır tapınakları karışımı tapınaklar, eski Mısır sembolleriyle süslü üniformalar, Mitra, Kabala, Mani dininden alınmış, ne anlama geldiğini en tepedeki masonun

¹ ShortMartin, Masonların İçinden, Çev.: Vedihi Evsal, Boğaziçi Yayınları, s.119, İstanbul-2000

bile anlayamadığı, bilemediği kavramlardan, ritüellerden oluşmuş insan yaşamını tümüyle belirleme iddiasında bir yaşam sistematiği, bir din, bir ideoloji oluştu; bir ucube, bir Frankeştayn yaratıldı. Şimdi kimse ne yapacağım bilemiyor. Kaldırılması gereken bir cenaze var; ama, nasıl ve kim kaldıracak? Kimse bilemiyor.

Masonlar; ne kadar inkar etseler de masonluk Katolik Kilisesine karşı yeni bir din olarak gelişti. Ortaçağ, doğrudan doğruya Katolik Kilisesine ve onun silahlı gücü aristokrasiye karşı baş kaldırışın en doruk noktası olan Fransız Devrimi, bu yeni din ve Tanrı anlayışının yaşama geçirilişinin en güzel örneklerini vermiştir.

Fransız Devrimini yapan kadronun tümü masondu ve elbette ki geceleri mason localarında aldıkları kararları ertesi gün Paris sokaklarında ve Mecliste yaşama geçiriyorlardı. Bu kararlardan biri yüksek dereceli bir mason olan Ropespierre'nin 1794'de başlattığı 'Yüce Varlık Kültü'dür. Devrimciler akla ve bilime dayanan bir dini yaşama geçirmek istediler. Kiliselerden resim ve heykeller söküldü, üzerleri kapatıldı, yerlerine Eski Mısır'dan alınmış masonik yeni semboller konuldu. Paristeki ünlü Nötre Damme Kilisesinin adı değiştirildi; yeni adı 'Aklın Tapınağı' oldu. Tapınağın içerisine, orta yerine kocaman bir heykel, bir masonik sembol yerleştirdiler ve adını koydular, 'Aklın Tanrıçası'. Bu heykelin daha büyük boyutlardaki bir benzeri sonradan mason imparatorluğunun başkenti işlevini görecektir olan New York kentinin önüne 'Özgürlük Anıtı' adıyla yerleştirildi.

Fransız Devrimi sırasında masonlar daha Yâhbulon kavramını uydurmamışlardı. Tanrı ve din konusunda arayış içerisindeydiler. Önlerinde tüm zamanlarını ayırdıkları iki büyük problem vardı:

I-Kuzey Amerika'nın kaynaklarının denetimi için sürdürülen savaş

Bu savaş aynı zamanda tüm dünyanın kaynaklarını denetleyecek, geleceğin imparatorluğunun egemenleri kim olacak sorusunu da yanıtlıyacaktı; geleceğin imparatorluk erkini Sakson-İskoç masonlar mı elde edecekti, yoksa Frenk masonlar mı? Kuzey Amerika'daki savaşın sonucu bu sorunun yanıtı olacaktı.

II-Fransız Devriminin denetlenemez gelişmeleri.

XVIII.yy.'daki bu iki büyük olay, Fransız Devrimi ve bir Anglosakson-Yahudi devleti olarak ABD'nin kuruluşu mason örgütünün de geleceğini ve gelişme çizgisini belirledi. Bir yanda geleceğin imparatorluk bürokrasisi eğitilip yetiştirilirken, diğer yandan da ideolojinin gereksinimleri sağlanıyor, eksikler, gedikler kapatılıyordu. İdeolojinin kurgulanmasında Eski Mısır, masonlar için tükenmez bir kaynak işlevi gördü.

Eski Mısır ve Obeliksler:

Avrupa'da Eski Mısır'a duyulan hayranlık 1680'le 1780 arasında çok yaygın ve derinliğine yaşandı. Eski Yunan ve Roma kültürü, felsefesi ve yaşam tarzı özellikle İngiliz ve Fransız bilim adamları tarafından eleştirildi. Eski Yunan'ın her şeyini Eski Mısır'dan aldığı iddia edildi. Bu konuda William Mitford'un 'Yunanistan Tarihi' İngiltere'de İngiltere aydınları üzerinde etkili oldu. Fransa'da ise iki roman özellikle masonları ve Fransız entelektüellerini çok etkiledi. Bunlardan birincisi Francoise de Salignac de la Mothe-Fenelon'un (1651-1715) 'Les Aventures de Telemaque' (1699; Telemak'ın Başına Gelenler)' adlı romanıdır. Ama Jean Terrsson'un (1731), 'Sethos, histoire ou vie tiree des monuments de L'ancienne, Egypte' adlı romanı masonların baş ucu kitabı olmuştur. Romanın kahramanı Sethos Truva Savaşından 100 yıl önce doğan Mısırlı bir pirenstir. Gerçek tarihte de İ.Ö. XIII. yy.'da yaşamış Sethe adında (Sethe Yunanca Sethos biçiminde yazılır) iki firavun vardır. Romandaki Sethos gizemli erginlenme törenlerinden geçerek ezoterik bilgileri elde eder; Afrika ve Asya'da kentler kurarak yasalar koyar ve en üst düzey erginlenmişler heyetine katılmayı hak ederek, yüce erginlenmişler arasına davet edilir. Bu roman pek çok masonik oyun, roman ve operaya kaynaklık etmiştir. Bunlar arasında en ünlüsü Mozart'ın Sihirli Flüt adlı operasıdır. Sethos mason ayin ve efsanelerinin en bereketli ilham kaynağı olmayı günümüzde de sürdürmektedir.

Bu iki romanın yanı sıra, yaşadığı sürece Avrupa uygarlığım derinden etkilemiş olan Charles Francois Dupuis'in 'Origine de tous les cultes, on la religion universelle' (1795; 12 cilt, Tüm Kültürlerin Kökeni)' adlı çalışmasıdır. Dupuis bir araştırmacı bir bilim adamıydı ve Fransız Devrimini hazırlayan kadroda saygın bir yere sahipti. 1795-1799 Direktuarlar döneminde ve Napoleon'un konsüllüğü ve imparatorluğu dönemlerinde önemli siyasal görevler üstlenmiştir. Dupuis bütün dinlerin kaynağının Eski Mısır olduğunu iddia ediyordu. Hristiyanlık Dupuis'e göre, Mezopotamya ve Mısır rahiplerinin yanlış anlaşılmış alagorilerini kendi kuruluşu için malzeme olarak kullanmıştır; Kanonik İndilerde Yakın Doğu mitolojilerinin beceriksiz bir bir aradalığından başka bir şey değildir. Batı kültürünün öteki belirleyeni Yunanistan Uygarlığı ise Tümüyle Mısır kaynaklıdır ve Yunan Mitolojisi de Mısır ve Yakın Doğu astronomisi kökenlidir.

Dupuis bağışlanmaz bir suç işlemiştir; Hristiyan ve Aryan Batı Uygarlığını çökerten darbeler indirmişti; Hristiyan Batı Uygarlığı Efsanesi onmaz yaralar almıştı; masonların gereksinim duyduğu bir yığın malzeme (semboller, ritüeller, erginlenme törenleri) sağlamış olsa da, gene de bağışlanamazdı, gömülmesi yok edilmesi gerekirdi. Bu konuda Martin Bernal şunları yazar: " *Dupis'nin inançları hem Hristiyanlığı hem de Yunanistan'ın kültürel başlangıç noktası olduğu huraşesine tutarlı bir meydan okuyuş oluşturmaya devam etmektedir; bu nedenle, hem kendisinin hem de yapıtlarının gömülmesi gerekmiştir.* "1

Bugün Dupuis'i unutturmak, okunmaz duruma getirmek için Batı egemen çevreleri ellerinden geleni yapmaktadır. Batının ünlü ansiklopedilerinin hiçbirinde Dupuis'i bulamazsınız.

Dupuis 1790'da Napoleon'un Mısır seferine katıldı ve harekatin Yukarı Mısır'a kadar uzatılmasında etken oldu; Yukarı Mısır Uygarlığı onun için bilim ve felsefenin kaynağıydı. Napoleon bir mason muydu? Bu sorunun kesin bir yanıtı verilemiyor; Fransa'da ve İtalya'da masonlar ve Yahudilerle çok yakın ilişki kurdu; gerek mason-
' Brenal, Martin, Kara Atena, Çev.: Özcan Buse, Kaynak Yayınları, s.272, İstanbul-1998

lar gerekse Yahudiler Napeleon imparatorluğunda güçlendiler, ayrıcalıklara kavuştular; imparatorluk ordusu ile sivil bürokrasinin üst kademesinin tamamı masondu. Napeleon'un imparatorluk simgesi 'Arı', Eski Mısır Kültüründen masonların seçkisi olarak alınmıştır. Mısır'da kendine sömürgeler arayan bir işgal orduları komutanından çok ezoterik bilgiler ve belgeler peşinde koşan fanatik bir masona benzemektedir. Örneğin tarikat üyesi, müridi gibi törensel, mistik bir havayla büyük piramite gidip, orada içeriği açıklanmayan, ama orduya yayıldığına göre, gizemli bir deneyim yaşadığı iddia edildi. Böyle bir olayın gerçekleşip gerçekleşmediği kuşkuludur; bu söyleninceyle Büyük İskender kabaca taklit edilerek propaganda yapılmaya çalışılmıştır. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın tüm Mısır seferi masonik bir görgüsüzlük ve kargaşa bütünüdür. Napeleon eğer kendisi mason değilse bile tüm Mısır seferi sürecinde masonlardan kurulu bir kurmay heyetinin baskısı altında kalmıştır. Bu konuda M.Bernal şunları yazar: *"Aslında Mısırın sömürgeleştirilmesi planı Devrim'den çok önce Fransız masonlarının Mısır coşkusunun zirvesinde olduğu 1770'lerde hazırlanmıştı."*

*Sefer için önemli ve politik nedenler bulunmakla birlikte... ve Mısır gizemlerini anlama arzusunun da önemli bir dürtü olduğuna kuşku yoktur."*¹ Napeleon ordusundaki masonlar bir çakal sürüsü gibi binlerce yıl Arap ve Türk imparatorlukları tarafından korunan, dokunulmayan piramitlere, mezarlara, tapmıklara, Eski Mısır'dan kalan ne varsa her şeye saldırdılar ve yağmaladılar.

Masonları en çok etkileyen Eski Mısır sembolleri, üçgen içinde göz, keyops piramidi ve Dikili Taşlar (obeliskler) dir. Üçgen içinde göz ve Keyops Piramidi ABD dolarında ve devlet mühüründe de yer alır. İrlanda'da Dublin kentindeki Farmasonlar Büyük Salonunun Kutsal Royal Arch Odasında kocaman iki spenks ve Eski Mısır heykellerinin kopyaları yer alır. ABD'de Philadelpeia, New York Washington kentlerindeki, İngiltere'de Londra, Fransa'da Paris kentlerindeki mason tapınakları ve Londra Liverpool caddesindeki Great Eastern Hotel'indeki görkemli tapınak (bu tapınak İngiliz Bü-

¹ Bernal, M., a.g.e., s.274

yük Locasımın düzenlediği ayinler için mason localarına kiralanırlar) Eski Mısır tapınakları taklit edilerek yapılmışlardır. Mason localarında yalnız semboller kullanılmaz, Eski Mısır dili de kullanılır. Kalfalıktan üstat masonluğa yükselme törenlerinde Eski Mısır dilinde bir cümle sık sık tekrarlanır: 'Ma'at-nep-men- aa, Ma'at ba' (kurulu olan duvarcı ustalığı uludur) masonlar Eski Mısır dilindeki 'Ma'at' sözcüğünün duvarcı anlamına geldiğini ama kavram olarak kastedilenin ise 'masonluk' olduğu iddiasındadırlar.

Masonlukta Eski Mısır efsanelerinden Osilis Efsanesi ve bu efsaneden ötürü Dikili Taş (Obelisks) sembolleri son derece önemlidir.

Efsaneye göre, Osilis bir firavundu ve geleneğe göre kız kardeşi İsis ile evlendi; ama ne var ki, erkek kardeşi Set de firavunluk tahtını istiyordu. Set, Osilis'i öldürerek altından bir tabuta yerleştirdi, Nil nehrine attı; sular tabutu Suriye kıyılarında Biblos'a kadar götürdüler. Bir süre sonra İsis durumu öğrendi ve Osilis'in cesedini almak için Biblos'a gitti; ama ne varki Set'de oradaydı. Set Osilis'in cesedini on dört parçaya bölerek yeniden Nil'e attı. İsis kız kardeşi Neftis ile beraber bu parçaları, biri dışında, toplayarak birleştirdi ve şanına uygun bir biçimde gömdü. Osilis'in oğlu Horus Set'i yakalayarak öldürdü; öteki oğlu babasının cesedini bir arslan boyunduruğu kullanarak diriltti ve böylece Osilis ölüler dünyasının kiralı, Baş Yargıcı oldu. Osilis'in gövdesinin bir parçasını Nil'de balıklar yemişti; bu parça Osilis'in erkeklik organıydı. Bu eksikliği gidermek için İsis taştan bir organ yaptı ve Osilis'in mezarının önüne dikti. İsis'in Osilis için taştan yontarak yaptığı erkeklik organı tarihteki ilk Dikilitaş (Obeisks) idi. Eski On (Hleopolis) kenti İ.Ö. 1300'lerde baştan aşağı Dikilitaşlarla donanmıştı. Eski Mısırlılar Dikilitaşları Tanrı Ra, yaratılış, Nü'in vereceği bereket, ölümden sonraki yaşam, yeniden dirilme ve Osilis için diktiler ve üzerlerini yazıtlarla doldurdular.

Masonlardaki Dikilitaş tutkusu Napeleon'un Mısır Seferi ile başladı ve bütün XIX. yy. boyunca azgın bir biçimde sürdü; sağlıklı insanların anlamakta çok zorlanacakları bir Dikilitaş cinneti

yaşadılar. Dikilitaşlardan ötürü Osilis kültü de mason yaşamında birinci derecede etken oldu; Osilis'in yeniden canlanması, öbür dünyada Baş Yargıç olması masonları çok etkiledi.

İ.Ö.22 yılında senatör Oktavius, On kentinin en görkemli iki Dikilitaşını söktürerek inşa ettirmeyi düşündüğü sarayını süslemek için İskenderiye'ye taşıtmıştı. Her biri 186 dan fazla gelen bu Dikili taşlar İskenderiye'de kumlar üzerinde bekliyorlardı. 1819 yılında Mısır Genel Valisi Mehmet Ali Paşa bu taşlardan birini İngiltere'ye hediye etti. Taş'ı İngiltere'ye getirme işini İngiltere Büyük Mason Locası üstlendi. Ünlü bir mason olan general Sir James Alexander 1875 yılında iki mason mühendisle (adları Dixson Stephenson) birlikte İskenderiye'ye geldi. Uzun uğraşlar sonunda Taş 1877'de gemiye yüklendi; 13 Eylül 1877 tarihinde masonik törenlerle Londra'da Thomas Kıyısı'ndaki Victoria Seti üzerine yerleştirildi. Taş'ın temeline bir kutu saç tokası, Kraliçe Victoria'nın bir resmi ve yeni bir ustura kondu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Bir mason saçmalığı. İngilizler Londra'nın göbeğine dikilen Eski Mısır'ın On kentinden getirilmiş bu taşla 'Kleopatra'nın iğnesi' adını verdiler. Taş'ın taşıma masraflarını (20 bin İngiliz lirası) karşılayan mason Dr. Erasmus Wilson'u da Kraliçe şövalyelik unvanı ile onurlandırdı.

İskenderiye'de kumlar arasında bekleyen ikinci Taş da 1877 yılında ABD'ye hediye edildi. Bu taş daha ağır (220 ton) ve büyüktü. Üç ABD'li ünlü mason sanayici William J. Wvanderbild, yayıncı Wilyam Huber ve emekli yarbay Harry Gorgringe'nin doğrudan sorumlulukları ve girişimleri ile Taş 1880 yılının Ocak ayında New York Central Park'ta Metropolitan Müzesi yanındaki yerine yerleştirildi; açılış 1881 Ocak ayında yapıldı. Dokuz bin ABD'li mason New York'un ana caddelerinde başlarında New York Masonlarının Büyük Üstadı Jesse Anthony olduğu halde uzun ve gösterişli bir yürüyüş yaptılar. J. Anthony törenin açılış konuşmasının sonunda şunları söyledi: " *Topluluğumuzun bu yönde gelişiyeğinden kimsenin şüphesi yoktur.*

Egiptiya (Eski Mısır) toplumunun esrarlarından kaynaklanan elementler şu anda Masonluğun pirensleri veya sembolleri olarak bizleri kucaklıyor"

ABD'de büyük ve gösterişli masonik törenlerle dikilen ikinci Taş Washington DC'dedir. Bu Taş ABD'de yapıldı: 185 metre yüksekliğindedir ve mermer parçalarının bir araya getirilmesi ile inşa edilmiştir. Anıt, bir mason olan ABD'nin ilk cumhurbaşkanı Washington'un anısına onun doğum günü olan 21 Şubat 1885'te açıldı ve tüm kent abartılı bir masonik gösteri izledi.

Eski Mısır'ın Luksör kentinin en görkemli, 30 metre yüksekliğinde 246 ton ağırlığındaki başka bir Dikilitaş da gene Mehmet Ali Paşa tarafından 1830 yılında Fransa'ya hediye edildi. Taş Fransa'nın ünlü masonlarından Louis Thiers (becerikli bir komplocu ve 1871 yılında Fransa'nın ilk cumhurbaşkanı) tarafından Paris'e getirilerek Place De La Concond'a dikildi.

1844 yılında İrlanda'nın Conber kasabasına otuz mason locası adına bir Dikilitaş dikildi. Birinci Dünya Savaşında ölen İngiliz askerlerinin mezar taşları birer küçük obeliks biçiminde yontuldu ve üzerlerine İncil'den alıntılar yazıldı. İngiliz ordusunun her alayında devletin İngiltere Büyük Locası'nın koruması altında bir mason locası bulunur; masonlar, İngiliz silahlı kuvvetlerini bu localar aracılığı ile sürekli olarak denetim altında tutarlar.

'Dikilitaş' doğrudan doğruya Osilis'in erkeklik organıdır bu tüm Eski Mısır kültüründe ve masonlukta da böyle algılanmıştır. Neden masonlar, kökeni bir efsaneye dayansa da bir erkeklik organı sembolüne böyle büyük bir tutku ile sarılmışlardır?

Masonların önlüklerinde, üniformalarında, tapınaklarının göze batan her yerinde kullandıkları başka bir sembol daha vardır; 'vesicea piscis' Latince bir kavramdır ve ' balığın kesesi' anlamına gelir. Mimaride ise, çapları eşit iki dairenin merkez noktalarından

¹ Short, M., a.g.e., s.148

kesişmelerinden oluşan oval biçim için kullanılır. Masonların 'vesicea piscis'i açık bir pergel ile bu pergelin alt tarafından kavrayan bir köşebentten oluşur. Bu baklava dilimi biçimi, Torenj', çok eski çağlardan beri kadınlığı temsil eder; dişilik organının ve üreme gücünü anlatmak için, masonluktan önce, çok kullanılmıştır. Masonların bu 'lorenj' sembolü ile beraber kullandıkları 'Tau Haçı' (aşağı T harfi biçiminde) da, aynı biçimde eski çağlardan beri erkeklik organını sembolize etmiştir; ve mason törenlerinde hep 'vesicea piscis' ile beraber kullanılır.

Londra'da yaptırılan 'Huzur Anıtı Merkezi' (Peace Memorial Center) adı verilen farmasonlar Büyük Salonu, kadın cinsel organı ve rahmi taklit edilerek ve olabildiğince örnek alındığı kadınlık organına sadık kalınarak inşa edilmiştir. 1933 yılında ünlü mason W. L.Vil YVilamshurt bu yapı ve içinde yer alan tapınak konusunda Leeds Locası'nda bir konferans vermiş konuşmasının bir yerinde şunları söylemişti: *"Masonik her loca maksadına yönelik olarak doğumun gerçekleştiği gizli yerdir. Masonik hayata başlayacaklar için orası bir 'Ana'gibidir. İşte bu sebepten dolayı dünya çapında Hüner'in en iç tapınağı Ana Büyük Loca doğumun sembolik yeri gibi kabul edilmelidir. Kuruluş şekli insanın dişilik organizması gibi olmalıdır. Ana Büyük Loca'nın içine yerleşik Büyük Tapınak bir anlamda sembolik rahimdir. Kuruluşun merkezine yerleşik soyut bir organdır. Bu anlamda, Hüner'in bilinen en eski sembolik yapısı olan Büyük Piramide benzer.*

Piramidin merkezindeki oda aynı mistik görüşten esinlenerek yeniden doğuşa ve hayata göre hazırlanmıştır."

Masonlar, pek çok, sayılarını kendi üstatlarının bile bilemeyeceği, okült sembol kullanırlar, bunlardan biri de daire içinde noktadır. Masonlar, bu okült sembolünde, noktanın insanı, dairenin ise başlangıcı ve sonu olmayan mükemmelliği sembolize ettiğini ileri sürerler; ama bu sembol konusunda, mason ansiklopedici Albert Mackey ise şunları yazar: *"Antik zamanlarda ve modern farma-*

sonlukta daire -içindeki- noktanın kutsal hieroglifik bir durumu vardır. Bu da Fallus veya Memburum Virele'nin temsili yontusuna yavi nesiller üreten erkek cinsel organına tapımdır. "

Masonlar neden satanist kökenli, cinselliği ön plana çıkaran semboller kullanıyor ve eski çağların şeytanını çağrıştıran (Baal gibi) Tanrılarına (Yahbulon) tapınıyorlar? Farmasonlar yoksa eski çağlardan beri sürüp gelen okült bir inancın modern çağlardaki, bazı değişimlere uğramış, örgütlenmiş biçimi midir? Bu soruyu, evet diye yanıtlayan mason karşıtları vardır. Bu soruyu, evet diye yanıtlamak ve sonra tarihin derinliklerinde saklanmış okült kavramlar, törenler ve sembollerle oynayarak onları yorumlamak ve masonların nasıl şeytana tapıcılar olduklarını göstermek son derece cazip ve kolay bir iştir; ama, en az masonların yapıp ettikleri kadar, bilim dışı bir tavır, bir ruhsal bozukluk, kocaman bir saçmalaktır.

Bu iddia, şeytana tapman, okült bir inancın taşıyıcıları tarafından kuşaklar boyu, binlerce yıl, tüm gizemini koruyarak bir sanayi toplumunda, İngiltere'de, yeni bir örgütlenme biçimi olarak, masonluk olarak, yeniden yaşama geçirildiğini ileri sürmektedir ki buna kargalar bile güler. Ayrıca bu masonluğa bir değer yükleme, okült bir güce sahip olduklarını iddia etmektir; ki işte bu masonların istediği, beklediği şeydir.

Eğer farmasonlar şeytana ya da cinsel organlara tapınma gibi satanist inançlara sahip değillerse, böyle bir tezi yadsıyor iseler, o zaman bu semboller, ayinler, akıl almaz erginlenme törenleri ne oluyor? Sanayileşmiş bir topluluğun, İngiltere'nin en iyi yetişmiş entelektüelleri, bütün bu semboller, bu ayinleri nasıl uydurdular ve niçin uydurdular? Eğer Anderson Anayasasından sonra gelişen mason töre ve geleneklerinin kurucularını tanıyabilseydik ve onlar psikiyatrların sorularım doğru yanıtlasalardı, belki de bu soruyu yanıtlayabilirdik; sanırım, masonik ayinlerini ve yaşam biçimini

¹ Short, M., a.g.e., s.170

¹ Short. M., a.g.e., s.167

oluşturanlar, deha düzeyinde akıllı insanlardı ve son derece zengin bir bilgi birikimine sahiptiler, ama ruhsal açıdan sağlıklı kimselerdi. Özellikle, Freudcu bir yaklaşımla, bu sayın bayların cinsel yaşamlarının çok karışık ve sağlıklı olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü masonik erginlenme törenleri bile, sağlıklı bir kimsenin tepki duymadan, tiksinden izleyebilecekleri türden şeyler değildir. Masonların ritüel dedikleri şeyler Eski Mısır'dan, Kabala'dan, Mitracılık'tan alınma semboller, değişler, çirkin üniformalar, kuru kafalar, ürkütücü bir biçimde ışığın ve müziğin kullanıldığı tiyatral sahnelerden ibarettir. Erginlenme törenine çağrılan mason adayı, bir paçası dizden yırtılmış bir pantolan giydirilerek, boynunda idam düğümlü bir ipe, gözleri bir bezle bağlanmış, ürkütücü yeminlerle bir salonda dolaştırılır; ayrıntısına girmek istemediğimiz bu törenlerin karşısında insan şu soruyu sormadan edemiyor: Nasıl oldu da genelde Oxford ve Cambridge mezunu olan veya bu üniversitelerde öğretim görevlisi bu soylu İngilizler, bu akıl almaz, şizofren örgütsel yapıyı hangi dürtü ile oluşturdular. İşte bu eğitimli ve yaşlı başlı insanların erginlenme törenleri sonunda ettikleri yeminleri: *"Bu merasimlerle birlikte yeminler de bugünkü şeklinde yerleşmiş oldu: Masonluk Cemiyeti'nin sırlarını ihşa eden 'çırak', diğer cezaların yanı sıra dilinin kesilmesini; kalfa ise yüreğinin göğüs kafesinden çıkarılmasını; Üstat Mason da bağırsaklarının çıkarılıp yakılmasını kabul etmek mecburiyetindedir. Royal Arch derecesine yükselecek aday ise, bunlardan başka kafasının parçalanmasını da kabul edecektir."*

Yüksek Şura'nın derecelerinde verilen adlar, sağlıklı insanlara 'Ne oluyor? Tanrım bu ne biçim bir kâbus? Bütün bu saçmalıklar, bu zırvallar ne için?' diye sordurur; Yüksek Şura (Suprem Konseyi) farmasonluğun bazı derecelerinin adları: Yüce Üstat, Kutsal Kubbe Büyük Seçilmiş, Tepernekıl Pirensi, Tunç Yılan Şövalyesi, Seçilmiş Büyük Kadoş Şövalyesi ya da Beyaz-Siyah Kartal Şövalyesi. Nedir bütün bunlar? Bu eğitimli, unvan sahibi koca insanlar nasıl böyle kirli bir saçmalığın içinde olurlar? Bu soruların yanıtı Anglosakson ruhunun derinliklerinde yatmaktadır. Oborcinleri sürekle avları ile

avlayan, Kızılderililerin kafa derisini yüzüp, çiçek hastalığı mikrobi bulaştırılmış battaniyelerle kökünü kurutmaya çalışan, Çinlileri silah zoruyla afyon içmeye zorlayan İngilizler, yalnızca İngilizler masonluk gibi bir organizasyonu kurabilir, onun ritüel ve sembollerini kurgulayabilirdi. Anglosakson ve Hristiyan olmayan birinin bunu anlaması çok güçtür. Tüm farmasonluk organizasyonu yalnızca Anglosaksonlara özgü, bir şizofreninin ürünüdür.

Masonik ayinlerin, törenlerin, sembollerin tek bir fonksiyonu ve amacı vardır. Bu organizasyonun gerçek hedeflerini saklamak, insanları, soru soranları yönlendirmek, onları bu saçmalıklarla oyalamak ve alt derecedeki üyelerinin önüne bir kemik atarak önce onları gelecek için beklentiye sokmak, sonra da korkutmak, sürekli denetim altında tutmak.

İngiliz Devleti ve Farmasonlar

Farmasonluğun kurulduğu ilk yıllardan beri, İngiltere'de, saray doğrudan doğruya organizasyonun içindedir, organizasyonun koruyucusudur. Soylular mason loncalarını ele geçirdikleri andan itibaren kiralı ve veliaht pirensi masonlaştırmayı kendilerine hedef seçmişlerdir. XVIII. yy.'m başından günümüze kadar, İngiliz kiral ve veliaht pirensleri masonlardır. Bugünkü Kraliçenin babası IV. George fanatik bir masondu ve Pilip kızını istediği zaman, Pilip'in mason olmasını yeterli koşul olarak görmüştü. Pilip, Edinburk Dükü olarak, 5 Aralık 1952'de, 2612 numaralı Deniz Kuvvetleri Locası'nda erginlenme töreni yapıldı ve masonlaştırıldı. Ama ne var ki, Dük masonluğa sıcak bakmıyordu ve günümüze kadar çıraklıktan bir üst dereceye geçişi hep yadsıdı. Kraliçe'nin kocası ve Edinburk Dükü olarak, çıraklıktan yukarı çıkmayı yadsıması, organizasyonda büyük tedirginlikler yarattı. Geleneğe göre, 'Üstad-ı Azam'ın' Pilip olması gerekiyordu; ama o çıraklığı pek sevmiştir. Bu durumda Üstad-ı Azam kim olacaktı? Bu masonlar için baş belası bir problemdi. Kiral kanı taşıyan bir saraylı gerekiyordu. Sonunda buldular; yeni Üstad-ı Azam Kraliçenin yeğeni Kent Dükü olacaktı; Dük aynı zamanda binbaşı rütbesinde bir askerdı. Yeni Üstad-ı

Azam için düzenlenen törenlere, dünyanın tüm ülkelerinden davetli masonlar gelmişti. Arapların İsrail karşısında en büyük yenilgiyi aldıkları Altı Gün Savaşının üzerinden on gün geçtikten sonra, masonlar Londra'da neşe içerisinde geleneksel yürüyüşlerini yaptılar; Arap askerlerinin cesetleri Sina Çölü'nün kumları üzerinden kaldırılmamışta, ama ne gam, mason Araplar, mason Yahudilerin koluna girmiş, çevrelerine gülücükler saçarak yürüdüler.

Masonlar sarayla ilgili ikinci problemi, bugünkü veliaht Pirens Charles'le yaşadılar. Geleneğe göre, veliahtın 25. yaş gününde mason olması ve Kent Dükünden Üstad-ı Azamlığı devir alması gerekiyordu. Ama Pirens 'hayır gizli bir örgüte girmek istemiyorum' dedi ve bu konudaki tüm girişimleri geri çevirdi. Charles'in 25. yaş günü, 'Sunday Mirror' la Andrey VWhiting imzalı bir yazı yayınlandı. A. VWhiting ünlü bir masondu ve İngiliz sarayı uzmanı sayılıyordu. VWhiting bu konuda şunları yazdı: *"Eğer görevi almamakta ısrara devam ederse, Britanya'daki Masonluğun şeref başkanlığını kabul etmeyen tek hükümdar olacaktır... masonluk bugün olduğu gibi yaşamaya ve güçlenmeye, başında bir kiral olmadan da devam edecektir. Fakat tahtın veliahtı olarak pirens, masonluk rütbeleri içindeki geleneksel rolü kabul etmemekle, geleneklere herkesten daha çok bağlı olan kişiler için büyük bir felâketin yolunu açmıştır."* Pirensin bu tavrı karşısında, Müslüman olduğu Kıbrıs'taki Türk Yeşil Hoca ile ilişkisi olduğu biçiminde söylenceler yayıldı; ama Pirens koyu ve tutucu bir Hristiyan'dı ve babasından ötürü Ortodoks Kilisesi'ne karşı sıcak bir tavır sergiliyordu.

Kıraliçe'nin öteki oğlu masondur, 1979'da Birinci Büyük Nazırlık derecesine yükseltilmiştir. Charles ise, ihtiyarladığı halde, hâlâ tahta çıkamamıştır; bunun tek nedeni mason olmayı reddedişidir. Bir kadın olduğu için mason tapınaklarına girmesi yasak olan Kıraliçe ise, masonlar tarafından organizasyonun 'Yüce Koruyucusu' rütbesi ile onurlandırılmışta İngiltere'de saray, devlet erkinin merkezidir ve çok güçlüdür. Sarayın koruduğu ve yöneticisi olduğu bir örgütün legal olup olmadığını, devletin hiçbir kurumu sorgulayamaz.

İngiliz Silahlı Kuvvetleri ve Masonluk:

İngiliz Silahlı Kuvvetlerinin komutanlık karargâhlarında ve alaylarında mason locaları vardır. XIX. yy. sonuna kadar İngiliz alayları masonik törenler ve ayinler için gerekli olan tüm malzemeyi savaş alanlarına kadar taşıdılar ve seferi durumda dahi, loca toplantılarını düzenli olarak yaptılar. Silahlı kuvvetlerde iki tip loca vardır: Birinciler, başlangıçta askeri loca olarak kurulmuş ve askeri adlar taşıyan, ama zamanla sivilleşen localardır. Yalnız askerlerin kabul edildiği ikinci tip localar da ikiye ayrılır: Birincilere yalnız subaylar kabul edilir, diğerlerine ise er ve subaylar karışık olarak üyedirler ve bazı locaların üstadları rütbesiz erler olabilir. Örneğin, Herstfordshire Alay Locası (no 4357) ve Aziz Barbara Locası (no 8724), subay ve erlerin karışık olarak üye oldukları localardır. Kıraliyet Hisarı Locası'na (no 45651) ise yalnızca subaylar üye olabilir.

İngiliz ordusunun, seçkin ve özel birliklerinden olan, SAS komandolarının üye olduğu Rose Marie Locası (no 2851) üzerine, bir SAS komandosu subayının Martin Short'a yaptığı açıklamalar ilginçtir. Bu subay SAS'da görevli iken yaptığı hizmetlere rağmen terfi ettirilmediğini ve teskerisini verip kendisini birlikten ayırdıklarını anlatır ve şu değerlendirmeyi yapar: *"...SAS subayı olarak bir İngiliz askerinin Kore veya Malezya harplerinde öldürdüğünden daha fazla düşman terörist öldürdüğümü söylemeliyim, ... böylece birkaç yıl geçirdikten sonra beni orada yükselmekten alıkoyan şeyin farmason olmayışım olduğunu öğrendim. Masonluk 21. SAS'dan başka bütün TA'yı (Territorial Ordu) ele geçirmişti. Kendi topluluklarını savundukları inancı içinde birlikteki kendi üyelerine mutlak öncelik sağlamışlardır. Halbuki SAS birliklerinde yeteneksiz ve deneyimsiz personele yer olmazdı. Bu tutum rezil bir davranıştı. Sistemin bu şekilde dejenera edilmesi, yetenek ve deneyim yerine, farmasonluğa dayandırma er veya geç sivil ve asker kayıplara mal olacaktır. ***

İngiliz silahlı kuvvetlerinin ünlü general ve mareşalleri bir mason olarak organizasyonun üst derecelerinde görevler aldılar. Bunların bir bölümünün adları: Mareşal Wellington (Vaterle'o'da Napoleon'u yenmişti), Kitchener (I. Dünya Savaşı'nda Savaş Baka-

¹ Short, M., a.g.e., s.478

nı), Amiral Lord Nelson, Amiral Sir John Jellicoe (I. Dünya Savaşı'nda Donanma Komutanı), Hava Mareşalleri: Sir Victor Geroom ve Sir Donald Hail ve yüzlerce general ve mareşal masonlar; İngiliz Silahlı Kuvvetleri'nde mason olmayan birinin general ya da mareşal olması çok güçtür.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, mason askerlere resmi adı 'Servis Sertifikası' olan bir paso verildi. Bu belgenin mason olmayanlara gösterilmesi yasaklanmıştı, ama Kral Edward VII Locasına (no 3442) bağlı Vincent Heaton kendisine verilen bu belgeyi sonradan açıkladı. Bu belgede beş dilde (İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Almanca, Türkçe) yazılmış bir açıklama vardı. Bu açıklamada aynen şunlar yazıyordu: *"...yukarıda belirtilen locanın yayınladığı bu paso, taşıyıcısının değerli bir Efendi Üstat Mason olduğunu bildirir ve onu sıkıntılı veya ihtiyaç içinde bulan her masonun gerekli biraderlik koruyuculuğunu ve yasal yardımları esirgememesini diler. Bu gibi Biraderlik dayanışmaları bizi hoşnut kılacağı gibi, sırası geldiğinde misli ile karşılık bulacaktır."*

İngiliz Polis Örgütü:

Stephen Knight ve Martin Short'un yaptıkları araştırmalara göre, İngiliz Polis Örgütü'nün %60-%80 arası masondur ve polis mesleğinde yükselmek için mason olmak şarttır. Mason polislerle yer atlı dünyası arasında sıkı bağlar vardır. Bu bağları saptayan hem polis ve hem de suç örgütlerindeki masonlardır. Bu ilişki büyük boyutlara varınca, toplumda tepki, hoşnutsuzluk doğdu ve iki kez, 1877'de ve 1977'de, İngiliz Polis Teşkilatı toplumun baskısı karşısında köklü araştırmalara konu oldu; bu araştırmaların sonunda yeniden düzenlendi, yeni bir yapılanmaya gidildi; ama ne var ki, hem 1877'de hem de 1977'de örgütteki sıkandalların ve çürümüşlüğü'nün gerçek nedenleri açıklanmadı, saklandı. Bu konuda, gerek S. Knight gerekse M. Short yer, belge ve tarih vererek bir yığın olayı ayrıntılı biçimde saptamışlardır. Biz bunlardan yalnız çok ünlü biri üzerinde duracağız: 1888'de Londra'da bir seri faili meçhul cinayet işlendi. Bu cinayetler üzerine onlarca cilt araştırma

¹ Short, M., a.g.e., s.482

yayınlandı, filimler çekildi. Sanki bütün araştırmalar ve filimler katilin kimliğinin bilinemezliğini kanıtlamak için yapılmış gibiydi; cinayetleri işleyene Karmdeşen Jack (Jack The Ripper) adı takıldı. Bu konuda S. Knight da bir araştırma yayınladı ve bu araştırma İngiltere'nin ortasına bir nükleer bomba gibi düştü. S. Knight bu araştırmasında, bu seri cinayetlerin farmason örgütü tarafından işlendiğini kanıtlıyordu. Cinayetlerin işlendiği tarihte, İngiliz tahünda ünlü Kraliçe Victoria oturuyordu ve kral olma olasılığı yüksek olan torunu Pirens Albert Victor Edward'ın Katolik bir sevgilisi vardı ve iki sevgili Katolik Kilisesi'nde gizlice evlenmişlerdi. Bir süre sonra Pirensin bir çocuğu oldu. Nikâhın kıyıldığı kilisede, gelinin arkadaşı olan, beş hayat kadını da bu nikaha tanıklık etmişlerdi. Katolik bir gelin ve Katolik nikâhın sonucu, ileride tahtın varisi olabilecek Katolik bir çocuk; bu İngiliz sarayının kabul edemeyeceği bir şeydi. Bu baş belası problemin çözümü, Kraliçe tarafından, koruyucusu olduğu mason örgütüne bırakıldı. Kraliçe'nin özel doktoru Sir W. Gull olaya el koydu. Pirensin Katolik eşi polis marifeti ile gizlice evinden alındı ve hiç kimseye bilgi verilmedi. Kadını Dr. Gull tımarhaneye kapatı ve kadın üzerinde eğitim amaçlı beyin ameliyatları yapılarak, konuşamaz bir meczup durumuna getirildi; sonra da bir hücrede ölüme terk edildi. Nikâha tanıklık yapan hayat kadınları birbiri peşi sıra öldürüldüler; kadınların rahimleri ve kalpleri çıkarılmış, sol omuzlarının üzerine konmuştu. Hiram'm katilleri 3Yerin de aynı biçimde, mason yeminine uygun biçimde infaz edildiği, mason efsanelerinde anlatılır. Son kurbanın öldürüldüğü duvara tebeşirle, 'Yahudiler öyledir ki- insanlar hiç yoktan yere suçlanamazlar' yazılmıştı. Bu masonik şifre şu anlama geliyordu: "Farmasonlar öyle insanlardır ki, hiç yoktan suçlanamazlar." Cinayetleri çözmeye çalışan komiser Sir Charles Warren'di. C. Warren tanınmış yüksek dereceli bir masondu ve duvardaki yazıyı ve diğer tüm kanıtları yok etti. Bu konuda İngiliz polisi ve adalet mekanizması tarafından yapılan her şey cinayetin gerçek faillerini saklamak, dikkatleri başka yöne çekmek içindi. Bu girişimlere, tamamına yakını masonların denetiminde olan İngiliz medyasından geniş destek geldi.

Bu olayı aydınlatan S. Knight, 1984 yılında, Avusturalya'da 'Karmdeşen Jack' üzerine bir konferans verirken bir sara nöbetine yakalandı ve sonra olaylar anlaşılabilir bir biçimde gelişti ve 1985'de İskoçya'da beyin kanserinden öldü. Martin Short, S. Knight'ın hastalığını ve ölümünü araştırdı ve bu hastalığın gelişmesinin ve ölümünün hiç de normal olmadığı sonucuna vardı. M. Short, S. Knight'ın ölümünde tüm kuşkuların farmasonların üzerinde toplandığını gösterdi (M. Short, Masonların İçinden, s.45-55).

Masonların kendilerine karşı olanları, kendilerini eleştirenleri nasıl ortadan kaldırdıklarına ilişkin en açık ve kanıtlanabilir örneklerden biri de 1986 yılında yaşandı. ABD'nin Washington eyaletinden bir papaz olan Edward Decker 'Farmasonluk Üzerine Sorular' (The Question of Free-Masoni) adlı, iki yüz elli bin adet satan bir kitap yazdı. Kitap İngilizce konuşulan ülkelerde etkili oldu. E. Decker masonluk üzerine bir seri konferans vermek üzere İskoçya'ya davet edildi. İnverness kasabasının sınırında iki İskoç tarafından karşılandı. Bu kişiler kendilerini İnverness'li ve tertip komitesinden diye tanıttılar ve Decker'i yemeğe davet ettiler. Decker yemek bitmeden hastalandı, karın ağrıları çekmeye, kusmaya başladı. Yemek sonrasında bu iki kişiyi davetli olduğu kasabadan kimsenin tanımadığını öğrendi ve zaten bu kimseler de yemek bitmeden yok olmuşlardı. Hemen ABD'ye döndü; orada Decker'e akut arsenik zehirlenmesi tanısı kondu. Olayın üzerine gitmemesi için tehditler aldı. Decker'i ölümle tehdit edenlerden biri tutuklandı, ama bir süre sonra serbest bırakıldı, olay da unutulmaya terk edildi. Decker de susmak zorunda kaldı, yılmıştı, çok korkuyordu; sonraki yıllarında evinden dışarıya hiç çıkamadı.

İngiliz Parlamentosu ve Masonlar:

1918'de, I. Dünya Savaşı sonrasında, İngiliz toplumu büyük sarsıntılar geçirdi. Yüzbinlerce asker, sivil yaşama geri dönmüşlerdi ve işsizlerdi. Doğu'da ise, Komünistler SSCB'yi kurmuşlar, Çar ve ailesini öldürmüşlerdi. Bolşeviklerin Rusya'da yapıp ettikleri ve İngiliz İşçi sınıfı üzerindeki etkileri İngiliz devlet erkini ürkütmüştü. 1923 Aralık genel seçimlerinde İngiliz İşçi Partisi 191

milletvekili çıkarmıştı; Parlamentoda birinci parti olmuştu, ama çoğunluğu sağlayamamıştı. Hükümeti, İşçilerin lideri Ramsey Macdonald başkanlığında kurdular. 1923 hükümeti, İngiltere'nin ilk sosyalist hükümetiydi; ama iktidar olamıyordu. Çünkü Parlamentoda Muhafazakarlar ve Liberaller birleşmiş, işçilere karşı ortak tavır takınıyorlardı; her iki partide de masonlar çoğunlukta idi; her iki parti de İngiliz Suprem Konseyi'nin denetiminde idi. Bir yıl sonra hükümet düştü ve seçimler yenilendi. 1924 seçimlerinde Muhafazakârlar çoğunluğu sağlayarak hükümeti kurdular.

1926 yılında İngiliz sendikaları genel grev ilân ettiler. Genel grevin kargaşasından İngiliz Komünist Partisi güçlenerek çıktı; üyelerinde hızla büyük artışlar görüldü. 1923 İşçi Hükümeti, 1926 genel grevi ve Rusya'da olup bitenler farmasonları korkuttu ve önlemler almaya yöneltti. Farmasonlar Rusya'da olanların İngiltere'de de tekrarlanmasından, kraliyet ailesinin katledilmesinden korkuyorlardı. İngiliz veliaht pirensi Wallis Pirensi Edward (geleceğin İngiltere Kralı Edward VIII) koyu bir masondu. Pirens Edward, İngiltere Birleşik Büyük Locası Senior Muhafızlığını 1922'de, Suurey Eyaleti Büyük Efendiliği rütbesini ise 1924'de almıştı. Pirens Edward, İşçi Partisi ile Muhafazakârların ve işçiler ile patronların arasındaki ilişkilerin sürekli gerilmesinin İngiliz sistemi için doğuracağı sakıncaları ilk gören oldu. Tehlike yalnız sosyalistlerden gelmiyordu. Faşistler de farmasonların denetimine dayanan İngiliz sistemine karşıydılar. Musolini 1925 yılında İtalya'da masonluğu yasa dışı ilân etmişti. Lordlar kamarası ve Muhafazakar Parti ile Liberal Parti tümüyle masonların denetimindeydi; ama Parlamentoda kocaman bir kara delik vardı ve bu kara delik büyük bir tehlike oluştuyordu. 1929 yılında Pirensin girişimleri sonucu Parlamento için özel bir loca kuruldu; Hoş Geldin Locası (no 5139) adını aldı. İşçi Partisi milletvekilleri bu locada Muhafazakar ve Liberal biraderleri ile beraber sistemin bir parçası oldular. İşçi Partililer artık yalnızca bazı reformlar ve barış istiyorlar ve saraya teslimiyetlerini her fırsatta tekrarlıyorlardı.

İşçi Partisinin 1935-1955 arasında başkanlığını yapan ve altı yılda İngiltere başbakanı olan Clement Attlee yüksek dereceli bir masondu. Hoş Geldin Locasını, İngiliz Mason Örgütü uzun bir süre gizli tuttu, halktan sakladı.

İngiliz İstihbarat Servisleri ve Masonlar:

İngiliz masonlarının kendi üyelerinden bile sakladıkları, en tepedeki birkaç yüksek dereceli masonun dışında pek az kişinin bildiği, diğer bir önemli sırları da İngiliz İstihbarat Sevişleri (MI.6, MI.5) ile olanlarıdır. XIX. yy.'m başlarından itibaren İngiltere'nin Çin'deki eroin satışını denetim altında tutmasında, Şankhay'daki birleşik İngiltere Büyük Locasına bağlı loca son derece önem kazanmıştı. İngiliz entellektüelleri, özellikle Oxford çıkışlı savaşçı, serüvenci ve Anglosakson ırkının üstünlüğüne inanmış olan genç İngilizler, mesleklerinde yükselebilmek, zengin olmak ya da eşsiz serüvenler yaşamak için Hindistan'ın (Kalküta) ve Çin'in (Şankhay) yolunu tutuyorlardı. Şankhay'da, 1623 Avenue Road'da yerleşik olan mason locası bu İngilizlerin toplandıkları yerdı. Bu locanın üyelerinin Çin ve Rusya içlerinde neler yaptıklarını bilemiyoruz. Ama Şankhay, İngiliz Indian East Com.'un Çinlilere, İngiliz ordusunun korumasında, zorla afyon satışı organizasyonunun merkeziydi. Bu genç İngilizlerin bu eroin ticaretinin dışında kaldıkları düşünülemez. Bu locanın üyeleri kimlerdi? Bu konuda S. Knight şunları yazar: *"Birleşik Büyük Loca'nın en iyi saklanan sırları arasında, Şankhay Localarına iki cihan harbi arasında katılanların listelerinin de olması çok ilginç ve dikkate değer bir husustur, "i*

Şankhay Locasına üye olan masonlardan yalnızca Sir Roger Hollis'i bilebiliyoruz. Kendisi 1956-1965 arasında, İngiliz Karşı Casusluk Örgütü MI.5'in genel direktörlüğünü yapmıştı. 1930'larda Şankhay'da mason locasına girerek mason olmuş ve Çin ve Rusya ve İsveç'te yaşanan karanlık bir geçmişten sonra MI.5'e girmişti. R. Hollis'in MI.5'e ilk başvurusu reddedilmişti; ikinci başvurusunda ise, servisin genel direktörü Tümgeneral Sir Vernon Keli idi ve general de bir masondu. Büyük bir olasılıkla, İngiliz istihbarat servis-

lerinin yönetici kadrosu Şankhay Mason Locası üyelerinden oluşmuştu. Servislerde başka bir gizli örgüte üye olanların (masonluk gizli bir örgüttür) görev almaları yasak olmasına rağmen, İngiltere'de okuma yazma bilen herkes bilir ki, bu servislere girmenin ve yükselmenin birinci koşulu mason olmaktır. Doğrudan Kiralın ya da Kraliçenin koruması alfanda olan masonlar yasalar karşısında bile dokunulmazlık kazanmıştır. Şankhay Locası konusunda dışarıya sızan bir iki bilgi kırıntısı, Sir R. Hollis'in KGB ajanlığı üzerine kanıtlanamayan iddiaların kamuoyunda tartışılmasından sonra ortaya çıkmıştır.

İngiltere'de belediyeler, adalet mekanizması, ekonomik kuruluşlar ve sivil toplum örgütlerinin üst kademeleri, XIX. yy.'ın başlarından beri masonlar tarafından işgal edilmiştir. İngiltere son iki yüzyıldır bir mason devletidir ve İngiliz masonluğu yalnız İngiltere ile sınırlı kalmamıştır, diğer ülke masonları da İngiliz Mason Örgütünün denetimindedir. XIX. yy. başlarında Almanlar, İtalyanlar ve Fransızlar İngiliz modeline göre kurulmuş bağımsız mason organizasyonları kurmuş ve yayılmacı politikalarını bu örgütler aracılığıyla yaşama geçirmek istemişlerdir. Ama sonunda Fransız Locaları dışında tüm localar İngiliz mason localarının denetimine geçmiş, İngiliz Büyük Locasına bağımlı duruma gelmişlerdir. İngiltere dışındaki herhangi bir mason organizasyonu eğer İngiliz Birleşik Büyük Locası tarafından tanınmamış ise hiçbir yapabilirliğe, hiçbir fonksiyona sahip değildir.

¹ KnightS., a.g.e., s.274

*Mısır tapmanın üstünlüğüne öykünüyorlar;
Hiçbir neden yokken, Tanrı 'yı ölülerin,
cansız nesnelerin dışıkları arasında arıyorlar
bu puta tapanlar yalnızca kutsal,
bilge kişileri alaya almakla kalmıyorlar,
bizi de alaya alıyorlar...
daha da kötüsü, kut törenlerinin böylesine
ün kazandığını görünce zafer sevincine kapılıyorlar...*

Giordano Bruno 'Spaccio della bestia trionfante,'

BÖLÜM 5

MASON ÖRGÜTÜ TÜM DÜNYAYA YAYILIYOR

İngiliz masonlar, mason töre ve geleneklerini ingiltere dışına silahlı kuvvetler ve diplomatları aracılığı ile taşıdılar. İşgal ettikleri ya da antlaşmalarla kendilerine bağladıkları, sömürdükleri ülkelerdeki, önce Hristiyan azınlıkları, sonra da beyazları masonlaştırdılar; daha sonra, kurdukları bu mason localarına, o ülke bürokrasisinin ileri gelenlerini ve ekonomisini denetleyen sermayedarlarını üye olarak aldılar; ikinci aşma olarak, kendi büyük localarını kurmalarını sağladılar.

İngiliz ada devleti, XVII. yy.'ın ikinci yarısından sonra, ayrıntılı ve kapsamlı bir işgal ve sömürü politikası ile tüm dünyanın kaynaklarını ele geçirmek için, dirençli ve acımasız, vahşi bir politika uygulayarak, bir imparatorluğa dönüştü. Bu politikaların merkezinde mason organizasyonu vardır ve mason organizasyonu, sıradan küçük bir ada devletini imparatorluğa taşıyan temel organizasyon olmuştur. Katolik Kilisesi, nasıl Latin ruhunun bir başarısı olarak, Hristiyan Katolik imparatorluğunu bin yıl süreyle, tüm Orta Çağ boyunca egemen kılmışsa, Anglosakson ruhu da kendi organizasyonunu, farmasonluğu yaratarak kendi imparatorluğunu kurdu.

İngilizler tarafından tüm dünyaya taşınan masonluk her ülkede farklı uygulamalar ve biçimler kazandı; farklılıkları belirleyen birinci etken İngiliz politikalarının o ülke üzerindeki puanları ve o ülkeye verdiği değerdir; ikinci etken ise, o ülke insanının gelenek töre ve inanç sistematığıdır.

Fransızlar, İtalyanlar, Almanlar da, İngilizler gibi tüm dünyayı sömürmek ve sömürdükleri ülke halklarını köleleştirmek istiyorlardı; sömürgeci politikalarını uygulayabilmek için, İngiliz modelini örnek alarak, kendi farmason örgütlerini kurdular; ama ne var ki, İngilizler kadar başarılı olamadılar, tarih onların istediklerini; onların istediği biçimde vermedi; çünkü farmasonluk Anglosakson-Yahudi ruhuna göre biçilmiş bir organizasyondur.

Fransa'da Farmasonluk:

Fransa'da farmasonluk, İngiliz modelinden çok farklı bir yol izledi. Fransız masonluğu, hiçbir zaman disiplinli bir yapı kazanamadı. İngiliz mason organizasyonunda gözlemlediğimiz üyeler arasındaki disiplinli hiyerarşik ilişkiler ve insanları bir mıknaş gibi çeken gizemli hava, Fransız farmason organizasyonunda, tüm çabalara karşın gerçekleştirilemedi. Fransız farmason örgütünün temel nitelikleri, bireycilik, başıboşluk ve sürekli anarşik bir devinimdir. Bu özellikleri ve Fransız sömürge politikaları ile İngiliz sömürge politikalarının aynı coğrafyalarda çatışma içinde olması, Fransız organizasyonun, İngiliz organizasyonundan bağımsız organizasyonlardan biri olmasının temel nedenidir. Fransız Sipekülâtif masonluğunun başlangıcı konusunda açık ve seçik bilgilere sahip değiliz. Operatif masonluktan Sipekülâtif masonluğa geçiş, İngiltere'deki gibi kesiksiz ve düzenli olmamıştır. İngiltere'de Sipekülâtif masonluk gelişip, tüm organizasyon 'Kabul Edilmiş' masonların denetimine geçtikten sonra Fransa'da masonik örgütlenme girişimleri, ülkenin değişik yerlerinde, birbirinden bağımsız ve aralarında bir ilişki olmadan başlamıştır.

XVII.yy.'ın sonlarına gelindiğinde, Fransa'da bir mason loncası yoktur. Gerçi Katolik bir kiralın mutlakiyetçi yönetimindeki Fransa, Gotik mimarinin en iyi örneklerinin verildiği bir ülkedir. Paris'in kuzeydoğusunda inşa edilen Saint-Denis Katedrali mason loncalarının ilk gotik eseridir. 1585'de Montpellier'de Fransız Kiralı, operatif masonların tüzüğünü onayladı. Ama daha sonra, XVI-I.yy.'ın ilk yarısında kesin olarak bilinmeyen bir tarihte Fransız mason loncası gene kiralın bir kararnamesi ile yasaklandı ve dağıtıldı. Kapatma kararının gerekçesi loncadaki suistimallerdi. XVIII.yy'a gelindiğinde, Fransa'da mason loncaları ortadan kalkmıştı. Bu nedenle, Fransız Sipekülâtif masonluğu, mason loncalarının Kabul Edilmiş masonlar tarafından ele geçirilmesi biçiminde oluşmamıştır; doğrudan doğruya soylular ve burjuvalar tarafından Sipekülâtif mason locaları kurulmuştur.

Fransa'daki ilk localar, İngiltere İç Savaşından kaçarak Fransa'ya sığınan İngiliz kırılları, soyluları ve İskoç alaylarındaki askerler tarafından kurulmuştur (1688 yılında). İngiltere'den kaçarak Fransa'ya sığınan Kırallık II. Jacques'in mahiyetindeki İrlandalı ve İskoç asker ve subaylar konuştukları Saint-Germain en Laye'de ilk mason locasını kurdular, bu locaya ilk savaştan kaçan sivil İngiliz göçmenler de kabul edildi. Bu loca Fransızlar için bir okul görevi gördü.

İlk Fransız locası 1725 tarihinde, Hure adında, aslen Anglosakson olan, lokantacı bir Fransız tarafından kuruldu. Loca, Hure'nin Faubourg Saint - Germain'deki 'Au Louis Argent' adlı lokantasında kuruldu; loca lokantanın adını aldı. Locanın ilk üstadı Lort Derven Water adlı bir soylu idi. Locada D. Water'dan başka İngiliz soyluları Şövalye Hector Maclean ve Huqerty de görev almıştı. Bu locada masonların politikalarının ve ahlâklarının nedirliğini gösterir ilginç bir olay yaşandı. D. Water İngiliz İç Savaşında Stuartlar'dan yana bir soylu idi; Fransa'da bir sürgündü. Stuartlar'dan yana eylemlerde bulunmak için, gizlice İngiltere'ye geçti, yakalandı, yargılandı ve 1746'da idam edildi; aynı amaçlarla (Pirens Edward'i İngiliz tahtına oturtmak için) soylu Mclean da İngiltere'ye gizlice geçmişti. Mclean da yakalandı ve hapse mahkum edildi; bir süre sonra,

mason yazarlar (örneğin Lantoine) D.Water ve Maclea'run farmasonlukla ilişkilerinin olmadığını kanıtlamaya çalıştılar. Farmason yazarların ilk bakışta anlaşılabilir gibi gözükse de bu tutumlarının iki temel nedeni vardır:

D) Hariciler (mason olmayanlar) üzerinde, propaganda ile, masonların siyasal dokunulmazlıkları olduğu yoğun biçimde işlenmişti; eğer organizasyon, yabancı ülkelerde loca kurma yetkisi almış iki üstadını koruyamıyorsa, masonluk toplum tarafından hiçbir gücü olmayan, saçma sapan gülünç törenlerle uğraşan, bir öğrenci kulübü biçiminde algılanacaktır ki, bu masonluğun sonu demektir. Masonlar buna tüm tarihleri boyunca çok dikkat etmişlerdir. Türkiye'de 27 Mayıs 1960 devriminden sonra da Türk halkı arasında mason gazetecilerinin kurnazca yazılmış köşe yazıları ve haberlerle Türk devletinin mason Celal Bayar'ı asamayacağını, bunun sözünün Türkiye'ye kadar gelen İngiliz Kraliçesine, Esenboğa hava alanında, orgeneral Cemal Gürsel tarafından verildiği dedikodusunu yaydılar; Mason Celal Bayar bağışlanınca da 'biz demedik mi' havalara girdiler. Bu olay ve masonların kurnazca halk arasında yaydıkları dedikodular, Türkiye'de mason organizasyonunu güçlendirdi. Masonlar, üyelerinin siyasal dokunulmazlıklarının olduğu kanısının yayılmasına çok dikkat etmişlerdir. Onları toplumda güçlü kılan birinci etmen bu 'siyasal dokunulmazlık' imajıdır.

Masonlar, kendi üyelerine karşı korumama, üzerine gitme, yok etme politikalarını çok ender uygulamışlardır. Bu ender örneklerden birini Şili Cumhurbaşkanı Marksist Salvador Allende'ye karşı 1973 yılında verdiler. S.Allende'nin üzerine gidildi, çalışamaz duruma getirildi, köşeye sıkıştırıldı ve öldürüldü. Allende, mason organizasyonunun stratejik hedefleri önünde, Şili Cumhurbaşkanı olarak bir engeldi ve tüm Latin Amerika'yı peşinden sürüklemeye başlamıştı. İmparatorluğun farmason lordları bağışlamadılar; Allende ile beraber tüm Şili halkını bir kan banyosu ile cezalandırdılar; dünya halklarına şu mesajı verdiler: 'ya tüm yaşamınızı bizim istediğimiz gibi kurgularsınız ya da sonunuz Şili halkı gibi olur.' Ayrıca S.Allende İngiltere Birleşik Büyük Locası tarafından tanınmayan düzensiz bir Güney Amerika Locasına üyeydi.

II) Farmasonlar, İngiltere iç savaşında tüm taraflar arasında örgütlenmişlerdi. Hangi taraf kazanırsa kazansın, kazananlar masonlar olacaktı; gırtlaklarına kadar siyasal komplolara ve cinayetlere bulaşmışlardı. D.Water'in idamını, hep kendilerinin siyaset dışı kaldıklarına bir örnek gösterebilmek için, sonradan belgeleri değiştirerek, Lebreton adında uydurma bir Au Louis d'Argent Locası kurucusu yarattılar. Çünkü dışarıya karşı hep 'biz siyasetle uğraşmayız, siyasal otoriteye ve toplumun inançlarına karşı saygılıyız' diye propaganda yapıyorlardı. Oysa, Lort Derven Water olayı, onların asıl işlerinin siyaset olduğunu ve sanıldığı kadar güçlü olmadıklarını da göstermiştir.

Au Louis d'Argent Locasını, öncelikle Paris'te olmak üzere tüm Fransa'da yaygın bir localar kuruluşu izledi. Bunların bir bölümü İngiltere Birleşik Büyük Locası'ndan patent alarak kuruldu, birkaç tanesini doğrudan doğruya İngiltere mason organizasyonu kurdu; ama hiçbir otorite tanımayan, bağımsız localar çoğunlukta idi. İngiliz mason organizasyonu, bir süre Fransa'daki başı bozukluğu disipline etmeye, Fransız localarını kendi Büyük Localarına bağlamaya ya da kendi denetimlerinde bir Fransız Büyük Locası kurmaya çalıştılar. Bu konudaki başarısızlıklarını sonunda itiraf etmek zorunda kaldılar. 1738'de Anderson Anayasasının ikinci baskısına şu açıklayıcı notu koydular: *"York kentinde, İskoçya'da, İrlanda'da, Fransa'da ve İtalya'daki İngiltere Büyük Locasına bağlı yabancı localarında, kınanmaya gerekli bir bağımsızlık hareketi sezinlemekte ve İngiltere Büyük Üstadı'nın Juridiksiyonunun reddedildiği görülmektedir. Halbuki bu localar kuruluş patentlerini, yasalarını, tüzüklerini, geleneklerini, kendilerine kardeşlik gizlerini tevdi ederek onları ödüllendirmiş olan Büyük Britanyalı kardeşlerinden almışlardır. Bu nankörler yararlandıkları parlaklığın (splendeur) yalnızca İngiltere'den çıktığını unutmaktadırlar";* görüldüğü gibi İngiliz masonlar başta Fransızlar olmak üzere tüm Avrupalı kardeşlerine (!) pek kızgındılar; onların özgür ve bağımsız davranmaları karşısında, o ünlü İngiliz soğukkanlılığını terk edip ağızlarını bozmaktadırlar.

İngiltere Büyük Locası, kurulacak tüm yeni locaların kendisinden izin alması gerektiği kuralını getirmiş ve bu kurala, tüm İngiliz locaları, bazı sürtüşmelerden sonra uymuşlardır. İngiltere dışındaki localar içinde aynı kuralı uygulamak istediler; bunun için Avrupa'nın diğer ülkelerinde bazı kimseleri yetkili kıldılar; ama, özellikle Fransızlar bu İngiliz kuralını dinlemedir.

Fransız localarının, başlangıçtaki loca başkanları, locaların kurulduğu lokanta veya meyhanenin sahibidir ve loca görevlilerini seçme, onları istediği yetkilerle donatma ayrıcalığına sahiptir. Tüm törenler son derece basit ve rasyoneldir. İngiliz masonlarının kullandığı üniformalar, ürkütücü törenler, işaretler, başlangıçta Fransız masonlarınca yadsınmıştır. Başlangıçta, boş bir salonda toplantının derecesini ve konusunu belirten bir tablo döşemeye seriliyor, böyle hazır bir tablo yoksa döşemenin üzerine tebeşirle çiziliyordu. Tüm bunlar İngiliz masonlarının tüylerini diken diken ediyordu.

Bu başı bozukluk Fransız yaşam tarzıydı, ama bir süre soma, kendileri de bu özgürlükten ve bağımsızlıktan sıkıldılar ve bir merkezi otorite oluşturmanın nasıllığını tartışmaya başladılar. Bu yıllarda (1730'lu yıllar) Fransız soylularının konaklarında ilgi çekici bir insan, İskoç kökenli bir şövalye, Şövalye Ramsey ortaya çıktı. Ramsey ateşli bir masondu ve Fransız masonluğunun sorunları üzerine bir makale yazmıştı. Bu makalenin adı 'Ramsey'in Nutku' idi ve hem mason topluluklarında ve hem localarında ve hem de Paris'teki soyluların konaklarında elden ele dolaşmaya başlamıştı. Ramsey'in nutku kısa süre içerisinde İtalya, Almanya, Hollanda ve İngiltere'de de ilgi ile okundu, çoğaltıldı. Ramsey 'nutkunda' masonluğun kökenini Haçlı Seferlerine, özellikle Tapınak Şövalyelerine bağlıyordu. Haçlı Seferlerinin amaçlarını ve bu seferlerdeki uygulamaları övüyor, Haçlı Seferlerine katılanlardan büyük ve tutkun bir bağlılıkla söz ediyordu. Ramsey'e göre, "Haçlılar, uluslar arasında sağlam bir kardeşlik birliği kurmak için öncülük etmişlerdir". Ramsey'den sonra, bir şövalyenin geçmişe duyduğu sağlıklı bir duygusallığın sonucu olarak söylediği yalan (masonluğun kurucularının Tapınakçılar oldu-

ğu saçmalığı) benimsendi ve bugün de hem masonlar ve hem de mason karşıtları, bu saçmalaktan şaşmaz bir doğru gibi söz edip duruyorlar. Ramsey ikinci bir şey daha yaptı: Haçlıları yüceltti, Haçlıların döktüğü kanı kutsadı. Müslümanların kanı ile Hristiyan Batı emperyalizmini vafdis etti. Ramsey'den sonra bu düşünce tüm Batı mason örgütleri tarafından benimsendi; Müslümanların kamm dökmek, onları köleleştirmek ahlâki bir görev olarak algılandı.

Ramsey'in Nutku'nun Paris'teki localar üzerinde büyük etkisi oldu; 24 Haziran 1738 tarihinde toplandılar ve ortada hiçbir merkezi otorite ve örgüt yokken Kiralın akrabalarından Louis de Pardaillon de Gontrin, Duc d'Antin'i, Fransız mason localarının 'Genel ve Ebedi Büyük Üstadı' seçtiler. Bu unvan ne anlama geliyordu? Bu tuhaf ve gülünç unvanı taşıyan kişinin sorumluluk ve yetkileri neydi? Hiçkimse bir şey bilmiyordu; tam Fransızlara özgü bir tavır, abartılı bir unvan ve anlamsız bir örgütlenme biçimi. Duc d'Antin doğal olarak hiçbir şey yapamadı, her şey eski tas eski hamam olarak kaldı; düğ genç yaşında, 36 yaşında 1743'de ölünce Fransız locaları gene eski problemle başbaşa kaldılar: Disiplini sağlayacak bir merkez ve bir büyük bir üstat.

Genel ve Ebedi Büyük Üstat Duc d'Antin'in ölümünden iki gün sonra Paris'teki localar (16 loca) bir araya gelerek 11 Aralık 1743'de Fransız Büyük Locasını kurdular. Ama bu locayı, bir otorite olarak, kurucu 16 locanın üyeleri dışında kimse dinlemedi. Taşradaki localar kendilerine danışılmadan kurulduğu için bu büyük locaya karşı tavır aldılar. İskoç Locaları diye bilinen bir gurup loca ise, böyle bir büyük loca yokmuş gibi davrandılar; bu localar kendilerine İskoç Locaları adını takmışlardı; bir kısmı bu adın özellikle Ramsey'in nutkundan sonra Tapınak Şövalyeleri'nden geldiğini ileri sürüyorlardı. Söylenceye göre, Fransa'daki kıyımdan sonra İskoçya'ya kaçan Tapınakçılar ilk mason localarını İskoçya'da kurmuşlardı; bu tür söylencelerden ötürü, kendilerine İskoç Locaları adını takmış olan locaların üyelerinin büyük bir kısmı masonluğun ana vatani olarak İskoçya'yı kabul ediyorlardı.

Bu İskoç localarının diğer bir kesimi ise İngiltere İç Savaşında kaçan Stuartların İskoç muhafız alayının subay ve erleri tarafından kurulmuştu; bunun için bu localar kendilerine 'İskoç Locaları' adım takmışlardı. Aynı bir problem de bu İskoç Localarının karmaşık bir yüksek dereceli rit (kut töre) uygulamasıydı ve her loca kendine göre bir yüksek dereceli rit uyguluyordu. Fransa'da her şey tam bir arapsaçına dönmüştü; bu İskoç localarının kendi aralarında anlaştıkları tek bir görüş vardı: Kendilerini hem İngiliz ve hem de Avrupa'nın diğer mason organizasyonlarından üstün görmeleri idi; 'biz en iyisiyiz, onun için İngilizler dahil, diğer bütün masonlar bizi izlemelidirler' diyorlardı ve kendi ritüelleri dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorlardı.

Fransa'da ilk Büyük Loca kurulduğunda, Paris'te 22 taşrada ise 200'ün üstünde loca vardır ve Paris localarının yalnızca 16'sı, bu büyük locayı tanımaktadır. Bu ilk büyük locanın resmi adı 'Grande Loge Anglaise de France' dir. Adında Anglaise (İngiliz) sözcüğü yer almasına rağmen, İngiliz Büyük Locası ile hiçbir ilişkileri yoktur. Zaten bu İngiliz sözcüğü de, bir süre sonra, çıkarılmış ve locanın adı 'La Grande Loge de France' diye değiştirilmiştir.

Farmasonlar İngiltere'deki taktiklerini Fransa'da da uyguladılar. Saraydan, kiral soyundan birini masonlaştırarak, Fransız Büyük Locası'nın Büyük Üstatlığına (yaşam boyu) Louis - Bourbon Comte de Clermont'u seçtiler. Comte de Clermontun dillere destan, bir yaşam tarzı vardı; sapkınlık derecesinde bir sex ve eğlence düşkünyüdü. Mason organizasyonunun işleri sıkıcı geldi ve kendine bir vekil, bir kaymakam tayin etti. İlk kaymakam Baure adında maliyeci bir burjuvaydı; bir süre sonra, Baure'nin dalavereci biri olduğu, organizasyonun kasasını kendi kasası gibi algıladığı anlaşıldı. Ayrıca soylu masonlarda, bir burjuvanın böyle üst makama getirilmesini iyi karşılamadılar. Büyük Loca'da şikayetleri çoğalınca Comte de Clermont ahlâk dışı yaşantısı için, kendisine kadın ve genç oğlanları bulan ve Paris yer altı dünyasının ünlü adlarından, dans öğretmeni Trinite Locasının Üstad-ı Muharremi Lacorne'yi, 1761 tarihinde, görevden aldığı Baure'nin yerine yetkili kaymakam olarak tayin etti.

Lacorne, Paris yer altı dünyasının serserilerini kısa sürede masonluğa kabul ederek kendisi için organizasyon içinde bir taban oluşturdu. Kısa süre sonra, Büyük Loca'ya bağlı masonlar ikiye ayrıldılar; 'Lacornardaş' larla 'eskiler' ayrı ayrı toplantılar düzenlemeye başladılar. Durum iyice gerilince 1762 tarihinde, Conte de Clermont Lacorne'nin tüm yetkilerini elinden alarak azletti ve yerine Chaillon de Joinville'i kaymakam olarak atadı.

1761 tarihinde Conte de Clermont öldü. Lacorne yanlıları Büyük Üstat olması beklenen, Fransız ordusunun en seçkin generali Anne-Charles Sigsmonde de Monmorency, duc de Luxembourg'u oyuna getirerek, yanlış bilgilendirerek, 17 Ekim 1771 seçimlerinde duc de Chartres'i Büyük Üstatlığa seçtirdiler. Ama ne var ki, hiçbir şey değişmedi; İngiliz modeline uygun disiplini sağlayabilen bir merkezi örgüt kurulamadı.

Yüksek dereceli mason localarında, Yüksek Şura'nın (Suprem Konsey) işlevi, bu tarihlerde le Soverain Conseil des Empreurs d'Orient et d'Occident (Doğu ve Batı İmparatorları Hakim Şurası) adlı bir yüksek dereceli loca tarafından yerine getiriliyordu. Bu loca ve Luxemburg dükü ile yandaşları, Chartreis dükünü atlayarak, yeni 8 kişilik bir komisyon oluşturup, bu komisyonu yeni bir merkezi örgütün kuruluşunu sağlamakla görevlendirdiler. Her yanından Bizans ikiye bölünmüşlüğü'nün sırttığı bu komisyon çalışmalarından sonra, yeni Büyük Loca yeni Obediyans 24 Mayıs 1772 tarihinde kuruldu. Yeni merkezi örgütün adı 'Grant Orient De France' (kısaca G.O.D.F.) oldu ve kuruluşun başına Luxemburg dükü getirildi.

G.O.D.F.'nin kuruluş tarihi, mason tarihçilere göre 24 Mayıs 1773'tür; kurulduğu günden itibaren yeni bir tartışmanın ve masonik kavganın nedeni oldu. G.O.D.F İngiltere Büyük Locası'nın tanıdığı biricik Fransız mason organizasyonu idi. Bu tanınma, bu ilişki 1876 tarihine kadar sürmüştür. Bu tarihte G.O.D.F.'nin K.U.M.'na (Kainatın Ulu Mimarı) tapınmayı yadsıması, üyelerini inançlarında serbest bırakması yüzünden organizasyonlar arasındaki ilişki kopmuştur. İngilizlerin denetimindeki Büyük Localar ve

Yüksek Şuralar, bu nedenle, G.O.D.F.'i ateist kabul edip, tanımazlar. G.O.D.F. tüm baskılara karşı direnmiş, K.U.M.'a tapınmayı yadsımıştır. İngilizler bunu neden göstererek G.O.D.F. ile ilişkilerini kesmişlerdir; bu, İngilizler'in ilişkiyi kesmek için ileri sürdükleri nedendir. Oysa gerçek neden İngilizler'in tüm çabalarına rağmen Fransız masonlarını ve G.O.D.F. 'yi denetimleri altına alamamaları, Fransızlar'ın İngilizler'den bağımsız, milliyetçi tutumudur. İngiltere Büyük Locası, ancak, denetleyebildiği, Büyük Britanya İmparatorluğunun çıkarları için kullanabildiği yabancı mason örgütlerini tanır, onlara patent verir.

Kadın Locaları:

Anderson kurallarına göre kadınlar mason localarına kabul edilmezler; yasaktır. İngiliz masonları bu kuraldan ödün vermezler; ama, daha Anderson kuralları yazılmadan önce tek bir örnek bu kural İngiltere'de de delinmiştir. 1700'lerin hemen başında, 'Lady Freemason' diye bilinen, Lord Deneraile'nin kızı Saint Leger bir akşam yerinden söktüğü bir tuğla oyuğundan bitişik odadaki masonik ayini izlerken yakalandı. Masonlar ne yapacakları konusunda karar veremediler; bir bölümü hemen öldürülmesini, diğer bir bölümü ise masonlaştırılarak susmasının sağlanmasını istiyordu. Güçlü bir lordun kızı olması onu ölümden kurtardı ve erginlenme ayini hemen yapılarak masonlaştırıldı. Bn. Saint Leger fanatik bir mason olarak kayıtlı olduğu locanın Üstad-ı Muhteremlik Makamına kadar yükselmiştir.

İkinci örnek Fransa'da yaşanmıştır: Fransız Devrimi sırasında kahramanlıklar göstermiş, subaylığa kabul edilmiş olan Madame Xaintrailles, bir gün (Fransız Devrimi günlerinde) Adoption (uyum) Locaları sorununun görüşüldüğü Fres Artistes Locası'na gelmiş ve locaya kabulünü istemiştir. Madame Xaintrailles'in isteği kabul edilmiş ve hemen erginlenme ayini yapılmıştır. Erkeklerin localarına, bu iki örneğin dışında, kadın kabul edilmemiştir.

Her zaman İngiliz mason geleneğinden bağımsız hareket eden Fransız masonları, kadınlara masonluğu yasaklayan kuralları da dinlememişlerdir. Masonluk kadınlara neden yasaklanmıştır; bu

sorunun açık ve mantıksal bir yanıtı yoktur. İngiltere'de yalnız masonluk değil, özel kulüpler de kadınlara yasaktır. Bu problem tarihçilerden çok psikiyatrisleri ilgilendirir.

Fransız masonları Anderson kurallarına bağlılıklarını ilân etmişlerdi; Anderson de masonluğu kadınlara yasaklamıştı, ama Fransızlar, kadınları da mason localarına almak istiyorlardı. Bu sorunu Fransızlar uyum (adaption) locaları ile aşmayı denediler. 1743 tarihinde bazı Fransız masonlar kadınlar için de Adoption Locaları diye adlandırılan mason locaları kurdular. Bu localara yalnız kadınlar kabul ediliyordu ve tüm ritüelleri mason ritüellerinin biraz değiştirilmiş biçimi idi. Bu locaların en ünlüleri 'Felicite', 'Fendeurs et Fendeuses' ve 'Ordreded la Monche â Miel' dir. İngiliz obedyansına bağlı masonlar, bu locaları küçümsemeyle karşılarlar ve masonlukla ilgilerinin olmadığını söylerler. Ama ne var ki, onların bu kabullenmemelerinin hiçbir değeri yoktur. Bu kabullenmeme, masonluğun özünü oluşturan patolojik yapılanmanın yeni bir yansımasıdır yalnızca. Neye dayanarak mason localarına kadınları kabul etmezler?

Anderson tüzüğü'nün yasakladığını ileri sürüyorlar. Peki ama Anderson tüzüğü neye dayanarak kadınlar mason olamaz gibi bir kural ortaya koyuyor? Bunu hiçbir mason açıklayamıyor. Bu tamamen patolojik bir tavır, patolojik bir karardır. İngilizler kadın localarını ve kadınların normal mason localarına kabulünü günümüzde de büyük masonik bir suç olarak görmektedirler.

XIX. yy.'da Fransız 'Lajustice', 'La Jerusale Ecossaise' ve 'Les Libres Benseurs' adlı localar kadınların da localara kabulünü istediler. Bu istek Fransa'da gittikçe çoğalan Büyük Localardan herhangi biri tarafından kabul görmeyince, bu üç loca 'La Grande Loge Symbolique Ecossaise' adlı yeni bir Büyük Locanın kurulmasına ön ayak oldular; ama ne var ki, bu Büyük Loca da kadın localarını ve karma locaları kabul etmedi. Kadınların kabulü hareketinin öncülüğünü Fransız meclis üyesi senatör Georges Martin yapıyordu. Les Libres Pengeurs Locası, La Grande Loge Symbolique Ecossaise'den

geleneklere aykırıdır diye 'Hayır' yanıtını alınca, hem bu obedyans-tan çekildi ve hem de çağın ünlü feministi Mariya Devzimes'i loca-ya kabul etti; erginlenme töreni bir erkeğin erginlenmesinden hiçbir biçimde farklı değildi. Bu, İngiliz geleneğine bağlı masonlar arasın-da büyük tepki doğurdu.

La Jerusale Ecossaise Locasının Üstad-ı, Muhterem senatör Georges Martin idi. Georges Martin 1894'de aynı konuda La Grande Loge Symbolique'e bir kere daha başvurdu; Büyük Locanın yanıtı yine 'Hayır' idi. Bunun üzerine Georges Martin yeni bir Büyük Loca kurmak için kolları sıvadı; ve kurdu da; yeni obe-diyansın adı 'Le Droit Humein Grande Loge Symbolique Ecossaise' idi, başkanı ise tüm tartışmaların nedeni olan ünlü feminist Byn.Marria Deraisemas. Bu haber mason dünyasına bir nükleer bomba gibi düştü. Anderson tüzüğüne bağlı masonlar, kadınların sıradan bir locaya girmesine karşı direnirken, birden bire bir kadın, hem de ünlü bir feminist kadın, bir Büyük Locanın başkanı olarak mason tarihinde yerini alıyordu. Kıyametler koptu, istifalar, ayrılmalar, yeni obediyan tehditleri yapıldı; ama yeni Büyük Loca kendi yolunda büyüdü gelişti ve güçlendi.

Kadınların da kabul edildiği karışık locaların da (loges Mixtes) artık bir büyük locası vardı. Her şey tamam gibi görünüyordu; bu yeni Büyük Loca'nın önemli bir eksiği vardı. Yeni Büyük Loca yalnızca üç dereceli bir masonluğun örgütü, kurumu idi. Oysa gerekli politik ve ekonomik güç geçmiş denemelerle biliniyordu ki, yüksek dereceli İskoç riti yaşama geçirilirse olanaklıydı. Bir Yüksek Şura kurabilmek için 33. dereceden bir mason kadın bulmak gereki-yordu. Georges Martin, G.O.D.F.'ye bağlı 33. dereceden bir masonla bu sorunu da çözdü ve Fransız karışık localarını (loges Mixtes) tanı-yan yeni bir Yüksek Şuraya kavuştu. Karışık locaların bağlı olduğu 'Le Droit Humein Grande Loge Symbolique Ecossaise' gelişip güçlendikçe, sağladığı menfaatlerin bölüşümünde problemler çıktı, ve bazı localar ayrılarak, 'Le Grande Loge Mixte' adlı yeni bir Karışık Localar Büyük Locası kurdular (kuruluş tarihi 4 Nisan 1893).

Fransa'da kısa süre içerisinde, nerede ise loca sayısı kadar Büyük Loca kuruldu ve her Büyük Loca'da kendi Yüksek Şura'sını kurdu. Bu locaların, Büyük Locaların ve Yüksek Şuraların kuruluş-larını, kendilerini feshetmelerini ayrıntılı olarak incelemek için, son derece sağlam sınırlar, buz gibi bir kişilik gerekmektedir. Çünkü Fransız mason tarihi akıl almaz bir suç ve ahlâksızlık öyküleri ile dolu bir tarihtir.

Bugün Fransa'da yedi büyük loca vardır. Bunlar hariciler (mason olmayanlar) sözkonusu olduğu zaman son derece iyi bir görüntü vermektedirler. Ama kendi aralarında sonu gelmez bir teorik tartışma ve çıkar çatışması yaşamaktadırlar. Büyük Localar arasında Fransız ve Avrupa politikalarının belirlenmesinde etkili olanlar şunlardır:

1) G.O.D.F. (Grand Orient De France), merkezi Paris, 168 ne Cadet'dedir. 1973 kayıtlarına göre üye sayısı 21369, loca sayısı ise 430'dur. İngiliz-İskoç masonluğundan bağımsız çalışır; Fransız milli değerleri etkendir; 'Kainatın Ulu Mimarı' gibi bir saçmalığı kabul etmezler.

2) Grand Loge De France, merkezi Paris, 8, rue Puteaux'dadır. 1973 kayıtlarına göre üye sayısı 10242, loca sayısı 245'dir. İskoç ritine göre çalışmalarını sürdürür; ama İngiliz Büyük Locası'nın denetiminde değildir.

3) Grande Loge Nationale Francaise, merkezi 65, Boulevard Bineau, Nevilly'dedir. Tümü ile İngilizlerin denetiminde, ve güdümünde bir Büyük Locadır; İskoç ritine uygun çalışmaktadır. 1973 kayıtlarına göre, üye sayısı 4200, loca sayısı 120'dir.

4) Grande Loge Nationale Francaise (Opela) obediyanı, La Grande Loge Nationale Francaise'nin tümü ile İngilizlerin deneti-minde olmasını ulusal onurlarına yediremeyen masonların, buradan ayrılarak kurdukları bir obediyanstır. Farklılıklarını vur-gulamak için adlarının sonuna 'Opera' sözcüğünü eklemişlerdir; kuruluş tarihleri 1958'dir; İskoç ritine göre çalışırlar; 1973 sayımına göre, üye sayıları 500, loca sayıları 25'dir.

5) Ordre Mixte du Droit Humain, 4 Nisan 1983'te kuruldu; kadınları da kabul eden, karışık locaların bağlı olduğu bir obediyanstır; üye sayısı 4500, loca sayısı 50'dir.

6) La Grande Loge Feminine; 1952'de kurulmuştur, yalnızca kadın üyeleri kabul eden locaların obediyanstır; üye sayısı 2000, loca sayısı 60'tır.

7) Menphis - Misraim obediyanı veya örgütü; diğer masonlar bu örgüte bağlı olanları mason olarak kabul etmezler; ama bu örgüt üyeleri kendilerini mason olarak tanıtır. Fransa dışında Arjantin'de, Bolivya'da Venezüella'da, Haiti'de, Avustralya'da, Belçika'da, Hollanda'da, İsviçre'de şubeleri vardır. Çalışma sistemleri hakkında bilgi sahibi değiliz; gizemli bir tavrı sonuna kadar koruyorlar.

Fransız masonları tarihinin en kanlı kesiti, Fransız Devrimi diye adlandırılan akıl almaz kargaşadır. Fransız Devrimi üzerine yapılan araştırmaların büyük bir bölümü, bu büyük kargaşada masonların bir rolü olmadığını kanıtlamaya çalışırlar. Ama devrimi hazırlayan düşünürlerin, Fransız meclisinin ve ordusunun büyük bir bölümü masondur; devrimin hemen öncesinde Fransız devleti masonların işgaline uğramıştır ve devletin tüm kurumları onlar tarafından denetlenmektedir. Devrimin başından sonuna kadar kitlelerin önderliğini yapanlar masonlardır: Rousseau, Montesquieu, Diderot, Voltaire, Marat, Robespierre, Mirabeau masonlardır. Ve devrim başladığı zaman, G.O.D.F.'ye bağlı olan locaların dökümü şöyledir: a) Paris'te 65 loca; b) taşrada 442 loca; c) askeri birliklerde 69 loca; d) sömürgelerde 38 loca; e) yabancı ülkelerde 17 loca. Ayrıca devrimden hemen önce yakalanan ve sorgulanan ünlü mason Cagliostro Kontu Alessandro'nun (asıl adı Gınseppe Balsame, 1743-1795) ifadesi önemli bir belgedir. Bu ifade, nedense, masonlar devlet erkini ellerine geçirdikten sonra ortadan yok olmuştur. Cagliostro kontu ifadesinde, masonların, 1785'teki büyük kongresinde halkı ve orduyu ayaklandırmaya hazırlandıklarını açıklıyordu.

Ayaklanma Katolik Kilisesi'ne ve onun devlet erki olan Fransız Kralına ve aristokrasisine yapılacaktı. Amaçları, Katolik Kilisesi'nin tüm Avrupa'daki gücünü ve kültürünü yok etmek olduğunu söylüyordu; hareketin finansörünün ise Yahudi Banker Rothschild olduğunu iddia ediyordu; olanlar, Cagliostro kontunun ifadesini doğruladı. Devrimcilerin hedefi Katolik papazlar ve aristokratlardı, bunların pek azı yargılanarak Giotine gönderildi, geri kalanlar linç edildi; devrimciler Eylül 1791'de Bastil'e ve askeri kışlalara tıklan Katolik papazları, aristokratları linç ettiler. Devrimciler Latin kültürü ve katolik inancı yerine, baştan aşağı zırva bir kültür ve din yerleştirmeye çalıştılar. Bu konu üzerine daha fazla durmayacağız.

Fransız Devrimini inceleyen tüm mason yazarlar problemi, devrimin bir mason komplosu olmadığını kanıtlama biçiminde ele alıyorlar. Böyle bir komplonun kanıtlanmasından ya da devrimle masonların ilişkisinin gösterilmesinden ürküyorlar; bu konudaki her iddiayı, her düşünceyi yok etmeye çalışıyorlar. Fransız meclisini, ordusunu ve Paris halkını örgütlemiş, denetim altında tutan masonlar, devrimden önce ve devrim sırasında localarda neler tartışıyorlar hangi kararları alıyorlardı? Yeryüzünden bu fukaralığı nasıl kaldıracaklarını mı? Dul kadınlara nasıl koca bulacaklarını mı tartışıyorlardı? Devrimin en acımasız önderleri Marat, Mirabeau ve Ropespierre birer mason değil miydi? Marat bir mason olarak kimsesiz çocuklara nasıl aş ve iş bulacağını mı düşünüyordu? Marat yayınladığı 'Halkın Dostu' adlı gazetesinin Temmuz 1790 tarihli sayısında şunları yazıyordu: *"beş veya altı yüz kesilmiş kafa sizin dinginliğinizi, özgürlüğünüzü ve mutluluğunuzu sağlayacaktı. Yanlış bir acıma sizin ellerinizi tuttu ve yumruklarınızı geciktirdi. Şimdi on bin kelleye lüzum var. Belki gelecek sene yüz bin kelle koparılması şart hale gelecektir."* Bu sayın Marat yüksek dereceli bir mason değil miydi? Masonlar kendi ideallerini anlatırken hemen Mozart'ın mason olduğunu ileri sürerler; ama sıra, Mozart'ın genç yaşındaki kuşkulu ölümüne gelince konuyu kapatırlar; Mozart'la kendilerinin masumiyetlerini kanıtlamaya çalışırlar. Ya Marat'la, Ropespierre? Bu iki kan dökücü ne olacak?

'Fransız Devrimi'nde masonların hiçbir rolü yoktur' iddiası bir kurt masalıdır. İnsanları bu kurt masasına inandırdılar ve gerçek hedeflerini sakladılar. 'İnsanları gerçek dışı şeylere inandırmak kolay değildir, bunlar komplo teorileridir'. Şu soru sorulabilir, dünyanın en kalabalık dini Hristiyanlıktır. Hristiyanlar Tanrı'nın bir insan kadından çocuğu olduğuna ve sonra Yahudilerin Tanrı'nın bu oğlunu işkence ile öldürüp, çarmıha gerdiklerine inanmıyorlar mı? Buna inananlar neden Fransız Devrimi'nin, tarihin yasaları gereği kendiliğinden oluşan bir halk hareketi, ileriye doğru mahşeri bir sıçrama olduğuna inanmasınlar? Eğer Fransız Devrimi, masonların denetiminde başlayıp gelişmeseydi bu kadar kanlı olmaya bilirdi; kim bilebilir?

Bugün Fransa'da politikayı, ekonomiyi, medyayı yönlendiren kurumların büyük bir kesimi masonların denetimindedir. Bugün bir Fransız'ın yaşamı, bir İngiliz'e göre daha özgür ve mason organizasyonunun belirleyiciliği dışında ise, bu Fransız masonlarının, masonluğu bir din olarak algılamamalarından ötürüdür. Ayrıca Büyük Localar'ın çokluğu, bunların aralarında bir rekabetin ve sürekli bir tartışma ortamının bulunması, Fransız'a soluk aldırma tadır. Fransız masonları arasında sosyalizme yatkınlık ve deizim çok yaygındır. Mitterant, Fransız Cumhurbaşkanlığı seçimini kazanmasını, tüm masonlar arasında saygın bir yere sahip olan, kardeşi havacı general, masonların Büyük Üstadı Jacques Mitterant'a borçludur. Fransa'da, özellikle Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, masonlar en etkin belirleyendirler; Cumhurbaşkanlığı seçimi söz konusu olunca, Büyük Localar aralarında tüm tartışma ve sürtüşmeyi bir yana bırakıp tek aday üzerinde anlaşmaya varmaktadır. Bunun en güzel örneğini, Valery Giscard d'Estading'in Cumhurbaşkanı seçilmesi sürecinde verdiler. 1971'de G.O.D.F.'nin başkanı olan Fred Zeller'in eş güdümünde, kendi adayları olarak d'Estaing'i destekleme karan aldılar. Seçimler kazanılınca da, d'Estaing Paris'teki Franklin Roosevelt Locası'nda masonlaştırdılar. Valery Giscard, bugün yalnız Fransa'da değil, Fransa dışındaki tüm Avrupa masonları arasında da çok yüksek bir rütbeye ve saygınlığa sahiptir; Avrupa Birliği'nin geleceği konusunda belirleyici bir ko-

numdadır; bu konuda İngiliz masonları ile d'Estaing güdümündeki Avrupalı masonlar arasında gizli bir tartışma sürmektedir. Örneğin d'Estaing'in Türkler'in Avrupa Birliğine girmesine kesin olarak karşı olduklarını açıklamasına karşın, Anglosaksonlar geleneksel tavırlarını sürdürerek, gerçek niyetlerini ve hedeflerini sürekli olarak saklamaktadırlar.

Amerika Birleşik Devletlerinde Masonluk:

ABD'ye masonluk göçmenler ve İngiliz ve Fransız orduları tarafından taşınmıştır. Bugün ABD'deki büyük localar köklerini İngiltere, İrlanda ve İskoçya'ya bağlamaktadırlar. Bu nedenle ABD'de egemen olan masonluk, Anglosakson geleneğine bağlı İskoç ritidir. Başlangıçta bazı localar, patentlerini Fransız ve İspanyol Büyük Localarından aldılar.

Bilinebildiği kadarıyla 1729'da İngiltere Büyük Locası Büyük Üstadı Nrfolk Dükü, Daniel Coke adında bir İngiliz'i New Jersey Taşra Büyük Üstatlığına atadı. İlk Büyük Loca da, İngiltere Büyük Locası Büyük Üstadı Viscount Montague tarafından verilen bir patentle New Jersey'de kuruldu. 1730'da Viscount Montegue, Henri Price adlı bir İngiliz'e, Bassachussetts için Büyük Loca kurma izni verdi. Ama ne var ki, aynı tarihlerde İskoç Büyük Locası da, Bassachussetts için Büyük Loca izni vermişti. Bu iki Büyük Loca başlangıçta geçinemediler. İskoçlara bağlı Büyük Loca New York, New Hamshire, Vermont, Connecticut'da örgütlendi. 1792'de, İngiltere Büyük Locası'nın araya girmesiyle, bu iki büyük loca birleşti. Bu birleşmeyi diğer eyaletler de izledi. Her eyalette birden fazla Büyük Loca vardı; bu Büyük Localarda anlaşarak her eyalette yalnızca tek bir Büyük Loca kurdular. Büyük Locaların birleşmesinden sonra, masonluğa bağlılığı ile ünlü George VWashington'a Genel Büyük Üstatlık unvanı verilmesi ve eyalet Büyük Locaları üzerinde yeni bir kuruluşa gidilmesi önerildi; ama Massachusetts Taşra Büyük Locası itiraz etti ve bu öneri yaşama geçirilemedi.

ABD masonluğunda dereceler Avrupa masonluğundan farklıdır. Avrupa masonluğundaki Çırak-Kalfa-Üstat derecelerine altı derece daha eklenmiştir: 4. Derece-Mark Master Derecesi; 5.

Derece-Past Master Derecesi; 6. Derece-Most Excellent Master Derecesi; 7. Derece-Holy Rolay Arch Derecesi; 8. Derece-Royal Master Derecesi; 9. Derece-Select Master Derecesi. Son iki dereceyi (8. ve 9. dereceleri) Yüksek Şura verebilir, Büyük Locaların yetkisi yoktur. Bu durumda, yüksek dereceler diye adlandırılan bu dereceleri Yüksek Şura içerisinde düşünmek gerekir; ama hayır, ABD sistemi bu son iki dereceyi de, hiçbir biçimde yetkileri olmayan Büyük Loca sistematğinde kabul eder. Amerikalılar bu sisteme Amerikan riti adını verirler. ABD'de iki Yüksek Şura vardır, Kuzey ve Güney diye, her iki Yüksek Şura da İskoç ritine bağlıdır. Kuzey Yüksek Şurası'na 300 bin, Güney Yüksek Şurası'na ise 600 bin üye bağlıdır.

William Morgan Cinayeti:

1822 tarihinde ABD'de, Kanada sınırında, William Morgan adlı bir masonun cesedi bulundu; işkence edildikten sonra öldürülmüştü. Olay başlangıçta sıradan bir cinayet olarak algılandı; ama soruşturma sürecinde açığa çıkan gerçekler ABD toplumunu derinden sarstı. W. Morgan, New York'a bağlı Botauya'de yaşıyordu ve 'Oliver Branch' adlı mason locasının üyesiydi. Ford-Niagara'daki bir deponun bekçisi olan Edward Giddin, W. Morgan'ın elleri ayakları bağlı ve ağzı bantlanmış halde bir gurup insan tarafından depoya getirildiğini, getirenler tarafından tehdit edildiğini ve bu insanların depoda özel üniformalarını giyerek bir mason mahkemesi kurduklarını anlatmıştır. Bekçi, kendisinin masonlar konusunda hiçbir şey bilmediğini, bu insanların masonluğunu duruşmayı gizlice izlerken öğrendiğini söylemiştir. Mahkeme Morgan'ı ölüme mahkum eder ve infazdan sonra cesedinin Ontorio Gölü'ne atılmasına karar verir. E. Giddin'in ifadesini, oradan tesadüfen geçen bir zenci tanık da doğrulamıştır.

"W.Morgan eski bir masondur ve masonlar hakkında çok şey bilmektedir; Miller adında bir yayıncı ile anlaşarak masonlar hakkındaki tüm bildiklerini anlattığı kitabını yayınlaması için yayıncıya vermiştir. Ama bir süre sonra, Miller, masonların kitabın yayınlanmaması için kendisini tehdit ettiklerini söyleyerek, polisten koruma istemiştir. Ama savcılık ve polis Miller'i ciddiye almamışlar ya da masonlar hakkında soruşturma açtırmaya cesaret edememişler-

dir. Miller ve Morgan kitabı yayınlamaktan vazgeçmeyince, Morgan Ağustos 1826'da masonların kurduğu bir tezgahla hırsızlık suçlaması ile tutuklandı; ama kanıtlar yetersizdi, hahkeme Morgan'ı serbest bıraktı, fakat polis aym suçtan Morgan'ı birkez daha tutukladı. Yıllar sonra bir mason olduğu açığa çıkan Lafon Lawson adında birisi karakola gelerek, gerekli olan parasal ödemeyi yaptı ve Morgan'ı bir arabaya bindirerek götürdü ve Morgan'dan bir daha haber alınamadı; yazdığı kitabı da matbaadan esrarengiz bir biçimde yok oldu.

Bu olay ABD'de Anti - Masonik adlı siyasi bir partinin kurulmasına neden oldu. 1827'de ABD'de 228 mason locası varken 1835'te ancak 49 loca ayakta kalabilmişti. ABD vatandaşları masonlara karşı tepkili ve duyarlı olmuştu; bu olaydan sonra, ABD'de masonlar konusunda çok şeyler yazıldı ve konuşuldu; ama ne var ki, yetenekli birer toplum mühendisi olan masonların en tepedeki yöneticileri medyayı ve devletin güçlerini kullanarak, kısa süre içerisinde ABD insanlarını yeniden programladılar ve ABD masonluğuna büyük zarar veren bu ağır depremi atlattılar. Ve ABD'de yaşayan insanlar, kendi yaşamlarındaki ve ABD tarihindeki en büyük fırsatı kaçırdılar. Masonların, masonik değerlere göre yönettikleri, mason devletin köle yurttaşları olmak yerine, ilk kez özgürlüklerini kazanabilme, bir sürünün köleleştirilmiş insan tekleri değil, bir halkın, bir ulusun onurlu bireyleri, vatandaşları olma fırsatını kaçırdılar.

ABD masonik değerlerin belirlediği, masonların kurduğu ve masonların yönettiği bir ülkedir. ABD, Morgan olayının etkilediği bir onbeş yıl paranteze alınırsa, yeryüzünde masonluğun itibar gördüğü tek ülkedir. Bir mason yazarın, Fikret Çeltikçi'nin dediği gibi; *"Bu gün dünya üzerinde çok yaygın bir hal almış bulunan Masonluğun en yoğun olduğu ülke hiç kuşkusuz, Amerika Birleşik Devletleridir... hiçbir ülkede masonluk bu oranda yaygınlık kazanmış değildir. Yine hiçbir yerde masonluk ABD'de olduğu kadar saygınlık kazanmış değildir. Bugün bu ülkede mason olabilmek gerçekten bir imtiyaz, bir şeref olarak kabul edilmektedir."*¹

¹ Çeltikçi, Fikret, a.g.e, s. 217

Ders kitaplarında ve kitlelerin önüne binbir propaganda ile sürülen kitaplarda, ABD'nin kuruluşu konusunda, genelde şu şablon ileri sürülür: ABD'ye yerleşen göçmenler, sonradan 'Çay Partisi' adı verilen bir olayla, zorba işgalcilere karşı kahramanca ayaklandılar; dünyanın ilk özgür ve demokrat devletini kurup Kuzey Amerika'da bir cennet yarattılar. Birileri, bizim de bu yalanlara inanmamızı ve her yerde tekrarlamamızı istiyor.

Bize kahraman koloniciler diye yutturulmak istenen bu insanlar kimlerdi? Bağımsızlık için ayaklandığı iddia edilen bu kolonicilerin çok büyük bir bölümü Anglosaksondu; zalim işgalciler diye nitelenen İngilizler de Anglosaksondu; iki taraf da İngilizce konuşuyordu, genelde püriten inanca sahiptiler ve iki tarafın yöneticileri de aynı mason locanın üyesiydiler. Ve bu 'kahraman' kolonicilerin büyük bir bölümü Londra'da oturan kırıllarına sadıktı, hiçbir kiral ve onun devletine başkaldırmak istemiyordu. O, abartılarak anlatılan 'Çay Partisi' ise, tüccarlar arası bir çıkar kavgası idi; işgalci zalimlere karşı verilmiş bir baş kaldırı falan değildi. Yavaş yavaş palazlanan Anglosakson-Yahudi İmparatorluğunun, önemli güç odaklarından biri olan East India Com. Şirketinin Amerika'da çay ticaretinde tekel olma girişiminden kaynaklandı başkaldırı dedikleri şey.

Kolonideki yerel tüccarlar, East India Com.'in gerçek gücünü hesaplama dan şirkete karşı güç gösterisine girdiler. 27 Kasım 1733'de East India Com.'a ait üç gemi çay yükü ile limana yanaştı; İngiliz hükümeti, şirkete çay yükünü Amerika'ya gümrük vergisi ödemedi boşaltma ve satma yetkisi vermişti. Bu izin şirketi çay ticareti konusunda Amerika'da tekel durumuna getiriyordu. Yerel tüccarlar bu kararı kabullenirlerse East India Com. kısa süre içerisinde Hindistan'daki ayrıcalıklı konumuna Amerika'da da geçecekti; Amerika bu şirketin yeni bir Hindistan'ı olacaktı. 16 Aralık 1773 akşamı, iki yüze yakın Mohavk Kızıl Derilisi kılığına girmiş Bostonlu, Dratmouth adlı çay yüklü gemiye çıkarak, 10 000 siterlin değerindeki 342 sandık çayı denize döktüler. İlginçtir, liman ve gemileri korumak üzere eğitilmiş silahlı iki koloni milis birliği de, bu işte kızıl derili kılığındaki Bostonlularla ortak hareket etmişti.

Bugün biliyoruz ki, bu girişim Boston'un en güçlü ve kalabalık mason locası St. Andrew's Locası'nda planlanmıştır ve olaya katılanlar masonların kurduğu 'Sons of Liberty', 'North End Caucus', 'Loyal Nine' ve 'Long Room' kulübü üyeleri idiler. Milis birliğinin komutanı Yüzbaşı Edward Proctor ve subayları Stephen Bruce, Thomas Kbox ve Paul Renere St. Andrew's Locası'na üye masonlardı.

Amerikan Bağımsızlık Savaşı diye adlandırılan olaylar, gerçekte bir bağımsızlık savaşı değildir; bir savaş bile değildir. XVIII. yy.'ın ikinci yarısında, ortalama on yıl süren bu çekişme, gerçekte İngiliz Suprem Konseyi'nin büyük patronları arasındaki genel stratejisi (küresel anlamda) ve hedefleri konusundaki tartışmanın araziye yansıması biçimiydi. Tartışmanın tarafları, güçlü bir devlet aygıtına ve modern teknolojiye sahip olan fanatik Anglosakson generallerle, dünyadaki para dolaşımını denetleyen ve dünyaya egemen sermayenin büyük bölümüne sahip olan fanatik Yahudi bankerlerdi. Bu tartışmanın sonucu ABD'nin kuruluşudur. ABD Püriten Anglosaksonlarla Yahudilerin antlaşmasının, kader birliği etmesinin ürünüdür.

İngiliz birlikleri, Amerika'da her zaman rahatlıkla kazanacakları bir savaşı bilerek yitirmişlerdir. Bu konuda Michel Baigent ve Richard Leigh' Mabet ve Loca' adlı kitaplarında şu ilginç problem saptamasını yaparlar: *"Amerika Bağımsızlık Savaşı ile ilgili anahtar sorulardan birisi, İngiltere'nin savaşı kaybetmeyi nasıl ve neden becerebildiğidir. Savaşı İngilizler ne kadar kaybettiyse Amerikalı Monistler de o kadar ' kazanmamıştı'. İngiltere savaşı kolonicilerin çabalarından bağımsızca yalnız başına kazanma olanağına sahipti..."*¹

Ne İngiliz ordusu Napoleon'un Rusya'daki konumundaydı ne de koloniciler İşgalcilere karşı direnen, yurtlarını savunan Rus yurtsever gerillaların bilincine sahiptiler. Bu göstermelik tuhaf savaş, İngiliz siyasal erkinin, kendi içindeki strateji tartışmasının araziye silahlı çatışma biçiminde yansımasıydı. M. Baigent ve R.

¹ Baigent M., Leigh K., Mabet ve Loca, Çev.: M.Renan Mengü, Emre Yayınları, s. 236, İstanbul - 2000

Leigh kitaplarında bu konuda şunu yazarlar: *"Amhers için, Howe için, diğer tüm İngiliz komutanları için ve İngiliz halkının çoğu için Amerikan Bağımsızlık Savaşı bir tür iç savaş niteliğindeydi."*¹ Okul kitaplarında ve medyada anlatıldığı gibi bağımsızlık isteyen, kendini ayrı bir ulus olarak gören, yurdu için ölmeye hazır bir Amerikan ulusu yoktu ortada; hiçbir zaman da var olmadı. Birer Amerikalı olan M.Baigent ve R. Leigh sözünü ettiğimiz araştırmalarında bu konuda şunları yazarlar: *"gerçekte esaslı bir sayıdaki kolonici ana vatan olarak nitelendirdikleri yerle etken olarak ilişkiliydiler. İngiliz askerlerine gönüllü olarak casusluk yaptılar,gönüllü olarak bilgi ve araç gereç taşıdılar. Çoğu silahlanarak İngiliz düzenli birlikleri yanında kolonici komşularına karşı çarpıştılar. Savaşın gidişatı süresince İngiliz ordusuna katılmış yaklaşık on dört kiralı alay bulunmaktaydı."*²

'ABD Bağımsızlık Savaşı'na, İngiliz Yüksek Şurası'nın önce kendi içinde, sonra da Fransız masonları ile uyuşmasından sonra son verildi ve başlangıçta on üç eyaletten kurulu federal bir devletin, bir cumhuriyetin temelleri atıldı; Amerika Birleşik Devletleri adını alan bu yeni cumhuriyet tümüyle mason ideallerine ve ilkelerine göre inşa edildi. Yeni cumhuriyet konusunda tüm kararlar İngiliz Suprem Konseyi'nin kapalı kapıları ardında alındı. Bu konuda Clausen 'Masons Who Helped Shapshape Our Nazione' adlı kitabında şunları yazar: *"Masonluk yeniden, ideoloji ve şekilde modelini ortaya koydu. Özgün on üç kolonide uygulanmakta olan örgütlenmede, Masonik federal sistem örgütlenmesi geçerli tek model olduğundan, Vatan sever Kardeşlerin yeni doğan ulusu güçlendirmek için Masonluğun örgütlenme şeklini almaları doğaldı. 1787'deki Anayasa Kongresi sırasında, Anayasanın şekillendirilmesini etkileyen diğer güçler kayda alınmaksızın sivil yönetimde oluşan federalizmin, 1723 Anderson Yasaları'nda yaratılan Büyük Loca'nın Masonik Yönetimin sistemindeki federalizm ile aynı olduğu gerçeği yadsınamaz"*³.

¹ Baigent M., Leigh R., a.g.e., s.239

² Baigent M., Leigh R., a.g.e., s.237

³ Clausen, Masons Who Helped Shapshape Our Nazione, s.82.; Aktaran: Baigent M. - Leigh R., age., s.282.

ABD Anayasasını hazırlayanların tümü (Washington, Franklin, Randolph, Jefferson, Adams) ünlü ve militan masonlardı; ABD'nin ilk başkam George Washington (d. 1732-Ö.1799) özellikle Amerikalı yazarlar tarafından büyük bir devlet adamı, dahi bir komutan ve tarihin en büyük devrimcisi diye tanıtılır. G. Washington hiç bir meydan savaşı kazanmamıştır, yönettiği koloni birlikleri surdan burdan toplanmış disiplinsiz milislerdi. Washington askeri bir eğitim görmemişti; daha doğrusu hiçbir eğitim görmemişti. Türün yetiştiriciliği ve hayvancılık en iyi bildiği işlerdi; düzensiz bir biçimde (bir-iki yıl) gittiği okulda biraz matematik ve arazi ölçümü öğrenmişti. Babasından kalan büyük çiftliğe, ağabeyinden kalan Wirginia'mn en büyük toprağı eklenince gene Wirginia'nın en büyük toprak ağası oldu. Topraklarına 1759'da evlendiği dul Martha Dandridge'nin toprakları da eklenince eyaletler arası bir zenginliğe erişti. İngiliz hükümeti 1763'de Allegheny Dağları'nın batısını yerleşime yasaklayınca Washington yönetime tepki duydu; çünkü bu topraklarda da gözü vardı. Bu tarihe kadar kiralına bağlı bir İngiliz olarak yaşamıştı. Washington'u muhalefete iten İngiliz hükümetinin kararları peş peşe geldi; Washington'u en çok rahatsız eden kolonilere konan yeni vergiler, özellikle damga vergisiydi. Kuzey Amerika'nın en büyük toprak ağası ve zengini olarak her şeyden önce kendi çıkarlarını korumak için bağlı olduğu hükümete karşı yönetilen muhalefetin başına geçti.

G. Washington'un hiçbir biçimde ihanet edemeyeceği tek bir bağlılığı vardı: Mason organizasyonu. Virginia 22 Numaralı Alexandria Locası'nın Üstad-ı Muhteremi idi: 30 Nisan 1789'da Washington'un başkanlık yemin töreni, Newyork Büyük Locası Büyük Üstadı General Richart Montgomery'in mason kayınpederi Robert Livingston yönetti; protokol görevlisi, mason Genaral Jacop Morton ve mason General Morgan Levvis'di. Washington'unun yemin töreninde kullanılan İncil New York bir Numaralı St. John's Locası'nın İncili idi.

1776'da ABD Kongresi, Benjamin Franklin, Tohomas Jefferson ve John Adams'a ABD devlet mührünün çizimini yapma görevi verdi. Komite, Peiere Eugene Du Simitiere adlı bir ressamla çalıştı ve kongreye bir taslak sundu. Taslakta, Hz. Musa denizi yarararak Yahudileri güvenli topraklara götürüyor ve Firavunla Mısır ordusu kapanan denizde yok oluyordu. Kongre bu taslağı ve bu taslaktan soma sunulan (üç yıl soma) ikinci taslağı da reddetti. 1782'de oluşturulan üçüncü komitenin hazırladığı taslak kabul edildi. ABD'nin devlet mührü iki yüzlüdür. Ön yüzünde bir kartal vardır ve kartalın başının üstünde beş köşeli Yahudi yıldızı yer alır. Arka yüzünde ise, masonların Eski Mısır'dan aldıkları 'göz' on üç basamaklı bir piramidin üstünde yer alır. Ön yüzdeki kartalın ağzında bir kurdela vardır; üstünde Latince 'E Pluris Unum' (bir çokların arasında bir tane) yazar. Arka yüzdeki gözün üstünde Annuit Coeptis' (başlanmışın tamamlanması), gözün altında ise, gene Latince 'Nous Ordo Seclorum' (yüzyılın yeni düzeni) yazar. Burada kastedilen sanırım şudur: Yüzyılın yeni düzeni, yani masonik hedeflere uygun ilk devlet kurulmuştur ve bunun sürdürülmesi tüm dünyanın masonlaştırılması gerekmektedir. ABD'yi kuranlar devlet mührü ile, bu devleti tüm dünyayı masonlaştırmakla yükümlü kılmışlardır. Bu görev ABD kongresi tarafından ABD'yi yönetenlere verilmiştir. Bu konuda araştırmacı Robert Hieronimus, America's Secret Destiny: Spriritual Vision and Foundnia of a Nation adlı kitabında şunları yazar: *"1934 yılında eski başkan yardımcısı Henry A. Wallace, başkana mühürün her iki yüzünün de demir paralar üzerine basılmasını içeren bir öneri götürdü... başkan Roosevelt bunu kabul etti ve o tarihten sonra mühür ABD paralarının üzerinde görülmeye başlandı... VWallace'ın mühür ile yakından ilgilenmesinin ardında ezoterik konularla yakından ilgilenmesi yatıyordu. Bir teori, Wallace'nin ilgisinin Kabalistlik amaçlara dayandığını ileri sürer... işin bir başka ilginç yanı hem VWallace'ın hem de başkan Roosevelt'in mason olmasıdır.*

Profesör Norton, mühürün arka yüzünün 'çok açık' bir masonik amblem olduğunu söyler. Bu görüş Paul Foster Case gibi çeşitli akademisyenler tarafından da desteklenmektedir. Ezoterik geleneğe bağlı yazarların çoğu da mühürün özellikle arka yüzünün, masonluk, Gül-Haç

*ve İllüminati gibi örgütlerden kaynaklandığını bildirmiştir. Bu geleneğin ünlü isimlerinden VVyekoff, şöyle der: 'bizim mührümüz masonluğun bir yansımasıdır, masonluğun ve okültizmin">**

ABD'nin kongre binası Capitol'un temel atma töreni tam bir masonik ayin biçiminde yapıldı; 18 Eylül 1793'de törene Maryland Jüridiksiyonuna (obediyans) bağlı tüm mason localarıyla, G. VWashington'un Üstad-ı Muhterem'i olduğu Alexandria Locası katıldı Mariland Büyük Locası törenin resmi yöneticisi idi. Bir topçu birliği, bir bando, bandonun ardından da en önde G. VWashington'un yer aldığı masonlar bir askeri düzen içerisinde (hepsi regalyalarını ve tüm masonik süslerini kuşanmışlardı) tören alanına girdiler. G. Washington ve yürüyüş kolu temel atılacağı çukura varınca, VWashington'a törene katılan tüm mason localarının adlarının yazıldığı bir gümüş plaka verildi. Washington temel çukuruna inerek güneydoğu köşe taşının üzerine bu pılaketi yerleştirdi. Bir topçu bataryasının top atışından sonra Washington taşın çevresine mısır yağı ve şarap kapları yerleştirdi (bu bir masonik ritüeldi) ve masonik bir dua okudu. Temel çukurunun üstünde yer alan tüm masonlar duaya katıldılar ve peşinen masonik şarkılar söylediler. Daha sonra köşe taşının doğusuna yerleştirilmiş olan üç basamaklı bir kürsüden konuştu. Konuşmanın ardından tören alanında ki masonlar yüksek sesle masonik şarkılar söylediler ve peşine topçu bataryası bir seri atış daha yaptı. G. Washington'un tören sırasında kullandığı çekiç, gümüş mala, gönye 5 Numaralı Potomac Locası'nda, giydiği önlük ve eşarp ise kendi locası 22 Numaralı Alexandria Locası'ndadır.

Capitol ve ABD başkanlarının makam evi olan White House belirli bir masonik kent puanına uygun biçimde inşa edilmişlerdir. Pılanın temeli iki Tapınakçı hacının birleştirilmesinden oluşan bir sekizgendir. Capitol ve Beyaz Saray bu sekizgenin odak noktalarında yer alırlar. Pılan, Jaferson ve Washington'un verdiği ana fikre uygun olarak mimar Pierre l'Enfant tarafından çizilmiştir.

¹ Robert Hieronimus, America's Secret Destiny: Sprieitual Vision and the Foundins off a Nation, Veremont; Destiny Books, 1989, s.15; Aktaran: Harun Yahya, Yeni Masonik Düzen, Üçüncü Baskı, s.157, Vural Yayıncılık, İstanbul-2000

Washinton'dan sonra gelen ABD başkanlarının pek çoğu masonudur. Devlet bürokrasisinin kilit noktaları, ABD silahlı kuvvetlerinin, sivil toplum örgütlerinin ve medyanın ve borsanın ve bankaların ve eğitim kurumlarının denetimi masonların elindedir; ABD tümüyle masonların denetimindedir. Kennedy suikastında önemli roller alan ve sonradan bu olaydaki gerçeklerin üzerini örtmeye çalışanlar masonlardı. Kennedy'nin öldürülmeden bir süre önce görevden aldığı, CIA şefi Ailen Dulles üst düzey bir masondu. FBI'ın şefi Edgar J. Hoover Alabama Shrine Temple Locası'nda 33. dereceden üye idi, ayrıca Order of de Molay adlı özel bir locaya da üye idi. Suikasti örtbas etmek dikkatleri başka yere çekmek art niyeti ile kurulan ünlü Warren Komisyonu'nun başkanı Earl Warren 33. dereceden üstat masondu; komisyonun diğer üyeleri Johnn Mc Cloy, Hale Boggs, Richard Russel'da masondu.

De Moly ve B'nai B'rith

Amerikan Mason Organizasyonu, Avrupa örneklerinden farklı çalışır. Avrupa örgütleri, toplumdaki mason olmaya elverişli, masonluğa yatkın kimseleri masonlaştırarak örgütün gelişip yayılmasını sağlarlar. Amerika'daki mason Büyük Locaları ise kendi elemanlarını kendileri yetiştirirler: Geleceğin masonlarını yetiştiren, eğiten örgütler kurmuşlardır. Ayrıca Amerikan masonları yasadışı eylemleri için, kirli işleri için, toplumun onaylamadığı girişimleri için yan örgütler kurarlar. Oysa özellikle İngiliz masonları ve diğer Avrupalı mason örgütleri illegal işleri doğrudan kendileri büyük bir gizlilik içinde işlerler.

Amerika'daki en ünlü mason gençlik eğitim örgütü De Moly Örgütü'dür. De Moly Örgütü 1919'da Frank S. Land tarafından Missouri, Ankansas City'de kuruldu; adını Tapmak Şövalyelerinin son Büyük Üstadı Jacques De Molay'dan aldı; merkezi Kansas City'dedir. ABD'de 50 eyalette, dünyada ise 12 ülkede şubeleri vardır. Tüm örgütün sponсорluğunu Florida Büyük Locası yapar, ama yönetim doğrudan doğruya uluslararası Yüksek Konsey elindedir. Örgütü 14 ile 21 yaşları arasındaki erkek çocuklar üye olabilirler. Bu çocuklara neler öğretildiği nasıl bir eğitim uygulandığı bilinmiyor. Örgütün propaganda bildirileri ve medyatik sunuşları

dışında gerçek hedeflerini bilemiyoruz; ama kesin olan bir şey varsa, örgüt seküler bir toplum düzeni kurmak ve bu konudaki kazanından genişletmek için büyük çaba göstermektedir. Bu konuda M. Baigent - R. Leigh şunları yazar: *"diğer taraftan örgüt oldukça ses getirici çalışmalar yapmakta ve Amerika'da eğilim kazanan aşırı dincilik gibi akımları gidermek için akıllıca karşı koymaktadır,"*¹

De Moly örgütünün tek bir amacı vardır. Geleceğin masonlarını küçük yaşlardan yetiştirmek ve gençliğin masonik değerleri benimsemesini sağlamak.

'B'nai B'rith' (Ahitin Çocukları), ABD mason ve Yahudi örgütleri arasında ayrıcalıklı bir yere sahiptir; yalnız Yahudilerin üye olmadığı mason ritüellerine, kurallarına, ilkelerine sahip Siyonist bir örgüttür. Bu konuda ünlü Yahudi Ansiklopedisi şunları yazar: *"B'nai B'rith tarafından benimsenmiş olan gizlilik, ketumiyet gibi özellikler ve pek çok ritüelin masonik çalışmalardan etkilendiğine kuşku yoktur. B'nai B'rith Yahudi toplumunda içinde masonluğun bir benzeri olma amacı taşımaktadır"*²

B'nai B'rith, 1843'de, bir gurup ABD'li Yahudi tarafından kuruldu. B'nai B'rith kurulduğu andan itibaren ABD politikalarını her türlü aracı kullanarak yönlendirmeye çalıştı. Örgüt dışarıya kapalıdır; yapıp ettikleri konusunda kanıt toplamak ya da girişimleri önceden haber almak olanaksızdır. 1990'larda komünizm çöktüğünde görüldü ki, B'nai B'rith çöküşten bir süre önce Moskava'da, Leningrad'da, Sofya'da ve Varşova'dadır ve oralarda gizli operasyonları yönetmektedir. Bu kentlere B'nai B'rith'in hemen ardından Anglikan Kilisesi ve pürtenler gizlice gelerek sonradan hiçbir biçimde açıklayamadıkları girişimlerde bulunmuşlardır. B'nai B'rith en açık siyasal tavrını, ABD İç Savaşında gösterdi; açıkça Güneylilerin, kölecilerin yanında yer aldı. Çünkü köle ticaretinin tamamına yakını Yahudi tüccarların elindeydi ve Güneyli toprak sahipleri arasında Yahudiler önemli bir yer tutuyordu. Kuzeylilerin

¹ M. Baigent - R. Leigh, a.g.e., s. 291.

² Encyclopaedia Judaica, vol. 7, s.124.; Aktaran: Harun Yahya, a.g.e, s.445

safında yer alan Yahudiler, gizlice B'nai B'rith üyesi Judah P. Benjamin'in girişimleri ile Güneylilerle gizlice iletişim kurmuşlar, Kuzeyin aleyhine çalışıyorlardı. A. Lincoln'un kurduğu gizli servisin başındaki La Fayette C. Baker, 1862 yılında, Washington'da avukatlık yapan Simon Wolf adlı bir B'nai B'rith üyesini casuslukla suçlayarak tutuklatır. Araştırma sonunda, S. Wolf, Güney adına gizli girişimlerde bulunan yasadışı bir gizli örgütün üyesi olmak suçlaması da yüklenir; bu gizli örgüt B'nai B'rith'dür. La Fayette, C. Baker'in bulup ortaya çıkardığı kanıtlar karşısında Kuzey Orduları Komutanı General Ulysses, S. Grand 11 Numaralı emri ile Kuzey Ordularında görevli tüm Yahudi personelin orduyu terk etmesini ister. Ama ne var ki, Kuzeyli Yahudiler tüm Amerikan ekonomisine egemendirler ve onlarsız savaşı sürdürmek, hatta devleti ayakta tutmak olanaksızdır. A. Lincoln 11 nolu emri geri aldırır.

Abraham Lincoln'u öldüren tetikçi John Wilkes Booth ile Simon Wolf arasında yakın bir ilişki vardır; J. W. Booth suikasttan bir kaç saat önce, Wilkard Hotel'de S. Wolf ile gizli bir görüşme yaptı; bu görüşmede ne konuşulduğu hiçbir zaman açıklanmadı. Abraham Lincoln mason olmayan ender ABD başkanlarından biriydi. Masonlar sinsi bir propaganda ile A. Lincoln'un mason olduğunu ileri sürerler. Ama bu, masonların çok sık ve ustaca kullandıkları bir dezinformasyon (yanlış bilgilendirme)'dir. Amaçları, A. Lincoln'e Amerikan halkının duyduğu sevgi ve saygıyı söndürmektir. Mason olmayan ABD başkanların kaçısı suikaste kurban gitmiştir? Suikaste kurban giden mason başkan var mıdır? Bu soruların yanıtlarını bilmiyorum. Ama böyle bir araştırma son derece ilginç sonuçlar verecektir kanısındayım.

B'nai B'rith de, kendi pis işlerini, kurduğu yan örgütlere gördürür; bu örgütlerin en güçlüsü ve yaygın olanı ADL (Anti-Deformation Lague of B'nai B'rith-'B'nai B'rith'ün Aşağılanmaya Karşı Direnme Birliği') dir. Bu örgütün ne iş yaptığı konusunda, Amerikan EIR (Executive Intelligence Review) grubunun yazdığı 'The Ugly Druth About the ADL' (ADL Hakkındaki Çirkin Gerçek) adlı kitapta kanıtlarıyla anlatılmaktadır. ADL'nin kuruluş nedeni

'Yahudileri aşağılanmaktan kurtarmak, Yahudi düşmanlarıyla savaşmak olarak gösterilir'. Ama ABD'de, tam bir düşünceleri yönlendirici ve belirleyici polis görevi görür. Örgüt en küçük bir eleştiriyi bile Yahudi düşmanlığı, Hitlercilik olarak suçlayıp, eleştiriyi yapanı ABD'de yaşayamaz duruma getirir. Yahudileri eleştirenler, ADL'nin denetimindeki ABD medyası tarafından, ya homoseksüellik ya eroınman ya da psikopat olarak suçlanıp sokağa çıkamaz duruma getirilirler. Eğer eleştirci uslanmaz ise, o zaman ADL ile eşgüdümlü çalışan JDL (Jevvish Defense Leaguelik - Yahudi Savunma Birliği)'ye havele edilir. JDL silahlı terörist bir örgüttür. ABD'de kurulu 'Liberty Lobby' (Bağımsızlık Lobisi) adlı bir kuruluş, yayınladığı 'Whit Paper on the ADL' adlı kitapta, ADL'nin ve JDL'nin Mossat'la ilişkisi kanıtlarıyla gösterilir. 8 Nisan 1993'de California eyalet polisleri ADL'nin Los Angeles ve San Francisco şubelerine bir baskın düzenleyerek, belgelerine el koydu. Savcılık 800 sayfalık bir soruşturma raporunu medyaya dağıttı. ABD medyası gizli bir merkezden buyruk almışlar gibi bu soruşturma haberini yayınlamadı; rapora göre, bu iki şube yüz siyasal kuruluşla on bin insanı yasadışı bir biçimde fişlemiş, haklarında gizli dosyalar tutmuştur. Bu bilgilerin büyük bir bölümü de CIA ve FBI'dan alınmıştır; bu iş için, bu iki kuruluş çalışanlarına, yüklü miktarlarda rüşvetler dağıtılmıştır.

Ku Klux Klan Örgütü

Ku Klux Klan 1860 tarihinde Tennessee'li masonlar tarafından kuruldu; kurucuları 'Knights of the Golden Circle' (Altın Çember Şövalyeleri) adlı mason locası üyeleridir. Judah P. Benjamin adlı zengin bir Yahudi banker hem Klan'ı hem de mason locasını finanse etmiştir. Amerikalı tarihçi John J. Robinson'un ünlü araştırması 'Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry'de masonların Klan'ı nasıl kurdukları anlatılır.

Klan'ı kuran masonlar, locanın adındaki 'çember' sözcüğünün mason locası ile olan ilişkilerini göstermek için yeni örgütlerinde de kullandılar. Yunanca 'kuklos' çember anlamına gelmektedir. Örgütün başlangıçtaki adı Kuklos Klanı'dır; ama zamanla Kuklos

Ku Klux şeklinde telafuz edilmeye başlandı ve Klux Klan diye bilinirler. Klan'ın tüm ritüelleri ve sembolleri masonluktan alınmıştır; ayrıca, birbirlerini tanımak için kullandıkları tüm el işaretleri, el sıkışırken kullanılan özel şifreler, erginlenme törenlerinde kullanılan yeminler, hepsi masoniktir. Klan ilk kurulduğunda ve ondan sonrakine bir kaç yıllık sürede, Klan üyeleri kendilerinin mason olduğunu ve Klan'ın bir mason kuruluşu olduğunu açıkça ilân etmişlerdir.

Örgütün amacı ABD'de beyaz ırkın egemenliğini koruyarak, zencileri sindirmektir. Örgüt yalnız zencilere saldırmaz, Katolik beyazlara da saldırır. Klan'ın kaç zenciyi ve Katoliği öldürdüğü bilinmiyor. Zencilere uygulanan linçler, genellikle canlı yakma biçiminde gerçekleşiyordu. Klux Klan'ı kuran masonların ardındaki Yüksek Şura (Suprem Konsey) 1801'de kurulan ABD'deki en güçlü mason konseyi olan 'Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin Süleyman Tapınağı Şövalyeleri'nin Suprem Konseyi'nin 'Kudüs Pirenslerinin Büyük Konseyi' adlı konseydir. Irk şovenizmi Tevrat'ın belirlediği Yahudi kültürünün Hristiyan Avrupa'ya bir armağanıdır.

ABD bir mason devletidir. Masonluk ABD'de yarı örtülü bir örgüttür ve masonluk ABD'de tek gizli örgüt değildir; siyasi kararların alınmasında etkili olan pek çok gizli örgüt vardır; ABD bir gizli örgütler cennetidir. '

Almanya'da Masonluk:

Almanya'da masonluğun gelişmesi İngiltere ve Fransa'dan çok farklıdır. Almanya'da güçlü bir operatif loncaları örgütüne olmasına rağmen (Strasbourg Loncası ve bu loncanın 1459 tarihli tüzüğü), İngilizlerin iddia ettiği gibi, bu loncalardan Sıpekülatif masonluğa düzgün bir geçiş olmamıştır. Gerçekte hiçbir ülkede böyle bir geçiş gerçekleşmemiştir. İngiltere'de olan, tarihsel görevini tamamlamış olan mason loncalarının, İngiliz soylularının ve burjuvalarının, İngiliz iç savaşından kalan saklanma ve gizli, yasadışı girişim ve eylemlerde bulunabilmek için gereksinim duydukları hazır bir örgütün, Tanrının bir armağanı gibi, onlara sunulmuş olmasıdır; bu hazır gizli örgütü işgal ettiler ve siyasal amaçları için kullandılar.

İngiltere'de Sıpekülatif masonluğun gelişmesinde, tek merkezi bir kiralılığın ve doğrudan kiralılığa bağlı tek ulusal bir kilisenin bulunması büyük bir etken olmuştur. Almanya bu koşullara sahip değildi. Almanya'da her pirenslilik ve dükallık ayrı bir bağımsız devlet gibi davranıyordu, her birinin kendi gümrüğü vardı ve kilisenin birliği sağlanamamışta, Lüteryan ve Calvinist Protestan Kiliselerinin yanı sıra, Katolik Kiliselerde işlevlerini sürdürüyorlardı ve Almanya'yı paylaşmışlardı. Almanya'da tek bir coğrafyada, tek bir ulusun böylesine küçük devletçiklere bölünmüş olması, tek bir merkezden yönetilen güçlü bir mason örgütünün kurulmasını önlemiştir.

Almanya'ya masonluk dışarıdan, İngiltere'den gelmiştir. Kesin olmayan bazı kayıtlara göre, Norfolk Dük'ü Thuanus adlı birine Aşağı Saksonya için 'Taşra Büyük Üstadlığı' rütbesini vermiştir. Ama bazı başka kayıtlarda ise, aynı dükün 'Taşra Büyük Üstadlığı' N. W. Marshall adında birine verdiği yazılmaktadır. Kesin olan, ilk localar İngiltere Büyük Locası Büyük Üstadı Strathmore Kontu adı bilinmeyen on bir Alman'ı Hambourg'da ilk locayı kurmakla görevlendirdi. Gene İngiliz Büyük Üstatlarından Lord Ward 1743 tarihinde, Frankfurt'da, Union Locası'nın kuruluş patentini verdi. İngiltere'nin bu patent verme işi diğer kentlere de uygulandı; ama bu yerel localar, İngilizlerin tüm çabalarına karşın, tek bir büyük locanın eşgüdümünde toplanamadılar; pek çok büyük loca kuruldu; bu büyük localar içerisinde Hannover, Frankfurt, Berlin, Dresden, Bayrud Büyük Locaları en güçlü olanlarıdır. Alman Büyük Locaları sekizle on beş arasında değişmişlerdir.

1935 yılında Almanya'da, Coil Masonic Encyclopedia'ya göre, 8 Büyük Loca vardır; bu localar şunlardır: **1)** Les Trois Globes Büyük Locası (loca sayısı 177); **2)** Tüm Alman Masonları Ulusal Büyük Locası (loca sayısı 173); **3)** Dostluk Kırallık York Büyük Locası (loca sayısı 104) **4)** Hamburg Büyük Locası (loca sayısı 54); **5)** Bayreuth Büyük Locası (loca sayısı 44); **6)** Dresden'de Saksonya Büyük Locası (loca sayısı 44); **7)** Frankfurt'da Union Eclectique' Büyük Locası (loca sayısı 24); **8)** Darmstadt'da 'Concorde' Büyük Locası (loca sayısı 10).

Hitler tüm mason localarını kapattı ve masonluğu yasakladı. Naziler yalnız Almanya'da değil, işgal ettikleri ülkelerde mason localarını kapatıyor, üyelerini yargılıyorlardı, baskı uyguluyorlardı. Savaşın sonuna Hitler'in özel belgeleri arasında bulunan bir 'Özel Araştırma Listesi GB' (die Sonderfahndungsliste)'de İngiltere'nin işgalinden sonra dağıtılacak ve üyeleri tutuklanacak olan tehlikeli örgütler arasında Yahudi örgütlerinden sonra İngiliz mason organizasyonu ikinci sırayı alıyordu, üçüncü sırada ise İngiltere Kilisesi vardı.

İllüminati:

Alman mason örgütleri arasında hakkında çok az şey bildiğimiz, ama durmadan üzerine makaleler, kitaplar yayınlanan İllüminati (Aydınlanmışlar) örgütü; 1776 yılında Bavyera'da (Güney Almanya) kuruldu. Örgütü bir Yahudi ve hukuk profesörü olan Adam VVeishaupt kurdu. Son derece disiplinli ve katı kuralları olan bir örgüttü. İngiliz'lerden (İngiliz Büyük Locası) patent almadı, ama tümüyle yüksek dereceli İskoç ritlerini uyguladılar ve kendilerinin de mason olduğunu ileri sürdüler. İllüminati İngiliz Büyük Locası'ndan Suprem Konseyi'nden tamamiyle bağımsız, hatta İngilizlerle ilişki kurmamaya dikkat eden, ama en az onlar kadar yayılcı ve başarılı bir örgüttü; disipline yapısı ve başarıları İngiliz masonlarını ürküttü; İllüminati'yi kendileri için sakıncalı bir rakip olarak gördüler.

1780'de Alman masonlarının ileri gelenlerinden ve toplumda saygın bir kişiliği olan Baron von Knigge'nin İllüminati'ye katılması örgütü güçlendirdi ve ünlü Alman entellektüelleri örgüte kabul edildiler; kanıtlanamayan iddialara göre, S. Freud İllüminati üyesiydi. Örgüt mevcut düzeni yıkıp yeniden kuracağını saklamıyordu. A. VVeishaupt yeni toplumu kurarken yapacaklarını şöyle sıralıyordu: **1)** Bütün monarşilerin ve düzenli iktidarların ortadan kaldırılması; **2)** Özel mülkiyet ve mirasın kaldırılması; **3)** Ailenin ve evliliğin ortadan kaldırılması, çocukların komünal bir sistemde yetiştirilmesi; **4)** Bütün dinlerin ortadan kaldırılması, yasaklanması.

Michael Howard "The Occult Conspiracy, s.63' adlı çalışmada A. VVeishaupt'un tüm dinlere karşı patolojik bir nefret duyduğunu yazıyor. Örgütün aile, özel mülkiyet ve din konusundaki puanları, 19. yüzyıl Avrupalı aydınlarına son derece cazip geldi; bu konulan somadan sosyalistler, anarşistler ve komünistler de araştırmaya başladılar. 'Komünistler Birliği', 'Dürüstler Birliği' adlı bir örgütün devamıdır. K. Marx ve F. Engels de Komünist Manifesto'yu Komünistler Birliğinin isteği üzerine yazmışlardır. Kanıtlanamayan bir iddiaya göre, kapatıldıktan sonra İllüminati üyeleri Dürüstler Birliğini' kurmuşlardır. Çünkü örgütün çalışmaları ve hedefleri Bavyera Elektörlüğünü ürkütmüş ve örgütü 1784 ve 1785'te çıkarılan iki elektörlük buyruğu ile kapatmışlardır. Kapatılacaklarını anlayan Waisthaupth Knigge, devlet üzerlerine gelmeden, örgütü dağıtıp, daha güvenli olan mason örgütüne sığındılar.

İllüminati üzerine günümüze kadar gelen süreç üzerine pek çok araştırma yapıldı ve kitap yazıldı. İllüminati Alman kökenli bir örgüttü ve doğal olarak Yahudi ve Anglosakson kökenli örgütlerin rakibi durumundaydı. Almanların yaşadığı toplumlarda (ABD gibi) sürekli bir İllüminati korkusu yaşandı. Çünkü genelde bu toplumlarda siyasal erk Anglosakson-Yahudi koalisyonunun elindedir ve Almanlarla hiçbir şeyi paylaşmak istemezler. Bunun için masonlar İllüminati'yi bir mason örgütü olarak kabul etmezler.

İtalya'da Masonluk:

İtalya'da masonluk, İngiltere ve Fransa'da olduğu gibi hızlı bir biçimde gelişmedi. İtalya Katolik Kilisesi'nin en güçlü olduğu ve Papaların kendi özel bahçeleri kabul ettikleri bir coğrafyaya sahiptir. Papa XII. Clement 1738'de 'In Eminenti' diye adlandırılan bir bildiri yayınlayarak masonluğu Hristiyanlara yasaklamıştır. Papa, Hristiyanlıkla masonluğun hiçbir biçimde uyuşmayacağını yazıyor ve masonluğu aforoz ediyordu; In Eminenti'nin bir yerinde şöyle bir kehanette bulunuyordu: *"bu örgüt, milletlerin ve hükümetlerin yıkımını hazırlayacaktır."* Bu kehanet gün ve gün, yıl ve yıl gerçekleşiyor. Papa Clement ünlü bildirisini yayınlamadan beş yıl önce, 1733'de Floransa'daki İngiliz Cemiyeti İngiltere'ye bağlı bir mason locası kurmuş ve Papalık aleyhine casusluk yapıyordu.

Papa XII. Clement'i izleyen papalardan XIV. Benediet, VII. Pius, XII. Leo, VIII. Pius, XVI. Gregore, XIII. Leo adlı papalar da masonluğu aforoz eden ve lanetleyen bildiriler yayınladılar. Özellikle XIII. Leo, yayınladığı 'Heumanum Genus' adlı ünlü bildirisiyle, masonları Kilise'ye karşı sınırsız bir nefret duymakla suçluyor ve ana hedeflerinin tüm dinleri yok etmek olduğunu iddia ediyordu; Papa'ya göre, masonlar, yeryüzünde 'Şeytanın Kırallığını' kurmak istiyorlardı. XIII. Leo, Katolik yayın organı Civiltà Cattolica adlı aylık gazetenin 1881 tarihli otuz ikinci sayısında yazdığı bir makalede, "Yahudilerin tüm insanlığa karşı bir nefret" duyduklarını yazdı. Aynı gazetenin 1883 tarihli 34. Sayısını ise "Fransa'yı masonların yönettiği" ve "masonların kontrolünün de gerçekte Yahudi liderlerin elinde olduğu" yazıldı.

İtalya'da yaşayanların tamamına yakını Katolikti; masonluğun gelişmesi ve kök salması beklenemezdi. 1733'te İngilizlerin Floransa'da, İngiliz Cemiyeti için kurdukları locanın dışında, Savua, Piemont ve Sardunya'da mason locaları olduğunu biliyoruz. Bu localar için 1739'da İngiltere Büyük Locası, Bir Taşra Büyük Locası Büyük Üstatı atadı. Aynı tarihlerde Roma'da da birkaç loca kurulduğunu biliyoruz; bunlardan birinin adı Les Amis Sinceres'dir.

İtalya masonları Napeleon Bonaparte'ın İtalya'yı işgaliyle serbest bir çalışma ortamına kavuştular. Napeleon'un kardeşleri masondu ve İtalya'da küçük kırıtlıkların başına getirilmişlerdi. Napeleon İngilizlere karşı girdiği uzun soluklu savaşta masonları ve Yahudileri yanına çekmeye çalışıyor, hem Yahudilere hem de masonlara çok iyi davranıyordu.

Kesin olmayan bazı belgelere göre, sekiz İtalyan mason locası 27 Şubat 1764'de bir araya gelerek, ulusal bir Büyük Loca kurdular. Napeleon'un yenilgisinden sonra, İtalyan mason locaları büyük siyasal baskılarla karşı karşıya kaldılar. Ancak 19. yy. ortalarından sonra İtalya masonları yeniden serbestçe örgütlenmeye başladılar.

1867 tarihinde Floransa'da Grand Orient de Floranse adında bir büyük loca kuruldu. Yine aynı yıl, Palermo ve Milano'da iki ayrı Yüksek Şura (Suprem Konsey) kuruldu. Palermo Yüksek Şurası Büyük Üstatı General Garibaldi, aynı yıl, tüm İtalyan mason localarını toplantıya çağırarak, tek bir büyük loca ve tek bir Suprem Konsey altında birleşme kararı aldırdı; ama bu kararı bir işe yaramadı, hiç kimse bu karara uymadı. 20. yy.'a gelindiğinde İtalya'da birden çok büyük loca vardır; bunların en güçlüleri, İtalyan Sembolik Büyük Locası ile İtalyan Grand Orient'dir. Ayrıca 1908'de yeni bir Suprem Konsey kurulmuştur. I. Dünya Savaşı'ndan sonra Benito Mussolini masonluğu yasaklamıştır. Masonluğun lider kadrosu İtalya'yı terk etmek zorunda kalmıştır.

19. yy. İtalyan masonlarının Katolik İtalya'da Papa'ya karşı verdikleri savaşın iki önemli lideri vardır: Geuseppe Mazzini (d. Cenova 1805 - ö. Pizza, 1872) ve Giuseppe Garibaldi (d. Nice, 1807 - ö. Cabrevi, 1882). Her iki lider de yüksek dereceli masondu; Mazzini İtalyan Grand Orient Büyük Üstadı idi. 1837'de İngiltere'ye giderek Londra'ya yerleşti ve İngiliz masonları ile çok yakın ilişkiler kurdu. 1847'de İngiliz Büyük Locası'nın desteği ile İtalya'da devrim yapmayı, İtalya'yı tek bir devlet çatısı altında birleştirmeyi amaçlayan uluslararası Halk Birliği'nin temellerini attı ve 1848 Devriminde İtalya'ya dönerek masonların belirlediği bir Birleşik İtalya için girişimlerde bulundu. Mazzini 1867'de İtalyan Grand Orient Büyük Üstadı seçildi. 1949'da Roma'daki Mazzini heykelinin açılışına binlerce mason katıldı ve açılışı büyük bir mason tapınmasına dönüştürdüler.

Garibaldi efsane bir gerilla komutanı olarak pek çok savaşa katıldı; zaferler kazandı, ama 1866'da sağlanan İtalyan Birliği bir kırıltı, masonik bir cumhuriyet değildi. Garibaldi de 33. Dereceden İtalyan Suprem Konseyi üyesiydi ve 1864'te İtalya Büyük Üstadı seçilmişti; Amerikalı masonlar Garibaldi'nin anısına New York'daki 542 numaralı locaya Garibaldi adını vermişlerdir.

18. yy.'daki italyan İç Savaşı, İtalyanların kendi aralarında (Papa yanlılarının ve Cumhuriyetçilerin) Fransızlara ve Avusturyalılara karşı verilen uzun ve nedenleri karmaşık ve çoğu kez ilk bakışta anlaşılabilir olmayan (1848'de Roma savunmasında ve ondan sonra İtalya coğrafyasının her yerinde Fransızlara karşı savaşan Garibaldi, 1870'de Fransız üniformasıyla bir Fransız kumandanı olarak Prusya'ya karşı savaştı ve Bordeaux'da Fransız Ulusal Meclisine seçildi) iç savaşta masonlar belirleyici oldular. Özellikle İngiliz ve Fransız Mason örgütleri, İtalya'daki iç savaşı kendi ülke ve örgüt çıkarlarına göre biçimlendirmeye çalıştılar. 1866'da kurulan birlik ve İtalya Kırallığı uzun ve kanlı bir savaşın sonunda varılan uzlaşma ile gerçekleşti. İngilizlerin parçalamayı, sonra da sömürmeyi düşündükleri ülkeler için hazırladıkları bir Anglosakson demokrasisi ve cumhuriyeti modeli vardır; bu modeli İtalya'da gerçekleştiremediler. Daha sonra milliyetçi yöneticiler, özellikle Missolini diktatoryası, İngiliz masonlarının yakın tarihlerinde oynadıkları yıkıcı rolü bildiklerinden, masonluğa karşı acımasız bir savaş açtılar ve masonluğu İtalya'da tümüyle yasakladılar; İtalyan masonları da ülkeyi terk etmek zorunda kaldı; ama ne var ki, II. Dünya Savaşı'nın sonunda İtalya'ya dönerek yeniden örgütlendiler.

P2 Mason Locası:

İtalyan masonları İtalyan ruhunun 'nasıllığını' sergileyen en güzel örnekleri verirler. Tüm tarihleri, 18.yy.'ın ikinci yarısından itibaren darbeler, anlaşmazlıklar, disiplinin ve nihai hedefleri belirleyen bir stratejik puandan yoksunluk onları hep sıkandallar örgütü yapmıştır. Bu sıkandalların en çarpıcı olanı P2 mason locası sıkandalıdır.

P2 locası (Propaganda Massonica Locası) 1877 yılında Roma'da kuruldu; kuruluş amacı Roma'ya gelen masonların buluşup tanışacakları, sorunlarına çözümler arayacakları bir yere duyulan gereksinimdir. Ama zamanla bu loca, kuruluş amacı olan propagandayı ve yabancı masonların sorunlarına çözüm bulmayı bir yana bırakarak, Grand Orient Büyük Locası içerisinde gizli bir locaya dönüştü; locanın girişimleri ve üyelerinin kimlikleri konusunda yalnızca Büyük Loca'nın başkanı bilgi sahibiydi. Öteki tüm localar böyle bir locanın var-

lığından habersizdiler. Grand Orient'i tanımamakta direten Büyük Locası, 1972'de Grand Orient'i tamdı ve böylece İtalyan Büyük Locası uluslararası desteğe sahip oldu. Sıkandal patlak verdikten sonra, yıllar geçtiği halde, ne İtalyan masonları ne de İngiliz masonları, P2'nin neden gizli bir loca haline getirildiğini yanıtlamadılar; böyle bir sorunun sorulmaması için de her türlü bilgi karartmasını denediler.

P2, İtalyon mason organizasyonu içinde de gizliliğini sürdürürken yapıp ettiklerini izlemek zorlaştı. Ama ne var ki, fısıltı gazetesi masonlar arasında bile huzursuzluk yarattı. 1974 yılında 'İtalikus' tiren sabotajı olayında 12 kişi ölünce ve bu olayın ardında P2'nin olduğu söylentileri yayılınca, Grand Orient'e bağlı localar özel bir toplantı istediler. 1976 yılında locaların Efendi Üstatları Napoli'de toplandılar; toplantı hem basma hem de diğer masonlara karşı kapalı yapıldı; uzun görüşmelerden sonra P2'nin girişimlerini askıya aldıklarını açıkladılar; ama ne var ki, 1970 yılında Grand Orient'in başına getirilmiş olan Floransalı Lino Salvini, P2 yetkililerine bildikleri gibi davranabilecekleri konusunda yetki verdi. 1978 yılında Salvini Büyük Efendi Üstatlıktan istifa etti; yerine İtalyan ordusu generallerinden Ennio Battelli seçildi. 1980 yılında Bolobno Tiren istasyonunda güçlü bir bomba patladı ve 85 kişi öldü. Patlamanın peşine hemen her yerde P2'nin ve Gladio örgütünün adları terörün düzenleyicileri olarak konuşulmaya başlandı. 1978'de İtalyan sağının saygın liderlerinden Aldo Mora kaçırıldı ve öldürüldü. Kaçırılanlar Kızıl Tugaylar adlı marksist bir örgüttü. Ama ne var ki, gene P2'nin Gladio'nun adı konuşulur oldu.

1980 yılında ilginç bir gelişme yaşandı, başta İngiliz mason kaynakları olmak üzere medya P2'nin masonlukla hiçbir ilgisi olmadığını yaymaya başladılar; çünkü, P2'nin ve loca başkanı Gelli'nin yapıp ettikleri artık saklanamaz olmuştu. Bir süre sonra da masonlar ve denetimlerindeki medya loca başkanı Gelli'nin bir KGB ajanı olduğunu keşfettiler (!); Gelli gerçekte MI6 ve CIA'e çalışıyordu. Başta İngiltere Büyük Locası olmak üzere, İngiliz ve İtalyan masonlar gırtlaklarına kadar gömüldükleri pisliliği Gelli'nin karayla yıkıyorlardı.

P2'nin Efendi Üstatı Ricio Gelli II. Dünya Savaşı'ndan önce ve savaş sırasında militan bir faşistti, savaşı Almanların yitireceğini anlayınca yoldaşlarına ihanet ederek komünistlere hizmet etti; savaştan sonra, yargılanacağını anlayınca, Arjantin'e kaçtı. Arjantin'de General Peron'un ekibinde yer aldı ve ABD istihbarat servisleriyle ilişkiye girdi; 1966 yılında ülkesinde affa uğrayınca Arjanti'nin Onursal Konsolosu gibi bir unvanla İtalya'ya döndü ve tekstilci olarak Doğu Avrupa ülkeleriyle ticari ilişkilere girdi. Gellini kimin adamıydı? P2 tüm gizli operasyonlarını hiçbir yerden buyruk almadan, bağımsız olarak mı gerçekleştiriyordu? Bu soruları bugün yanıtlamak olanaksız; ama araştırmacı Martin Short'un İtalyan mason örgütleri üzerine ilginç bir gözlemi vardır: "1925 yılında faşist diktatör Benito Mussolini'nin bu topluluğu yasadışı ilân etmesi üzerine Farmosonluk gözlerden silindi; 1945 yılında yeniden legalize oldu .

Harpten yenilgiyle çıkmış zayıf İtalyan Hükümetine, Amerikan gizli servisi OSS (Office Of Strategice-Stratejik Hizmetler Ofisi) tarafından yapılan baskılar bu sonuçta rol oynamıştı. O günlerde sivil bir yönetim olan CIA henüz kurulmadığından Birleşik Devletlerin intelijans işlerini bir askeri yönetim olan OSS yönetiyordu.

Harp bitmişti, ama yaratmış olduğu şartlar devam ediyordu. Bu durumda OSS kuruluşu Farmasonluğu da bir mafya olarak kullanmayı planlıyordu. OSS İtalya'da Sovyet kışkırtmacılığının estirdiği komünizm fırtınasına karşı güçlü odaklar oluşturmanın peşindeydi. Aksi takdirde seçimler sonucunda komünistler iktidara geleceklerdi.

Başlangıçta OSS'nin, daha sonraları CIA'nın desteklediği Masonik Fıraksiyonlardan Grand Orient (Büyük Doğu) tertibinin şimdilerde 150.000 üyesi bulunuyor." OSS savaş sonrasında aynı yöntemi değişik kılıflar giydirerek tüm ülkelerde oynadı. Örneğin, Japonya'da doğrudan doğruya 'Yakuza' (Japon Mafyası)'yı destekleyerek komünizmin önünü kanlı bir biçimde kesti.

İngiltere Büyük Locası ile İtalyan Büyük Locaları P2 locasının bir mason kuruluşu olmadığını ve Gelli'nin de bir KGB ajanı olduğunu topluma işlerken ummadıkları bir gelişme yaşandı. Mart

1981'de Vatikan'ın mali işler danışmanı Michele Sindona'nın mafyanın kara parasını akladığından kuşkulanan savcılar, Sindona'nın belgeleri arasında Gelli ile ilgili yazışmalar buldular ve Sindona'nın Sicilya'da mafyaya sığınmış yaşarken Gelli ile birkaç kez buluştuğunu saptadılar. L. Gelli'nin bürosunda yapılan bir aramada, P2 locası üyelerinin tam listesi bulundu; locaya 962 üye kayıtlıydı. Bu 962 kişinin 3'ü bakan, 43 parlamenter, 43 general, bu 43 generalin biri SİSDE'nin (İç İstihbarat ve Kontra İntelijans) komutanı General, Grassini, bir diğeri SİSMİ'denin (Dış İstihbarat) komutanı General Santorito ve SİSMİ 'nin güvenlik ve denetim bölümü şefi General MUESEİ CESİS'denin (Gizli Servisler Eşgüdüm Merkezi) komutanı General Pelosi ile Finang soruşturmaları bölümünün şefi General Giannini; ayrıca P2 locasını ve eylemlerini izleyen CESİS'den Albay Bianchi; 8 amiral; İtalya'nın dört büyük kentinin emniyet müdürü; 24 gazeteci ve televizyon yöneticisi; geri kalanlar ise yüksek rütbeli bürokratlar, bankacılar ve sanayiciler idi. Ayrıca Henry Kissinger, Edemont de Rothschild ve Davit Rockefeller ile P2 arasında çok yakın ilişkiler olduğu saptandı. Örneğin Rothschild P2 üyesi Roberto Calvini'nin Londra'nın merkezinde masonik ritüellere uygun biçimde asılması için gereken parayı vermişti (Panorama 3 Ocak 1993 - İtalyan Dergisi). Kissinger'in P2'nin 33. Dereceden mason üyelerinin oluşturduğu gizemli Monte Carlo adlı konseyinin üyesi olduğu açığa çıkmıştı.

Gelli'nin listesi İtalya'nın ve Avrupa'nın gündemine bir bomba gibi düştü. Tüm Batılı İstihbarat servisleri ve mason örgütleri Bologno tiren istasyonundaki kanlı teröre bulaşmışlardı; Gladio'nun arkasında da istihbarat servislerinin ve masonların olduğu açığa çıkmıştı. 'Italicus' tiren seferi ve Bologno tiren istasyonunun bombalanması, mafya ile işbirliği, Vatikan'ın da bulaştığı kara para aklama işleri, Faşist darbe planları, tüm bu bilgiler kamuoyuna yansidikça, medyada P2'nin mason locası olmadığı, Gelli'nin de KGB ajanı olduğu yayılmaya çalışıldı. Tam bu sırada P2'nin üyelerinden ünlü bankacı Roberto Calvi'nin cesedi, Londra'da Blackfreis Köprüsü'nde asılmış olarak bulundu.

Roberto Calvi İtalya'nın en büyük özel bankalarından olan Banco Ambrosiano yöneticisi idi. Calvi bir buçuk milyon dolarlık dolandırıcılıktan dört yıla hüküm giydi ve Londra'ya kaçtı; Calvi P2 üyesiydi. Gazeteciler işe burunlarını soktular ve soygunun 1.5 milyondan çok daha fazla olduğu meydana çıktı, Calvi'nin bu işlerde yalnız olmadığı, doğrudan Gelli'nin ve P2'nin desteğine sahip olduğu, Vatikan Bankası'nın Başkanı Baş Piskopos Marcincus'un, Mafyanın bankeri Sicilyalı Michele Sindona'nın, askeri istihbarat ajanı ve mason Francesco'nun Grand Orient Büyük Locası'nın Büyük Efendi Üstatı Armando Corona'nın, İngiltere Büyük Locasına bağlı 16 Numaralı Royal Alpha Locası'nın hazinedarı Banco Ambrosiano Overseas'ın başkam Amerikalı Peter'de Savary'in de doğrudan işin içinde oldukları açığa çıktı; ayrıca R. Calvi'nin, Londra'da kaçak yaşadığı dönemde, Kent Dükünün ve kardeşi Pirens Michael'in de üye olduğu 16 Numaralı Royal Alpha Locası'nı sık sık ziyaret ettiği açığa çıktı.

Calvi'nin cesedi üzerinde yapılan laboratuvar çalışmaları ile ilginç sonuçlara varılmıştır; cesedin ceplerinden altı kilo ağırlığında tuğla çıktı; ölüm saat 02:00'de gerçekleşmiş ve sular yükseldiği için ceset 6 saat sular altında kalmıştı. Calvi köprü'nün onarım iskelesine asılı idi. Calvi'nin cesedinin asılı olduğu köprü, oteline altı, Londra Farmosonluk Büyük Salonuna bir mil uzaklıktaydı ve bölgenin polis merkezi tüm üyelerinin mason olmasıyla ünlüydü.

P2 mason locası cinayetleri Calvi ile kapanmadı. Calvi'nin neden ve nasıl öldürüldüğü şimdiye kadar aydınlanamadı. Bu cinayetin aydınlanamamasının temel nedeni İngiliz Polis örgütünün tümüyle masonların denetiminde olmasıdır; Karın deşen Jack cinayetlerinden beri bu böyledir. P2'den kaynaklanan bu masonik cinayetler Calvi ile sınırlı kalmadı. P2 ve Gelli ile ilgili araştırma yapan ve ulaştığı sonuçları kamuoyuna açıklayan gazeteci Mino Pecorelli, 1979 yılında, ağzından tabanca ile vurularak öldürüldü. 1986 yılında da, Mafyanın Bankeri ve P2 üyesi Sicilyalı Michele Sindona zehirli kahve ile öldürüldü.

Masonların tüm gücü, kendilerinin sonsuz ve gizemli bir güce sahip olduklarına toplumun önemli bir kesimini inandırmalarına dayanır. Oysa P2 olayı göstermiştir ki, onların öyle gizemli üstün bir güçleri yoktur; onlar da sıradan insanlardır ve tek bir Tanrıları vardır, o da paradır; paraya taparlar. 'Yahbulon' bazı saf masonların önüne atılan bir afyon tabletidir yalnızca. Birazcık daha fazla para ve zenginlik için, kızıışmış çakallar gibi, birbirlerine saldırıyorlar, birbirlerini ihbar ediyor, öldürüyor, hiçbir şeyden habersiz, tanımadıkları onlarca insanı istasyonlarda (Bologno tiren istasyonu), tirenlerde öldürüyorlar, kendilerinin en sadık adamlarım köprülerde ceplerine tuğlalar yerleştirerek asıyorlar; ama gene de, Mafyayı, İngiliz ve İtalyan polis ve adliyesini denetledikleri, gizli servisleri ve medyayı yönettikleri halde açığa çıkıyorlar ve yargılanıyorlar, her şeye, P2'ye rağmen. P2'nin başı olmasına rağmen Gelli 1987 yılında İsviçre'de yakalandı ve İtalya'da yargılandı; yalnızca Bologno tiren istasyonunda işledikleri toplu cinayetlerden ötürü 10 yıl ceza aldı; diğer cinayetlerinin ve soygunlarının davaları sürüyor.

Onlar da, masonlar da birer insandırlar ve güçleri 'insan' olmakla sınırlıdır. Hiçkimse 'Tanrı' veya 'şeytan' olamaz; her şey, herkes kendi yaratılışıyla sınırlandırılmıştır.

*Ben çok iyi bildiğim ve tanıdığım bu masonluğu
salahiyetlerimi kullanarak hem de
kendi rızalarıyla yasak ettirdim.
Localarını kapattırdım.
Beni sevenler ve kararlanma değer verenler
bu gayemi yaşatmalıdırlar.*

Atatürk

BÖLÜM 6

TÜRKİYE'DE MASONLUK

Türkiye'de ilk mason locaları Padişah III. Ahmet (d.1703-ö. 1736) zamanında kuruldu. İlk locayı Fransızların kurduğu biliniyor. İlk loca Grand Orient Ded Farance bağlıdır; Perşembe Pazarında Arap Camii'nin (Galata-İstanbul) yanında kurulmuştur; kuruluş tarihi bilinmiyor, büyük bir olasılıkla 1736'da kurulan bu locaya Türkler'de kabul edilmişti. İlk Türk masonlar şunlardır: XXVIII. Mehmet Çelebinin oğlu Mehmet Sait Paşa (Büyük elçilik ve sadrazamlık yapmış İbrahim Mütefferrika ile ilk basımevi kuruluşunda çalışmıştır), İbrahim Mütefferrika, Humbaracı Ahmet Paşa, Yusuf Çelebi ve Hasan Ağadır; adı ve yapıp ettikleri konusunda bilgimiz olmayan bu locanın Sultan III. Selim (1783-1807) zamanında kapandığını biliyoruz. Türk masonluğu konusundaki bilgilerimiz, kendisi de mason olan, özgün mason metinlerine ulaşabildiği kabul edilen Kemalettin Apakın 1922'de yayınladığı 'Türkiye'deki Masonluk Tarihi' adlı kitaptır. Bu kitabı, yazar 1958 tarihinde yeniden gözden geçirerek ekler yaparak 'Ana Çizgileriyle Türkiye'deki Masonluk Tarihi' adıyla yeniden yayınlamıştır. Bu konudaki ikinci çalışma ise Türk Mason Dergisi'nde yayınlanmıştır: Derginin Temmuz 1951 tarihli üçüncü sayısından Ekim 1953 sayısında yayınlanan 12. sayısına kadar sürmüştür. Bu her iki yayında masonların bakış açısını yansıtmaktadır ve yanlıdır; objek-

tif değildir. Bu iki yayından sonra yapılan tüm çalışmalar bu yayınları belge olarak kullanmak zorunda kalmışlardır; çünkü, masonluğun kendisi, özellikle Türk Masonluğu konusunda özgün ve sahih belge bulmak son derece zordur. Mason organizasyonu her ülkede, özellikle Anglosakson demokratik anlayışıyla yönetilen ülkelere, kamuoyunun önüne sürekli olarak çok ustaca hazırlanmış düzmece belgeler sunmaktadır. Ama ne var ki, masonlar da insandırlar. Ne olağanüstü bir yeteneğe ve ne de evrenin köşe taşlarını yerinden oynatacak 'giz'e sahip değildiler. Ve birazcık bilim adamı sabrı gösterilirse haklarında pek çok bilgi elde edilebilir; ve bu başarılıdır da. Türk masonları da, kendilerini ne kadar saklarsa saklasınlar haklarında pek çok doğru bilgiye sahibiz.

Türkiye'de İskoçya Büyük Locası tarafından tanınan ilk locanın 3 Şubat 1748'de Alexandre Dumont adlı bir yabancı tarafından kurulduğunu biliyoruz; bu loca İskoç Büyük Locası'nın tanıdığı ilk yabancı locadır; bu locanın adım ve hangi tarihe kadar açık kaldığını bilemiyoruz. Ayrıca İngiltere Büyük Locası tarafından kabul edilen bir locanın da İngiltere Büyük Elçisi Sir Hanry Bükler tarafından kurulduğunu ve H. Bükler'e İngiltere Büyük Locası tarafından Taşra Büyük Üstatı Unvanının da verildiğini biliyoruz; bu konudaki tüm bilgimiz bu, fazla bir bilgimiz yok. Masonların çok tuttukları ve değer verdikleri F. T. B. Clavel'in 'Histoire Pittoresque de la France-Maçonnerie et des Socieites Secretes Anciennes et Modernes (1843)' adlı kitabında, Türkiye'de, İngiliz, Fransız, İtalyan ve Alman obediyanlarına bağlı pek çok mason locasının açıldığını yazar.

Fransız 'Grand Orient De France' adlı Büyük Locası'nın 1885 yılında 'Calendrier Maconnique' Türkiye'de kurulan bazı locaların adları ve adresleri yer alır; bu localar şunlardır: 1) L'Etoile do Bosphor (1858), Üstatı: Fernandez, Toplantı yeri: Daudria Pasajı, Beyoğlu, Hollanda Sarayı karşısında. 2) Proodos (1867); Le Proqres, Üstatı: Epominondros Broussalis, Toplantı yeri: Daudria Pasajı. 3) Ser (1865, Amour), Üstatı: Artin Noradeounghia, Toplantı yeri Voyvodo cd. Noradeounghian Hanı.

Yabancı obediyanlara bağımlı localar Kırım Harbi (1853-1856) sırasında ve sonrasında çoğaldı. Hristiyan Avrupa'nın tüm emperyalist devletleri, Osmanlı Topraklarındaki petrole el koyabilmek için, alakuşlar gibi imparatorluğun büyük kentlerine ve stratejik bölgelere üşüşmüşlerdi; İzmir'de, İstanbul'da, Halep'de, Kudüs'de, İskenderiye ve Kahire'de mason locaları kuruluyordu. "İngiliz İmparatorluğu'nun azameti Farmasonların eseridir" savı tartışmasız olarak tüm Avrupa saraylarında ve dışişleri ofislerinde kabul edilen bir doğru idi; öteki emperyalist devletler de (İtalyanlar, Almanlar, Fransızlar), sömürgeleştirmek istedikleri topraklara askerlerini göndermeden önce, kendi ulusal obediyanlarına bağlı localar kuruyorlardı. Bu localar birer istihbarat, yer yerde operasyon örgütleri gibi çalışıyorlardı. Osmanlı topraklarında açılan bu tür locaların başlıcaları şunlardır:

L'Union D'Oriental Locası: Fransız obediyanına bağlı olarak 1858'de İstanbul'da kuruldu; Üstadı Aleksandır Sheinas idi, üyelelerin çoğunluğu Yahudi idi; 1869'dan sonra locaya Müslüman Türkler'de kabul edilmeye başlandı; locaya alman Türklerin genelde subay olması önemlidir. Yabancı obediyanlara bağımlı localar, özellikle subayları, yüksek dereceli memurları ve yargıçları masonlaştırmak istiyorlardı.

Germania Zu Golden Horm ve Leinster ve Deutcherebund Locaları: Bu her üç loca da Almanların İngiliz üslubu ile sömürgecilik denemesidir. Ama ne var ki, İngiliz üslubu Almanlara ters geldi ve her üç loca da başarısız oldular; kısa süre sonra kapandılar.

Spranao Locası: Bu loca İtalyan obediyanına bağlıdır. 1867'de İstanbul'da kurulmuştur. İtalyanlar 1884'de de yine İstanbul'da Rizorta Locasını kurdular; hükümet locayı kapatınca 1900'de Macedonia Rizarto Locası adıyla Selanik'te yeniden kuruldu.

Emperyalist devletler, imparatorluk kentlerinde doğrudan doğruya kendilerine bağımlı, büyük elçilerinin denetiminde localar kurmakla yetinmediler, özellikle Hristiyan azınlıkları ve petrol böl-

gelerindeki Türk olmayan Müslüman halkları imparatorluktan ayrılmaya teşvik eden özel amaçlı localar da kurdular. Böylece mason locaları birden bire (Kırım Savaşıyla beraber) Kuzey Afrika Çöllerinden Mezopotamya'ya kadar yayıldı. Büyük Arap aşiretlerinin şeyhlerine 'Büyük Üstatlık' gibi rütbeler verilerek masonlaştırıldılar. Örneğin: Şattül-arap'ın İran kıyısındaki Muhammere Şeyhi Hazal masonlaştırıldı ve bütün Mezopotamya'nın Büyük Üstatı yapıldı. Aynı yöntem Kuveyt'te de uygulandı. Kuveyt Şeyhi Mübarek'de hemen kurulan içi boş uyduruk birkaç locamın basma getirildi ve Kuveyt'in Büyük Üstatı yapıldı. Ve elbette 'Büyük Üstat'larm locaları İngiltere Büyük Locasına bağlı, İngiliz patentli idiler.

Masonlar özellikle İngiliz masonları, tüm yayınlarında örgütlerinin Anderson yasalarına bağlılığından, örgüt içi adaletin şaşmazlığından övünerek söz ederler. Ama her nedense, sömürülecek bir şeyleri olan dünyanın herhangi bölgesinde tüm bunlar unutulur. Erginlenme törenleri dereceler arası hiyerarşik yapı ve disiplin ve Anderson yasaları unutulur. Mason kavramını ilk kez duyan bir çöl şeyhi birkaç saat içerisinde kurulan bir Büyük Loca'nın başına Büyük Üstat diye getirilir. Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanma sürecini inceleyen H. V.V.F.Vinstone bu konuda şunları yazar: *"Bu olayları yakından değerlendirenler siyonizm olmasa da masonluğun son hadiselerinde de etkili olduğunu görecektir. Selanik ve Türkiye'deki mason localarının Hindistan'daki localarla yakın ilişkileri mevcuttu. Hint masonluğu ise 1839'dan beri varolan Basra localarıyla ittifak halindeydi. Ortadoğu masonları içinde en etkili olanı, Şattül-arap'ın İran tarafında yer alan küçük bir pirenslilik olan Muhammerali'nin başındaki Şeyh Hazal idi.*

Osmanlı'daki Hristiyan azınlıkların kurduğu localar içerisinde Serveproodos Locaları çok ünlüdür:

Ser Locası: Ermeni azınlığın 1861'de kurduğu bir locadır ve Fransız obediyanına bağlıdır. Başka bir deyişle Fransız sömürge

politikalarının Ortadoğu petrol bölgelerinde yaşama geçirilebilmesi için Fransızlar tarafından Ermenilere kurdurulmuş bir locadır. XVIII. yy.'dan sonra Osmanlı İmparatorluk topraklarında yaşayan Ermenileri Fransızlar, Rumları ve Kürtleri ise İngilizler sahiplenmiş, Osmanlıya karşı kıskırtmışlardır. Bu iki emperyalist devlet İngiltere ve Fransa birbirlerinin Osmanlı İmparatorluk azınlıkları üzerinde egemenlik kurma, İmparatorluğu parçalama politikalarına karışmışlar, birbirlerini desteklemişlerdir. İlginçtir Ermenistan'ın bağımsızlığı için kurulan ve çalışmalar yapan Ser Locası'nın Büyük Üstadı İran büyük elçisi Muhsin Han idi; locaya toplumun ve devletin kilit noktalarında bulunan Türkler de kabul edilmiştir. Bu Türklerin en ünlüleri şunlardır: Fuat Paşa, Mithat Paşa, Ahmet Refik Paşa, Tunuslu Hayrettin Paşa, İbrahim Hakkı Paşa (1909, Sadrazam), Sadullah Paşa (Berlin Büyük Elçisi), Ziya Paşa, Namık Kemal, Şinasi, Nurettin ve Kemalettin Efendiler (Şehzadeler), Ali Haydar Bey (Padişah Abdülaziz H'nin Mabeyni). Ser Locası'nın, Ermeni çetelerine destek verdiği kanıtlanınca, 1894 yılında kapatıldı.

Proodos (Le Progres) Locası: Proodos Locası Fransız Grand Orient'ine bağlıdır; l'Union D'orient'ten ayrılan Rum masonlar tarafından 28.3.1868 tarihinde İstanbul'da kuruldu; Loca'da Rumca konuşuldu; locanın nihai amacı Bizans İmparatorluğunu yeniden kurmaktır. Loca üyelerinin çoğunluğu Rum'du. Rumların dışında 15 Yahudi, 19 Türk üye vardı. Loca başkanı, 1870'den sonra Osmanlı İmparatorluğunun parçalanmasında etkin roller üstlenmiş olan Kleanti Skaliyeri adlı bir Rum idi. Loca K. Skaliyeri'nin yapıp ettiklerinden dolayı İngilizlerin gizli desteğine sahipti, ama Fransız obediyanına bağlı olarak çalışırdı.

Proodos Locasında, 20 Ekim 1872 tarihinde, Osmanlı İmparatorluğu veliahtı Murat Efendi'nin (V. Murat) erginlenme töreni yapılarak, Murat Efendi masonlaştırıldı. Şehzade Murat Efendi'den önce bu locada Abdurrahman Hilmi adında bir tek Türk vardır. Şehzade Murat Efendi'den sonra locadaki Türklerin sayısı artar; Ali Şevkati Bey, Namık Kemal, Seyit Bey (Şehzade Murat Efendi'nin Baş Mabeyincisi), Mehmet Ragıp Efendi ve Şehzadelerden Kemalettin ve Nurettin Efendiler Loca'ya Üye oldular.

¹ H.V.F. Vinstone, Orta Doğu Serüveni, Risale Yayınları, s.23-24, Çev.: Fuat Davutoğlu, İstanbul-1999

Proodos Locası, Fransız Obediyansına bağlı olduğu için, 'Kainatın Ulu Mimarı' kavramı locanın her türlü yazışma kut törelerinden çıkarılması locanın giderek zayıflamasına, üyelerini yitirmesine neden oldu. Üyelerin locayı terk etmelerine İngilizlerin Osmanlı İmparatorluğu sınırları içerisindeki tartışmasız gücü neden oldu. Proodos'un gücünü yitirmesi üzerine Rumlar siyasal amaçlarını gerçekleştirmek için 1865'de Areti, 1867'de de St George Localarını kurdular; bu localar konusunda pek fazla bilgimiz yok.

Veliaht Murat Efendi'nin Masonlaştırılması:

Şehzade Murat 1840 yılında doğdu; Arapça ve Fransızca bildi. 1861'de babası Sultan Abdülmecit ölünce amcası Abdülaziz tahta çıktı ve Şehzade Murat da Veliaht ilân edildi. Şehzade Murat Namık Kemal ve Ziya Paşa ile yakın ilişki içerisindeydi onların etkisinde kalmıştı; Batı değerlerine ve yaşam biçimine hayran, içki alemlerini seven bir Batıcı idi. Masonlar hakkındaki ilk bilgileri, karanlık bir geçmişli olan Dr. Kapolyon, Namık Kemal, Ziya Paşa ve Mithat Paşa'dan almış. Dr. Kapolyon Rum kökenli bir İtalyan vatandaşıydı; gizli 'Karborani Örgütü' üyesi bir mason idi, İtalya'da karanlık işler çevirdiği için İstanbul'a kaçarak Osmanlı'ya sığınmıştı. Sultan Abdülaziz (1866-1876) Avrupa gezisinde Veliaht Murat'ı da yamna aldı ve kanıtlanamayan iddialara göre Veliaht Murat, 1867 yılında Londra'da iken İngiliz Veliahtı Pirens Edward kendisini masonluğa davet etmiştir ve yakında kendisinin bu konuda bir mektup göndereceğini söylemiştir. Şehzade Murat Türkiye'ye döndükten soma, 1868 yılında, Dr. Kapolyon ve özel sekreteri Seyyit Bey Pirens Edward'ın teklifini hatırlatarak, Kleanti Skaliyeri adında bir Rum'un bir mektupla kendisini ziyaret edeceğini söylemiştir. Z. Şakir'in 'Çırağan Sarayı'nda 28 sene -Sultan Beşinci Murat'ın Hayatı' adlı kitabında anlattığına göre- K. Skaliyeri Fransız Büyük Locası Grand Orient'den bir mektup getirerek Şehzadeye 18. Dereceyi teklif etmiştir. Burada anlaşılamayan, İngiliz-İskoç mason örgütlerinde yüksek dereceli bir mason Üstad-ı Muhterem olan İngiliz Pirensinin neden Fransız Obediyansından davet mektubu yolladığıdır? İngiliz ve Fransız örgütleri arasında Osmanlı'nın paylaşımı konusunda Gizli bir anlaşma mı vardı? Z. Şakir'in V. Murat'ın erginlenme töreni için anlattıkları gerçeklerle uyuşmamaktadır.

Veliaht Murat Babîâli 20 Ekim 1872 tarihinde, Proodos Locası'nın kurucularından ve Bab-i Ali'nin hukuk danışmanlarından Louis Amiable'nin Kadıköy'deki evinde yapılan özel erginlenme töreniyle masonlaştırılmıştır. Törene yalnızca en güveniHr üyeler çağrılmış, törende Türkçe konuşulmuş ve loca başkanı Kleanti Sklayeri töreni yönetmiştir. K. Sklayeri'nin 23 Ekim 1872 tarihinde bağlı olduğu Fransız Grand Orientine yazdığı mektup ilginçtir. Veliahtı masonlaştırmakla Osmanlı'yı teslim almış gibi sevinmekte, gururlanmaktadır:

"23 Ekim 1872

• Fransız G.O.'na

Çok sevgili kardeşlerim

Çok muntazam başlamış, yani Teşkilatımızın Nizamnamelerine aykırı bulunmasına rağmen Masonluğun Umumi ve Fransız G.O.'nun hususi menfaatlerine uygun olan ve yeni tamamlamış olduğum bir eseri size bildirmek isterim.

Son günlerde şahsen bana yapılan bir müracaatla Osmanlı İmparatorluğu tahtının varisi Pirens Murat Efendi'nin tekrisi teklif edildi. Bu teklif, Mu. L. D'mızın amil azası, Üs. Mason ve Veliaht'ın baş kethüdası Seyit Bey tarafından yapıldı.

Aşağıda anlatacağım sebeplerden en sıkı ketumiyetin muhafaza edilmesi ve tekvisin dışarıya sızmasına meydan verilmemesi lüzumlu idi.

Gördüğünüz gibi kardeşlerim, Nizamnameler ve Masonluk vazifelerinin arasında zor durumda kalmıştır. Bir taraftan Nizamnamelere uyacağıma yemin etmişim, diğer taraftan Masonluğun Umumi ve Fransız G. O. 'u hususi menfaatleri için de Nizamnamelere aykırı olarak Veliahtı tekris etmeliydim.

Teklifi kabul etmemek Teşkilatımıza karşı Veliahtın eline bir silah vermek olacaktı, çünkü O da umumi kanaate uyarak bizim, kıratlara ve dinlere karşı olduğumuz fikrine inanacaktı sonra ya bir İngiliz veya İtalyan locası bu tekrisi yaparsa G.O.'i böyle bir kazançtan niye mahrum etmeli?

Bunun için Nizamnamenin tekris hakkındaki bazı maddelerini ihmal ederek ikili vazifemi yaptım: Birincisi, durumu ve üslüm kaliteleri ile çok şey vaad eden bir kimseyi Teşkilatımıza kazandırmak, ikincisi, Fransız mason tarihine, ilerde sultan olacak bir kimsenin tekrisi gibi benzeri olmayan bir hadiseyi kaydetmek.

K.lerim, Masonluğun Umumi menfaatleri için tasvibinizi ve aynı zamanda birkaç gün içinde Murat Efendi'yi ikinci ve üçüncü dereceye terfi edebilmem için gerekli müsaadenin verilmesini istiyorum.

'Hoş Geldin Mektubu İyi Olur.'

Ayrıca, Fransız G.O.'nun benim aracılığımla kendisine bir tebrik ve hoşgeldin mektubu yazmasının çok uygun olacağını sanırım: Bundan çok hoşlanacaktır.

Candan bağlı Kardeşiniz

Proodos L.si Üs. Muhteremi"

Kleanti Skaleyeri'yi Prsident du Conseil de l'ordre'sinin (G.O.'nın başkanı) verdiği yanıt da son derece ilginçtir; yanıt:

"8.22.1872

İstanbul Vadisinde Proodos Muh. L. si Üs. Muh. 'Kleanti Skaleyeri'ye Pirens Murat Efendinin 'tekrisini ve bu tekrisin hangi şartlar altında yapılmış olduğunu bildiren 23.10.1872 tarihli mektubunuzu aldım.

Veliahta 2. ve 3. dereceleri de verini

Bu haberinizi büyük bir alaka ile karşıladım Türkiye tahtı varisinin tekrisine ben de sizin gibi büyük bir kıymet vermekteyim Fransız G.O.'nına bağlı bir atölye de nur aldığı için kendimizi tebrik etmeliyiz.

Sevgili Kardeşim, eserinize devam ediniz ve yeni Kardeşe 2. ve 3. Dereceleri aynı gizlilik içinde veriniz. Öyle yapınız ki, bu derecelerin tedrisatı aklında ve kalbinde silinmeyecek izler bıraksın.

Kardeş sevgilerinin kabulü...

de St. Jean."

Kleanti Skaleyeri aldığı mektuba çok sevinir ve hemen yamtlar:

" Kleanti Skaleyeri'den

Fransız G.O.'ndan Teşkilat Konseyi Reisi, de St. Jean Kardeşe.

Murat Efendinin 2. ve 3. Derecelere terfi için bana selahiyet veren ve bu sembolik derecelerin tedrisatının da aklında ve kalbinde silinmeyecek izler bırakmasını tavsiye eden mektubunuzu aldım.

Bunun üzerine 8 Aralık Pazar günü saat akşamın 6'sında, Beyoğlu, Ağahamam Sokağı 12 Nolu mahaldeki Masonik Lokalde toplandık ve aynı gizlilik içinde ve bütün şekillere uyarak Veliaht'a ikinci ve üçüncü sembolik dereceleri verdim Veliaht o derece uygulandı ki çalışmalar kapandıktan sonra sabahın ikisine kadar, Masonik ve Masonluğun memleketimizde yayılması çarelerini konuşmak için kaldı. Fransız G.O.'na bağlı olan fakat yalnız Türkçe çalışan bir locanın kurulmasını teklif etti; derhal, benim riyasetimde bir muvakkat loca teşkil edildi ve vazifelilerin seçiminden sonra, Locaya 'Envari Şarkıyye' adı verildi iç tüzüğünün hazırlanması için bir komisyon kurduk bu komisyon işini bitirir bitirmez kuruluş için resmen müracaat edeceğiz.

Kardeş sevgilerimin kabulü.

Candan bağlı kardeşiniz

Proodos Muh. L.si Üs. Muh.i

Kleanti Skaleyeri"¹

¹ Short, Martin, Masonların İçinden, çev.: Evsal Vedihi, Boğaziçi Yayınları s.499., İstanbul-2000

Orhan Gazi'nin, Yıldırım Beyazıt'm, Yavuz Sultan Selim Han'ın, Fatih Sultan Mehmet Han'ın soyundan gelen bir imparatorluk veliahtı neden kendi isteği ile mason olur? Bir Osmanlı Veliahtını masonik erginlenme törenlerinin Türk ve İslam gelenek ve törelerine karşıtlığına, akla aykırılığına, çirkin tiyatral soytarıllığına katlanmaya zorlayan nedir? Kariyer, güç, ün ve para için mason olan esnafı, tüccarı, entellektüeli anlamak kolaydır; ama kariyere ve güce gereksinimi olmayan bir imparatorluk veliahtını nasıl anlayacağız? 'V. Murat deli olduğu için mason oldu', yaklaşımı da saçma ve ideolojik bir yaklaşımdır. V. Murat mason olduğu zaman son derece sağlıklı iki Osmanlı şehzadesi daha mason oldu; dönemin son derece akıllı, sağlıklı paşaları, ünlü bürokratları, entellektüelleri ve tüccarları da mason olmuştu.

V. Murat'ı ve ötekileri masonluğa çeken nedir? Masonluğun akla aykırılığı mı? Düşsel amaçları mı? Yoksa hiçbir zaman sahip olamadıkları 'bir giz' masalının kamufleji arkasına saklanan bir gurup insanın yaratılışın tüm olumluluğuna karşı geliştirdiği bir olumsuzlama (negation)'nın dayanılmaz cazibesi mi? Kutsal olana karşı yapılan kökten bir başkaldırının çekiciliği mi? Kim bilebilir? Nedeni ne olursa olsun masonik erginlenme törenlerine katılmak bir insan tekinin veya bireyin yaşayabileceği en büyük trajik olgulardan biridir.

Osmanlı İmparatorluğunda İlk Masonik **Darbe:**

Osmanlı Sultanı Abdülaziz (d.1830, İstanbul - Ö.1876, İstanbul) Osmanlı Sultanları içerisinde çok özgün bir yere sahiptir. Ama nedense Türk medyası ve tarihçileri Abdülaziz'i çok zorlanmadıkları sürece anımsamazlar; anımsananlar ise hep, Abdülaziz döneminde yaşanan olumsuzluklardır. Sanırım bunun temel nedeni Türk medyası ve Türk tarihçileri üzerindeki masonik baskıdır.

Abdülaziz, genelde Osmanlı ekonomisinin çöküşünün baş sorumlusu olarak görülür ve yeni yetişen kuşakların da bunu böyle bilmesi istenir. İddiaya göre Abdülaziz ekonomik çöküşün başsorumlusudur; çünkü düşüncesiz, gösteriş düşkünü bir padişahtır; gös-

terişe düşkünlüğünden ötürü pahalı saraylar yaptırmıştır ve hiç gerek yokken güçlü ve büyük bir donanma kurmuştur. Halk Sultan Abdülaziz'i ve yapıp ettiklerini böyle bilsin ve değerlendirsın isterler.

Osmanlı ekonomisi, Kapütülyasyonların peşine 1838'de, İngiltere ile yapılan Balta Limanı Ticaret Anlaşması sonucu çökmüştü. İngilizler İmparatorluğun tüm ticari ve ekonomik kaynaklarını görülmemiş bir açgözlülükle sömürmeye başlamışlardı. Abdülaziz tahta çıktığında Osmanlı'nın ne ekonomisinde ne de maliyesinde ayakta kalan hiçbir şey yoktu; İngiliz tüccarlar ve Yahudi finansörler (İngiliz korumasında) Osmanlı ekonomisine tümüyle egemendiler. Abdülaziz İngiliz soygununu sınırlayabilmek, kimbilir belki de durdurabilmek için iki şey yaptı: **1)** En ince ayrıntısına kadar puanlayıp yoktan var ettiği güçlü bir donanma; İngilizlerin gücü donanmalarına dayanıyordu ve anladıkları tek bir dil vardı, 'silahların dili'. Osmanlı Donanması İngilizleri, Fransızları ve İtalyanları tedirgin etmişti. Akdeniz, Ege ve Karadeniz'de güçlü bir Osmanlı donanması tüm Hristiyan Batı'nın Ortadoğu üzerine kurduğu puanları çökertiyordu. Sultan Abdülaziz ayrıca demiryolu ve tünel işletmeleri kurdu; bu da Batı genel kurmaylarını düşündürüyordu; çünkü bu kuruluşlar Batı'nın kısıktığı azınlıklar üzerine hızlı ve güvenli bir biçimde Türk askerlerinin gönderilebileceği anlamına geliyordu. **2)** İngilizlere karşı dış politikada Rus ve Alman kartını oynadı.

Sultan Abdülaziz ayrıca Hristiyan Batı'nın bağışlayamayacağı şeyler de yaptı; ilk defa Şura-yı Devlet Divan-ı Muhasebat kuruldu, bankacılık belirli kurallara bağlandı, demiryolu-tiren demiryolları ve tıramvay işletmeleri açıldı, Darülfünun (üniversite) kuruldu, Maarif-i Umumiye Nizamnamesi yayınlandı, tiyatro, yayın ve sergi etkinlikleri başladı. Bu referandumlar İngiliz-Yahudi sermayedarları istediği için, onların puanlarını yaşama geçirmek için yapılmadı, Osmanlı İmparatorluğunu güçlendirmek için yapıldı.

Bu reformların yanı sıra Abdülaziz bağışlanamaz bir yanlış daha yaptı: Masonları sıkı bir izlemeye aldı; masonlar Abdülaziz

döneminde saklanacak delik aradılar; bu konuda K. Skaleyeri'nin 23 Ekim 1872 tarihli Fransız G.O.'sına yazdığı mektupta ilginç yakınmalar vardır. Skaleyeri mektubunda şunları yazar: "...*hafiyele kapımızda! Kaç defa mabetlerimiz kapısında bekleyen hafiyele gördük, kaç defa maksadı aramıza girip Müslüman Kardeşlerin isimlerini öğrenmeye çalışan kimseleri tekris ettik. Bu Müslüman Kardeşlerin birçoğu ya işinden atılmış, ya rütbeleri alınmış veya sürülmüştür. Bizim tam bir isim listemiz polisin elindedir... bu hadiselerin sonunda cesaretlerini kaybeden Müslüman Kardeşler Localara eskisi gibi devam edemez oldular. Masonluğun Vadimizde çökmek üzere olduğunu üzümlere müsaade ederken...*" Masonlar hiçbir zaman ve hiçbir yerde milli çıkarlar için masonlarla uğraşanları bağışlamadılar.

İngilizler ve Fransızlar, kendilerine bağlı mason localarını kullanarak, 30 Mayıs 1876 tarihinde Osmanlı Ordusunda bir darbe yaptırarak Sultan Abdülaziz'i tahttan indirdiler. Darbeyi bir Cunta puanlamış ve yaşama geçirmiştir. Cunta'nın başında Serasker (genel kurmay başkanı) Hüseyin Avni Paşa vardı. Hüseyin Avni Paşa'nın mason olduğu kesin değildir. Mason olduğu konusunda iddialar vardır, ama hiçbir obediyan bu iddiaları onaylamamıştır. Ama cuntanın öteki üyeleri İsmail Kemal, Hasan Fehmi, Köse Raif, Rifat Bey, Ziya Paşa, Mütercim Rüştü Paşa (12 Mayıs'ta Sadrazam), Mithat Paşa, Kayserili Ahmet Paşa (Bahriye Nazırı) masonlardı.

Daha sonraları Türk ordusuna uygulanan darbelerle klasikleşen bir yöntem ilk kez Abdülaziz'e uygulandı. 10 Mayıs 1876'da Talebe-i Ulum (Üniversite Öğrencileri) bir miting düzenlediler; bu miting kısa sürede ayaklanmaya dönüştü, öğrenciler hükümetin istifasını istediler. Sultan Abdülaziz mason Mithat Paşa'nın tavsiyesine uyarak Mahmut Nedim Paşa hükümetini görevden alıp mason Mütercim Rüştü Paşa'yı sadrazam yaptı. Öğrencileri İsmail Kemal, Hasan Fehmi, Köse Raif, Rifat Bey ve Ziya Paşa kışkırtmıştı, hatta Ziya Paşa cami hocası kılığında Fatih Medresesi öğrencileri arasına katılmış ve onları sürekli olarak hükümet aleyhine kışkırtmıştır. Mason kuyumcu Hristaki adındaki bir Rum da Mithat Paşa aracılığıyla öğrenci liderlerine önemli miktarlarda para vermiştir.

Sultan Abdülaziz İngilizlerin masonları kullanarak kurduğu kurt kapanından kurtulamadı; daha doğrusu masonlar bu darbeye kurt kapanının kendisidir. Dolmabahçe Sarayı, denizden sultanın eseri olan donanmayla, karadan da piyade birliklerince kuşatıldı. Sultan Adülaziz deli olduğu gerekçesiyle tahttan indirildi ve yerine mason V. Murat, veliaht olarak tahta çıkarıldı. 2 Haziran günü Topkapı Sarayı'ndan Feriye Sarayı'na getirilen Abdülaziz'in 4 Haziran'da bileklerini keserek intihar ettiği açıklandı; cesedi Feriye Karakolu çay ocağındaki nöbetçi askerin yatağına yatırıldı. Ölüm raporunu yazacak doktorlara Hüseyin Avni Paşa'nın emri ile yalnızca kesik bilekleri gösterildi, cesedin üzeri bir çarşaf ile kapatılmıştı. Doktorlar bir çift kesik bileğe bakarak intihar etmiştir diye rapor verdiler.

Mason Cunta Sultan Abdülaziz'i delirdi diye tahtından indirmişti. Ama ne var ki, aynı Cunta padişah yaptığı mason V. Murat'ı da üç ay sonra 31 Ağustos'ta gerçekten delirdiği için tahttan indirmek ve gözetimi altına almak zorunda kalmıştır. Cunta'nın başı olan Serasker Hüseyin Avni Paşa ellerindeki Padişah kanı kurumadan 15 Haziran'da Çerkez Hasan adlı genç bir subay tarafından delik deşik edildi. Cunta'nın başta Mithat Paşa olmak üzere hiçbir üyesinin sonu iyi olmadı.

İmparatorluğun yönetimini tümüyle ele geçiren masonlar ilk iş olarak Abdülaziz'in yaptığı reformları İngiliz-Yahudi tüccar ve bankerlerin istediği biçimde değiştirmek oldu. Sultan Abdülaziz'in kurduğu görkemli donanma, İngilizlerin isteğine uygun olarak, çürümeye terk edildi. Ve bu ihanetin faturası da II. Abdülhamit'e çıkarıldı. Osmanlı İmparatorluğu, 1876'da Abdülaziz'i öldürerek siyasal erki ele geçiren masonlar tarafından, II. Abdülhamit'in Meclis-i Mebusani kapattığı 13 Şubat 1878'e kadar doğrudan yönetilmiştir. Ve bu iki yıl felâketlerle dolu bir yıldır. Osmanlı İmparatorluğu bu iki yılda gördüğü yıkımı tarihinin hiçbir kesitinde görmemiştir.

Ali Suavi ve V. Murat'ın Kaçırılması:

Ali Suavi (d.1839, İstanbul - ö. 1878, İstanbul) Rüştîye öğretmeni, Filibe'de tahrirat katipliği yaptıktan soma İstanbul'a ailesinin yanına döndü. 'Muhbir' adlı gazetede siyasal içerikli yazılar yazarak büyük ün kazandı. Bir süre soma Avrupa'ya kaçarak Londra'da 'Muhbir'i' Türkçe olarak yayınladı. Büyük bir olasılıkla Londra'da yaşadığı sürede mason oldu; güzelliği ile dillere destan bir İngiliz kadımla evlendi. II. Abdülhamit'in tahta çıkmasıyla yurda döndü; 'Has Müşaviri' oldu. Abdülhamit, Namık Kemal ve Ziya Paşa'nın da yer aldığı 'Cemiyet-i Udeba'yı kurmuştu. Bu tercüme bürosunda Ali Suavi'ye de görev verildi. Ziya Paşa Ali Suavi'nin görev almasına karşı olunca padişah kızarak büroyu kapattı; Ali Suavi de Galatasaray Lisesi (Mekteb-i Sultan-i) müdürü yapıldı. 1877 - 1878 (93 Harbi) Rus Savaşı Ali Suavi'yi II. Abdülhamit'le karşı karşıya getirdi; bu tarihten soma Ali Suavi amansız bir Abdülhamit karşıtı ve İngiliz yanlısı yol izledi. Yazdığı yazılarla ünü arttı, Kur'an-ı Kerim'in namaz surelerinin Türkçeye çevrilerek, Türkçe namaz kılınması yanlısı bir tutum izledi; Arap harflerinin bırakılarak Latin harflerinin kabulünü ve Latince bilimsel kavramların kabulünü önerdi. 93 Harbinin yarattığı korku yıkımla devlet başa çıkmaya çalışırken, Meclis-i Mebusan'daki azınlık milletvekillerinin sabotaj düzeyindeki istekleri ve devleti çalışmaz duruma getirmeleri karşısında Abdülhamit'in Meclisi kapatması Ali Suavi'nin büyük tepkisine neden oldu. Ali Suavi, günümüzde de Kurtuluş Savaşı'nın hemen peşine neden Batı demokratik düzenini getirip çok partili seçimler yapmadı diye Atatürk'ü eleştiren ikinci cumhuriyetçilerin bir tür prototipidir.

1876'da tahta çıkarılan V. Murat'ın deliliği saklanamaz olunca, tahttan indirilmeden önce Mithat Paşa başkanlığında bir heyet Abdülhamit'le görüşmüşlerdir. Devleti istedikleri gibi yönetmeye alışmış Mithat Paşa başkanlığındaki mason cunta, siyasal erkin kendilerinde kalacağını umarak, Abdülhamit'i padişah yaptılar. Abdülhamit başlangıçta cuntayı serbest bıraktı; onları kuşkulandırmadan kendisine sadık insanları devletin kilit noktalarına getirdi; 93 Harbinin yarattığı yıkım artık padişaha bu Batıcı mason cunta ile siyasal erkin paylaşılmayacağı açık seçik gösterdi ve Abdülhamit alınması gereken biricik kararı alarak Meclis-i Mebusan'ı kapatıp

cuntayı dağıttı, mason localarını kapatıp, masonları sürekli izlemeye aldı. Ali Suavi Doğuda Kars ve Doğu Beyazıt'ın yitirildiği, Rus ordularının Erzurum'a dayandığı; Batıda tüm Rumeli'nin yitirildiği, Rus ordularının İstanbul'un kapılarına dayandığı bir karmaşa, bir zayıflık ortamında, savaş kaçını göçmenler İstanbul ve Anadolu'nun iç kesimlerinde açlık ve hastalıkla boğuşurken, Osmanlı Türk orduları ve devlet örgütü onmaz yaralar almışken, kanlı bir darbe girişiminde bulundu; nehri geçerken at değiştirmek istiyordu. Ülkeyi sonsuz bir kargaşaya sürükleyecek olaylar dizisini başlatmaya kalkıştı. Bu çöküşten yararlanacak tek bir devlet vardı ve donanmasıyla Çanakkale açıklarında bekliyordu. Bu devlet mason localarını kullanarak padişahları deviren, öldüren İngiltere'ydi.

Ali Suavi yalnız değildi, yandaşlarına darbe gününü 19 Mayıs 1873 tarihli Basiret Gazetesinde yayınladığı kısa bir yazıyla şifreli olarak duyurdu: *"1) Herkes ve hep evrak-ı havadis hal-i hazırın tehlikesinden bahsetmektedirler. Hakk-ı acizanemde mevcut olan emniyet-i ammeye mabni söyleyeceğim şeyi herkesin dinleyeceğine şüphem yoktur. 2) Müşkülât-ı hazırı pek büyüktür, lakin çaresi pek kolaydır; 3) Yarınki Nüshanızda cümlelerin müsadeleriyle bu çareyi kısacık şer ve beyan edeceğim; bu gün şu mektubum yarın ki neşre enzar-ı umumiyei celp içindir efendim Ali Suavi"*

Ali Suavi gençliğinde Filibe'de tahrirat müdürlüğü yapmıştı 93 Harbinden ötürü Filibe göçmenlerle doluydu; A. Suavi bu göçmenleri örgütledi; gizli çalışmalarının tümü Suavi'nin Üsküdar'daki yalısında (Direkli Yalı) yapıldı; eşi tüm toplantılardan haberdardı. Suavi'nin ölüm haberi zaptiyeden önce yalıya ulaştığı için İngiliz eş tüm belgeleri yaktı ve Suavi'nin arkasında kimlerin, hangi paşaların olduğu hiçbir zaman bilinemedi. Eşi de olaydan kısa bir sonra bir Ermeniyle evlenerek Paris'e yerleşti ve hiçbir açıklama yapmadı.

20 Mayıs 1878 tarihinde Suavi'nin örgütlediği 500'ü aşkın Filibeli göçmen, Çırağan Sarayı yakınlarındaki Mecidiye Camisi'nin önünde toplandı, yüz kadar göçmen de Ali Suavi'yle beraber kuzguncukta mavnalara binip Çırağan Sarayı önündeki rıhtıma çıktılar.

Her iki gurup da şaşkın nöbetçileri yaralayarak silahlarını aldılar ve sarayın harem dairesine girdiler. V. Murat darbeden haberdardı ve bekliyordu. V. Murat, Suavi ve Çerkez giysili birisi tarafından haremde alınıp götürülürken, Beşiktaş Muhafızı Hasan Paşa'nın yetişerek elindeki sopa ile Ali Suavi'yi öldürmesi üzerine darbeciler dağılmış ve kaçmışlardır; darbecilerin yirmi biri olay sırasında öldürülmüş, otuzu ise yaralı olarak yakalanmıştır.

Bu komik girişimin birincil amacı V. Murat'ı kaçırmak, yalnız Ali Suavi'nin bildiği bir yerde bekleyen bir İngiliz gemisiyle Avrupa'ya götürmek, orada bir süre tedavi ettirildikten sonra iyileştğini ileri sürerek tahtta hak iddia etmektir. Yoğun bir propaganda ile V. Murat'ın iyileştğini yayarken diğer yandan da İngiltere, Fransa ve Rusya'nın uygulayacağı ağır politik baskı ile II. Abdülhamit'i istifaya zorlamak; istifa etmezse Abdülaziz'e karşı uygulanan pıllanı biraz değişiklikle II. Abdülhamit'e de uygulamak. V. Murat bu puandan haberdardı; Ahmet Paşa'nın damadı Filibeli Hafız Nuri darbe gününden birkaç gün önce Üsküdarlı Nuri Bey (Kız Nuri) Suavi'nin bir mektubunu V. Murat'a götürmüştür (darbeciler sarayın altındaki geniş su yolundan rahatça saraya girip çıkabiliyorlardı); Suavi V. Murat'tan İngiliz Hükümetine bir mektup yazmasını istemiş ve V. Murat Suavi'nin istediği mektubu yazarak göndermiştir. V. Murat darbecileri bekliyordu. Çünkü Suavi Hareme girdiğinde, V. Murat tüfek, tabanca ve kılıçla silahlanmış olarak darbecileri karşılamıştır.

Eşsiz bir kara mizah örneği olan bu Suavi darbesinin arkasında kimler vardı, hiç bilinemedi; ama kesin olan bir şey vardı, bu darbe girişiminin mason localarında İngilizlerin buyruğu üzerine hazırlandığıdır. Bu iddianın en açık ve yetenekli kanıtı bir buçuk ay sonra 8 Temmuz 1878 tarihinde Skaliyeri ve Aziz Bey'in V. Murat'ı kaçırmaya girişimidir.

Skaliyeri-Aziz Bey Komitesi ve V. Murat'ı Kaçırmaya Girişimi:

Ali Suavi V. Murat'ı kaçırmak II. Abdülhamit'i devirmeye çalışırken, Proodos Locası Üstad-ı Muharremi Skaliyeri de aynı amaç için başka bir örgütlenme içindeydi. A. Suavi ve K. Skaliyeri'nin birbirinden haberdar olup olmadıklarını bilmiyoruz; her iki grubun arkasında da mason örgütü ve İngiliz istihbarat servisi olduğu kesindir, belki bu nedenle her iki olay da tam olarak aydınlanamamıştır.

Kleanti Skaliyeri Bizans İmparatorluğunu yeniden kurmak için İstanbul'a gelip, Havyar Hanı'nda zahire ve şarap komisyonculuğu yapmaya başlayan bir Rum idi. K. Skaliyeri pek çok işe girdi çıktı; sarraflık, borsacılık, bakır ve boya pazarlama gibi. Ama son zamanlarda bütün bu işleri bırakarak, tüm enerjisini V. Murat'ı kaçırmaya vermişti. Ali Suavi'nin de K. Skaliyeri'nin V. Murat'ı kaçırmak istemelerinin ana nedeni, Mithat Paşa'nın İngiltere'ye götürdüğü bir senetti. II. Abdülhamit tahta davet edilirken Mithat Paşa başkanlığındaki Cunta ile arasında bazı gizli antlaşmalar yapılmıştı. Bunlardan biri, Mithat Paşa'nın sonradan İngilizlere verdiği, II. Abdülhamit'in imzaladığı bir senetti; bu senette Abdülhamit eğer, V. Murat bir gün iyileşirse, tahtı V. Murat'a devredeceğine söz veriyor, yemin ediyordu. V. Murat kaçırılarak İngiltere'ye götürülecek, tedavi edilecek ve bu senede¹ dayanarak II. Abdülhamit'in tahtı V. Murat'a devretmesi istenecekti.

K. Skaliyeri'den başka örgütte yönetici konumunda, Nakşibent Kalfa ve Aziz Bey, iki kişi daha vardı. Bu üçlü komite pek çok paşayı örgüte almak istediler; ama bilinebildiği kadarı ile yıllarca ikinci ve üçüncü sınıf önemsiz bürokratlarla yetinmek zorunda kaldılar. Sürekli puanlar değiştirdiler, gizli komite için üye kayıt defterleri tutacak kadar amatörcü ve komik işler yaptılar; örneğin Paris'ten bir manyetizmacı getirip su yolundan saraya sokmak; onun manyetizma ile V. Murat'ı iyileştirmesini sağlamaya çalıştılar. Tüm Avrupa'da mason mabetlerinde dualar okuttular, büyüler yaptılar. V. Murat'ın

¹ Bak: Ord. Prof. Dr. İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Belleten Dergisi*, Cilt 8, Sayı 30, Sayfa 290. V. Murat'ı Tekrar Padişah Yapmak İsteyen K. Skaliyeri. Aziz Bey Komitesi.

çamaşırları gizlice dışarı çıkarılıyor, nefesi güçlü hocalarca okunup üfleniyor ve tütsüleniyordu. Örgütün üyelerinden Muhtar Bey'in evinin balkonunda nefesi güçlü bir hocanın okuduğu dua Çırağan Sarayına doğru üfleniyordu. Zabtiyelerin Aziz Bey'in evini basacakları gün; Skaliyeri, Aziz Bey Silivri'deki Elekli Baba Türbesi'ne giderek, niyet tutup elek çevirmişler ve sonuçtan çok memnun II. Abdülhamit'i öldürüp, V. Murat'ı tekrar tahata geçirebileceklerine iyice inanmış olarak sevinçle eve dönmüşlerdi. Ama ne var ki, tarih büyü ve tılsımla güdülmüyordu. Aynı gün Aziz Bey'in evini zabtiye basarak bu komik darbecileri tutuklamıştı.

Klanti Skaliyeri V. Murat'ı kaçıramaymca ve paşalardan gerekli desteği görmeyince, II. Abdülhamit'i öldürmeye karar verir; Nakşibent Kalfa, Aziz Bey ve Dr. Agâh Efendi Skaliyeri'nin Beyoğlu'ndaki evinde Padişah'ı Ortaköy Camiinde öldürmeye ve hemen orada cematı V. Murat'a biata çağırmaya karar verirler. Suikastçiyi bulma görevini Agâh Efendi üstlenir.

Agâh Efendi'ye bir gümüş hançer, bir rovelver ve yeteri kadar mermi verilir. Agâh Efendi gittikten sonra Skaliyeri Aziz Bey'e de elli lira verir ve bu parayı Agâh Efendi'ye suikast işinde kullanması için teslim etmesini ister, ama Aziz Bey bu paranın 30 lirasını kendisine ayırır, 20 lirasını Agâh Efendiye verir; belirli bir süre geçtikten sonra Agâh Efendiye ne olduğu sorulmuş, O da tabancayı, mermileri ve kamayı bedesten de satıp parasını da harcadığını söylemiştir. Agâh Efendi ayrıca 500 lira daha isteyerek onu konuşmakla tehdit etmiştir.

Devlet Farmasonların bir darbeye hazırlandığını işin başından beri biliyordu. Skaliyeri'nin örgütünde Hacı Hüsnü Bey her şeyi günü gününe başlatıp, Edip Bey Hanıdar Ağa'nın aracılığıyla padişah'a bildiriyordu. 24 Haziran 1878 tarihinde Zaptiye Nazırı M. Arif Paşa K. Skaliyeri'nin evini kuşatarak basmıştır. Ama ne var ki K. Skaliyeri, Nakşibent Kalfa ve Ali Şefkati Bey bahçedeki gizli bir kapıyı ve su yolunu kullanarak kaçmışlar; bir süre masonların yanında saklanmışlar, daha sonra da mason örgütü Ali Şefkati Bey'i Fransa'ya, Nakşibent Kalfa ile K. Skaliyeri Yunanistan'a kaçırmıştır. Skaliyeri ile Nakşibent Kalfa Atina'da Skaliyeri'nin evine yerleşmişlerdir.

Kleantini Skaliyeri'nin yiğeni Mikhal Skaliyeri mahkemedeki ifadesinde, V. Murat'ı yeniden tahta çıkarmak için bir İngiliz komitesinin oluşturulduğunu söylemiştir ve gene aynı ifade de, bu komitede İngiliz veliahtı Pirens Dögal'in de bulunduğudır.

II. Abdülhamit daha ilk günden İngiliz tarafından inşa edilen bir akrep yuvasına hapsedilmiştir. İngilizlerin iki hedefi vardır: 1) Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak; 2) Osmanlı toprağındaki petrol kuyularına el koymak. İngilizler bu hedeflerine ulaşabilmek için masonları kullanmıştır. Hangi obediens olursa olsun mason örgütünün biricik amacı da budur. Bir Yahudi devleti kurmak ve güçlendirmek ve başta petrol olmak üzere dünyanın zenginliklerini yakın ailenin ve Anglosaksonların hizmetine sunmak. Fransız obediens bu konuda hep başarısız kalmıştır. Çünkü kendisinin varlık nedeni olan Fransız emperyalizmi Anglosakson-Yahudi ortaklığı karşısında hep güçsüz kalmıştır.

II. Abdülhamit tahta çıkar çıkmaz bu mason komplosunu işlevsiz bırakmak için uzun ve soğuk bir savaşım vermiş, iç politikada masonlara, dış politikada ise İngilizlere karşı olmuştur. Abdülhamit sadrazamlığa Mithat Paşa'yı getirip İmparatorluğu onun ellerine terk etseydi İmparatorluk I. Dünya Savaşı'ndan önce parçalanacak, Anadolu'da bir Türk devleti olmayacaktı ve Abdülhamit tarih kitaplarına bir 'zalim diktatör', 'kızıl hakan' diye geçmeyecek, kimbilir belki de, dünyanın örnek alması gereken dahi devlet adamı olarak anılacaktı.

Masonların en büyük becerileri yenilgilerini bir zafer gibi kitlelere kabul ettirmektir. Habbeyi hubbe yapama sanatının büyük ustaları masonlardır. Bu konuda yöntemlerin birincisi Abdülaziz ve Abdülhamit'e karşı uygulanmıştır. Her iki padişah da başarısız, birincisi gereksiz yere büyük bir donanma kuran, öteki dünyanın en büyük donanmasını çürüten diye suçlanmıştır. Masonluğu yasaklamayı biri canıyla ödemiş, öteki kendisine karşı her türlü kara mizah örneği cinayet girişimini başarısız kıldığı için zalim olarak damgalanmıştır. Osmanlı İmparatorluğu tüm tarihinin en sıkıntılı

günlerini yaşarken (93 Harbi) padişaha karşı suikast girişimlerinde bulunanlar (Ali Suavi gibi) sonradan yurtsever, Türkçü ilerici diye yeni kuşaklara belletilmiştir. Farmasonların kullandıkları ikinci yöntem Abdülhamit ve Abdülaziz'e uyguladıkları gibi, kendilerini saklayarak, denetimlerindeki aydınları, sivil toplum örgütlerini, devlet aygıtını ve medyayı kullanarak, çarpıtılmış doğrular katıksız yalanlarla cepheden taarruzun tam karşısıdır; bu taktik bükemedikleri eli öpmek, ama öperken tükürüklerini ele bulaştırarak uzun vadede eli çürütmek biçiminde özetlenebilir. Bu taktiği büyük bir ustalıklı Mustafa Kemal Atatürk'e uygulamışlardır.

İttihat Terakki ve Masonlar :

II. Abdülhamit'in yönetimine karşı olanlar başta masonlar, azınlıklar, Batı yanlısı Türkler, ortak bir adla anıldılar: Jön Türkler. Jön Türk kavramı Fransızca 'June Turc' kavramının Türkleştirilmiş biçimidir. Özellikle yönetime karşı Türk aydınları polisin izlemesinden kurtulmak için Avrupa'ya kaçıp, orada örgütlendiler ve mason localarını kullanarak ana vatanla iletişimlerini sürdürüp, sığındıkları bu ülkelerde Türkçe Fransızca meşruti yönetim isteyen dergiler, gazeteler çıkardılar.

Jön Türklerin 1902'deki I. Kongreleri sonunda disiplinli bir yapıya sahip olmayan örgüt önce ikiye bölündü, sonunda dağıldı. I. Gurup, çoğunluğu oluşturan Pirens Sabahattin ve yandaşlarından oluşuyordu; bu gurup Ermeni ve Rum oyları ile çoğunluğu sağlamışlardı. II. Gurup ise Türklerden oluşuyordu ve kendilerine İttihatçılar diyorlardı. Değişik aşamalardan geçen ikinci gurup, kendisine Ahmet Rıza'nın önerisiyle Auguste Comte'ün Ordr at progues (düzen ve ilerleme) ilkesinden esinlenilerek İttihat ve Terakki Cemiyeti adını aldı; örgütün felsefi temelleri O. Comte pozitivizmidir.

İttihat ve Terakki'nin kuruluşu ve yöneticileri Enver Paşa hariç masondu. Mason örgütleri kendilerine Selanik kentini seçmişlerdi; çünkü Selanik, Avrupa Kıtasına açılan ticaretin ve burjuvazinin geliştiği bir liman kenti idi ve nüfusunun yarısından fazlasını Avrupa ile sıkı ilişkiler içerisinde olan Yahudiler oluşturuyordu;

Türkler ikinci sırada yer alıyordu, Rum, Ermeni ve Bulgarlar sayısal olarak Türkleri izliyorlardı. Bu kentte kurulan locaları büyük devletlerin konsoloslukları korumaları altına almışlardı; bu nedenle devletin güvenlik ve istihbarat örgütleri hiçbir şey yapamıyordu. Bu locaların önemli olanları şunlardır: Fransız (kuruluş tarihi 1904) Grand Orienti'ne bağımlı üyelere başlangıçta yalnızca Yahudiler ve Sabatistlerdi. Sonradan Türkleri de kabul etmişlerdir. Abdülhamit'e sert muhalefet yapan Yeni Asır Gazetesi' sahibi Sabatist Fazlı Nevip bu locanın üyesidir. Gene Fransız Obediyansına bağlı olan L'Avenir de L'orient (kurucularının tamamı Yahudi) Yunan Obediyansına bağlı Phillios'tur.

Selanik mason locaları içerisinde birisi vardır ki, Türk tarihinin gelişiminde son derece belirleyici olmuştur; bu loca Grand Orient'ine bağımlı olan Macedoni Rizorta (Dirilen Makedonya) adlı locadır; bu loca daha önce İstanbul'da kurulmuş, ama bir süre sonra kapanmıştı. 1900 yılında İtalyan Obediyansı Büyük Üstat yardımcısı olan Ettore Ferrari Selanik'e gelmiş ve locayı yeniden kurmuş ve başına İtalyan vatandaşı olan Yahudi asıllı Emanuel Karasso'yu geçirmiştir. Bu loca İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin ileri gelenlerinin üye oldukları locadır; Talat Paşa, Cemal Paşa, Mithat Şükrü, İsmail Canbolat bu locaya üye idiler; yalnız Cavit Bey (Sebatisyen Yahudi) İspanya Obediyansına bağımlı Consttition Locası'nın üyesi ve Üstadı idi. İttihatçılar bu locanın korumasında örgütlendiler, 1908 devrimini hazırlayarak II. Abdülhamit'i tahttan indirdiler. 1908 devrimiyle tahttan indirilen II. Abdülhamit sürgüne gönderildiği Selanik'te kendisini korumakla görevli yüzbaşıya şunları söylemişti: *"Bana en çok dokunan bu mason taslağı Yahudi'nin hal kararını tebliğ edişi olmuştur. Yıldız gelen mebuslar heyetinde Emanuel Karasso'yu hiç unutamıyorum. Bu suretle makam-ı hilafete hakaret edilmiştir. Yahudilerin Hz. Peygamber zamanından beri Sadr-ı İslam'a ve makam-ı hilafet'e karşı duydukları kin ve nefret cümlelerinin malumudur"*.¹

¹ Hüsamettin Ertük, İki Devrim Perde Arkası, s.44-45; Aktaran: Harun Yahya: Yeni Masonik Düzen, 3. Baskı, s.240., İstanbul - 2000

1908 yılında II. Abdülhamit'in tahttan indirilip, II. Meşrutiyetin ilânı, başta İtalyan Obediyansı olmak üzere tüm masonlar düşün bayramla kutladılar. İtalyanların duyduğu sevinci, bir İtalyan mason ve araştırmacısı olan Angelo Lacovella şöyle anlatır: *"Yeni İstanbul hükümetini İtalyan masonluğu adına ve hesabına ilk kutlayanların başında Palazzo Guistiniani'nin (İtalyan Masonları Topluluğu) Büyük Üstatı Ettore Ferrari geliyordu: İtalyan Maşriki Azamini'nin duygularına tercüman olarak zorbanın tahtından indirilişinden birkaç gün sonra Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Kitinin 33. Derecesinde sevgili birader Emanuel Karassoy'a coşkulu selamlar gönderiyordu... Büyük Üstat Ettore Ferrari 24 Temmuz 1908 Devriminin ulaştığı olağanüstü hedefleri kutlarken hiç de abartmıyordu, bu devrimde İtalyan masonluğunun yardımı pek çok yönden belirleyici olmuştu. Çünkü İttihat ve Terakki Cemiyetinin başkaldırı ateşi Selanik'teki Macedonia Rizorta Locasında tutuşturulmuş, buradan yayılmıştı. Söz konusu loca İtalya Maşriki Azamına bağlıydı ve Üstad-ı Muhterem'inin adı da Emanuela Karasso idi".¹*

Pastanın büyüklüğü bütün emperyalistlerin iştahını kabartmıştı. Fransızlar, İngilizler ve Almanlar, İtalyanların pastadan en büyük dilimi alacak konuma gelmesini kabul edemediler. 1908'le 1914 arası İstanbul emperyalistlerin mason örgütlerini kullanarak birbirlerini yedikleri bir savaş alanına dönmüştür. Paul Dummout bu konuda şunları yazar: *"Fransız Obediyansına bağlı biraderler kendilerini göstermekte gecikmediler. 24 Temmuz 1908'de, yani anayasanın yeniden yürürlüğe girmesinden daha bir hafta geçmeden Proodos Locasının eski bir üyesi Marakyan, Grand Orient'a İstanbul'da bir atelyenin (Loca) acilen kurulmasını dileyen bir yazı gönderiyordu. Orient'a gerekçe olarak da ihtilal hareketine İngiliz ve Almanların el koymasını gösteriyordu: mevcut Alman ve İngiliz locaları Türk gençliğine el koymadan önce onları Fransız bayrağı altında toplamamız gerekiyor. Alman politikasının kötü olduğunu bildikleri için canıgönülden iştirak edeceklerdir. Bu gençliğin bizim Do-*

¹ Angelo Lacovella, Gönye ve Hilal, İttihat ve Terakki ve Masonluk, Çev.: T. Altonova, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, s. 6-7, İstanbul-1998

ğu'nun ulusları içindeki büyük rolünü gelişen yeni durumu gözönünde bulundurarak değerlendirmeliyiz...özgürlük ve yasal hakların özgürce kullanılması büyük bir sömürü alanı açacak bu ülkede (Türkiye) Fransa'nın bir dakika kaybetmeden yerini alması gerekir..."

Büyük Üstat Ettore Ferrari ve Üstad-ı Muhterem Emanuel Karasso'nun sevinci boşuna değildir. Çünkü İtalyan düşü gerçekleşmek üzeredir. Artık ikinci Roma İmparatorluğunu inşa etmeye başlayabilirlerdi; büyük törenlerle kutlanan İkinci Meşrutiyet'in ilânı ile tüm kurtlar saldırıya geçtiler. Avusturya Ekim 1908'de Bosna-Hersek'i işgal etti ve topraklarına kattı. Ekim 1909'da İtalya ve Rusya yaptıkları bir antlaşma ile Rusya'nın boğazları işgalini İtalya destekleyecek, Rusya da İtalya'nın Libya'yı işgalini destekleyecekti. Genaral Cevat R. Atilhan masonluk nedir? Türkiye'de ve Dünyada Masonluk (Akyurt Neşriyat, İstanbul-1972) adlı çalışmasında İtalyan masonlarının Türk masonlarla birlikte Libya'nın işgalini hazırlamalarını dramatik bir biçimde anlatır. 24 Temmuz 1908 devriminden hemen sonra, 33. Dereceden Büyük Üstat olan Yahudi kökenli Metr Salem adlı mason İtalya'ya gider, orada Roma belediye başkanı olan; yine Yahudi kökenli 33. Dereceden mason Nathan'ın başkanlığındaki bir İtalyan heyetiyle gizli toplantılar yapar; Metr Salem İtalyan Hükümeti'nin ödediği on binlerce altın liranın bir kısmı ile İstanbul'a döner; bu altın liralara kimlere dağıtır bilinemez, ama Metr Salem istediklerini elde eder; çünkü İstanbul'da masonlar bir kez daha devleti işgal etmişlerdir. Trablusgarb'daki askerlerin silahları tüfeklerine kadar tamir ve bakım için İstanbul'a getirilir; askerlerin büyük bir kısmı Yemen'e gönderilir. Trablusgarb'da ağır silahları olmayan bir avuç asker hazır kalır; artık her şey hazırdır; İtalyanların bile korkmadan savaşabileceği bir ortam hazırlanmıştır. Bu durumun doğuracağı yıkımı, durumu gören Trablus valisi ve komutanı İbrahim Paşa durumu İstanbul'a anlatmaya çalışır. Ama sonuç alamaz. Şeyh'ül İslam Cemalettin Efendi anılarını derlediği kitabında bu olayı şöyle anlatır: *"İbrahim Paşa, bu*

¹ Paul Drumond, Grand Orient de France Arşivlerinde Osmanlı İmparatorluğu XX. yy. Ortası ile I. Dünya Savaşına Yakın Dönemde İstanbul'da Fransız Obediyansı'na Bağlı Mason Locaları, Çev.: R. İnel, 45, 65. İstanbul 1985; Aktaran: Süleyman Kocabaş, Masonluk ve Masonlar, Vatan Yayınları, s.121., İstanbul - 2001

olaydan doğacak zararları İtalya'nın Trablusgarb hakkındaki niyet ve teşebbüslerini bütün açıklığıyla harbiye nezaretine duyurarak oradaki askerin naklinin, Trablusgarb'ın İtalyanlara tesliminden başka bir şey olmayacağını bildirdi, feryat ettiyse de kimseye dinletemedi.

Polazzo Guistiniani'nin (İtalyan Mason Topluluğu) Büyük Üstadı Ettore Ferrari 1908 devrimini kutlar bayram yaparken, ihtilalcilere ve Türk halkına Rivista Massonica (Mason Dergisi) övgüler yağdırmış, masonların Türklere yaptığı iyilikleri sayıp dökmüştü; iki buçuk yıl sonra 33. Dereceden mason İtalyan Meyrikı Azamı aynı Ettore Ferrari İtalyan askerlerinin Trablusgarb'a çıkarma yaptıkları, İtalya ile Osmanlı İmparatorluğunun savaşa girdiği 29 Eylül 1911 tarihinde gene bir bildiri yayınlıyor ve şunları söylüyor: *"Vatanın renkleri (bayrak) Trablusgarb'a doğru yelken açıyor. Yöneticilerin icraatı hakkında tüm biraderlerin her zaman saygılı olan kişisel düşünceleri ne olursa olsun, ülkenin büyüklük, güçlülük ve özgürlük ideali her şeye yeğleyen masonluğun görevi sivil egemenlik ve insancıl gelişme mücadelesinde görev alan üç renkli bayrağımızın zafer güneşiyle kucaklaşmasını umarak, dingin bir ruh ve sağlam bir vicdanla olayların gelişmesini beklemektir."*¹

İtalyan 33. Dereceleri Meşrik-i Azaminin bu bildirisi mason ahlâkı ve algılaması için pırıl pırıl bir örnektir. Masonlar Libyalıların her şeyini talan ederek, burada yaşayan Arapları ve Türkleri öldürerek, ırzlarına geçerek, köleleştirerek insancıl gelişme görevlerini yerine getirdiler; ya bu insanlarda (masonlar) bir sakatlık var, başka türlü algılıyorlar, farklı bir biyopisişik bir yapıya sahipler ya da masonlara karşı büyülenmiş gibiyiz, basiretimiz bağlanmış, yapıp ettiklerimiz ve niyetlerimizi kavrayamıyoruz.

İtalyanlar yalnızca Libya'yı işgal etmediler, 12 Adayı da işgal ettiler. Yurtseven subaylar (aralarında M. Kemal de vardı) Libya'ya

¹ Şey'hül İslam Cemalettin Efendi, Siyasi Hatıratım, Tercüman, Binbir Eser, s.67, İstanbul-1977

² Orhan Koloğlu, İttihatçılar ve Masonlar, Gür Yayınlan, s.216, İstanbul-1991; Aktaran: Süleyman Kocabaş, a.g.e., s.105.

giderek bu soyguna dur demek için savaştılar. Ama masonlar çok güçlüydüler, yalnız İtalyan siyasal erkini değil, Osmanlı siyasal erkini de denetliyorlardı; yurtsever subaylar başarısız oldular.

Talat Bey Edirne Başkatipliğinde başmüdür idi, II. Abdülhamit'e karşı olduğu için işine son verilmişti. Selanik'te avukatlık yapan Emanuel Karasso hemen Talat Bey'e bürosunda iş verdi ve Selanikli masonlardan büyük yakınlık gördü; Emanuel Karasso ile içtikleri su ayrı gitmiyordu; mason örgütü içinde hızla yükseldi; 33. dereceye kadar çıktı. Talat Bey, masonluğun İmparatorluktaki çöküşü durduracak bir örgüt ve masonik ideallerin de doğru olduğunu sanan, sınırlı bir anlayışa ve yeteneğe sahip, biraz saf bir insandı. Libya ve 12 Ada İtalyanlar tarafından işgal edilince, Osmanlı Meclis-i Mebusan'da kıyamet koptu, Türk mebuslar ayaklandılar; Emanuel Karasso ve Talat Bey de mebusdu; Afyon mebusu Kamil Miras meclisin Libya'nın yitirilmesi üzerine yapılan toplantısını şöyle anlatır: *"Harbin önlenmesi için çok güvendikleri İtalyan masonlarından bekledikleri desteği göremeyen İttihatçılar, masonlara ateş püskürüyorlardı. Görgü tanığı Büyük İslâm âlimi Meclis-i Mebusan'da Afyon Mebusu Kamil Miras Talat Paşa'nın Emanuel Karasso'yu şöyle sıkıştırdığından bahseder 'İtalyanlar Trablusgarb'ı işgal ettikleri sıralarda idi. Talat Paşa çok heyecanlanmıştı. Meşhur Farmason Yahudi Karasso'nun boğazını sıkacak kadar hiddetlenmişti.'*

Talat Paşa ağız dolusu küfürler savuruyordu Karasso zehirli bir yılan gibi bükülüp duruyordu. Talat ona tokat atar gibi sordu: 'Hani İtalyan mason kardeşlerimiz nerede? Hiçbirinin sesi çıkmadı'. Utanmaz herifler! Maskara herifleri Sizin masonluğunuz maskeden başka bir şey değil' dedi ve Karasso'nun yüzüne tükürdü."

Talat Bey her şeyin apaçık olduğu bu durumda bile gerçeği göremiyor, 'sizin masonluğunuz maskeden başka bir şey değil' derken masonik ideallere bağlı Karasso gibi masonluğu kullandıklarını sanıyor. Talat Bey mason örgütünün emperyalist ülkelerin sö-

¹ Cevat Rifat Akilhan, Masonluk Nedir?, Sebilürreşat Dergisi, sayı 14, Aktaran: Süleyman Kocabaş, a.g.e. s.105.

mürgeci politikalarını yaşama geçirmek için oluşturup geliştirdikleri bir istihbarat ve operasyon, hedef ülkede ise 5. Kol görevi gören bir aygıt olduğunu anlayamıyor. Bu durum dikilmiş, saldırmak üzere olan kobra yılanı karşısındaki bir sincabın çaresizliğini ve korku ile acısına ne çok benziyor.

Selanik, kent nüfusunun çoğunluğunu sebatist Yahudilerin oluşturması sonucu, Osmanlı Topraklarındaki en kalabalık mason topluluğun yaşadığı kentti. Bu mason locaları Jön Türklerin hareketinin bir tür üniversitesi görevini görüyorlardı ve genelde İtalyan ve Fransız Obediyanlara bağımlı idiler. Bu Selanik localarının Avrupa'da ve İmparatorluk içinde kopardıkları gürültüye rağmen güçleri sınırlıydı, İmparatorluk bazı toprak kayıplarına rağmen direnebiliyor, bu anarşik etkiyi durdurabiliyordu: Bu locaların gücü arkalarındaki emperyalist devletlerin gücüyle orantılıydı ve Fransa ile İtalya ne tek başlarına ne de bir araya gelip Osmanlı'yı parçalayacak güçte değildiler. İmparatorluk içinde asıl tehlike Selanik'teki örgütlenmeler değil, İmparatorluk içinde asıl tehlikeli tuzak, ilmiik ilmiik sabırla, büyük bir sessizlik içinde Manastır kentinde hazırlanıyordu. Manastır İmparatorluğun en güçlü ordularından biri olan ve Avrupa'daki toprakları korumakla görevli III. merkeziydi. III. Ordunun subay kadrosunun tamamı mektepli zabitlerden oluşuyordu ve hepsi İmparatorluğu içine yuvarlandığı bu çöküşten kurtarmak için, tek bir karış toprağı düşmana vermemek için yaşamlarını vermeye hazır dılar; ama ne var ki, bu genç yurtsever subaylar çok ham ve cahildiler, İmparatorluğu kurtarmak için ne yapacaklarını bilemiyorlardı; hiç bilmedikleri bir yabancı toprakta pusulasız ve kılavuzsuz dolanıp duran turistler gibiydiler. Bu genç savaşçı ve yurtsever subaylar daha neyin ne olduğunu anlamadan kendileri için kurulan tuzaklara yakalandılar; entellektüel açıklarının, 'vatani kurtarmak için ne yapmalıyız?' sorusunun yanıtlarını mason localarında buldular; masonlaştırıldılar.

Manastırdaki mason localarının ardında İngilizler vardı. İngiltere Büyük Locası İmparatorluk silahlı kuvvetlerindeki masonik girişimin ardındaki güçtü. Osmanlı subayları kariyer yapabilmek için

geleneksel olarak Bektaşî, Mevlevî tarikatlarına girerlerdi; tarikat içinde yükselmek orduda yükselmek anlamına gelirdi; tarikat şeyhi olan pek çok ordu paşası vardı.

93 Rus Harbinde Osmanlı'nın Pilevne'deki kuvvetlerinin komutanı Gazi Osman Paşa, Anadolu Ordusunun Komutanı da Gazi Müşhir Ahmet Muhtar Paşa idi. Gazi Ahmet Muhtar Paşa ne yapmıştır? Nasıl bir komutandır? Tarihle uğraşanların dışında, kimse Gazi Ahmet Muhtar Paşa'yı tanımaz. Gazi Osman Paşa'yı, Pilevne Fatihî olarak herkes bilir; Gazi Osman Paşa bir savunma savaşı verdi ve sonunda teslim oldu; hiçbir savaşını kazanamadı, tutsaklıkla son bulan bir savunma savaşının bir kalenin komutanıdır. Türk tarihini bilmeyen bir yabancı Gazi Osman Paşa için yazılanları okuyacak olursa Paşa'nın Pilevne'de Rus kuvvetlerini bir meydan savaşıyla dağıtıp, Moskova önlerine varıp, Makedonya'yı kuşatmış bir fatih sanır.

Gazi Osman Paşa ile Müşhir Ahmet Muhtar Paşa'nın 93 Harbinde Ruslara verdikleri savaşlar, objektif bir gözle karşılaştırılmalı olarak incelenirse, Osman Paşa'nın verdiği savaşlara karşılık kazandığı ünün son derece dengesiz olduğu ve fazla abartıldığı görülecektir. Müşhir Ahmet Paşa'ya ise büyük haksızlık yapılmıştır. Ahmet Muhtar Paşa ise emrindeki birliklerin her açıdan (silah, ikmal, asker sayısı) güçsüzlüğüne ve yetersizliğine karşın büyük bir komutan olduğunu verdiği savaşlarla göstermiştir (bak: Mehmet Akif Bey, Başımıza Gelenler, Kılıç Kitabevi). Osman Paşa örneklemesi hiçbir meydan savaşı kazanmamış olan Kazım Karabekir Paşa için de geçerlidir. Gazi Osman Paşa ile Kazım Karabekir Paşa hangi meydan savaşını kazanmışlardır ki, bu yaygın ve belirli odaklar tarafından sürekli olarak beslenen abartılmış ünlerine kavuşmuşlardır. Her ikisinin de ortak özelliğı Farmason olmalarıdır. Bu masonların başarı ile uyguladıkları bir yöntemdir; denetimleri altında olan sıradan bir gazeteci yazarı ya da politikacıyı hak etmediğı biçimde varlıklı, ünlü kıldıktan sonra onun mason olduğunu açıkla ya da dedikodusunu yay.

İttihat ve Terakki, Manastır'daki III. Ordunun mason subaylarına dayanarak iktidara geldi ve V. Murat'ın tahta çıkması (1876) ile başlayıp II. Abdülhamit'in I. Meclis-i Mebusan'ı kapattığı 1878 tarihine kadar süren mason egemenliği, 1908 devrimi ile tekrar Osmanlı İmparatorluğu'nun üstüne çörekledi ve 1919 yılına kadar sürdü. Bu genç subaylar masonluğu Batı uygarlığının olmazsa olmazı olarak algıladılar ve canlarından çok sevdikleri vatanları için, vatanlarının kurtuluşu için, masonluğu seçtiler. Onlara günah keçisi olarak II. Abdülhamit ve onun yönetim şekli gösterilmiştir; eğer Abdülhamit ve onun demokratik olmayan baskıcı yönetimi ortadan kaldırılsa İmparatorluğun sorunları çözülecekti. Düş görüyorlardı. Baskıcı yönetim, İstanbul il sınırları içerisinde bir tek Jön Türkler ve masonlar için söz konusuydu. İmparatorluğun diğer kentlerinde, kasabalarında, köylerinde ne vardı ki, baskıcı yönetim uygulansın. Savaş yorgunu, fukara bir halk ayakta durmaya, yıkılmamaya çalışıyordu. Masonlar, çoğu bölgesi ile iletişimi kesilmiş, yolu olmayan, değişik ırk, inanç ve dillerin belirlediği bu halklar cümbüşü İmparatorlukta, Anglosakson demokrasisi uygulanmadığı için, Abdülhamit'i (Kızıl Hakan) 'Zalim Despot' ilân ettiler ve insanlarını da buna inandırdılar. Yıllar sonra, bugün bile medya ve eğitim sistemimiz çocuklarımıza gençlerimize bu yanlış bilgileri, yalanları dayatıyor. Abdülhamit'i Meclis-i Mebusan'ı kapatmaya zorlayan nedenler anlatılmıyor. Bir '93 harbi', bir Ali Suavi' ve 'Skaliyeri' olayı yokmuş gibi, V. Murat özel durumunu, Osmanlı'yı, V. Murat'la içine yuvarlandığı yüz kıztartıcı durumu, Abdülaziz cinayetlerini, Mithat Paşa'nın İngilizlerle yaptığı görüşmeleri ve en önemlisi bu olayları kurgulayan örgütün, mason localarının İstanbul'daki girişimlerini görmezlikten gelerek, Abdülhamit'i son 300 yıllık yanlışların tek sorumlusu belli etmek, masonik ideallere hizmet etmek için yapılmıyorsa (ki bu anlaşılabilir rasyonel bir nedendir), bir insan, bir entelektüel hiçbir örgüte, ideolojiye hizmet etmeden art niyetsiz Abdülhamit'i sorumlu tutuyorsa (ki ülkemiz aydınlarının ve tarihçilerinin büyük bir çoğunluğunun yaptığı budur), o zaman oturup 'insan nedir?' problemiyle hesaplaşmamız gerekecektir.

İngiltere, Manastır'da mason locaları yoluyla, III. Ordu genç subayları üzerinde uyguladığı politikaların getirilmesini Kıbrıs'ı

ilhak ederek (1878) toplamaya başladı. Kıbrıs Haçlılar'dan beri Filistin'in ve Avrupa topraklarının denetimi için Hristiyan Avrupa'nın öncelikli hedefleri arasında yer almıştır; Haçlı Savaşları zamanında Tapınak Şövalyeleri tarafından işgal edilmişti.

XIX. yy. İngiliz politikalarını belirleyen yeni etken kendini göstermeye başlamıştır; bu etken dünya para hareketlerini denetlemeyi başaran Yahudi bankerlerdi. Yahudiler için de Kıbrıs önemliydi; çünkü Kıbrıs Filistin topraklarının denetimi için eşsiz stratejik bir konumdaydı. Kıbrıs'ta egemen olan gücün izni olmadan, Filistin topraklarında bir Yahudi devleti kurmanın olanağı yoktu.

Kıbrıs'la başlayan Osmanlı Türk topraklarının İngiltere tarafından talanı I. Dünya Savaşı ile sürdü. İngilizler, Fransızlar ve Ruslar yaygın ve büyük bir savaşa çok önceden karar vermişlerdi ve Osmanlı toprakları üzerindeki kendi egemenlik bölgelerini belirlemişlerdi; Osmanlı istese de istemese de savaşa girecekti. Trablusgarb'ın yitilmesi ile aklı biraz başına gelen İttihat ve Terakki'nin yöneticileri çaresizlik içerisinde Almanlarla anlaştı; eğer Almanlar savaşı kazanacak olursa, büyük bir olasılıkla İmparatorluk parçalanmaktan kurtulabilirdi. İki Alman kravözörünün İngiliz donanmasından kaçarak Çanakkale'den geçip Türk Limanlarına sığınmasını şanssız bir olay ve savaşa girişimizin nedeni olarak iieri sürmek bir geri zekâlığın uydurduğu kurt masalıdır. İngilizler ve Yahudiler Osmanlı topraklarındaki petrolü ve Filistin'i istiyorlardı ve yarım yüzyıldır mason örgütleri yoluyla Osmanlı içinde büyük bir titizlikle çalışmalar hazırlamışlardı; yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişlerdi; savaş artık kaçınılmazdı. Sonradan savaşın sorumluluğu tümüyle Enver Paşa'nın üstüne yıkıldı. Savaşa girmemizin ve yenilgilerimizin biricik sorumlusu olarak Enver Paşa gösterildi. Çünkü İttihatçılar içerisinde mason olmayan, masonluğa karşı olan tek dindar kişi Enver Paşa idi. Enver Paşa da II. Abdülhamit gibi günah keçisi seçildi.

Atatürk ve Masonluk:

Atatürk'ün genç bir subayken İttihat Terakki ve mason örgütü üyesi olduğu, sağlığında fısıltı gazetesi biçimde, daha sonraları açıkça söylenir olmuştur. Bu iddialar genelde masonluğun dinsizlik

ve ateistlik olarak bilindiği çevrelerde, Atatürk'e açıkça dinsiz ya da ateist denemediği için, bu yol seçilmiştir. Atatürk'e mason diyerek hakaret edilmek istenmektedir. Bu çevreler, genelde kendilerini 'İslamcı' ya da 'Siyasal İslâm' diye tanıtan, ne masonluğu, ne Kurtuluş Savaşı'nı ve ne de Kur'ân-ı Kerim ile Hz. Muhammed'in son hutbesinin belirlediği gerçek İslâmı bilmeyen, son derece cahil, hurafeler içerisinde çırpınan ve son 300 yıldır Kilise-Mason ikilisi tarafından denetim altında tutulmuş bir kesimdir.

Atatürk'ün mason olmadığına en kesin kamu, şimdiye değin ne yabancı ve ne de Türk obediyanlarından hiçbirinin Atatürk'ün masonluğu konusunda hiçbir belge sunamamasıdır. Eğer böyle bir şey olmuş olsaydı, yani Atatürk herhangi bir tarihte masonlaştırmış olsaydı, bunun açıklanmasının dünya ve Türk masonluğuna kazandıracağı yararları (özellikle Türkiye Cumhuriyeti Devleti katında ve kentli nüfusun yoğun olduğu bölgelerde) düşünmek bile, bir yurtseverin tüylerini diken diken eder. Masonlar bu konuda hiçbir belge ve anı yayınlamadılar. Yalnızca 'Fısıltı Gazetesi' ile bunu yaymaya çalıştılar. Eğer Atatürk mason olsaydı, Anglosakson-Yahudi ortaklığının bugün yaşama geçirmeye çalıştığı Büyük Ortadoğu' projesi, 1950'li yıllarda başka bir adla, rahatlıkla uygulama alanı bulurdu.

Atatürk'ün mason olmadığına ikinci kanıtı masonluğu yasaklamış, mason localarını kapatmış olmasıdır. Sultan Abdülaziz ve Sultan II. Abdülhamit de masonluğa karşı idiler; ama yalnızca masonları izletmek ve baskı altında tutmakla yetinmişlerdi. Atatürk ise tüm mason localarını kapattığı gibi, mallarını da kamulaştırarak devlete irad kaydetmiştir. Dendiği gibi, eğer genç bir subayken masonlaştırılmış olsaydı, 1930'lara gelindiğinde, meydan savaşları kazanmış bir kumandan olarak masonluğun birinci basamağında (çıracak) olmayacaktı, en kötü koşullarda kalfa veya üstat derecesinde olacaktı; derecesi ne olursa olsun erginlenme ayininden geçmiş bir masonun devlet gücünü kullanarak mason localarını kapatması düşünülemeyecek bir olaydır. Bu tür iddialarda bulunan, eğer örgütsel-siyasal bir amaca hizmet etmiyorsa (ki böyle bir şey rasyoneldir ve anlaşılabilir) sözcüğün tam anlamıyla zırfalıyor demektir.

Atatürk'ün masonluğu karşısında değişik kimselerin anlattığı bir olay vardır. Anlatanlar Atatürk'e yakın kimselerdir ve aynı olayı değişik anlatım biçimleriyle, değişik zamanlarda, birbirlerinden habersiz anlatmışlardır. Cemal Granda "Atatürk'ün Uşağı İdim" adlı kitabında Fuat Köprülü, Ahmet Ağaoğlu, İsmail Hakkı Tekçe, Hikmet Bayar'ın Türk masonlarının Mim Kemal Öke'nin bulunduğu bir sohbette şu konuşmanın geçtiğini yazar: *"Masonluğu böyle-sine hararetle öven Mim Kemalî dikkatle dinleyen Atatürk, onun sözü daha fazla uzatmasını önlemek için:*

- Peki anlaşıldı reisiniz kim? diye sordu.

Mim Kemal, hiç kimsenin ummadığı, söyleyemeye cesaret edemediği şu sözleri söyledi:

-Memlekette barış ve huzur isteyen ve bütün dünyaya seslenerek bu idealin gerçekleşmesine çalışan zati devletleridir.

Atatürk'ün bir anda kaşları çatıldı. Sesinin tonunu sertleştirerek:

-Ben mason cemiyetine girmem. Başkalarının yaptığı pirenslere değil, ancak kendi pirenslere uyarım.

Bu sözleri duyan Mim Kemal, biraz irkilir gibi olduysa da sözlerini şöyle bitirmek istedi:

-Masonluğun temsil ettiği yüksek idealin kolayca yerine getirileceğini kabul etmek istemiyorum. Fakat bu her ülkede insanlık ülküsünün gerçekleşmesine çalışan aydınlarının bir araya gelmesine yardımcı olabilir...

-Hayır Kemal Bey, sen bunu söylemeye mezun değilsin, günün birinde insanlık idealinin gerçekleşmeyeceğini kabul etmek doğru değildir. İnsanlığın günün birinde bu mutlu sonuca erişmesi çok mümkündür.

Ünlü bir masona yanlış düşündüğünü söyleyen Atatürk..."¹

¹ Cemal Granda, Atatürk'ün Uşağı İdim, Hürriyet Yayınları, s. 296, İstanbul-1973.

Bu an, değişik tanıklar tarafından Yenigün Mecmuası 27 Aralık 1938 tarihli sayısında ve İzzet Gün Yalçın Çelikler'in Masonluk ve Masonlar, (Yağmur Yay, İstanbul-1968 tarihli) kitabında yer alır. 1935'in Ekim ayının başında Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt (masonluğa karşı idi), Atatürk'ten aldığı bir buyruk üzerine CHP gurubunda yaptığı bir konuşma ile masonluğa ağır bir eleştiri getirdi ve bu örgütün kapatılarak mallarının kamulaştırılmasını istedi. Guruptaki masonlar ürktüler, kapatma kararı almadan Gazi'nin düşüncesini öğrenmek istediler. Mim Kemal Öke'nin başkanlığında Atatürk'e çıktılar ve korku içerisinde Çankaya'dan ayrıldılar. Dahiliye Vekili (yüksek dereceli bir masondu) hemen yüksek dereceli masonları Ankara'ya çağırdı. 9.10.1935 tarihinde, aşağıda adlarını verdiğimiz masonlar Dahiliye Vekili Şükrü Kaya'mn çağrısına uyar; bu masonların hepsi 33. derecedendir. Atatürk'ün buyruğu üzerine, Türkiye'deki tüm mason localarını kapatan bu sekiz mason şunlardır: Yüksek Şura Hakim Büyük Amiri Dr. İsmail Hurşit-Meşrik-i Azam Üstad-ı Azamı Muhittin Osman Omay-Yüksek Şura Üyesi Dr. Fuat Süreyya Paşa-Yüksek Şura Üyesi Muhip Nihat Kuran-Devlet Şurası Başkanı, Yüksek Şura Üyesi Mustafa Reşat Mimaroglu-Yüksek Şura Üyesi Mebus Rasim Ferit-Yüksek Şura Üyesi Ankara Valisi Nevzat Tandoğan.

Bu heyet uzun tartışmalardan sonra, 9 Ekim 1935 tarihinde şu kararın altını imzaladı, imzaladıkları karar 10 Ekim 1935 tarihinde Anadolu Ajansı tarafından yayınlandı: *"Ankara dokuz AA - Mes'ul ve Maruf imzalar altında Ajansımıza verilmiştir: Türk Mason Cemiyeti Memleketimizin sosyal tekamülü ve günden güne artan muazzam terakki-lerini nazar-ı itibara alarak ve Türkiye Cumhuriyetinde hakim olan demokratik ve cidden laik pirenşiplerin tatbikatından doğan iyilikleri müşahade ederek - bu hususta hiçbir kınanan olmaksızın- nihayet vermeyi ve bütün mallarını memleketin sosyal ve kültürel kalkınmasına çalışan Halk Evlerine teberru muvafık görülmüştür."*

CHP gurup toplantısının peşine Atatürk ile arasındaki görüşmeyi, 1923-1945 tarihleri arasında Van milletvekili olan ve Atatürk'ün yakın çevresinde bulunan İbrahim Arvas 'Tarihi

Hakikatler' (Yargıçoğlu Matbası Ankara-1964, s.68) adlı kitabında şöyle anlatır: *"Gurup dağıldıktan sonra Dr. Mim Kemal'i öne katarak meclisteki masonlar toplu olarak Reisicumhur'a gitmişlerdi. Mim Kemal Reisicumhur'a hitaben, 'Efendimiz biz zaten maiyeti devletinizdeyiz, fakat siz masonluk azamı olursanız biz pervane gibi etrafınızda dönüp dolaşınız.' demiş, Reisicumhur, 'Peki bir şey soracağım cevap veriniz', der sonra. 'Siz Avrupa'da hangi locaya bağlısınız ve medbunuzun ismi nedir?' diye sorunca, 'Biz Cenova'yı tabii ve reisimizle Barca Mişo cevaplarıdır' demişler. Bunun üzerine küplere binen M. Kemal Paşa onlara hitaben 'haydi defolun buradan, cehennem olun gidin Yahudi uşakları, benim milletim bazı haklarınızın sıfatını verdi, ben sizin gibi bir çift Yahudiye uşak mı olacağım? Bu gece sabaha kadar Türkiye'deki bütün localarınızı kapatmadığınız sürece yarın teşkil edeceğim Divan-ı Harbi Örfiye hepinizi verir astırım. Haydi defolun karşımdan' diyerek onları kovmuş."*

1925 ile 1945 yılları Türk masonları için karanlık yıllardır; tüm tarihlerinin en ağır darbelerini bu tarihler arasında yediler. Farmasonlar, eğer Adolf Hitler bazı stratejik yanlışlar yapmasaydı, büyük bir olasılıkla insanlık tarihinden silinip gideceklerdi. Masonluk ilk önce Sovyetler Birliği'nde, sonra İtalya'da ve İspanya'da ve sonra 1933'den sonra Almanya'da yasaklanmıştı; Türkiye Cumhuriyeti dahil bu ülkelerdeki rejimlerin varoluş nedenleri İngiliz Emperyalizmine karşı oluşlarıdır; masonluğa karşı alman yasaklama kararlarının ortak yanlarından biri, bu yasaklamalar baştan savma, kamu olaylarından gelen baskılar üzerine alınmış dostlar alışverişte görsünler cinsinden kararlar olmalarıdır. Alman yasak kararları masonluğa karşı bütün cephelerde savaşı ilke edinen yasaklamalarda ve bu ülkeler ekonomik güç, askeri güç ve nüfus gücü olarak Anglosakson-Yahudi ortaklığının belirlediği sömürge imparatorluğu ile başa çıkabilir, masonluğu tarihe gömebilirlerdi. Hitlerin hedeflerini yanlış belirlemesi ve bazı saplanırları masonluğun kurtuluşu oldu.

Cumhuriyet Döneminde Masonlar:

Osmanlı'da masonların örgütlenmesi İngiliz ve Fransız örneklerinden farklı olmuştur. Oralarda mason locaları biraraya gelerek önce bir 'Büyük Loca' sonra 'Suprem Konsey' oluştururken, Osmanlı'da önce 'Suprem Konsey' sonra 'Büyük Loca'nın kurulu oluşmuştur. ABD Güney Jüridiksiyonu Ana Suprem Konseyi'nin belgelerinde ilk Türk Suprem Konseyi'nin 1861 tarihinde Sadrazam Sait Halim Paşa'nın babası Pirens Halim Paşa tarafından kurulduğu ve iki Suprem Konsey arasında ilişkinin sürdüğü kaydedilmiştir. Bu Suprem Konsey hakkında başka bir şey bilmiyoruz.

1908'de Meşrutiyetin ilânından sonra Osmanlı Topraklarında mason localara düzenli bir örgüt yapısı kazandırılmak istendi bu istek doğal olarak dışarıdan sömürgeci devletlerden geldi. Böyle bir istek 1907'de Brüksel'de toplanan Suprem Konseyler Konferansında formüle edilmiştir. Belçika Suprem Konseyi'nin Hakim Amiri Comte Eugene Goblet d'Alviella ilk Türk Suprem Konseyi'ni kurma işini Mısır Suprem Konseyi'ne vermiştir. Mısır Suprem Konseyi de Pirens Halim Paşa'nın yeğeni I. Kolordunun II. Selimiye Fırkasının Komutanı olan Pirens Aziz Hasan Paşa'yı Türk Suprem Konseyini kurmakla görevlendirmiştir. Pirens Aziz Hasan Paşa'nın yanına Mısır'dan Yakup adında bir Mısırlıyla ulusal kimliği bilinmeyen, ama İngiliz ve Belçika masonlarının saygı gösterdiği Sakakini adında ne yaptığı, ne işlediği bilinmeyen bir kişi katılmıştır.

Bir Suprem Konsey'in kurulması için dokuz 33. Dereceden mason gerekiyordu. Ama ne var ki, tüm Osmanlı İmparatorluğunda 33. Dereceden 9 mason yoktu. Pirens Aziz Hasan Paşa, Yakup ve Sakakini hemen İstanbul'dan on kişi seçtiler ve onları 3 Mart 1909 tarihinde 33. Dereceye yükselterek bu sorunu çözdüler. 33. Dereceye yükseltilecek kişiler şunlardır: Sadrazam Mehmet Talat Paşa, Mebus Mithat Şükrü Bileda, Mebus Mehmet Cavit (İttihatçıların maliye nazırı), Mebus Rıza Tevfik Bölükbaşı, Mebus Mehmet Arif, Mebus Nesim Mazalyan, Ayan Meclisi Üyesi Mehmet Galip, Tüccar Misel Naradukyan, Sigortacı Davit J. Kohen, Avukat Osman Adil.

33. Dereceye yükseltilecek bu masonlar bir araya gelerek ilk Türk Suprem Konseyi'ni kurdular ve yaptıkları ilk toplantıda 9 masonu daha 33. Dereceye yükselttiler. Bu masonlar şunlardır: Mebusan Meclisi Başkatibi Asım, Hakim Fuat Hulusi Demirelli, Jandarma Komutanı Galip Paşa, Mebus Rasi, Mebus Hüseyin Cahit Yalçın, Mebus Manuel Karasu, Avukat Osman Talat, Sarım Kibar, Katipzade Sabri.

24 Haziran 1909 tarihi Türk masonlarınca ilk Türk Suprem Konseyi'nin kuruluş tarihi kabul edilir.

Türk masonlar Suprem Konsey kurulur kurulmaz hemen diğer ülkeler Suprem Konseylerine haber göndererek onlar tarafından tanınmak istedi. Başta Belçika olmak üzere Avrupa ülkelerinin pek çoğunun Suprem Konseyleri Türk Suprem Konseyi'nin kuruluşunu iyi karşıladılar, ama dünya masonlarının gözü İngiliz ve İskoç mason örgütlerinin üzerindeydi. İngiltere-İskoç-İrlanda mason örgütleri tarafından tanınmayan, kabul edilmeyen herhangi bir mason örgütünün hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. İngilizlerin tammadığı bir örgüt bir süre sonra son bulur; çünkü böyle bir locanın veya Suprem Konseyi'nin üyeleri dünyada mason olarak kabul edilmezler. İngilizler kabul etmedikleri örgütleri düzensiz (İrregularite) diye nitelendirir ve onunla tüm ilişkilerini keserler. 'Siz şu nedenle düzensizsiniz' diye herhangi bir uyarıda bulunmazlar, tüm başvuruları duymazlıktan, görmezlikten gelirler. İngilizlerin Türk mason örgütlerini düzensiz kabul etmeleri 1956 yılına kadar sürmüştür.

Bir mason örgütünün 'düzenli' (Regularite)liğinin ve bir kimşenin masonluğunun temel ölçütleri İngiliz Suprem Konseyi ve İngiltere Büyük Locasına göre şunlardır:

"1) Bir kimsenin mason olabilmesi ve öyle tanınabilmesi için, her şeyden önce Anderson Nizamnamesine kayıtsız ve şartsız uyarak düzenli bir locada tekris edilmiş olmalıdır.

2) Bir locanın düzenli sayılabilmesi için düzenli bir locada tekris edilmiş en az yedi üstat masonun bir araya gelmiş olması gerekir.

3) Bu şekilde kurulan locanın düzenli bir örgüt olarak bilinen locadan patent almış olması gerekir. (Böyle bir büyük locanın menşei İngiltere Büyük Locası veya ondan ışık almış bir büyük loca olmalıdır. İskoçya ve İrlanda Büyük Localarını da menşei olarak kabul edilmiştir.)

4) Herhangi bir ülkede düzenli bir büyük loca yoksa, bu ülkede bulunan düzenli üç loca veya daha fazlası birleşerek bir büyük loca kurabilir.

5) Bir ülkede düzenli kabul edilen bir büyük loca varsa, ikinci bir büyük kurulamaz.

6) Bu kurallar uyarınca hiçbir loca veya büyük loca herhangi bir başka kudretin ve özellikle bir Suprem Konsey'in himayesinde olamaz ve onun tarafından kurulamaz.¹ Tüm ölçütler kitlelere karşı gerçek amaçlarını gizlemek için geliştirilmiştir.

İngiltere Büyük Locası'nın Türk mason örgütlerini düzensiz kabul etmesinin gerçek nedeni politiktir. İmparatorluğu parçalanmaktan kurtarmak için mason olmayı seçen ve mason localarının koruyucu kalkamnda İttihat Terakki'yi örgütleyerek 1908 devrimini yapan yurtsever subaylar yağmurdan kaçarken doluya tutulduklarını görmüşlerdi. 1910 yılında bütün dünya İngiltere ve Fransa'nın Yahudi sermayedarların desteği ve teşviki ile büyük bir savaşa hazırlandıklarını biliyordu. Savaşın iki hedefi vardı: a) Bir İsrail devleti için Filistin'in işgali b) Petrol alanlarının denetimi. Savaş istedikleri gibi gelişirse Hristiyan Avrupa yüzyıllardan beri beslediği bir düşü, 'Türklerin Tekrar Orta Asya'ya sürülmesi' düşünüy de gerçekleştirmek istiyorlardı. Hristiyan-Yahudi ortaklığının bu savaş puanını Mısır'daki sağır sultan bile duymuştu; sonunda İttihatçılar da mason örgütlerinin arkasındaki gücün ne olduğunu ve gerçek hedeflerini gördüler. Türkler, ya Osmanlı İmparatorluğunu Hristiyan-Yahudi ortaklığına terk edecekler, atlarına binip Orta Asya'ya dönecekler ya da savaşacaklardı; artık geri dönüşü olmayan bir yola girilmişti. Savaşı seçtiler; çünkü onlar yurtlarını savunmak için eğitilmiş savaşçılardı.

¹ Fikret Çeltikçi, Hür Mason Tarihinden Notlar, Mimar Sinan Yayınları: 6., saf, 293-294, İstanbul-1982

Hristiyan Avrupa Anglosakson-Yahudi ortaklığının karışısına sömürgeci yeni bir güç çıkarmıştı; bu yeni gücü oluşturan gurubun ba şını Almanya çekiyordu. Almanya ve ortaklarının da biricik hedefi petrol alanlarıydı, ama Almanlar zorunlu olarak Türkler için kötünün iyisiydiler. İttihatçılar kerhen Alman ortaklığına evet dediler. İngiliz-Yahudi ortaklığı yıllarca uğraşarak mason localarıyla İmparatorluğu kendi emperyal amaçlarına uygun bir konuma getirmeye çalıştı; ama ne var ki, haşatı Almanlar kaldırdı. İttihatçıların subay kadroları Alman politikalarını kendileri için ehveni şer görerek İngilizlere karşı cephe aldılar. İngilizler bu tavrı tüm alanlarda yanıtladılar; bu yanıtlardan biri de Türk Suprem Konseyi ile Büyük Locasını düzensiz sayarak tanımamalarıdır. Bu tavır Türk masonlarını dünya mason hareketinin dışında bıraktı; yalnızlığa mahkum etti. 'Kol Kırılır Yen İçinde Kalır' misali Türk masonları içine yuvarlandıkları yalnızlığı yıllarca belli etmemeye çalıştılar. İngilizlerin Türk mason örgütlerini düzensiz kabul etmelerinin biricik nedeni İttihatçıların 1910'lardan sonra politika değiştirerek, İslâmcı-Türkçü bir politika izlemeleri, Teşkilat-ı Mahsusa ile Kuzey Afrika'dan Hindistan'a kadar geniş bir coğrafyada Anglosaksonları vurmalarıdır. İttihat Terakki içerisinde maliye nazırı Mehmet Cavit'in (Yahudi dönmesi) başına geldiği gibi bu politikalarını değiştirmek istedi ise de, Enver Paşa ve Sufiler güçlü idiler. Mehmet Cavit bir şey yapamadı. İngilizler Türk masonlarını Türk Ordusunu denetleyemedikleri için cezalandırıyordu; Türk masonları kendilerine verilen temel görevi başaramamışlardı, cezalandırılmaları gerekirdi ve cezalandırıldılar.

24 Haziran 1909 tarihli Yüksek Şura toplantısında önemli bir karar daha alınmıştı: Bir Türk Büyük Locası 'Meşriki Azam' kurulması için mason üstatlara çağrı yapılması. 9 Temmuz 1909 tarihinde mason localara gönderilen bir yazı ile Meşrik-i Azam'ın kurulabilmesi için, localarını temsil edecek delegelerini seçmeleri ve 13 Temmuz 1909 Salı günü saat 10:00'da Berlin Sigorta Şirketinin Türkiye Temsilcisi D. J. Kohen'in Galata Nora Durukyan Hanındaki bürosunda hazır bulunmaları isteniyordu. Bu toplantıya locaları temsilen 14 mason katıldı; bunların yalnızca ikisi Türk'tü; Pirens

Aziz Hasan Paşa ile Avukat Osman Talat geri kalanların çoğunluğu Yahudi idi; birkaç Rum, Ermeni ve İtalyan vardı. Bu toplantıda bir Osmanlı Meşrik-i Azam'ının kurulması kararlaştırılmış, ama yabancı obediyanlar özellikle İngiltere tarafından tanınmama korkusu ile ne olur olmaz diye bir ikinci toplantı daha istemişlerdir.

İkinci toplantı 15 Temmuz 1909 tarihinde Pirens Aziz Hasan Paşa ve Davit J. Kohen'in imzaladığı bir davetiye ile 1 Ağustos 1909 Pazar günü yapıldı. Bu toplantıya 29 delege katıldı. Delegelerin yarısından fazlası yabancı obediyanlara bağlı locaların üyesi Rum, Ermeni ve Yahudilerdi; Türk üyelerin sayısı yalnızca 11'di. Bu Türklerden biri Makedonya Rizorta Locasına üye Fatih Süleyman Paşa bir diğeri de Pirens Aziz Hasan Paşa idi.

1 Ağustos 1909 tarihinde yapılan toplantıda ilk Türk Büyük Locası 'Meşrik-i Azam' adıyla kuruldu; Yüksek Şura ile bir Kongordo imzalanarak Türk masonluğunun nasıllığı kurallarla belirlendi. Büyük Meşrik Daimi Heyeti'nde (Büyük Loca Yönetim Kurulu) görev alan bazı ünlü masonlar şunlardır: Büyük Üstat Talat Paşa (Meclis-i Mebusan Reisi), Büyük Üstat Kaymakam Miralaya Galip (Jandarma Umum Kumandanı Galip Paşa), Büyük Hatip Dr. Rıza Tevfik. İngiltere Büyük Locası tarafından bu ilk Büyük Loca hiçbir zaman tanınmadı.

20. yy. başlarında Türk masonlar kabul edilmiş normlara uygun biçimde örgütlenmeye çalışırken uluslararası nitelikte iki büyük mason kuruluşu vardı. Bunlardan birincisi İngiltere Büyük Locası idi ve tüm yabancı obediyanlar üzerinde buyrukçu ve yönlendirici bir konuma sahipti. Bu gücün biricik kaynağı İngiliz İmparatorluğu, daha somut biçimde İngiliz donanması idi. İkinci güçlü örgüt Fransız 'Grand Orient De France' adlı obediyanı idi ve Fransız emperyalizminin Asya ve Afrika'daki istihbarat ve operasyonlarından sorumlu idi. G.O.D.F. ile İngiliz Büyük Locası birbiri ile sürekli bir savaşın içerisindeydiler. Aralarındaki düşmanlığın resmi, açıklanan nedeni, G.O.D.F.'nin 1877 tarihinde 'Evrenin Ulu Mimarı' kavramını ritüellerinden ve yaşamlarından çıkarılması olarak gösteriliyordu. Ama

gerçek neden İngiltere ve Fransa'nın Ortadoğu petrol alanları için yürüttükleri örtülü ve kirli savaşı. İngiltere Büyük Locası'nın G.O.D.F.'yi boykot etmesi, G.O.D.F.'nin Fransa dışındaki gücünü kırmış ve pek çok yabancı obediyan tarafından ilişki kurulması yasak bir kuruluş durumuna düşürmüştü.

Bu ikiye bölünmüşlüğü ortadan kaldırmak için Avrupalı ve Amerikalı obediyanlar I. Dünya Savaşı'nın peşine 1921 yılında bir araya gelip problemleri çözmeye çalıştılar. Belirli bir hazırlık döneminden sonra, Grand Orient De France ve Grande Loge De France, New York Büyük Locası, Viyana, İspanya, Hollanda, Belçika, İtalya, Portekiz, İsviçre ve Türkiye Büyük Locaları'nın katkıları ile, 23 Ekim 1921 tarihinde, Cenevre'de uluslararası bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıda sözü geçen bir 'Pirensipler Deklerasyonü imzalandılar ve yayınladılar. Bu deklarasyonda yeni hiçbir şey söylenmiyor, öteden beri tekrarladıkları "Fran-masonluk, birbirlerine özgürlük, eşitlik ve kardeşlik duygularıyla bağlı olarak... yüksek düzeyde hayır işi ile meşgul olan dürüst, özgür ve sadık insanların birliğidir" gibi eşsiz yalanları sıralıyorlardı. Bu tür saçmalıklar 1700'lerde çok sırtıtmıyordu; insanlar sabırla 'acaba' diye sorup dinliyorlardı. Ama I. Dünya Savaşı'ndan sonra, milyonlarca insanın kanı bir talan uğruna akıtıldıktan sonra da bu insanların gözünün içine baka baka aynı yalanları tekrarlarlarken, bunlar kendileri dışındaki tüm insanları, ahmak mı sanıyorlardı? Hayır, insanların ahmak olmadıklarını ve bu söylediklerine pek az insanın inandığını onlar da biliyorlardı; ama yapacakları pek fazla bir şey yok. Çaresizler, bugün bile aynı yalanlarla insanları oyalamaya çalışıyorlar.

İngiltere'nin katılmadığı bu 1921 toplantısı sonunda bu yeni örgüt 'A.M.I.' (Assocation Maçonmque Internationale) diye adıyla kendini tescil etti. A.M.I. gerçekte İngiltere Büyük Locası'nın dünya mason örgütleri üzerindeki hegemonyacı tutumuna karşı Grand Orient De France ile Grand Loge de France'in başlattığı bir başkaldırı hareketi idi. Ama ne var ki, İngiltere I. Dünya Savaşı'ndan istediklerini almış olarak çıkmıştı. Petrol alanları siyasal ve askeri olarak İngiltere'nin işgali altında idi. Artık ABD ve Kanada'da

üstlenmiş olan Yahudi sermayesine karşı koz olarak kullanabileceği Filistin'i işgal etmişti; gelecek onlarındı. Yahudiler ellerindekini ne Fransızlarla ne de İtalyanlarla paylaşmak istemiyorlardı; Fransız horozunun gelip kendi çöplüklerinde ötmesine izin veremezlerdi, vermediler de. A.M.I. diye adlandırılan bu örgüt hastalıklı doğdu ve bir süre sonra yok olup gitti.

A.M.I. birinci yılını doldurmadan, Yahudilerin denetimindeki New York Büyük Locası, peşine Yahudilerin etken oldukları Hollanda Büyük Locası örgütten çekildi. A.M.I. II. Dünya Savaşı'na kadar her yıl bir ülkede toplanarak bir yığın karar aldı. Bu toplantılar 'havanda su dövmekten' ileri gidemedi. Türk masonları 1935'e kadar olan (son olarak 1934 Lüksemburg toplantısına) toplantıların tümüne katıldılar. 1930 Bürüksel toplantısında Türk masonlarını A. Servet Yesari temsil etmiştir ve Birinci Nazırlığa seçilmiştir. 1932 tarihli toplantı İstanbul'da yapılmış, bu toplantıya Avusturya, Belçika, Bulgaristan, İspanya, Fransa, Yunanistan, Lüksemburg, Polanya, İsviçre, Çekoslovakya, Yugoslavaya, Meksika, Portoriko, Sansalvador, Brezilya, Şili, Kolombiya, Ekvator, Paraguay, Hondras, Arjantin ve Bolivya katılmıştır. Türk delegeler de şunlardır: Büyük Üstat Mustafa Hakkı Nalçacı, Raşit Eren, İsmail Hatip, Muhammed Ali Haşmet ve Feridun Dukakim'dir. A.M.I. II. Dünya Savaşı'ndan sonra yok olmuş gitmiş; hiçbir masonik yayında kendisinden söz edilmez olmuştur.

Mason Örgütleri Üzerindeki Yasak Kalkıyor:

Atatürk'ün verdiği buyrukla örgütlerini fesheden ve korku içerisinde masonluğu reddeden masonlar, yıllar sonra çok ucuz bir kahramanlık edebiyatı ile bu kapatılma olayını bir tür masonik özel olay diye sunmaya başladılar. Masonlara göre: a) Atatürk masonluğu yasaklamamıştır, kendileri artık mason örgütüne gereksinim kalmadığı için örgütlerini kapatmışlardır. Mason örgütüne gerek kalmamıştır, çünkü Halk Evleri ve Halk Fırkası'nın ve Cumhuriyet Hükümetlerinin işlevi ve niyetleri masonlukla aynıdır. İngiltere ve ABD'de tüm kurumları ile devlet masonların elindedir; tüm siyasi partiler devlet kurumları ve siyasi toplum örgütleri masonlarla aynı idealleri paylaşmıyor mu? ABD ve İngiltere niye mason örgütünü

kapatıp tüm enerjilerini toplumun ve devletin buyruğuna vermiyorlar? b) Örgütlerimizin bir kısmı uykuya yattı diyenler evlerinde ve bürolarında toplantılarını gizlice sürdürdüler. Bunlar da yalnızca Meşrik-i Azam'a bağlı Localardır. Yüksek Şura (Suprem Konsey) çalışmalarını kesintisiz sürdürmüştür. Bu kocaman bir yalandır. Bu çalışmalar nasıl çalışmalardır? Ne yapmışlardır? Tüzüklerine ve propaganda büroşürlerine göre amaçları barış, özgürlük ve eşitlik ideallerine bağlı hayır işleri idi. Eğer çalışmalarını kesintisiz yürütülürse hangi işleri yaptılar? Bu konuda gösterebildikleri ne bir belge ve ne de tek bir tanık vardır. Bir avukatın ya da doktorun bürosunda gündemsiz üç beş masonun bir araya gelip eski günleri andıkları konuşmaları sonradan, son derece önemli 'atölye çalışması' diye göstermeye çalıştılar.

1942'de Almanların Stalin Grad Bozgunu kendilerine Demokrasi Güçleri' adını takmış olan Anglosakson-Yahudi Koalisyonu ile Komünist ortaklarına II. Dünya Savaşı'nı kazanacaklarını açık ve seçik olarak göstermişti. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de siyasal iktidar yeni politikalar belirlemek zorunda kaldı. İnönü'nün faşist yönetimi de politikalarını değiştirmek zorunda kaldı. İsmet İnönü hiçbir başarı göstermeden, hiçbir savaş kazanamadan ünlü olmuş generaller sınıfındandır. İnönü Zaferleri diye sunulan savaşlar Atatürk'ün kilometrelerce uzaktan telgraf makinası ve harita başında savaşı izleyerek yaptığı müdahalelerle bir bozguna, bir felakete dönüşmesi önlenmiş; Türk askeri yeniden mevzilerine dönmüş ve durumlarını koruyabilmişlerdir. İsmet İnönü 3. sınıf bir kurmay subaydı ve Mustafa Kemal gibi bir Mareşalin karargahında çalışmış olmasının ona kazandırdıklarının dışında hiçbir yeteneğe ve yapabilirliğe sahip değildi. Kısa sürede Anglosakson demokrasilerinin değerlerini benimsedi ve bu değerlere ve Amerikan yaşam tarzına ülkenin tüm kapılarını açtı; açılan kapılardan içeri ilk giren örgütlerden biri de mason örgütüdür.

İsmet İnönü'nün buyruğu ile 5 Haziran 1946 tarihinde Cemiyetler Kanunu'nda değişiklik yapıldı. Bu değişiklikle mason localarının açılmasının hukuksal kılıfı hazırlandı. Bu değişikliği temel alarak 5 Şubat 1948 tarihinde İstanbul Valiliğine verilen, yedi

masonun imzaladığı bir dilekçe ile "Türkiye Mason Derneği" kuruldu; Cemiyetler Kanunu'nda yapılan değişiklik mason localarının açılabilmesi için izin almayı gerektirmiyordu; bu değişiklik özellikle mason localarının açılışını sağlayarak, Anglosakson-Yahudi koalisyonuna şirin görünmek için yapılmıştı.

İstanbul Valiliğine verilen dilekçede Türk Mason Derneğinin amacı şöyle açıklanıyordu: *"Üyelerinin fikri, felsefi, ilmi, ahlâki tekamül-leri ile hürriyet müsavat ve kardeşlik prensiplerinin Türkiye hudutları içerisinde gelişmesine çalışmak ve hayır işleri ile meşgul olmak"*. Dilekçeyi imzalayan masonlar şunlardır: Vecdi Akasya (Ticaret Odası Sicil Müdürü), Cevdet Hamdi Balım (Emekli), Muhip Nihat Kavram (Emekli Polis Müfettişi), Prof. Hazım Atıf Kuyucak, Prof. Mustafa Hakkı Nalçacı, Dr. Orhan Tahsin. Kısa süre içerisinde Ankara, İstanbul ve İzmir'de 13 loca kuruldu, çalışmaya başladı. Bu localar şunlardır: 1) İdeal (İstanbul'da), 2) Kültür (İstanbul'da), 3) Ülkü (İstanbul'da), 4) İzmir (İzmir'de), 5) Uyanış (Ankara'da), 6) Kardeşlik (İstanbul'da), 7) Hürriyet (İstanbul'da), 8) Sevgi (İstanbul'da) 9) Atlas (İstanbul'da), 10) Doğuş (Ankara'da), 11) Musavaat (İstanbul'da), 12) Yükseliş (Ankara'da) 14) Nur (İzmir'de) Nur Locası 13 numarayı alması gerekirken, 13 atlanmış, Nur Locasına 14 Numarası verilmiştir; 13 eski bir kilise geleneğine göre uğursuzdur.

Bu localar kurulup çalışmaya başladıktan sonra Yüksek Şura'ya bağlı Yüksek dereceli localar kuruldu. Kurulan Yüksek dereceli ilk localar şunlardır: İstanbul Locaları: 1948'de Birlik Tekamül Yüksek Mahfili, 1948'de Dirlik Hakim Şapitri, 1950'de "Les Pionniers de L'Avenir" Hakim Şapitri, 1948'de İstiklal Aeropajı, 1948'de Yüksek Haysiyet Divanı, 1948'de Konsistuar; İzmirde Kurulanlar: 1949 Daima İleri Yüksek Tekemmül Mahfili, 1949'da İzmir Hakim Şapitri, 1952'de Akdeniz Aeropajı; Ankara'da Kurulanlar: 1951'de Kurtuluş Yüksek Tekamül Mahfili, 1949'da Ankara Hakim Şapitri.

Büyük Loca'nın Kuruluşu:

Locanın uyandırılması ve yeni locaların kurulması tamamlandıktan sonra, Yüksek Şura Büyük Loca'yı kurmak için bazı girişimler başlattı. Yüksek Şura 30 Eylül 1950 tarihinde hazırladığı "Türkiye Yüksek Şurası'na tabii Büyük Mahfil Nizamnamesi" adını verdiği bir tüzükle bu girişimi başlattı; yeni kuruluşun adı, tüzüğünde de görüldüğü gibi, Büyük Loca değil 'Büyük Mahfil'dir. Yüksek Şura hazırlıklarını tamamladı ve localar tarafından seçilen delegelere 10 Ocak 1951 tarihinde bir davetiye göndererek, delegeleri 28 Ocak 1951 tarihinde Büyük Mahfil yönetim organlarının seçileceği toplantıya çağırdı. Yapılan Genel Kurulda Kimyager Prof. Mustafa Hakkı Nalçacı iki yıllık bir dönem için Büyük Üstatlığa seçilmiş ve Büyük Mahfil adlı masonik kuruluş yaşama geçirilmiştir.

Yüksek Şura'nın buyrukları ve denetimi ile Büyük Mahfil kuruldu, ama hiçbir işe yaramadı. İngiltere Büyük Locası başta olmak üzere hiçbir yabancı obediyan tarafından tanınmadı. İçte de Yüksek Şura'nın her şeye burnunu sokmasına karşı gelenler oldu ve bu kuruluş bir İstanbul Büyük Mahfil'i olarak kaldı. Bu durum karşısında Yüksek Şura mason gelenek ve göreneklerine karşı gelecek yeni bir girişim başlattı. 'Ünite Talimatnamesi' adını verdiği bir talimatname yayınlayarak Türk mason localarını üç üniteye böldü. 21 Ocak 1951'de kurulan Büyük Mahfile İstanbul bölgesi Locaları bağlı olacak, diğer localarda kuruluş bölgelerine göre İzmir ve Ankara'da kurulacak ünitelerine (Entite Maçonniqne) bağlanacaktı. Böyle bir çözüm mason dünyasında ne duyulmuş ve ne de görülmüştü. Bu çözüme hangi nedenle gidildiği bilinemez, ama Türk örgütlenme dehasının eşsiz bir örneğidir. Bu üç üniteye İstanbul Gran Loju, Ankara Gran Loju ve İzmir Gran Loju adı verilmiştir.

Bu üçlü Gran Loj'dan oluşan yeni örgütlenme biçimi Türk Mason hareketi için tam bir çözümsüzlük getirdi. Evlerde ve işyerlerinde bu üniteler masonluğuna karşı olanlar gizli toplantılar yaptılar ve İngiltere'ye ve Amerika'ya başvurdular. 9 Temmuz 1955 günü Başbakanlık Müsteşarı Büyük Üstat Ahmet Salih Korurun

başkanlığında resmi olmayan bir toplantı yaparak ünitelerden kaynaklanan konuları tartıştılar; bu toplantıya yüksek dereceli 21 mason katıldı. Bu toplantıyı başka toplantılar izledi ve Yüksek Şura'dan bağımsız bir büyük loca kurulması konusunda görüş birliğine varıldı. Bu karar sonunda locaların seçilmiş delegelerine 12 Ağustos 1955 tarihinde locada hazır bulunanlara bildirildi; yapılan toplantıda Türkiye Büyük Locası kuruldu ve yönetim organları seçildi. Bu toplantıdan sonra daha önce Büyük Loca'nın görevlerini yerine getirsın diye Yüksek Şura'nın oluşturduğu tüm organlar son buluyor, Yüksek Şura'nın iki de bir üç dereceli locaları işlerine karışmasını önleyecek önlemler alınıyordu. Yapılan seçimler sonunda Büyük Üstatlığa Ahmet Salih Korur, Büyük Üstat Kaymakamlığına Mümtaz Tarhan, Büyük Birinci Nazırlığa Nahi Cevat Akerman, Büyük İkinci Nazırlığa Celal İmre, Büyük Hatipliğe Fikret Çeltikçi, Büyük Hatipliğe Nazif İnan, Büyük Hazine Eminliğine Fevzi Magat, Büyük Hasenat Eminliğine Şeref Cemal Kısakürek, Büyük Muhakkikliğe Nazif Somer, Büyük Teşrifatçılığa Zühdü Berke seçildiler.

Ama ne var ki İstanbul masonları bu Büyük Loca'yı tanımadılar ve II. Obediyansı kurdular; bir incir çekirdeğini doldurmayacak zırvallar üzerine tartışmalar yapıldı, İstanbul ve Ankara masonları arasında bu tartışmaların temel nedeni çıkar çatışmasıdır. Büyük Loca yöneticileri yabancı obediyanslarla ilişki kurabileceklerdi. Bu kullanmasını bilen için son derece önemli bir ayrıcalıktı. Bu ayrıcalık yabancı ünitelerin ve büyük şirketlerin Türkiye Temsilciliği gibi avantajlar sağlayabiliyordu. Uzun görüşmelerden sonra, 16 Aralık 1956 tarihinden sonra, İstanbul'da yapılan bir toplantıda her iki Büyük Loca birleştirildi ve yönetim organlarına şu masonlar seçildi: Büyük Üstat Ahmet Salih Korur, Büyük Üstat Kaymakamları Mümtaz Tarhan, Sadık Dıgat, Hamdi Nüşet Çançar, Büyük Birinci Nazır Kamil Sokullu, Büyük İkinci Nazır Süreyya Tahsin Aygün, Büyük Hatip Galip Menteşe, Büyük Katip İbrahim Hoyi, Büyük Muhakkikler Z. Hilmi Veli Beşe, Tarık Ziyal, Asaf Siraman, Hakkı Türegün, Büyük Hazine Hasenatı Emin Cehal Gücü, Büyük Teşrifatçılar, Beriker, Celal Özet, Halit Arpaç, Büyük Muhafız ve İdare Memuru Zühtü Berker.

Türk masonlar bir yandan kendi içlerinde sürekli olarak kirliliği bir çıkar savaşı verirken, diğer yandan İngiltere Büyük Locaları tarafından tanınmanın uğraşını veriyorlardı. Uzun yıllar yabancı obediyanslar tarafından bekledikleri ilgiyi görmediler, küçüm-sendiler, aşağılandılar. Türkiye Büyük Locası Büyük Katibi Necdet Egeren ile İskoç Locası Büyük Katibi Aleks F. Buckan arasında yazışmalardan sonra, Türk masonlarını yalnızlıktan kurtaracak, Türk masonlarının dünya masonları tarafından tanınmasını sağlayacak olan 'Consecration' (Tanzim) ayininin yapılması kararlaştırıldı. Consecration ayininin hiçbir dinle ilgisi yoktur, büyük olasılıkla gnostik ritüellerden biridir; Consecration tam bir büyücülük ayinidir; masonlar ayinin ayrıntılarını büyük bir giz olarak saklarlar. Ayin için İskoçya Büyük Locası Lord Bruce ve Büyük Katip Buchan İstanbul'a geldiler ve ayin 29 Nisan 1965'de yapıldı. Bu ayinle Türk masonluğu 'Regülarise' (Düzenli kılındı) edildi ve tüm dünyaya ilân edildi. Ayinin peşine Eylül 1970'de İngiltere Büyük Locası, Ekim 1970'de de İrlanda Büyük Locası Türkiye Büyük Locası'm tanıdı.

1948'den sonra masonlar büyük bir hızla gerek CHP gerekse DYP iktidarları dönemlerinde devlet içinde örgütlendiler. V Murat'tan sonra, Celal Bayar'la devlet başkanlığına gene bir mason geldi; devlet başkanlığından sonra Başbakanlık Müsteşarlığına da genel de mason olanlar getirildi. Masonlar II. Dünya Savaşı'nın galipleri olan Anglosaksonlar ve Yahudilerden aldıkları güçle örgütlenir ve yayılırken, masonluğa karşı olan dindar Müslümanlar ve Kemalistler de gerek T.B.M.M.'de gerek ise halk içinde masonlukla savaşıma hız verdiler.

29 Ocak 1951'de Demokrat Parti Tokat Milletvekili Ahmet Gürkan ve 14 arkadaşı TBMM'ye verdikleri bir yasa teklifi ile mason localarının yeniden yasaklanmasını istediler. Kanun teklifinin gerekçesine şunları yazmışlardı: *"Masonluğun beynelmilel bir teşkilat olup kökünün dışarıda bulunduğu, din, ırk, mezhep ve milliyet farkı gözetmediğinden mensupları menfaatine bütün bu mukaddesatı*

ayaklar altına almaktan çekinmediklerinden". Teklif 27 Nisan 1951 TBMM genel kuruluna geldi, 3 çekimser, 50 kabul, 125 oyla reddedildi. İkinci oylama 30 Nisan'da yapıldı ve 7 çekimser, 58 kabul, 157 oyla reddedildi. Bu yasa teklifinin TBMM'de görüşülmesini ve nasıl reddedildiği CHP Van milletvekili İbrahim Arvas 'tarihi hakikatler' adlı kitabında şöyle anlatır.

"Atatürkçü geçinen ve onunla iftihar eden Celal Bayar da Ahmet Gürkan'ın teklif ettiği ve masonların localarını kapatmak istediği hanı teklifini reddederek bu suretle localarını kanunla pekiştirdi. Tabii bu ameliyeyi meclis yaptı. Fakat müzakerelerin devam ettiği üç celse (oturum) zarfında Celal Bayar, Reisi Cumhur Locasına gelen kanunun müzakerelerini sonuna kadar takip etmiştir. Ve bu iş için nüfusunu tamamıyla istimal (kullanmak) etmiştir. Binaenaleyh Atatürk'ün bütün celaletiyle (iyilik, cesaret) kapattırdığı mason localarını Celal Bayar nüfusunu istismar ederek ve samimi arkadaşlarını teşvik ederek Ahmet Gürkan'ın teklifini reddettirmiş ve masonların localarını pekiştirmiştir. Bu Atatürk'e nasıl bağlılık ve nasıl sadakattir? Buna benim karilerim (okuyucularım) hakem olsunlar."

Mason localarını ABD'ye bağımlı kaldıkça kapatmanın olanaksız olduğunu anlayan milletvekilleri, bu kez, soru önergeleriyle konuyu diri tutmaya çalıştılar. 30 Nisan 1951 Afyon milletvekili Gazi Yiğitbaş verdiği soru önergesinde "masonluğun kökü dışarıda beynelmilel bir cemiyet olup olduğu, Atatürk'ün hangi nedenlerle bu cemiyeti kapattığını" soruyordu. İçişleri Bakanının, Başkan adına verdiği yanıt akıl almaz bir güldürü örneğiydi. İçişleri Bakam verdiği yanıtta, "masonluğun kökünün dışarıda olduğu, gizli ve zararlı, beynelmilelci bir cemiyet olduğu hakkında malumat olmadığı" gibi bu cemiyetin "Atatürk tarafından kapatıldığı hakkında da bir kayıt yoktu." İçişleri Bakam TBMM'de milletvekillerinin gözlerinin içine baka baka yalan söylüyordu.

Bir başka soru önergesi 4 Nisan 1954 Demokrat Parti Samsun Milletvekili Hilmi Türkmen tarafından verildi. H. Türkmen olmazı

¹ İbrahim Arvas, Tarihi Hakikatler, s.70-71, Yazıcıoğlu Mat., İstanbul - 1964; Aktaran: Kocabaş Süleyman, a.g.e., s.168

istiyordu. H. Türkmen İçişleri Bakanından pek çok şeyin yanı sıra masonların ad ve soyadlarıyla tam bir listesini istedi; doğal olarak tek bir isim bile açıklanmadı.

Bazı milletvekilleri masonluk konusunda araştırma önergeleri verdiler. 2 Ağustos 1971'de Milli Selamet Partisi İsparta Milletvekili Hüsmettin Akmumcu İçişleri Bakam hakkında gensoru açılmasını istiyordu. Gensorunun gerekçesi olarak İçişleri Bakanının "Komünizm kadar zararlı ve kökü dışarıda aşın bir akım masonlukla mücadele etmeyişi" gösteriyordu. Hiçbir sonuç çıkmadı.

16 Temmuz 1975'de Demokratik Parti Niğde milletvekili Mehmet Aydınsoy ve Konya milletvekili Özer Ölçmen yalnız masonluğun değil, Bilderberg, Rotari, Lions gibi kuruluşların da mecliste kurulacak bir komisyon tarafından araştırılması için Meclis Araştırma Önergesi verdiler. Ötekiler gibi bu teklif de iktidar partisinin oylarıyla reddedildi.

Kurdun Üzerindeki Post Düşüyor (S. Demirel Depremi):

27 Mayıs 1960 devriminde masonlar nereden geldiğini anlayamadıkları büyük bir darbe yediler; yüksek dereceli ünlü masonlar tutuklanıyor, hakarete uğruyor, itilip kakılıyorlardı; Türkiye'nin bir numaralı masonu Ahmet Salih Korur tutuklanmıştı. Neler oluyordu? Masonlar şaşkındı. Hemen A. Salih Korur, Fatih Rüştü Zorlu ve Celal İmre gibi ünlü masonların mason örgütündeki tüm kayıtları silindi, bunların mason olduğunu kanıtlayacak hiçbir belge bırakılmadı. 'Masonları hiçbir güç durduramaz. Masonların dokunulmazlığı vardır' inancının sarsılmasından korkuyorlardı; yıllarca uğraşarak tüm dünyada ve ülkemizde bu inancı yerleştirmişlerdi. Şimdi birden bire yıkılıp gitmesine izin veremezlerdi, eğer bir güç dokunuyorsa dokunulan şey masonlar değildir. Bunun için, bu dokunulmazlar kim olursa olsun adlarını tüm matriküllerden sildiler. Türk masonlarının temel özelliği görgüsüz ve cahil olmalarıdır. Yüksek dereceli bir mason olan Sabatist Ahmet Emin Yalman 28 Mayıs 1960 tarihli Vatan Gazetesindeki yazısında: "Bu gün yeni bir gün.

Yeniden doğmuş gibi oldum", diyordu. Türk masonluğu çoğunluğu Ahmet Emin'in ne demek istediğini anlamamıştı; neler olup bittiğini kavrayamıyorlardı; bir bölüğü masonluğu her şeye rağmen bir kardeşlik ve hayır örgütü sanıyordu. Evet 'Masonlara hiçbir güç dokunamazdı' bu doğrudu. Ama hangi masonlara? Masonlar tek homojen bir kitle değildir; Türk, Rus, Arap, İngiliz, Fransız, Yahudi ve Hristiyan ve Müslüman ve Budist masonlar vardır. Bunlar içinde dokunulmaz olan Protestan İngiliz-İskoç masonları ile Yahudi masonlardır. Örgüt olarak da İngiltere, İskoçya ve New York Büyük Localarının yöneticilerine ve bu Büyük Localara bağlı locaların üyelerine dokunulmazdı. Bunların dışında kalan masonlara bu Efendi Masonlar'm izni ile dokunulurdu. Burada temel sorun Celal Bayar ve A. Salih Korur gibi masonlar hapsedilirken Ahmet Emin Yalman, neden 27 Mayıs'ı gerçekleştirenleri alkışladığı idi?

Ahmet Emin Yalman bir Sabatisyen idi, Yahudi kökenli idi, dünya mason örgütlerini ve Yahudi gücünün ne olduğunu biliyordu; O'na dokunamazlardı, ama Ahmet Salih Korurla Fatin Rüştü Zorlu'ya dokunurlardı. Bu kural yalnız Türk masonları için geçerli değildir. Bu kural evrenseldir. Bir, ikinci sınıf köle mason olan Marksist Salvador Alende'ye de dokundular; öldürdüler.

Londra'daki ve New York'taki 'Efendileri' için de Celal Bayar'm ve A. Salih Korur'un hiçbir önemi yoktu; onlar gerekli hizmeti yapmışlardı ve artık onlardan vazgeçilebilirdi. Türk masonlarının ileri gelenleri ihanet, soygun ve rüşvet suçlamasıyla sorgulanırken, Dünya Uluslararası Masonlar Toplantısı İstanbul'da yapıldı. Hem de Celal Bayar ve A. Salih Korur'u tutuklatan İstanbul sıkı yönetim komutanı ve askeri valisinin sağladığı olanaklar ve saygın korumaları altında; ve hiç ama hiç yitirilmeden Orgenarel Refik Tulga ve Korgenaral Şefik Erensu masonlaştırıldılar. 27 Mayıs'tan bir ay sonra Türkiye Büyük Locası Umumi Heyeti toplanarak A. Salih Korur'un durumunu görüştü. A. Salih Korur kayıtlardan silindi, ama yerine kimse seçilmedi; bir süre bekleme kararı alındı. Ayrıca büyük loca merkezinin İstanbul'a taşınması istenmiştir. Bir süre siyasal ortamın gözlenmesi ve yeni fırsatların ortaya çıkması için tüm çalışmalar

askıya alındı. Sonunda Umumi Heyet', 30 Ekim 1960 tarihinde yeniden toplandı; A. Salih Korur'un yerine Kemalettin Apak seçildi ve genel merkez İstanbul'a taşındı; bu tarihten sonra hiçbir şey olmamış gibi günlük çalışmalar sürdürüldü. Aym günler içerisinde New York Büyük Locası'nda müfettiş olarak En Saygı Değer Üstat Feroessel geldi, Türk masonlarını denetledi ve yapılan çalışmalardan memnun kalarak New York'a döndü. Feroessel memnundu, çünkü 30 Mayıs 1960 tarihinde kurulan birinci Gürsel Hükümetinde yedi mason bakan, 5 Ocak 1961'de kurulan ikinci Gürsel Hükümetinde on bakan masondu (Bakanlar Kurulu 18 bakandan oluşuyordu). Ayrıca Cemal Gürsel'in en yakın dostu, genel sekreteri ve bakanı Nasır Zeytinoğlu ve yaveri Agasi Şen de masondu.

27 Mayıs 1960 tarihinden sonra her şey yeni baştan düzenlenmiş, oynayan taşlar yerlerine yerleştirilmişti. Menderes'i deviren Anglosakson-Yahudi erkiydi; Menderes'in politikasını değiştirip, Nato ve ABD'ye karşı daha bağımsız bir politika izlemeye başlaması tırajik sonunu hazırlamıştı. Menderes'in bu bağımsızlık yanlısı politikaları da yıllardır uyguladığı ABD yanlısı politikaları gibi beceriksizce ve cahilce idi. Menderes duygularının ve tutkularının tutsağı, eğitimsiz ve yeterli bilgi birikimine sahip olmayan bir köy ağası idi; emperyalistler onu yıllarca kullandılar, sonra da 'artık seninle yapabileceğimiz bir şey kalmadı' deyip öldürdüler ve gömdüler.

Adalet Partisi'nin Demokrat Parti'nin devamı olarak iktidara geleceği kesinleşmişti. Bunun için A.P Kongresi son derece önemliydi, çünkü 14 Kasım 1964'de yapılacak olan kongrede A.P. genel başkanı Türkiye'nin yeni Başbakanı seçilecekti. Anglosaksonlar ve Yahudiler için Türkiye Başbakanı'nın kim olacağı son derece önemliydi. Çünkü Filistinliler ve Araplar birer köle gibi güdüldüklerini görmeye başlamışlardı ve Sovyetler'de Güney'e petrol bölgelerine sarkmaya başlamışlardı.

14 Kasım 1964 A.P. genel başkanlığı için iki aday vardı; tutucuların adayı Sadettin Bilgiç ile masonların adayı Süleyman Demirel. Bilgiç yanlıları kongrede Demirel'in mason olduğunu ve Bilgi Locasına kayıtlı olduğunu gösterir bir belge dağıttılar. Bu belge son

derece etkili oldu, Demirel'in seçimi kaybedeceği kesinleşti. Öyle bir şey belirli çevreler için tam bir felaket anlamına geliyordu. Çünkü Demirel yalnız masonların değil Nato'nun ve ABD'nin de adayıydı.

Süleyman Demirel kongre devam ederken mason örgütüne, üyesi olduğu Bilgi Locası'na bir mektup yazarak mektubu Devlet Su İşleri Genel Müdür Yardımcısı (S. Demirel Genel Müdür idi) mason dostu Hikmet Turatlı'ya gönderdi; mektubunda Bilgi Locası'ndan Farmason olmadığını gösterir bir belge verilmesini istiyordu. Locanın Büyük Üstatı da Mobil Şirketinin Türkiye Temsilcisi Enver Nejdî Egeran idi. E. N. Egeran belgeyi hemen verdi. 14 Kasım 1964 tarihli belgede şunlar yazıyordu:

"Sayın Süleyman Demirel isteğinize uyularak yapılan incelemelere göre derneğimizde kaydınızın bulunmadığı anlaşılmıştır. Saygılarımla.
Nejdî Egeran "

Bu belge Süleyman Demirel'in önce A.P. genel başkanı sonra da Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olmasını sağladı.

Kongre heyecanı geçtikten sonra insanlar düşünmeye başladılar. Mason örgütü böyle bir belgeyi jet hızıyla nasıl vermişti. S. Demirel'in mason olduğunu sağır sultan bile duymuştu, bu apaçık bir gerçekliktir. Düşünen herkes şu iki sonuca vardı: **I.)** Bilgi Locası kendi üyesi olan bir mühendisin mason olduğunu inkar ederek yalan söylüyordu. Bu yalanlarını da belgeliyorlardı. Bundan böyle sürekli olarak insan özgürlüğünden, eşitlikten, ilerlemeden, dürüstlükten söz etmelerine insanlar nasıl inanacaklardı? Bu yalanlar açıklayamadıkları bir siyasal hedefin saklanması için bir örtü mü idi? **II.)** Masonlar, 'Siyaset Masonlar için yasaklanmıştır. Masonlar siyasetle uğraşmazlar' diyorlardı; demek ki şimdiye kadar hep yalan söylemişlerdi. Çünkü bu belge ile gırtlaklarına kadar siyasete gömülmüş olduklarını belgelemişlerdi.

Masonlar S. Demirel'in mason olduğunu inkâr ediyorlardı, ama mızrak da çuvala sığmıyordu. Gazeteler Bilgi Locası'nın kayıp

defterinin fotokopilerini yayınladılar; S. Demirel sıra no 43, Matrikül No 48'de kayıtlı üye idi. S. Demirel A.P.'ye genel başkan olmuştu, ama masonlar da ağır bir darbe yemişti; karikatürlere, fıkralara konu olmuşlardı.

Toplumda masonlara karşı duyulan düşmanlık duygusu yükselmeye başlayınca masonlar korkmaya başladılar. Örgüt üyelerini yatıştırmak için Türkiye Büyük Locası Daimi Heyeti, Büyük Katibinin imzası ile 28 Aralık 1964 tarihinde örgüt içi bir açıklama yayınlandı, bu bildiride şu iddialar yer aldı:

İstanbul 28 Aralık 1964

"MM/İ. Lo.ları

Üs. Muh. Ve Az. KK.

Son zamanlarda bu muhterem zatı Türk Yükseltme Cemiyeti azası bulunmadığına dair Derneğimizden bir vesika istihsal edip bunu kendisine ait bazı konular için istimal ettiği duyulmakta, ve bu şaya KK. 'terimizin hayret ve bazen de infaaline mucip olmaktadır.

Konuya el koyan B. D. Hey'etiniz ismi geçen zatın, güya mensup bulunduğu iddia edilen Bilgi Muh. Lo.'sının 1 numaradan halen baliğ olduğu 109 numaraya kadar aza defterini incelemiş, bu zatın ismine Meşkur Muh. Loca'nın matrikülünde kaydına rastlanmamıştır.

Bununla da yetinmeyerek, Bü. Katiplikte mevcut olan eski 'Harici Müracat Listeleri'de incelenmiş, ve bu zatın ismine yine rastlanmamıştır. Gayri muntazam ilânı sureti ile camiamızdan ayrıldığı iddia olunan bu zatın ismine gayri muntazam listesinde tesadüfedilememiştir..."

Büyük Loca'nın en üst makamından böyle bir açıklama yayınlanmasına rağmen sular durulmadı. 16.12.1964 tarihinde Büyük Loca'ya aynı konu ile başvurmuş olan Devrim Locası'nın Üstad-ı Muhin Kuley yönetimindeki bir heyet 10 Ocak 1965 tarihinde Büyük Loca'ya davet edilerek kendilerine bütün metinler gösterilmiş ve Süleyman Demirel'in mason olmadığı söylenmiştir. Ama ne var ki,

¹ Fikret Çeltikçi, a.g.e., s.427

A.P. Kongresinde dağıtılan ve gazetelerde yayınlanan fotokopilerde Süleyman Demirel'in masonluğu kanıtlanıyordu. Toplumun tepkisi büyüyor, masonlara duyulan öfke artıyordu. Büyük Loca Daimi, Heyeti Halit Arpak, Hulusi Selek, Saffet Rona'dan kurulu bir heyeti tam yetkili olarak Ankara'ya yollayarak Bilgi Locası'nda araştırma yaptırdı. Araştırmamın sonucu 14 Mart 1965'de Büyük Loca Daimi Heyeti'ne sunuldu. Raporda şu ilginç sonuç yer alıyordu:

"1) Sözü geçen zat 27.10.1954 tarihinde Bilgi Muh. L.'sına Mes'ud Gün, Orhan Alsaç ve Rıza Berke birader tarafından teklif edilmiştir. Ankara Üniversitesi'nde 23.12.1954 tarihinde tasvipnamesini Bilgi Locası'na göndermiştir. Gerekli tahkikat tamamlandıktan sonra 15.02.1956 tarihinde tekeris merasimi cereyan etmiştir. Bundan bir süre sonra kalfalığa terfi eden sözü geçen zatın... 2.) 14.11.1964 tarihinde Türk Yükseltme Cemiyeti Ankara Şubesine başvurularak sözü geçen zatın cemiyette kayıtlı olup olmadığının bildirilmesi istenmiştir. Müracaat mektubunun aslı dosyasında mahvuz olduğu halde, şube defterinde bununla ilgili hiçbir kayıt bulunmamaktadır. Öğrenildiğine göre sözü geçen müracaat mektubunu Hikmet Turat Birader getirmiş ve şube bürosundan aldığı başlıklı resmi bir kağıt üzerine cevabı yazdırarak Büyük Üstat Kaymakamı Nejdet Egeran Biradere imzalatmıştır. Bu surette hazırlanan belgenin sözü geçen ügüli zata bizzat Hikmet Turat Birader tarafından teslim edilmiş olduğu tahmin edilmektedir. 3) Kongrenin yapıldığı binanın kapısı önünde dağıtılan belge Bilgi Locası'nın özel matrikül defterinden çıkarılmış bir sayfanın fotokopisinin çoğaltılmış örneğidir. Bu belgenin nasıl elde edildiği öğrenilememiştir. 4) Bilgi Locası'nın gönderdiği senelik matrikül cetvellerinde sözü geçen zatın ismi bulunmadığına göre kendisinin cemiyete üye olmadığı kanaatine varılmıştır."

Tüm bu araştırma raporlarında ve açıklamalarda anlaşılamaz bir şey vardı. Bilgi Locası'nın kayıt defterinde S. Demirel'in mason olduğunu kanıtlayan belge yayınlandığı halde, ilk önce Bilgi Locası sonra Türkiye Büyük Locası S. Demirel'in masonluğunu ısrarla inkâr ediyorlardı. Araştırma raporunun birinci maddesi, Demirel'in erginlenme (tekeris) ve kaldığı geçiş tarihlerini vererek masonluğu

kabulleniyor, ama 4. Madde ile anlaşılmaz biçimde yeniden reddediyordu. Rapor Büyük Loca'ya önce gerçeğin doğru bilgisini (birinci madde) veriyor. Sonra da Büyük Loca'nın kamuoyuna yapacağı açıklamalar için gereksinim duyacağı yalanlamayı veriyordu. Büyük Loca Daimi Heyeti bu dördüncü maddeye dayanarak birçok kez inkar yoluna sapmıştır (birinci ve ikinci maddelerden hiç söz etmeden). Neden apaçık bir gerçekliği ısrarla yadsıdılar? Bu masonlar hasta mı? Yoksa bizi çok mu aptal sanıyorlar? Hayır ne bu adamlar hasta ne de biz aptalız. Bir yanlışlık yapmışlar. S. Demirel'in üyeliğini kanıtlayan matriküllerin bir kopyasının dışarı sızmasını önleyememişler. Dürüst ve topluma karşı sorumlu davranıp Demirel'in masonluğunu resmen kabul etmek, birkaç yıldan beri çalışıp oluşturdukları önemli projelerinden vazgeçmek, bazı hedeflerine ulaşmayı ise yıllar sonraya bırakmak demektir. Celal Bayar, A. Salih Korur tutuklandığından beri Türk Devleti içerisindeki stratejik makamları, Türkiye Cumhuriyeti'nin politikaları üzerindeki denetimlerini yitirmişlerdi; devleti bir daha yeniden ele geçirmek güçlerini arttırmak istiyorlardı. Demirel Adalet Partisi genel başkanı seçilmişti, projenin birinci aşaması başarılı sonuçlanmıştı; ama hedef başbakanlıktı. Eğer ilk günden mason örgütü Demirel'in masonluğunu kabul etseydi, inkâr etmeseydi, başbakanlık hayal olurdu ve dolayısıyla uğruna bu kadar dalavera çevirdikleri A.P. genel başkanlığı da pek kısa sürerdi. Bunun için ne pahasına olursa olsun inkâr sürdürüldü, yalanda ısrar edildi; kamuoyu birbiri ile çelişen haberlerle serseme çevrildi, yandaş medyanın eşsiz yardımlarıyla bir süre sonra da olay unutturuldu; bu yalan son derece olağan bir şeymiş gibi sunuldu, ve sonunda S. Demirel başbakan oldu. Masonlar için Gazi Mustafa Kemal Atatürk döneminde yaşadıkları umutsuz ve karanlık günler sona ermiş, aydınlık umut dolu günler başlamıştı; yitirdikleri devlet erkini yeniden ele geçirmişlerdi.

Ne var ki örgütü disipline etmek o kadar kolay olmadı. Olayı tartışmak ve kapatmak için 1 Mayıs 1965 tarihinde Büyük Loca geniş katılımlı bir konvan topladı. Tartışmaları Büyük Üstat Dr. Ekrem Tok

¹ Çeltikçi Fikret, a.g.e., s. 429.

şu sözlerle sonuçlandırdı: *"Hepinizden rica ediyorum, ellerinizden, yanaklarınızdan öpüyorum, birbirimizi incitmekten başka bir netice vermeyecek olan bu konuyu burada kapatalım artık üzerinde durmayalım."*

İkinci gün seçimlere geçildi. Masonlar bölünmüştü. Bir yandan Nejdete Egeran'ı suçlayanlar, cezalandırılmasını isteyenler, diğer yanda N. Egeran'ı savunanlar vardı. Bu bölünme seçimlerde de kendisini gösterdi. 4. Turda Yüksek Şura'nın (Suprem Konsey) adayı Necmettin Sahir Sıkan 42, Nejdete Egeran 44 oy aldı ve Egeran Büyük Loca'nın yeni Büyük Üstadı seçildi; Demirel mason değildir, diye belge veren, yalan söyleyen Egeran artık Büyük Üstat'tı. İstanbul Locaları'nın bir bölümü ve Yüksek Şura yeni yönetimi tanımadı, sürekli bir tartışma ve suçlama sürdürüldü.

30 Ekim 1965 tarihinde Yüksek Şura aldığı bir kararı Büyük Loca'ya bildirdi. Bu karar Demirel'e verilen sahte belge ile başlayan ve bir kara mizaha dönüşen saçmalıklar bütününe üzerine tüydü. Kararda şunlar yazıyordu: *"Kendi locasında kayıtlı bir üye olan bir siyasi parti yöneticisine sırf politik davranışlarında başarısını sağlamak maksadıyla ve bilhassa mason olduğu yakinen bildiği halde 14 Kasım 1964 tarihinde, selayeti dışında, yani meriyette bulunan mason nizam ve teamülleri hilafına bir Büyük Üstat ve o zaman meşru olan bir daimi Heyet mevcut iken hiç onlara danışmadan teşkilatımızda kaydı bulunmadığına dair tek imzası ile sahte bir vesika vermiş olması, sureti ile masonluk vekar şeref ve haysiyetine yakışmayacak derecede bir suç irtikap ve... bundan başka, Türkiye Büyük Locası'nın İve 2 Mayıs 1965 tarihlerinde yapılan ve birçok yönlerden muallle olduğu belirlenen toplantıları sonunda seçim neticesinde teamülsüz kabullenerek Üstatlığı haksız yere işgal ettiği yolunda bir takım masonik hata ve suçları işlemiş bulunduğu."*

Bu genellemelere dayanılarak Nejdete Egeran yalnız Büyük Loca'nın Büyük Üstatlığından alınmıyor, masonluktan da kovuluyordu. Bu karar mason topluluğuna bir bomba gibi düştü. Suprem Konsey'in böyle bir yetkisi var mıydı, yok muydu? Tartışmalar artık

içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. İncir çekirdeğini doldurmayacak konularda toplantılar yapılıyor, tartışılıyor, kararlar alınıyordu ve sonunda hiçbirine uyulmuyordu. Bu saçmalamanın iki temel nedeni vardı: **1)** Masonluğun kendisinin insanın doğasına aykırı oluşu; şizofren kuralların, ayinlerin, törenlerin belirlediği bir kilise oluşu; **2)** Türk masonlarının entelektüel düzeylerinin yetersizliği; yalnızca ceplerini doldurmak isteyen son derece cahil ve görgüsüz bir küçük burjuva topluluğu olmasıydı.

Nejdete Egeran 14 Kasım 1965 tarihli bir veda mektubu ile Büyük Üstatlığı bırakmış ve masonluktan da istifa etmişti, ama Bilgi Locası'nın üyelerinin isyanları sonucu masonluktan ayrılmaktan vazgeçti. 5 Aralık 1965 günü yapılan toplantıda Büyük Loca Büyük Üstadı ve Daimi Heyeti seçimi yapıldı. Büyük Üstatlığa Hayrullah Örs seçildi. Örgüt, N. Egeran'ın Süleyman Demirel'e verdiği belgenin toplumda masonluğa karşı geliştirdiği karşı tavrı ve açıkça masonlukla alay edilip küçük görmeleri önleyemiyordu. Masonluğu, eskiden olduğu gibi korkulan, çekinilen, merak edilen ve aramlan efsane durumlarına getirebilmek için değişik taktikler öneriliyor, bu taktiklerin tartışması yapılıyordu. Masonlar içinde iki temel gurup oluşmuştu; bir yanda Yüksek Şura'nın (Suprem Konsey) başını çektiği gurup vardı; bunlar N. Egeran'ın cezalandırılmasını, hem Egeran ve S. Demirel'in masonluktan atılmasını ve dolaylı yollardan toplumdan özür dilenerek eski saygınlığın kazanılmasını istiyordu. Diğer yanda ise, Büyük Loca ve Ankara Locaları vardı. Bu gurup inkârda ve yalanda dayatmayı savunuyordu. Çok önemli bir aşama elde edilmişti, yakında yapılacak milletvekili seçimleriyle Süleyman Demirel'in başbakan olacağı kesinleşmişti. Böyle bir fırsat kaçırılmazdı. Devlet erki ele geçirildikten sonra bugün masonlukla alay edenler, eleştirenler masonluğun açık ya da gizli yandaşları olacaktı. Hem toplum dediğin neydi ki, istediğin gibi güdebileceğin bir sürü değil miydi? Siyasal iktidar ele geçirildikten sonra medyanın da yardımıyla herkes mason yanlısı olacaktı.

¹ Çeltikçi Fikret, a.g.e., s. 432.

² Çeltikçi Fikret, a.g.e., s. 451.

Yüksek Şura illa benim dediğim olacak diyordu. Yüksek Şura yedi yeni mason locası kurdu. Bu localar şunlardır: İzmir Bölgesinde Feza Locası, İzmir Bölgesinde Namık Kemal Locası, İstanbul Bölgesinde Helikom Locası, İstanbul'da Ar Locası, İstanbul Bölgesinde Nur Locası, İstanbul Bölgesinde Özgür Locası, İstanbul Bölgesinde Murat Locası.

Yüksek Şura bu kendi güdümündeki loca delegelerini 4 Haziran 1966 tarihinde, İstanbul Meşrutiyet Caddesi No:111'de toplayarak yeni bir büyük loca kurdu: Yüksek Şura'mn güdümündeki bu yeni Büyük Loca'mn adı Türkiye Mason Mahvili oldu, Büyük Üstadı da Orhan Hançerlioğlu. Türk masonlarının belki de en cahil ve yeteneksiz kesimi Yüksek Şura'mn Büyük Üstatlarıydı. Onlar kendilerini bağımsız ve güçlerinin kaynağının da Türk ulusu ve devleti •lduğunu sanıyorlardı. En büyük yanlışları ise masonluğun bazı ahlâk yasalarına bağımlı olduğu söylemiydi. Bu cehaletlerinin ve yanlışlarının belirli bir faturası vardı ve bu faturayı ödediler.

16 Ekim 1967 tarihinde Yüksek Şura üyesi 10 Umumi Müfettiş yayınladıkları bir bildiri ile, kendilerinin İskoç Ritine bağlı olduklarını, kendiliğinden düzensiz bir duruma düşmüş olan Yüksek Şurayı yeniden organize edeceklerini (Reorganiser) duyurdular. Bu bildiri Yüksek Şura üyeleri tarafından tartışıldı ve büyük çoğunluk tarafından kabul gördü. Bunun üzerine 15 Aralık 1967 tarihinde yapılan yeniden düzenleme, yeni yüksek dereceli görevler bir bildiri ile masonlara duyuruldu. Bu bildiriye aynen alıyorum; amacım masonların en üst ve gizemli makamının kabul edilmiş genel imlâ kuralları ile nasıl oynadıklarını, kendi kendilerine nasıl anlaşılabilir ve saçma rütbe ve makamlar aldıklarını, bu yolla hem kendi tabanlarını Kem de mason olmayanları, 'haricileri' etkilemeye çalıştıklarını göstermektir. Kendi kendilerine yüksek rütbelere veren masonlar kendilerini gerçekten erişilmez, gizemli ve önemli sayıyorlar; fare dağa küsmüş dağın haberi olmamış. Dışarıdan bizim durduğumuz yerden masonik kiliseye ve bu yeni kilisenin topluluğuna, söylediklerine, kültürlerine (ritlerine) bakıldığı zaman ne denli deli saçması ve çirkin bir görünüşleri olduklarını anlamak istemiyorlar.

15 Aralık 1967 tarihli sürküler:

"İstanbul 1967

No:330

E ve K.E.S.R. Masonlarına

ritinle organize edilen sonucu ve 33. Derecesi.

Türkiye Yüksek Şurasının Bildirisi

Sevgili K.K.

Mun. Rem. LL.'ile ilgili türlü sebeplerle kesilmiş olan vazifelilerden ve üyelerden teşekkül etmesi dolayısıyla teşevvüşe uğrayan; ve Eylül 1966'dan beri Masonik karar yetkisini kaybetmiş bulunan. Y.Ş'nin;

- Türkiyede 1861'de başlayan mazisine o tarihten beri feragatla çalışmış gelmiş geçmiş BÜYÜK'lerin aziz hatıraları;

- Ankara, izmir, İstanbul'a yayılmış muntazam, 800'e yakın ve eli kolu bağlı kılarak çalışmış hale gelmiş

KK.;

1786 Anayasasının R.in HHH. BBB. UUU. MMM. ne yüklediği görenler;

Gözönünde bulundurularak geride kalan Mun. Rem. LL. na bağlı kalmış Mun. HHH. BBB. UUU. MMMM. Ce reorganize edilerek faaliyetine devamının 9 Aralık 1967'den itibaren temini karar altına alınmıştır.

E. ve K. E. S. R. Nin sonucu ve 33. derecesinin reorganize edilmiş Türkiye Y. Ş. nin seçilmiş vazifelileri

H.B.A.

P.M.Ekrem Tok B.

H.B.A.K.

P.M. Mehmet Ali Kırca B.

H. B. U. Mf.

P.M. Mecit Duriz B.

B.U.M. Ka. Şansölye P.M. Mukbil Gökdoğan B.

<i>B. U. Ha</i>	<i>P.M. Kemal Eyüboğlu B.</i>
<i>B. U.Haz. Em.</i>	<i>PM. Yakup Çelebi B.</i>
<i>B.Ev.Md. ve K. Muh.</i>	<i>P.M. Arif Anıl B.</i>
<i>B.Ms. Ü.</i>	<i>PM. Mesut Gün</i>
<i>B.Muhfz.</i>	<i>P.M. Zühtü Berke B.</i>
<i>B. Muh. Ve Sc</i>	<i>P.M. Alaattin Mizamoğlu B.</i>

Buna göre türlü sebeplerle faaliyetleri sekteye uğramış felsefi L.L. mevcut ve meri dahili nizamnamenin, kendilerine verdiği yetkilere dayanarak, çalışmalarına devam edebilirler, eksik vazifelerini, muayyen müddet içinde intizamı asiller avdet etmedikleri takdirde muntazam üyeler arasından tamamlayabilirler.

M.luk geleneklerinin ve Kardeşlik Sevgisinin vazgeçilmez bir vazifesi olarak Mun. Rem. LL.ından ne sebeple olursa olsun ayrılmış her dereceden bütün KK, e, aradan nizamnamelerin emrettiği bir yıllık sürede geçmiş bulunduğu cihetle, biran önce Mun. Rem. LL.ına dönmelerini ve Türkiye'de Masonluğun bölünmez bir ruh bütünlüğü içinde gelişmekte olduğunun ispatına yardım etmelerini, bu vesile ile de hatırlatmak istiyoruz.

K. U. M.ndan hepimizi, Akl-Ü-HİKMET'in rehberliğinde veaydınlatığı yolda yürütmesini niyaz etmekteyiz.

Muharebe adresi şimdilik: Gökdoğan - PK. 73 Beyoğlu. İstanbul'dur.

K. Sevgi ve Selamlarla...

*"H.B.A
Ekrem Tok. 33.
B.U.K.â
M. Gökdoğan. 33."*

Yüksek Şuradaki bu yeniden düzenleme İngiltere ve New York Büyük Locaları tarafından masonların geliştirdiği ve yalnızca onlar tarafından bilinen bir dille onaylandı. Orhan Hançerlioğlu'nun Büyük Üstatlığını yaptığı Türkiye Büyük Mason Mahvili'ne bağlı masonlar şaşkın ve perişan açıkta kaldılar; Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmuşlardı. Hiçbir obediens tarafından tanınmadılar, kendi hallerine, çürümeye terk edildiler. Onlar 'masonlar siyasete karışmaz' ilkesini yanlış okudular. Bu ilke de masonların diğer işleri gibi şifreli idi, gerçek anlamı 'masonların birincil görevi hiçbir ahlâk kuralına uymadan siyaset yapmaktır; masonlar bulundukları ülkenin devlet erkini ellerine geçirirler' idi. Bu şifreyi doğru okuyan taraf Nejdet Egeran ve yandaşları oldukları için onlar kazandılar; Londra'daki ve New York'taki efendileri onları destekledi...

FARMASONLUĞUN TARİHİNDEN KESİTLER

- 1292.....İngiltere kralı I Edward İngiltere'deki Yahudileri "**halkı tefecilik yoluyla sömürdükleri**" gerekçesiyle İngiltere dışına sürdü. Bir bölük yahudi Katolik dinine geçerek kendilerini sakladılar. (Gizli Yahudiler); bu Yahudiler İspanya (Sefarad) kaçkını idiler.
- 1590.....Amsterdam (Hollanda)'daki Protestan egemenliği Portekizli ve İspanyalı Sefarad Yahudilerini bu kente çekti; Bu yahudiler Amsterdam'a büyük miktarda sermaye getirdiler.
- 1598.....Yahudiler Amsterdam'da ilk Sinagog'u kurdular. Yahudi nüfusunun artması ve kısa sürede Hollanda ekonomisine egemen olmalarından ötürü Amsterdam'a 'Yeni Kudüs' denmeye başlandı. Amsterdam Yahudileri başta elmas olmak üzere tütün ve matbaacılık endüstrisini ve ticaretini kısa sürede tekellerine aldılar. Amsterdam modern kapitalizmin ilk kentidir. Modern kapitalizm Protestan Hristiyan (özellikle Calvinci Prespiteryen Kilise) kiliselerle yahudilerin ortak girişimlerinin sonucu gittikçe gelişerek önce Avrupa, sonra Dünyaya önlenemez bir biçimde yayıldı.
- 1600.....William Tyndale adlı bir Calvinist '*Prüten*' mezhebini kurdu. Luther ve Calvin'le başlayan Hristiyanlığın Yahudileşmesi Prütenlerle tamamlandı.
- 1600.....Auchinlech Lord'u John Boswel Edimburg mason locasına kabul edildi.
- 1620.....Kralın baskısı üzerine iki büyük Pürüten grup İngiltere'den ayrıldı; birinci grup Kuzey Amerika'ya ikinci grup Amsterdam'a göçtü; çekirdek bir grup da İngiltere'de kalarak mücadeleyi sürdürdü. Pürütenler Yudaizer (Yahudiciler-Yahudi Severler) diye çağrılmaya başlandılar.
- 1645.....Kabalacı Yahudi Menasseh Ben 'Spes Israel' (israil'in Umu-du) adlı kitabını yayınladı. Kitap İngiltere'de Invisible College' Üyelerini çok etkiledi.
- 1646.....Bir Gül Haççı olan E. Ashmole Vvarrington'da kayınbiraderi Albay Henry Maimvaring ile mason locasına kabul edildiler. Cohn Boswel ve E. Ashmole için 'Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar' kavramı kullanıldı. Bundan soma duvarcı olmayan masonlar için Free Mason (Farmason) kavramı kullanıldı.

- 1649.....Pürütenler 'New Model Arm' (Yeni Model Ordu) diye adlandırdıkları bir ordu kurdular; ordunun başına Cromvell geçti. Cromvell Kral I. Charles'in başını kopardı ve bir Pürüten Cumhuriyeti kurdu.
- 1649.....Amsterdam'daki Pürütenlerden Anne ve Elbenezer Cartright, Cromvell'e mektup yazarak Yahudileri İngiltere'ye kabul etmesini istediler.
- 1655.....Menasseh Ben, Cromvell'in daveti üzerine İngiltere'ye geldi ve Cromvell'le görüştü.
- 1655.....Aralık ayında İngiltere Meclisi toplandı ve yahudilerin İngiltere'ye dönebileceklerini İngilterede yaşayabileceklerini resmen açıkladı.
- 1656.....Yahudi kalabalıklar İngiltere'ye gelerek yerleştiler. Yahudiler ve Yahudi sermayesi için Hollanda ve Amsterdam yerine artık İngiltere ve Londra var. İngiltere'deki bu Yahudi nüfus ve Pürüten Anglosaksonlar Farmasonluk ve İmparatorluk için gerekli olan insan malzemesini toplumsal alt yapıyı oluşturdular.
- 1662.....İngiliz farmasonlar Royal Society'yi kurdular. Royal Society daha önce Invisible College' diye adlandırılıyordu.
- 1715.....British East Indian Co. Çin'in Canton limanında büro açarak, Çin'e afyon satmaya başladı. Şirket Yahudilerin elinde idi; bu Yahudi ailelerin en ünlüleri Levy Moses, Abraham Solomon, Solomon Franco idi. Şirketin baş danışmanı Adam Smith idi. Adam Smith 'The Wealth of Nations' adlı kitabında İngiliz politikalarının uyuşturucu ticaretini geliştirmek olduğunu üstü kapalı bir biçimde dile getiriyor ve zorla uyuşturucu satmayı onaylıyordu. 33. derceden İskoç Riti Büyük Üstadı İngiliz Başbakanı Lord Palmerson İngiliz Silahlı Kuvvetleri ile Çin'i ezerek uyuşturucu ticaretine açtı (1860).
- 1717.....Masonların ilk Büyük Locası Londra'da kuruldu.
- 1721.....James Andersen'in hazırladığı masonların anayasası 25 Mart 1721 tarihinde kabul edildi.
- 1721.....Londra'da masonlaştırılan Büyük Petro Rusya'da ilk Mason Locasını kurdu.

- 1729.....Büyük Efendi Üstad Norfolk Dükü Thomas HowardTn gi-rişimleri ile Yahudiler farmasonluğa kabul edildiler. Anglo-saksonlar ile Yahudiler mason localarının koruyucu çaüsü altında kader birliği ettiler.
- 1734.....Tapınakçılarm öcünü almak için 'Kadoş Şövalyesi' derecesi uyduruldu.
- 1736.....Türkiye'de, Grand Orient Ded Farenea ilk mason locasını kurdu.
- 1737.....Şövalye Ramsey mason örgütünün Tapınak Şövalyeleri ta-rikaünm bir devamı olduğunu ileri sürdü; ve bu düşünce kendine büyük bir taraftar kitlesi topladı.
- 1738.....Purusya veliahtı Pirens Fredrich masonlaştırıldı.
- 1782.....Wilhelmsbad'da bütün Locaların katılımı ile büyük mason kurultayı.
- 1789.....Fıransız Devrimi; masonlar ve büyük Yahudi bankerler, özellikle Yahudi Rotschild ailesi katolik kiralığa karşı el ele.
- 1859.....'Albay' Edurin L. Diake, Pennsylvanie (ABD) de ilk petrol kuyusun açtı ve petrol buldu.
- 1870.....Yahudi John D. Rockefeller ve şirketi Standart Oil, Yahudi Rothschild'lerin desteği ile ABD'de petrolün ve petrol edüstrisinin tek patronu.
- 1773.....Fıransanın en büyük masonik obediyanı Grand Orient de France (G.O.D.F) kuruldu.
- 1776.....Adam VVeishaupt adlı bir Yahudi Bavyera'da (Almanya) 'İl-lüminati' adlı bir Loca kurdu; Locanın amacı, monarşist yö-netimleri, özel mülkiyeti, aile kurumunu ve dini ortadan kaldırmaktı.
- 1801.....33 dereceli Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti, Fıransada ve İngiltere'de yaşama geçirildi.
- 1804.....İlk Suprem Konsey (Yüksek Şura) ABD- Charleston'da ku-ruldu ve Dünya'ya ilan edildi.
- 1843.....B'nai B'rith yalnızca Yahudilerin üye olduğu bir mason Lo-cası olarak ABD'de kuruldu.
- 1860.....Tennessee'de (ABD) iskoç ritine bağlı 'Knights of the Golden Circle' (Altın Çember Şövalyeleri) adlı mason locası 'Ku Klux Klan' adlı zenci ve katolik düşmanı örgütü kurdular.
- 1872.....Şehzade Murat efendi masonlaştırıldı.

- 1876.....Masonlar bir darbe ile sultan Abdülaziz'i tahttan indirerek öldürdüler; Yerine mason IV. Murat'ı geçirdiler.
- 1877.....Fıransız Masonları 'Kainaf m Ulu Mimarı'm' bir tanrı ola-rak kabul etmeyi yadsıdılar ve yazışmalarından ritüellerin-den çıkardılar; İngiliz masonları buna büyük tepki gösterdi.
- 1878.....Ali Suavi öldürüldü.
- 1886.....Rothschild'ler rus petrol kaynaklarının (Hazar Denizi) ve endüstrisinin tek egemeni şirketlerinin adı 'Bnito' (Hazar Denizi ve Karadeniz petrol Şirketi).
- 1889.....Güney Afrika'da zengin altm ve elmas yatakları bulundu. Rothschild ailesi bu yatakları ele geçirmeye karar verdi. Rotschild'in buyruğu ile 400 bin İngiliz askeri Boerler'in 30 bin kişilik birliği üzerine saldırdı. Rotschild'in ajanları Lord Alfred Milner ve Cecil Rhodes Boerler'e akıl almaz bir vah-şetle saldırdılar; siyaset ve savaş sözlüklerine 'toplama kampı' kavramı girdi. Altın ve elmas yatakları RothschildTe-rin oldu. İngiliz ordusu ilkelliğin ve vahşetin eşsiz bir örne-ğini verdi.
- 1917.....Balfour Bildirisi; 2 Kasım 1917 tarihinde İngiliz Dış İşleri Bakanı A.J. Balfour Yahudi banker Lionel Walther Roths-child'e yazdığı bir mektupla İngiliz Devleti'nin Sionizmi resmen tanıdığını bildirdi.
- 1919.....5 Haziran 1919 da Council on Foreign Relation (CFR) kurul-du. Aynı yıl CFR'nin İngilteredeki bire bir karşılığı olan Ro-yal Institute of International Affairs (RIIA) kuruldu.
- 1935.....Türk Mason Locaları Atatürk tarafından yasaklandı.
- 1946.....İsmet İnönü mason Localarını yeniden açtı.
- 1954.....Açık masonik bir kuruluş olan Bilderberg Grup kuruldu.
- 1964.....E. N. Egeran Süleyman Demirel için mason değildir diyen bir belge verdi.
- 1973.....CFR'nin patronu olan Yahudi kökenli Rockefeller ailesi Bil-derberg'in peşine Japonya'yı da kapsayan Trilateral Komis-yonu (Üç yüzeyli Komisyonu) kurdurdu; komisyonun başı-na Polanyalı bir Yahudi olan Zbignievv Brzezinski getirildi.